ISTINA I NAŠE VREME

Valter Fajt

Naslov orginala: Auf die Wahrheit kommt es an dem Labyrinth des Irrtums entkommen
Walter J. Veith
Autor: Valter Dž. Fajt
Izdaje: »Preporod« - Beograd
Prevod sa engleskog: Ljiljana **Ć**iri**ć**
Lektura: prof. Tomislav Stefanovi**ć**
Štampa: »Preporod« - Beograd

SADRŽAJ

Predgovor 2
Poglavlje 1: Isus - samo još jedan čovek? 4
Poalavlje 2: Zastupnik za naše vreme 16
Poglavlje 3: Izmaglica u vremenu 35
Poglavlje 4: Čovek iza maske 40
Poglavlje 5: Najveća greška svih vekova 58
Poglavlje 6: Velika borba 73
Poglavlje 7: Dve zveri postaju prijatelji 81
Poglavlje 8: Žig zveri 88
Poglavlje 9: Vino Vavilonsko 98
Slikovito poglavlje: Paganstvo i Novi svetski poredak 119
Poglavlje 10: Mistično carstvo smrti 133
Poglavlje 11: Duh jedinstva 141
Poglavlje 12: Tuđ oganj 156
Poglavlje 13: Pokret Novo doba i Maitreja 173
Poglavlje 14: Kamen umesto jastuka 187
Poglavlje 15: Božji dar koji vodi 206
Poglavlje 16: Proslavljanje Hristovog vaskrsenja 233
Poglavlje 17: Dolazi vrhunac istorije 243
Poglavlje 18: Dugo očekivani milenijum 261
O autoru 275

Predgovor

Vera u Božju reč nikada, kao u nedavno proteklim godinama, nije bila toliko podrivana. Zvuči paradoksalno, ali završna razdoblja poslednjeg milenijuma okarakterisana su milenijumskom groznicom, eksperimentalnom religijom i usponom mnogobrojnih novih verskih ideologija, uz činjenicu da se ovi trendovi nastavljaju u novom milenijumu koji se otvara pred nama. Zaista, jednostavna učenja iz Pisma pomračena su mnogim paranormalnim otkrivenjima i učenjima karakterističnim za naš vek. Istočnjački misticizam i razmišljanje Novog doba podrili su drevne stubove istine, a nove ideologije zamenile su večne orijentire. Istina više nije važna, jer se vrednuju harmonija i saradnja.

Živimo u veku kompromisa. Istina je često žrtvovana zbog mira i harmonije. Uporno se dokazuje da su sve religije jednake i da bez obzira na razlike u doktrini i pristupu, sve one na kraju vode Bogu. Ovakav način razmišljanja uspostavio je veću saradnju između religija, a u samom hrišćanstvu zakopavaju se stare ratne sekire. Rimokatolici, pravoslavne Crkve i protestanti počinju da se gledaju oči u oči.

Ova knjiga nema nameru da bude knjiga recepata za spasenje. Ne postoje nikakvi sastojci koje treba izmešati, upotrebiti i tako dobiti spasenje. Spasenje se nalazi isključivo i samo u Njemu koji *»...može vavek spasti* one *koji kroza Nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih«*. (Jevrejima 7,25) Ova knjiga nije napisana da bude dopuna Svetom pismu, već s ciljem da podrži njegove tvrdnje.

Autentičnost Biblije ispituje se u svetlu ispunjavanja proročanstava i velikih arheoloških otkrića našeg veka. Štaviše, o proročanstvima iz Knjige proroka Danila i Otkrivenja, koja se odnose na naše vreme govori se u svetlosti tekućih svetskih događaja.

Razvijanje proročkih događaja onako kako je predviđeno u Svetom pismu daje verodostojnost njegovim tvrdnjama da je zaista Božja reč. To nas navodi da odlučimo i poziva nas da prihvatimo Božji plan spasenja. Verujem da će Božja istina na kraju doživeti trijumf. Bog je apsolutno dostojan poverenja, i put kojim nas On poziva da putujemo dostojan je putovanja.

Valter J. Fajt

Jedan pogled

Pošto sam pročitala završeno delo dr Fajta, iskreno mogu da kažem da mi je rad na njegovom rukopisu bio velika čast i zadovoljstvo. Ne poznajem nijednu drugu knjigu koja daje tako jasna, sažeta objašnjenja o mnogim pitanjima koja se pojavljuju u našem svetu. Dobro istražene informacije koje postoje u Božjoj reči imaju životnu važnost, ako želimo da pronađemo smisao u bezbrojnim glasovima koji se na ovoj planeti bore za našu pažnju. Verujem da bi bez nje jasnoća naše vizije bila pomračena, a naša sposobnost da donosimo razumne odluke važne za naš život bila bi dovedena u kompromis sa postojećim prilikama.

Dok ideološke mode i vetrovi huje preko naše Zemlje, naš um postaje pun »duhovnog smeća«, jer pronalazimo utehu u bilo čemu što odgovara našim određenim ukusima i sklonostima, umesto da istinu tražimo kao sakriveno blago. Međutim, da li iko može da definiše istinu bez sigurne i čvrste palice za merenje? Ova knjiga zato predstavlja pokušaj otkrivanja palice za merenje i kovčeg sa blagom istine - Biblije - koji sadrži dragulje koji mogu da uklone teške terete bola i krivice, da obnove mir tamo gde postoji samo briga i strah i otvore oči koje su dugo bile prekrivene zbrkom i nesigurnošću. U našem svetu istina danas *mora* da bude važna. Ona je veoma skupa, neshvatljivo retka i beskrajno dragocena. Bez nje je sve ostalo laž i ništa nije dostojno življenja.

Ova knjiga je verni saputnik snažnoj video-seriji dr Fajta koja podržava sve teme u ovoj knjizi.

Dragi čitaoci, pronađete i vi mir i nadu na stranama ove knjige, počnite sami da proučavate istine iz Biblije, prihvatajući da vam skupoceno drago kamenje istine, koje se nalazi u njoj, postane važno!

Vendi Gobej Pener

»Jer je živa reč Božija, i jaka, i oštrija od svakoga mača oštra s obe strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislima srca.« (Jevrejima 4,12)

HRISTOS – IZVOR ISTINE

Poglavlje 1

Isus – samo još jedan čovek?

Uvod

Da li je Isus bio varalica ili Mesija, Božji Sin? Ovo je životno važno pitanje na koje svi treba da odgovorimo za sebe, jer ono može da stvori granicu između života i smrti. Jedno je sigurno, Isus je izazvao više kontroverze nego bilo koji drugi osnivač nekog verskog sistema u svetu. On je, takođe, izrekao neke nesvakidašnje tvrdnje, koje Ga čine jedinim Izvorom spasenja za palo čovečanstvo, ali u isto vreme izazivaju napetost između raznih verskih sistema koju nije moguće rešiti kompromisom. Bez obzira da li je On u pravu ili ne, kompromis izgleda kao nemoguć akt. Međutim, ako je On u pravu, onda će ovaj kompromis eskalirati do svog konačnog zaključka, dostižući vrhunac u slavnom Hristovom povratku na ovu Zemlju da vrati svoje carstvo i sudi živima i mrtvima. Ako On nije bio u pravu, onda Mesija, prema raznim verskim sistemima, još nije došao ili je došao pojavljujući više puta u liku raznih svetskih učitelja, ili uopšte neće ni doći.

Budizam i hinduizam uče da je Hristos, svetski Učitelj, doživeo mnogobrojne reinkarnacije u različitim fazama ljudske progresije. Muslimani uče da je Isus Hristos bio prorok, ali da nije bio Božji Sin. Ipak, oni, takođe, uče da je On »rođen od device, činio čuda, bio Mesija, živeo bezgrešnim životom, otišao na Nebo, i da će ponovo doći pre kraja sveta.«[1] Jevreji, osim mesijanskih Jevreja, u potpunosti odbacuju Isusa. Za njih je On varalica.

Međutim, i sami hrišćani podeljeni su u svojim stavovima prema Isusu. Neki Ga vide kao Boga, Spasitelja, Gospoda i Mesiju, dok drugi odbijaju da prihvate Njegovo božanstvo, smatrajući Ga posebno stvorenim bićem. Ko je u pravu? Pokušajmo da ispitamo dokaze.

Da li je Isus Hristos ikada postojao?

Prvo što treba razmotriti odnosi se na pitanje da li je Hristos stvarno bio istorijska ličnost. Ako nije, onda bismo samo gubili vreme raspravljajući o mitu ili legendi. Postoje dve grupe najistaknutijih izvora, koji potvrđuju Njegovo istorijsko postojanje:

A. Hrišćanski izvori

1. Dvadeset i sedam različitih dokumenata iz Novog zaveta.

2. Spisi crkvenih otaca (Polikarp, Euzebije, Irinej, Origen, itd). Takođe treba da zapazimo da su hrišćani tokom vekova bili spremni da pretrpe progonstvo pa čak i smrt zbog Njegovog imena, a pored toga

čitava ljudska istorija, kao što je vekovima beleženo u našem kalendaru, podeljena je u razdoblja pre i posle Hrista.

B. Nebiblijski izvori

1. Tacit, rimski istoričar koji je pisao oko 115. godine posle Hrista, govori o Neronovom progonstvu hrišćana 64. godine posle Hrista:

   Ali sav ljudski trud, imperatorova darežljivost i naklonost bogova *nisu bili dovoljni da umcnje skandal ili proteraju verovanje da je požar naručen. I tako, da bi se oslobodio ovih glasina, Neron je kao krivce odredio i kaznio krajnjom okrutnošću, klasu koja je bila omražena zbog svoje odvratnosti a koja je bila poznata pod imenom hrišćani. Kristus, po kome su i dobili svoje ime, bio je pogubljen od ruke prokuratora Pontija Pilata za vreme Tiberijeve vladavine. Pošto je za trenutak bilo zaustavljeno, ovo opasno sujeverje ponovo je izbilo, ne samo u Judeji koja je izvor zla, već čak i u Rimu, koji je prijemnik za sve što je odvratno i degradirajuće iz svakog kutka zemljine kugle, koje tu pronalazi sledbenike.*[2]

2. Svetonije, rimski istoričar, spominje »Krestusa« (što je verovatno pogrešno izvedeno ime od »Kristus«, tj. Hristos) u svojoj knjizi *Kladudijev život* (imperator od 41. do 54. godine), koja je napisana 120. godine posle Hrista. On verovatno govori o sukobima između hrišćana i Jevreja oko Isusa.

   Pošto su Jevreji stalno izazivali nemire zbog Krestusa, on (Klaudije) ih je proterao iz Rima.[3]

3. Talmud je zbirka iz jevrejske tradicije koja potiče iz trećeg veka.

   »U predvečerje Pashe obesili su Ješuu iz Nazareta, i glasnik je pred njim išao četrdeset dana govoreći: 'Ješu iz Nazareta osuđen je da bude kamenisan zato što se bavio vradžbinama i prevarama i zavodio Izrailj. Ako neko zna nešto u korist njegove odbrane, neka izađe i moli za njega.' Međutim, nisu našli nikoga ko bi ga odbranio i obesili su ga u predvečerje Pashe.«[4]

Da li je On bio Mesija?

Njegove *tvrdnje*

»Opet poglavar sveštenički zapita i reče: Jesi li ti Hristos, Sin Blagoslovenoga? A Isus reče: Jesam; i videćete Sina čovečijega gde sedi s desne strane Sile i ide na oblacima nebeskim.« (Marko 14,61-62)

Tvrdnje drugih

»On (Andrija) nađe najpre brata svog Simona, i reče mu: Mi nađosmo Mesiju, koje znači Hristos.« (Jovan 1,41)

Starozavetna mesijanska proročanstva

Prema rezultatima poznatih istraživača, više od 300 puta spomenut je Mesija u Starom zavetu, i to u

razdoblju od 1500 godina. Neki skeptici protive se primeni proročanstava u dokazivanju Hristovog mesijanstva, tvrdeći da su napisana tokom Isusovog vremena ili posle njega. U svemu postoji nešto važno što moramo imati na umu. Konzervativni naučnici procenjuju da je poslednja starozavetna knjiga napisana otprilike 450. godine pre Hrista. Međutim, oni koji tvrde da je u pitanju neki kasniji datum, ne mogu taj datum da učine ništa bližim od 250. godine pre Hrista. Razlog za to je grčki prevod Starog zaveta koji je završen za vreme vladavine Ptolomeja Filadelfijskog (285 - 246. godine pre Hrista). Ovo je istorijska činjenica koja postavlja razmak od najmanje 250 godina između proročanstava iz Starog zaveta i njihovog ispunjavanja u ličnosti Isusa Hrista.

U svojoj zanimljivoj knjizi, *Dokaz koji zahteva presudu, (Evidence that Demands a Verdict)* Džoš Mek Dauel navodi 60 starozavetnih proročanstava koje je Hristos ispunio u Novom zavetu. Bilo bi nemoguće da u ovom kratkom pregledu govorimo o svih šezdeset, ali nekoliko možemo da izdvojimo:

1. Rođenje od device

»Zato će vam sam Gospod dati znak; eto devojka će zatrudneti i rodiće Sina, i nadenuće Mu ime Emanuilo.« (Isaija 7,14)

»I ne znaše za nju dok ne rodi Sina svog prvenca, i nadede Mu ime Isus.« (Matej 1,18.24.25)

2. Vitlejem

»A ti, Vitlejeme Efrato, ako i jesi najmanji medu hiljadama Judinim, iz tebe će mi izaći koji će biti Gospodar u Izrailju, kome su izlasci od početka, od večnih vremena.« (Mihej 5,2)

»A kad se rodi Isus u Vitlejemu judejskom...« (Matej 2,1)

3. Služba i čuda

»Tada će se otvoriti oči slepima, i uši gluvima otvoriće se. Tada će hromi skakati kao jelen, i jezik nemog pevaće, jer će u pustinji provreti vode i potoci u zemlji sasušenoj.« (Isaija 35,5.6)

»I prohođaše Isus po svim gradovima i selima učeći po zbornicama njihovim i propovedajući jevanđelje o carstvu, i isceljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima.« (Matej 9,35)

4. Ulazak u Jerusalim

»Raduj se mnogo, kćeri sionska, podvikuj, kćeri jerusalimska; evo, Car tvoj ide k tebi, pravedan je i spasava, krotak i jaše na magarcu, i na magaretu, mladetu magaričinom.« (Zaharija 9,9)

»I dovedoše ga k Isusu, i baciše haljine svoje na magare, i posadiše Isusa.« (Luka 19,35)

Poznato je da su različiti ljudi, u razdoblju od najmanje pet vekova, napisali 29 proročanstava u vezi sa Mesijom, koja su se ispunila u svega 24 sata Njegovog života.

5. Izdao Ga je prijatelj

»I čovek mira mog, u kog se uzdah, koji jeđaše hleb moj, podiže na me petu.« (Psalam 41,9)

»...I Juda Iskariotski, koji Ga i predade.« (Matej 10,4)

6. 30 srebrnika i 7. Lončareva njiva

»I uzevši trideset srebrnika bacih ih u dom Gospodnji lončaru.« (Zaharija 11,13)

»I bacivši srebrnike u crkvi iziđe... A glavari sveštenički... kupiše za njih lončarevu njivu.« (Matej 27,5-7)

8. Optužba i Njegov stav

»Mučen bi i zlostavljen, ali ne otvori usta svojih.« (Isaija 53,7)

»I kad Ga tužahu glavari sveštenički i starešine, ništa ne odgovori.« (Matej 27,12).

9. Bio je fizički zlostavljan

»Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezaknja; kar beše na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo.« (Isaija 53,5)
»Tada pusti im Varavu, a Isusa šibavši predade da se razapne.« (Matej 27,26)

10. Probodene ruke i noge

».. Probodoše ruke moje i noge moje.« (Psalam 22,16).

».. Onde razapeše Njega...«. (Luka 23,33)

11. Razapet sa zločincima

»... Jer je dao dušu svoju na smrt, i bi metnut među zločince.« (Isaija 53,12)

»Tada raspeše s Njime dva hajduka, jednog s desne a *jednog s leve strane.« (Matej 27,38)*

12. Deljenje odeće i bacanje kocke

»Dele haljine moje među sobom, i za dolamu moju bacaju žreb.« (Psalam 22,18).

»A vojnici... uzeše Njegove haljine i načiniše četiri dela, svakom vojniku po deo, i dolamu; a dolama ne beše šivena nego izatkana sva s vrha do dna. Onda rekoše među sobom: Da je ne deremo, nego da bacamo kocke za nju kome će dopasti.« (Jovan 19,23.24)

13. Ponuđeno sirće

»Daju mi žuč da jedem, i u žeđi mojoj poje me octom.« (Psalam 69,21)

»Dadoše Mu da pije sirće pomešano sa žuči, i okusivši ne hte da pije.« (Matej 27,34)

14. Nisu Mu polomljene kosti

»Čuva Gospod sve kosti njegove, nijedna se od njih neće slomiti.« (Psalam 34,20)

»A došavši na Isusa, kad Ga videše da je već umro, ne prebiše Mu noge.« (Jovan 19,33)

15. Sahranjen u grobu bogatog čoveka

»Odrediše Mu grob sa zločincima, ali na smrti bi s bogatim.« (Isaija 53,9)

»... Dođe čovek bogat iz Arimateje, po imenu Josif... I uzevši Josif telo zavi ga u platno čisto. I metnu ga u novi svoj grob što je bio isekao u kamenu.« (Matej 27,57-60)

Neki smatraju da su ova proročanstva bila slučajno ispunjena u Isusu. Prema nauci o verovatnoći, slučaj da bilo koje ljudsko biće sve do danas ispuni jedan deo od ovih proročanstva (uključujući i proročanstvo o raspeću) je jedan prema sto hiljada milijardi.

Proročanstvo o sedamdeset sedmica

Od mnogih proročanstava koja se odnose na Mesiju, postoji jedno proročanstvo koje ovu temu stavlja izvan svake sumnje. To je proročanstvo zapisano u Knjizi proroka Danila 8. i 9. poglavlju i koje predviđa vreme Mesijinog pomazanja.

Proročanstvo o sedamdeset sedmica iz Knjige proroka Danila 9. poglavlja je najneobičnije proročanstvo u Svetom pismu. Ono izuzetno tačno predviđa vreme i događaje povezane sa Mesijinim dolaskom da su jevrejski naučnici, tokom vekova, pokušavali da ograniče njegovu važnost, pa su čak pokušali da stave prokletstvo na svakog pojedinca koji pokuša da prebroji dane u proročanstvu. Proročanstvo o sedamdeset sedmica dato je proroku Danilu kao objašnjenje i proširenje proročanstva od 2300 dana iz 8. poglavlja iste knjige pa su tim aktom dva proročanstva međusobno povezana. U razvoju ovog razgovora ograničićemo se na proročanstvo o mesijanskom vremenu i nećemo se baviti proročanstvom iz Danila 8 poglavlja. Ukratko, tekst Knjige proroka Danila iz 8. poglavlja govori o gušenju Božjeg naroda od strane zemaljskih sila i istini koja je bitna za spasenje. Svetinja koja se spominje u ovom proročanstvu je osvrt na zemaljsku Svetinju i službe koje su se u njoj odvijale, što za uzvrat služi kao model za ilustrovanje plana spasenja. Čišćenje Svetinje sačinjavalo je deo godišnje službe za Izrailjce i ima značajnu primenu u konačnom čišćenju izveštaja o grehu. Da razmotrimo vreme proročanstva o sedamdeset sedmica i Svetinji:

»Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.« (Danilo 8,14)

U ovom tekstu postoji određeno vremensko proročanstvo i od suštinske je važnosti da shvatimo načela koja su važna za rasplitanje proročkog vremena. Kao i u svim proročanstvima, najvažniji princip je dozvoljavanje Svetom pismu da samo sebe tumači.

Proročanstva su obučena u simbolički jezik, i zato je potrebno da odgonetnemo simbole, pre nego što uspemo da shvatimo značenje reči. Proročko vreme, takođe predstavlja simbol, koji treba da tumačiti u svetlosti Svetog pisma. Ključ čuvaju dva teksta:

»Po broju dana, za koje uhodiste zemlju, četrdeset dana, za svaki dan po godinu...« (4. Mojsijeva 14,34)

»... Po jedan dan dajem ti za godinu.« (Jezekilj 4,6)

Načelo dan za godinu primenjivali su mnogi naučnici tokom vekova. Srednjovekovni katolički naučnici stoje naporedno sa jevrejskim računanjem godina za dan. Godine 1190. Joakim iz Florisa, u Kalabriji u Italiji, primenio je princip godina za dan na proročko vreme. U trinaestom veku, joakimski usmereni naučnici u Italiji, Španiji, Francuskoj i Nemačkoj na sličan način primenjivali su princip godina za

dan, tumačeći proročanstvo o 2300 dana. Godine 1440. katolički teolog, Nikolas Krebs iz Kuse, rekao je ovako o 2300 dana:

»... pretvaranje dana u godinu, prema ključu iz Jezikilja«.[5]

Ispravnost principa dan za godinu kao egzegetskog sredstva najbolje se potvrđuje njegovom primenom, jer tada značenje proročanstva dolazi na svoje mesto, i rešavaju neke očigledne nesuglasice. Ovo će biti sve jasnije, dok u sledećim poglavljima dublje uronimo u proročanstva.

Primenjujući ovaj princip na proročanstvo od 70 sedmica, pokazaćemo da samo Isus iz Nazareta može da bude taj dugo čekani Mesija.

Protumačeno proročanstvo

Danilo nije shvatio viziju o 2300 dana.

»Tada ja Danilo zanemogoh, i bolovah neko vreme; posle ustah i vrših poslove careve; i čudih se utvari, ali niko ne dozna.« (Danilo 8,27)

Posle proučavanja spisa proroka Jeremije, Danilu je omogućeno tumačenje vizije:

»Dok još govorah moleći se, onaj čovek Gavrilo, koga videh pre u utvari, dolete brzo i dotače me se o večernjoj žrtvi. I nauči me i govori sa mnom i reče: Danilo, sada izidoh da te urazumim. U početku molitve tvoje iziđe reč, i ja dođoh da ti kažem, jer si mio; zato slušaj reč, i razumej utvaru.« (Danilo 9,21-23)
»Sedamdeset je nedelja određeno tvom narodu...« (Danilo 9,24)

»Tvoj narod« je bio Božji izabrani narod - Izrailj iz starina. Sedamdeset sedmica pretvorenih u dane bilo bi 70 sedmica x 7 = 490 dana. Primenom principa dan za godinu, 490 dana postaje 490 godina. Reč *određeno* znači *dodeljeno, odlučeno, ili odsečeno.* Latinska Vulgata koristi reč *abbreviore - odseći* u smislu *skratiti.* Tako 70 sedmica ili 490 godina treba da budu odsečeni od dužeg vremenskog perioda, tj. 2300 dana - godina. Džon Tilinghart, koji je umro 1655. bio je prvi koji je tvrdio da je 70 sedmica manja epoha unutar većeg razdoblja od 2300 godina.

Četiri stotine i devedeset godina određeno je jevrejskoj naciji:
1. *da se svrši prestup,*
2. *da nestane greha,*
3. *da se očisti bezakonje,*
4. *da se dovede večna pravda,*
5. *da se zapečati utvara i proroštvo,*
6. *da se pomaže Sveti nad svetima (Danilo 9,24).*

Ovih šest tema predstavljaju mesijanske teme, koje mogu da dobiju svoje ispunjenje samo u Mesiji. Ko bi drugi mogao da očisti bezakonje ili da dovede večnu pravdu?

Johan P. Petri, pastor u Sekbahu, u Nemačkoj, sinhrono je započeo 70 sedmica i 2300 dana. Sledeći dijagram pokazuje 70 sedmica koje su odsečene od 2300 dana.

»Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.« (Danilo 8,14)	
70 sedmica, ili 490 godina, odsečeno.	

Slika 1.1

Početak 70 sedmica i 2300 dana

Pošto je objavio 70 sedmica, anđeo ih razlaže na sledeći način:

a) 7 sedmica za obnovu Jerusalima (stih 25),
b) 62 sedmice do Mesije (stihovi 25.26),
c) 1 sedmica do završetka razdoblja (stih 27).

Ukupno 70 »nedelja... određeno je tvom narodu«.

To je čitavih 70 sedmica proročanstva. Međutim, kada je ono počelo? Danilo veoma jasno odgovara:

> *»Zato znaj i razumej: Otkada iziđe reč da se Jerusalim opet sazida do pomazanika vojvode biće sedam nedelja, i šezdeset i dve nedelje da se opet pograde ulice i zidovi, i to u teško vreme.« (Danilo 9,25)*

»Otkada iziđe reč da se Jerusalim opet sazida«, ova izjava predstavlja vreme početka proročanstva o 2300 dana.

Poslednja zapovest koja se odnosi na obnovu[6] Jerusalima izdata je za vreme cara Artakserksa Longimana 457. godine pre Hrista. Citati iz Knjige Jezdrine, iz 7. poglavlja, još više razjašnjavaju ovaj događaj. Car je objavio:

> *»Ja zapovedam: Ko god u mom carstvu od naroda Izrailjevog i od sveštenika njegovih i Levita hoće od svoje volje da ide s tobom u Jerusalim, nek ide.« (Jezdra 7,7.12.13)*

Pošto imamo početni datum, 457. godinu pre Hrista, možemo odrediti datume i događaje koji slede. Sedam sedmica određeno je za obnavljanje Jerusalima.

7 sedmica x 7 dana u sedmici = 49 dana ili godina

Jerusalim je, tačno prema ovom proročanstvu, obnovljen 49 godina posle 457. godine pre Hrista, a to je 408. godina pre Hrista.

»Do pomazanika vojvode...«

> *»Zato znaj i razumej: Otkada iziđe reč da se Jerusalim opet sazida do pomazanika vojvode biće sedam nedelja, i šezdeset i dve nedelje da se opet pograde ulice i zidovi, i to u teško vreme.« (Danilo 9,25)*

62 sedmice x 7 dana sedmično = 434 dana ili godina
7 sedmica = 49 dana ili godina

434 godine + 49 godina = 483 godine do Mesije, od 457. godine pre Hrista

Sedam sedmica (49 dana) za obnavljanje Jerusalima i još 62 sedmice ili 434 dana dovodi nas do Pomazanika vojvode, ili Mesije. Počevši od 457. godine pre Hrista, a primenjujući princip dan za godinu, moramo da odredimo datum kada mine 483. godina (49 + 434), što nas dovodi do 27. godine posle Hrista, računajući i promenu ere pre Hrista na posle Hrista kao jednu dodatnu godinu. Ova godina je najvažnija istorijska godina u hrišćanstvu, i apostol Luka u svom Jevanđelju 3,1-3. jasno određuje

događaje u toj godini. Ovi tekstovi odnose se na petnaestu godinu vladavine Tiberija Cezara (za koju se zna da je 27. godina posle Hrista) i u kojoj su sledeće osobe imale funkcije: Pontije Pilat, Irod, Filip, Lisinija, Ana i Kajafa. U to vreme krštavao je Jovan Krstitelj. Slika 1.2 prikazuje ovo računanje.

Šezdeset i devet sedmica (483 godine) dovode nas do »Pomazanika vojvode«. Prema tekstu iz Jevanđelja po Jovanu 1,41. Mesija znači »Hristos«, a to znači »Pomazanik«. Prema Svetom pismu, Isus je prilikom krštenja bio pomazan Svetim Duhom.

Danilo 8,14.

<table>
<tr><td colspan="5">„Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.“
2300 proročkih dana = 2300 godina</td></tr>
<tr><td colspan="3">„70 nedelja je određeno tvome narodu.“
490 godina</td><td colspan="2"></td></tr>
<tr><td>Pre Hrista
457.</td><td>Pre Hrista
408.</td><td>Danilo 9,24</td><td>Posle Hrista
27.</td><td>Posle Hrista
34.</td></tr>
<tr><td>7 sedmica ili
49 godina</td><td colspan="2">62 sedmice
ili 434 godine</td><td>1 sedmica
ili 7 godina</td><td></td></tr>
</table>

Slika 1.2

> *»...Isus pošto se krstij moljaše se Bogu, otvori se nebo « (Luka 3,21-23)*

U Hristovoj službi krštenje je označilo pripremu za službu, događaj u proročanstvu »do pomazanika vojvode«. Kada je objavio, *»Izađe vreme«* (Marko 1,15), Hristos je govorio o ovom delu proročanstva.[7]

Svi događaji odvijali su se neverovatnom tačnošću! Isus je, tačno i na vreme pomazan i počinje svoju službu:

> *»Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim jevanđelje siromašnima; posla me da iscelim skrušene u srcu; da propovedim zarobljenima da će se otpustiti, i slepima da će progledati; da otpustim sužnje.« (Luka 4,17)*

Poslednja sedmica iz proročanstva

Ako 27. godina posle Hrista označava kraj 69 sedmica, onda 34. godina posle Hrista označava kraj 70 sedmica koje su dodeljene Izrailju. Kada sedmice pretvorimo u godine, stižemo do istog datuma. Na primer, 483. godina završila se 27. godine posle Hrista, prema tome, razdoblje od 490 godina treba da se završi sedam godina kasnije, odnosno, 34. godine posle Hrista. (vidi sliku 1.2)

> *»I utvrdiće zavet* s *mnogima za nedelju dana, a u polovinu nedelje ukinuće žrtvu i prinos...« (Danilo 9,27)*

Lična zamenica »on« odnosi se na Mesiju, koji je već spomen u Knjizi proroka Danila 9,25.26. On je Mesija, Hristos i utvrdiće zavet koji je načinio sa Izrailjem za jednu proročku sedmicu, što iznosi 7 godina. (1 sedmica = 7 dana ili godina). Međutim, stih kaže da će, pored toga, ukinuti i žrtvu.

Sredina proročkih sedam godina iznosi 3 i po godine posle 27. godine posle Hrista, godine u kojoj je Hristos kršten. To nas dovodi u 31. godinu posle Hrista. U ovoj godini treba da potražimo neki izuzetni događaj u 31. godini posle Hrista. Čitavo hrišćanstvo prepoznaje 31. godinu posle Hrista kao godinu u kojoj je Hristos razapet. (Vidi sliku 1.3)

Pojedina savremena tumačenja proročanstava mešaju temu vezanu za sedamdesetu sedmicu, i tako ruše jedinstvo proročanstva o 70 sedmica, premeštajući ovu sedmicu u budućnost i primenjujući njen

sadržaj na antihrista, koji (prema ovom tumačenju) treba da stigne negde u budućnosti, na kraju oslobađanja hrišćana. Tekst iz Knjige proroka Danila 9,26.27. predstavlja inverziju prema svojoj strukturi, i ako se to uzme u obzir, onda se lako odstranjuje zbrka koju prividno čini ovaj literarni stil.

»A posle te šezdeset i dve nedelje pogubljen će biti pomazanik...«

Ovaj deo 26. stiha postavlja pozornicu za događaje koji se odnose na sedamdesetu sedmicu. Posle 62 sedmice (7 + 62 = 69. sedmica), to jest 69. sedmice, ili u 70. sedmici, Mesija će biti pogubljen.

»A posle te šezdeset i dve nedelje pogubljen će biti pomazanik i ništa mu neće ostati; narod će vojvodin doći i razoriti grad i svetinju; i kraj će mu biti s potopom, i određeno će pustošenje biti do svršetka rata. I utvrdiće zavet s mnogima za nedelju dana, a u polovinu nedelje ukinuće žrtvu i prinos; i krilima mrskim, koja pustoše, do svršetka određenoga izliće se na pustoš.« (Danilo 9,26.27)

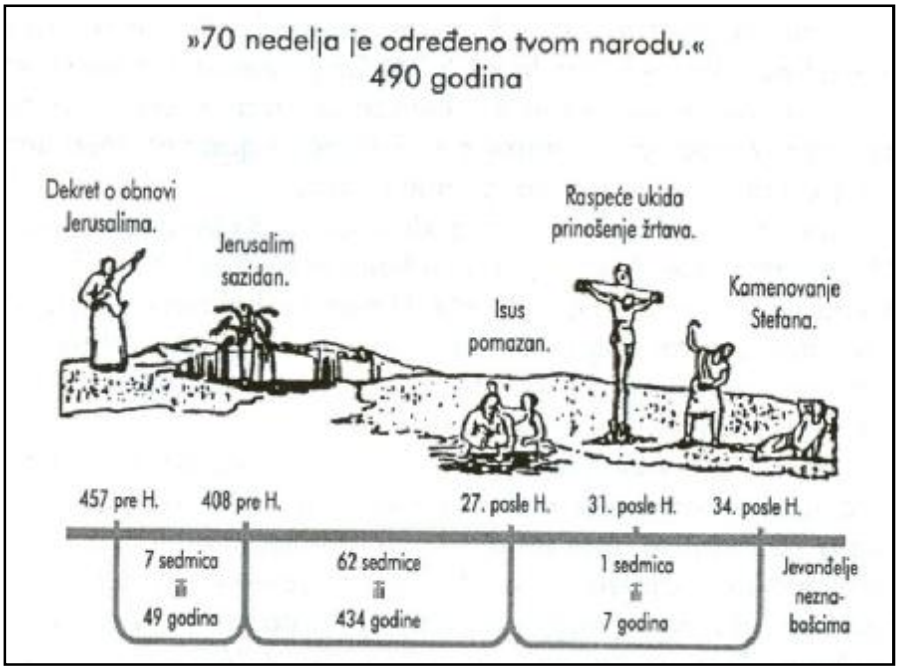

Slika 1.3

Inverzija je sledeća:

a. Mesija uništen,
b. Svetinja uništena,
b1. Žrtva ukinuta,
a1. Vladar uništen.

U 27. stihu postoji dodatna inverzija: »On... nedelja... nedelja... On«, što ponovo naglašava Mesijinu ulogu. U zaključku se može istaći da će uništenje Mesije doneti kraj žrtvenom sistemu (jer svoje ispunjenje dostiže u Njemu). On (Mesija) takođe će utvrditi svoj zavet sa Božjim narodom svojom žrtvenom smrti u sredini sedmice (3 i po godine posle 27. godine posle Hrista), što je tačno određeno vreme Hristove smrti.

Ovi stihovi, takođe, ističu sukob između Hrista i sotone, koji će se uz pomoć svojih palih anđela boriti sa hrišćanstvom do kraja vremena. Ipak, postoji obećanje da konačna pobeda pripada Hristu, i da će uništitelj na kraju vremena dobiti zasluženu kaznu.

Hristos je svojom smrću na krstu ukinuo žrtveni sistem koji je ukazivao na Njega. Apostol Pavle ovo bolje objašnjava:

»... Jer i pasha naša zakla se za nas, Hristos.« (1. Korinćanima 5,7)

Pošto je ukazivala na Hrista, Pasha je sada bila ispunjena u Njegovoj smrti. U stvari, apostol Pavle naglašava da je čitav žrtveni sistem ukinut:

> *»I izbrisavši pismo uredbe koja beše protiv nas, i to uzevši sa srede prikova ga na krstu.« (Kološanima 2,14)*

U vreme u kome je glasni uzvik »Svrši se« sišao sa Hristovih usana, sveštenici su služili u Hramu. Bilo je to vreme večernje žrtve, trebalo je da bude prineseno pashalno jagnje koje je predstavljalo Hrista.

> *»... Zaves crkveni razdre se nadvoje od gornjeg kraja do donjeg; i zemlja se potrese, i kamenje se raspade.« (Matej 27.51)*

Žrtveni sistem završen je raspećem Hrista. Zavesa koja je odvajala dva odeljenja u Hramu razderana je od *vrha prema dnu,* što ukazuje na božansko delo. Zrtve su bile ukinute, jer je Hristos to pokrenuo.

Mnogi reformatori, uključujući Džona Viklifa, Martina Lutera, pa čak i naučnika Isaka Njutna, povezuju sedamdesetu sedmicu sa Mesijom. Ravnoteža razdoblja od sedam godina poremećena je 34. godine posle Hrista, kamenisanjem đakona Stefana (vidi Dela 7,59-8,4). Ovaj datum, 34. godina posle Hrista, označava kraj 70 sedmica, ili 490 godina koje su dodeljene Izrailju:

> *»... Da se svrši prestup i da nestane greha i da se očisti bezakonje....« (Danilo 9.24)*

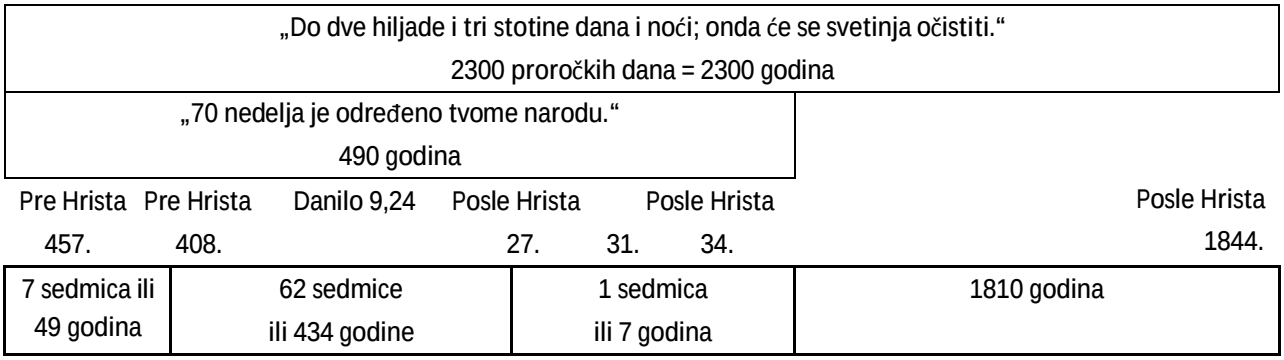

Slika 1.4

Od tada je Jevanđelje trebalo nasiti mnogobošcima (ili svetu) uz pomoć pojedinačnih predstavnika iz svake nacije. Pavle, čovek koji je bio prisutan prilikom kamenovanja Stefana, postao je apostol neznabožačkom svetu. Izrailj je prestao da bude nosilac Božje istine.

Ako se vratimo na uvodni tekst, Danilo 8,14: »Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti«, zapazićemo da kraj razdoblja od 2300 godina, započetog 457. godine pre Hrista, treba da bude 1844. godine posle Hrista (vidi sliku 1.4). O čišćenju Svetinje govorićemo u poglavlju *Kamen umesto jastuka.*

Da li je Isus Bog?

Ako je Isus Bog, onda sve druge tvrdnje o jednakosti ili čak nadmoćnosti postaju beznačajne. Ovo pitanje, više od svih drugih, treba da bude razjašnjeno, jer samo tako jasno možemo razlikovati vrednost Njegovih tvrdnji:

> *»A Isus im odgovaraše: Otac moj dosle čini, i ja činim. I zato još više gledahu Jevreji da Ga ubiju što ne samo kvaraše subotu nego i Ocem svojim nazivaše Boga i građaše se jednak Bogu.« (Jovan 5,17.18)*

> *»Ja i Otac jedno smo. A Jevreji opet uzeše kamenje da Ga ubiju. Isus im odgovori: Mnoga vam*

dobra dela javih od Oca svog; za koje od onih dela bacate kamenje na me? Odgovoriše Mu Jevreji govoreći: Za dobro delo ne bacamo kamenje na te, nego za hulu na Boga, što ti, čovek budući, gradiš se Bog.« (Jovan 10,30-33)

Isus nije prekršio Subotu. On se samo nije pokorio ljudskim standardima i pravilima koja su Jevreji postavili u ljudskom naporu da se sačuvaju prestupanja Božjeg zakona. Ova ljudska pravila predstavljala su težak teret za sve koji su želeli da ispravno žive sa Bogom, i postala tlačiteljski jaram koji niko nije mogao da podnese. Ipak, Isus je tvrdio da su On i Otac jedno. Štaviše, nigde u Novom zavetu ne nalazimo da Isus kori one koji Mu se klanjaju ili Mu se neposredno obraćaju kao Bogu.

»I kad udoše u lađu, presta vetar. A koji behu u lađi pristupiše i pokloniše Mu se govoreći: Vaistinu Ti si Sin Božji.« (Matej 14,32.33)

»I odgovori Toma i reče Mu: Gospod moj i Bog moj.« (Jovan 20,28)

Obožavanje pripada isključivo Bogu, zato ni anđeli, a kamoli ljudi, nemaju nikakvo pravo da primaju obožavanje od ostalih stvorenih bića. Dva primera u Svetom pismu ovo jasno ilustruju:

1. Kada je apostolu Jovanu pokazan u viziji Novi Jerusalim, on je pao pred noge svog anđela vodiča da mu se pokloni, ali anđeo ga je ukorio:

»I reče mi: gle, nemoj, jer sam i ja sluga kao i ti i braća tvoja proroci i oni koji drže reči proroštva knjige ove. Bogu se pokloni.« (Otkrivenje 22,9)

2. Kada je apostol Petar posetio Kornilijev dom, domaćin je bio toliko oduševljen da je pao pred njegove noge da mu se pokloni, ali apostol to nije dozvolio.

»A kad Petar htede da uđe, srete ga Kornilije, i padnuvši na noge njegove pokloni se. I Petar ga podiže govoreći: Ustani, i ia sam čovek.« (Dela 10,25.26)

Postoje neke verske zajednice koje poriču Hristovu ljudsku prirodu, kao i druge koje poriču Njegovo božanstvo. Sveto pismo jasno potvrđuje i Njegovo božanstvo i Njegovu ljudsku prirodu. Hristos je u Svetom pismu Stvoritelj svega, On je Spasitelj i Obnovitelj i On je Gospod svima. Ime Isus doslovno znači »Jahve« (Jehova = »Onaj koji postoji«), Spasitelj. Kao Stvoritelju, Njemu takođe pripada i vlasništvo nad svim što je stvorio. U psalmu 33. čitamo:

»Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. Kao u gomilu sabra vodu morsku, i propasti metnu u spreme. Nek se boji Gospoda sva zemlja, i neka strepi pred Njim sve što živi po vasiljeni; jer On reče, i postade; On zapovedi, i pokaza se.« (Psalam 33,6-9)

Novi zavet potvrđuje da je Stvoritelj sam Isus Hristos:

»U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. Ona beše u početku u Boga. Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo.« (Jovan 1,1-3)

»Jer kroz Njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza Nj i za Nj sazda.« (Kološanima 1,16)

Isus Hristos je Gospod. Grčka reč za Gospod je *Kúrios,* i upotrebljava se u smislu: *»Onaj kome pripada neka osoba ili predmet«,* a taj vlasnik je Bog.

Tvrdo dakle neka zna sav dom Izrailjev da je i Gospodom i Hristom Bog učinio ovog Isusa koga vi raspeste.« (Dela 2,36)

»I svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos na slavu Boga Oca.« (Filibljanima 2,11)

Hristos je nedvosmisleno tvrdio da je Bog, da postoji za sebe i da je postojao pre svega.

»A Isus im reče: Zaista, zaista vam kažem: Ja sam pre nego se Avraam rodio.« (Jovan 8,58)

Grčka reč *»eimi«* koja je u ovom tekstu upotrebljena za »Ja sam« znači »biti, postojati«, i jasno naglašava činjenicu da je Isus Bog.

»Jer u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno.« (Kološanima 2,9)

»A sinu: Presto je Tvoj, Bože, va vek veka; palica je pravde palica carstva Tvog.« (Jevrejima 1,8)

Precizna proročanstva u Bibliji, koja se odnose na Mesijine atribute, sva su ispunjena u Isusu. Nijedan drugi pojedinac ne može da dokaže mesijanstvo ili da otrgne Njegovo carstvo od Njega. On je Knez mira, Jagnje koje je zaklano, u Njemu živi svaka punina božanstva telesno (Kološanima 2,9). Isus je ovako rekao:

»Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji.« (Matej 28,18)

»Ja sam vrata; ko uđe kroza me spašće se, iući će i izići će, i pašu će naći.« (Jovan 10,9)

»I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečiji da se podigne. Da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni: Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svoga Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni. Jer Bog ne posla Sina svog na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj. Koji Njega veruje ne sudi mu se, a koji ne veruje već je osuđen, jer ne verova u ime Jedinorodnog Sina Božijeg.« (Jovan 3,14-18)

Biblija jasno uči da se spasenje nalazi samo u Isusu Hristu. U Delima apostolskim čitamo:

»Jer nema drugog imena pod nebom danog Ijudima kojim bismo se mi mogli spasti.« (Dela 4,12)

Prizor je postavljen, Isusove tvrdnje su jasne, ipak bez obzira na to svet razvodnjava ove istine da bi sve prilagodio poslednjem dogovoru saveznika usmerenih protiv Reči. Ovaj veliki sukob doživeće istorijski vrhunac prilikom Hristovog povratka, kada će Mu se carstvo dati u ruke.

»Onda kraj, kad preda carstvo Bogu i Ocu, i kad ukine svako poglavarstvo i svaku vlast i silu.« (1. Korinćanima 15,24)

Literatura:

[1] Ahmed Deedat. 1983. *Christ in Islam.* The Islamic Propogation Centre, Durban.

[2] Tacitus, Annalen 15,44

[3] Claudius, Sueton 25,4

[4] Talmud bSanh 43a

[5] Prevedeno iz Coniectura in Opera, p. 934.

[6] Leathes, Rev. Stanley, DD. *Old Testament Prophecy,* pp. 219, 220.

[7] Tanner, Rev. Joseph, BA. *Daniel and the Revelation,* p. 38.

Poglavlje 2

Zastupnik za naše vreme

Novi zavet uči da je Isus Hristos umro za naše grehe, jer bismo samo kroz Njega mogli da nasledimo večni život.

> *»Jer vam najpre predadoh što i primih da Hristos umre za grehe naše, po pismu.« (1. Korinćanima 15,3)*

> *»Da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.« (Jovan 3,15)*

O kome to Pismu govori apostol Pavle, kada kaže da je Hristos umro za naše grehe prema Pismu? Naravno, on govori o Starom zavetu, koji je predvideo da će Isus umreti za grehe koje su počinili ljudi. Prorok Isaija opisuje stradanje i patnje kroz koje će Mesija morati da prođe da bi mogao da ukloni naše grehe:

> *»Prezren beše i odbačen izmedu ljudi, bolnik i vičan bolestima, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da Ga ni za šta ne uzimasmo. A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljasmo da je ranjen, da Ga Bog bije i muči. Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našega* mira *radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo. Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas.« (Isaija 53,3-6)*

Šta je greh, i zašto je zbog njega Božji Sin morao da položi svoj život? Biblija poznaje samo jednu definiciju greha, koja je zapisana u 1 Jovanovoj 3,4:

> *»Svaki koji čini greh i bezakonje čini: i greh je bezakonje.«*

Greh je prestupanje Božjeg zakona. Štaviše, greh nosi kaznu, a ta kazna je smrt. Međutim, kazna je plaćena u Hristu i ljudi mogu da imaju večni život.

> *»Jer je plata za greh smrt, a dar Božji je život večni u Hristu Isusu Gospodu našem.« (Rimljanima 6,23)*

Greh nas odvaja od Boga, a to što smo odvojeni od Boga znači da smo odvojeni od izvora života, jer je Bog Stvoritelj i Onaj koji održava život.

> *»Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice Njegovo od vas, da ne čuje.« (Isaija 59,2)*

Pošto je celo čovečanstvo prestupilo Božji zakon, celokupnom čovečanstvu je potrebno spasenje.

> *»Jer svi sagrešiše i izgubili slavu Božju.« (Rimljanima 3,23)*

Ako je spasenje dar, onda čovek treba da zna da je spasenje moguće dobiti blagodaću i da lična dela nikoga ne mogu spasiti.

»Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji.« (Efescima 2,8)

»Ako li je po blagodati, onda nije od dela, jer blagodat već ne bi bila blagodat; ako li je od dela nije više blagodat, jer delo već ne bi bilo delo.« (Rimljanima 11,6)

Čovek se spasava Božjom blagodaću, verom u Božjeg Sina i to je Dobra vest. Da li nas to oslobađa od poslušnosti Božjem zakonu, ili na neki način umanjuje Božji zakon?

»Kvarimo li dakle zakon verom? Bože sačuvaj Nego ga još utvrđujemo.« (Rimljanima 3,31)

»Jer greh neće vama ovladati, jer niste pod zakonom nego pod blagodaću. Šta dakle? Hoćemo li grešiti kad nismo pod zakonom nego pod blagodaću? Bože sačuvaj! Ne znate li da kome dajete sebe *za sluge u poslušanje, sluge ste onog koga slušate, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu?« (Rimljanima 6,14-16)*

»Tako je, dakle, zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra.« (Rimljanima 7,12)

Prema tome, greh (prestupanje Božjeg zakona) vodi u smrt (ovde ne govorimo o fizičkoj smrti, već o večnoj smrti), a blagodet nas vodi u život (večni život). Međutim, blagodet ne uklanja obavezu da držimo Božji zakon, već taj Zakon još i utvrđuje. Zakon ne može da spase, ali može da upozori i pokaže šta je greh.

»Jer se delima zakona ni jedno telo neće opravdati pred Njim; jer kroz zakon dolazi poznanje greha.« (Rimljanima 3,20)

Blagodet nas spasava, izbavlja od greha, opravdava, obnavlja i posvećuje. Blagodet ispravlja odnose sa Bogom, ali Zakon govori šta je greh i kako ga, Božjom milošću, možemo izbeći. Pravo obraćenje ispuniće srce zahvalnošću, a obnovljena osoba ponovo će želeti da živi u skladu sa Božjim zakonom. Isus je to ovako obrazložio:

»Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje *držite.« (Jovan 14,15)*

»Ako zapovesti moje uzdržite ostaćete u ljubavi mojoj, kao što ja održah zapovesti Oca svog i ostajem u ljubavi Njegovoj.« (Jovan 15,10)

»Jer je ovo ljubav Božija da zapovesti Njegove držimo; i zapovesti Njegove nisu teške.« (1 Jovanova 5,3)

U osmom poglavlju Jevanđelja po Jovanu čitamo opis događaja u kome je učestvovala Marija Magdalena. Uhvaćena u preljubi bila je dovedena pred Isusa. Stajala je pred Njim, Zakonom osuđena na smrt.

»A književnici i fariseji dovedoše k Njemu ženu uhvaćenu u preljubi, i postavivši je na sredu rekoše Mu: Učitelju! Ova je žena uhvaćena sad u preljubi; A Mojsije nam u zakonu zapovedi da takve kamenjem ubijamo; a ti šta veliš?« (Jovan 8,3-5)

Zakon nije mogao da je spase, ali Isus je mogao. Niko od tužitelja nije bio bez greha i svima je nedostajala Božja slava. Pošto ih je uverio u pojedinačnu grešnost svakoga od njih, oni su jedan po jedan otišli i ostavili preplašenu i krivu ženu koja se kajala. Isus joj se neposredno obratio:

»A kad se Isus ispravi, i ne videvši nijednog do samu ženu, reče joj: Ženo, gde su oni što te

tužahu? Nijedan te ne osudi? A ona reče: Nijedan, Gospode! A Isus joj reče: Ni ja te ne osuđujem, idi, i otsele više ne greši.« (Jovan 8,10.11)

Osuđenoj grešnici bilo je oprošteno i tako je dospela pod uticaj blagodati: *»Ni ja te ne osuđujem«,* ali posle toga i dalje je bila obavezna da poštuje i drži Zakon: *»Idi, i otsele više ne greši«.* Prema tome, spasenje blagodaću nikoga ne oslobađa poslušnosti Božjem zakonu. Blagodet preuzima osudu po Zakonu, ali ne odbacuje Zakon.

»Nikakva, dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po Duhu.« (Rimljanima 8,1)

Da li ste se ikada pitali kako su se ljudi odnosili prema svojim gresima, pre nego što je Božji Sin bio razapet na Golgoti? Spasenje se učvršćuje na Hristovom krstu. Hristos je svojom žrtvom na Golgoti očistio naše grehe. Ali, kako su gresi bili čišćeni u starozavetnom vremenu? Da li je spasenje starozavetnih ljudi bilo zasnovano na drugačijem sistemu tako da su oni bili pod Zakonom, a mi pod blagodaću? Tako veruju oni koji žele da se oslobode obaveza prema Božjem zakonu, ali, kao što smo već videli, svi smo obavezni da držimo Božje zapovesti. Prema tome, spasenje onih koji su živeli pre Hrista, takođe, je moglo da bude ostvareno isključivo blagodaću. U stvari, blagodat je postojala od samog početka:

»Ali Noje nade milost pred Gospodom.« (1. Mojsijeva 6,8)

U Drugoj Petrovoj poslanici 2,5. Noje je nazvan propovednikom pravde, a pravednost se dobija verom u Isusa Hrista. Novi zavet jasno govori da je celokupno spasenje kroz Isusa Hrista. Prema tome, Hristos je Spasitelj i onima koji su živeli pre raspeća, a smrt obećanog Mesije bila je predstavljena u tipološkom obliku, odnosno sve se odigrava u tipovima i senkama plana spasenja. Žrtveno jagnje u jevrejskom sistemu predstavljalo je Božje Jagnje, koje uzima grehe sveta. Ono je predstavljalo obećanje o Mesiji koji će doći i svojom žrtvom izbrisati sve izveštaje o našim gresima, i grešnicima koji se kaju dati večni život u Njemu i kroz Njega.

Nevini koji plaća cenu za tuđu krivicu predskazan je u žrtvenom sistemu jevrejske Svetinje. Prolivena krv jagnjeta predstavlja Hristovu krv koja će se proliti. Apostol Pavle piše:

»Bez prolivanja krvi ne biva oproštenje.« (Jevrejima 9,22)

Biblija uči o spasenju u Isusu Hristu koje deluje od vremena pada do vremena Drugog Hristovog dolaska. Adam i Eva bili su upoznati sa značenjem simbola koji se nalazio u krvi jagnjeta. Kada je greh sa svetog para strgnuo haljinu pravde i ostavio ih nage, Bog je prekrio njihovu golotinju kožom, predstavljajući im tim aktom haljinu pravde, koju svaki grešnik može da dobije od Hrista. Odakle je došla ova koža? Sigurno je poticala od prvih žrtvenih životinja koje su bile zaklane i koje su predstavljale Božje Jagnje koje će biti zaklano za grešnike. Pošto ih je sam Bog obukao u ovu kožu, čineći im jasnijim obećanje o obnovljenoj pravednosti, sigurno im je otkrio i put u spasenje - Mesija će doći da plati cenu za greh, da bi oni kao grešnici mogli da dobiju večni život.

»I načini Gospod Bog Adamu i ženi njegovoj haljine od kože, i obuče ih u njih.« (1 .Mojsijeva 3,21)

Razlika između oslanjanja na sopstvene zasluge za spasenje i oslanjanja na Mesiju, koji treba da dođe, prikazana je u zapisu o Kainu i Avelju. I jedan i drugi podigli su žrtvenike. Kain je doneo žrtvu koju je sastavio isključivo od zemljoradničkih proizvoda, plodova svog truda, što nije dobilo Božje odobravanje, jer je Kain tako pokazao da će se oslanjati na sopstvene zasluge, a ne na Jagnje koje je određeno da bude

žrtvovano za spasenje. Ipak, »bez prolivanja krvi ne biva oproštenje«, i spasenje se nalazi samo u Hristu. S druge strane, Aveljeva žrtva sadržala je krvnu žrtvu (1. Mojsijeva 4,4).

> *»A i Avelj prinese od prvina stada svog i od njihove pretiline. I Gospod pogleda na Avelja i na njegov prinos.« (1. Mojsijeva 4,4)*

Aveljeva žrtva bila je prihvaćena, jer je ukazivala na Otkupitelja koji će doći. Avelj je tako shvatio da se spasenje može dobiti samo verom u krv Jagnjeta i njegovo svedočanstvo stoji do današnjeg dana.

> *»Verom prinese Avelj Bogu veću žrtvu nego Kain, kroz koju dobi svedočanstvo da je pravednik, kad Bog posvedoči za dare njegove; i kroz nju on mrtav još govori.« (Jevrejima 11,4)*

Avram je, takođe, prinosio žrtveno jagnje, što su činili i svi patrijarsi. Tokom istorije, jedino sredstvo spasenja bila je krv Božjeg Jagnjeta, a nikada lična dobra dela. Kada je Avram bio pozvan da prinese svog sina, Isaka, bilo je to doslovno prikazivanje plana spasenja, minijaturna scena koja je svetu praktično prikazala Božji metod obračunavanja sa grehom. Kada je Isak trebalo da bude žrtvovan, sam Bog je dao životinju za žrtvu, i tako ga zamenio, predviđajući u tipu da će Bog dati svog Sina, kao što je i Avram bio spreman da da svog sina.

Avramova spremnost da posluša Boga zasnivala se na veri koja može da pomera planine. On je znao da je Bog obećao da će spasenje doći kroz njegovo i Isakovo potomstvo. Bog je obećao Avramu da će se njegovo potomstvo prozvati u Isaku (1. Mojsijeva 21,12). On je verovao i znao da će čak i ako prinese Isaka, Bog njegovog sina vaskrsnuti iz mrtvih da bi ispunio svoje obećanje o spasenju (Jevrejima 11,17-19). Avram je znao da Bog nikada ne govori neistinu. Avram u 1. Mojsijevoj 22,5 kaže svojim saputnicima:

> *»Ostanite vi ovde s magarcem, a ja i dete idemo onamo, pa kad se pomolimo Bogu, vratićemo se k vama.«*

Da li imamo tako nepokolebljivu veru u Božju reč? Nije ništa neobično što u Galatima 3,8. piše da je Jevanđelje propovedano Avramu. Nije nikakvo čudo što je Hristos spomenuo Avramovu veru, kada je rekao:

> *»Avraam, otac vaš, bio je rad da vidi dan moj (verom je video dan Hristove žrtve kao Božjeg Jagnjeta); i vide, i obradova se.« (Jovan 8,56)*

Avram je na gori Moriji bio spreman da žrtvuje svog voljenog sina. Solomun je na gori Moriji sagradio Hram, koji je imao oltar za žrtve paljenice. A na severnom obronku ove gore, na mestu koje se zvalo Golgota, Božji Sin dao je svoj život. Avram je bio spasen verom u Božjeg Sina, ali to ga nije oslobodilo obaveze da drži Božji zakon.

> *»Zato što je Avram slušao glas moj i čuvao naredbu moju, zapovesti moje i pravila moja i zakone moje.« (1. Mojsijeva 26,5)*

Hram, a pre toga Svetinja, služio je kao najveći udžbenik o planu spasenja koji je ikad dat ljudima. Pouke utelovljene kao simboli i ceremonije trebalo je da dovedu grešnika do boljeg razumevanja tajne spasenja. Tu u tipovima i senkama bilo je moguće učiti o Hristovoj ulozi, Njegovoj zemaljskoj misiji koju je izvršio kao Božje Jagnje, Njegovoj ulozi koju ima kao Prvosveštenik i Zastupnik Božjeg naroda, kao i o Njegovoj službi Sudije i Cara. U Svetinji su otkrivene velike istine opravdanja verom, posvećenja i proslavljanja. U Svetinji možemo više da učimo o Isusu, Njegovom karakteru, Njegovom nebeskom sistemu upravljanja i Njegovim nadama i ciljevima za Božji narod. Zato je veoma žalosno što neki odbacuju Stari zavet i tvrde da on za nas danas nema nikakve važnosti, uče da on pripada prošlom

vremenu i da je beznačajan za one koji žive posle krsta. Ipak, Novi zavet kaže:

> *»Jer što se napred napisa, za našu se nauku napisa, da trljenjem i utehom pisma nad imamo.« (Rimljanima 15,4)*

> *»Ovo se pak* sve *dogadaše ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje posledak sveta dođe.« (1 .Korinćanima 10,11)*

Ako zanemarimo Stari zavet, zanemarujemo sva obećanja i upozorenja, koja smo mogli da imamo, da smo poslušali reči apostola Pavla. Sam Isus je potvrdio da Stari zavet svedoči za Njega:

> *»Pregledajte pisma, jer vi mislite da imate u njima život večni; i ona svedoče za* mene.« *(Jovan 5,39)*

Isus nije došao da ukine spise Starog zaveta, On je došao da ih ispuni. Prvih pet biblijskih knjiga, koje čine deo Tore, napisao je Mojsije i predstavljaju svedočanstvo o planu spasenja. Proročke knjige napisane su da Božji narod podsete na te istine i da mu potpunije otkriju njegovu dužnost prema Bogu. Psalmi, sami po sebi, čine minijaturnu Bibliju i predstavljaju izveštaj o istoriji Božjeg naroda. Oni sadrže pesme sa proročkim motivima, kao i pesme koje proslavljaju Boga. Novi zavet je ispunjenje u stvarnosti svega što je Stari zavet najavljivao. Isus je rekao:

> *»Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: nisam došao da pokvarim, nego da ispunim. Jer vam zaista kažem: dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjega slovca ili jedne title iz zakona dok se sve ne izvrši.« (Matei 5,17.18)*

Pentateuh, ili prvih pet knjiga Mojsijevih, otkrivaju po jedan vid delovanja Mesije, isto kao što četiri Jevanđelja otkrivaju različite vidove Hristove službe:

1.Mojsijeva	- Knjiga početaka, pada i obećanja o iskupljenju, Hristos je Stvoritelj i obećani Iskupitelj
2.Mojsijeva	- Hristos naša Svetinja
3.Mojsijeva	- Hristos naša Žrtva
4.Mojsijeva	- Hristos naš Vodič
5.Mojsijeva	- Hristos naša Nagrada
Matej	- Hrstos Car
Marko	- Hristos Sluga
Luka	- Hristos Čovek
Jovan	- Hristos Božanstvo

Svetinja

Mojsije je na Sinajskoj gori primio Božji zakon kao i precizna uputstva za uspostavljanje žrtvenog sistema, koji je trebalo da postane osnova verskih ceremonija u Izrailju. Oba kompleta uputstava nazvani su zakon, ali su se razlikovali u tome što su Deset zapovesti određivale šta je greh, a ceremonijalni zakon sadržao je rešenje za problem greha. Zakon deset zapovesti napisao je Bog, a ceremonijalni zakon napisao je Mojsije u knjizi koja se zove Knjiga zakona.

Deset zapovesti

»I izgovorivši ovo Mojsiju na gori Sinajskoj, dade mu dve ploče svedočanstva, ploče kamene pisane prstom Božijim.« (2. Mojsijeva 31,18)

»I behu ploče delo Božje, i pismo beše pismo Božje, urezano na pločama.« (2. Mojsijeva 32,16)

Kada se Mojsije, posle vremena provedenog sa Bogom na Sinaju, vratio otkrio je da su Izrailjci napravili zlatno tele i proglasili ga svojim bogom; zato je razbio kamene ploče. Bog mu je posle toga zapovedio da oblikuje nove ploče, a On će sam još jednom na njima napisati Deset zapovesti. Štaviše, ove kamene ploče trebalo je staviti u kovčeg koji će Mojsije napraviti.

»U to vreme reče mi Gospod: Isteši dve poče od kamena kao što behu prve, i iziđi k meni na goru, i načini kovčeg od drveta. I napisaću na tim pločama reči koje su bile na prvim pločama što si ih razbio, pa ćeš ih metnuti u kovčeg.« (5. Mojsijeva 10,1.2)

Mojsijevo razbijanje prve ploče postalo je simbol akta Božjeg naroda koji je prekršio Božji zakon, svojom službom zlatnom teletu. Zakon se zbog tog narodnog greha nije promenio, jer je Bog ponovo napisao Zakon na novim kamenim pločama koje je Mojsije morao da isteše, stvarajući simbol naše obaveze da sarađujemo sa Bogom na uzdizanju Njegovog zakona. Samo Njegovom snagom možemo da držimo Zakon, i zato u tome moramo da sarađujemo sa Njim.

Ceremonijalni zakon

Mojsije je ovu vrstu zakona i obreda napisao u jednoj knjizi, Knjizi zakona, i nju je trebalo da stavi pored kovčega.

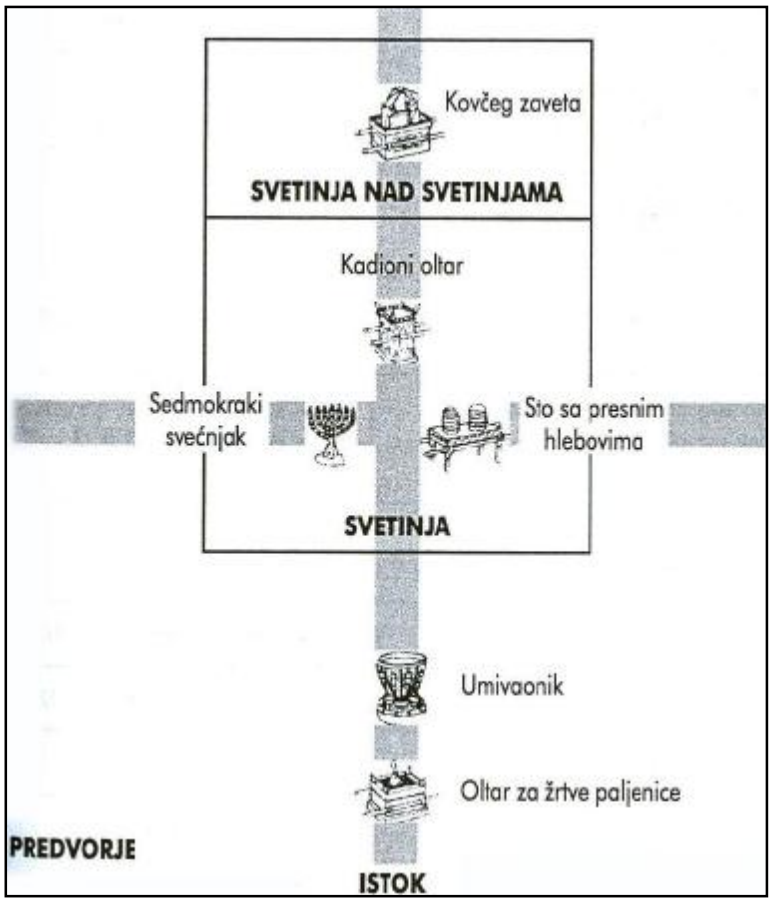

Slika 2.1 – Dva odeljenja i predvorje Svetinje prikazuju oblik krsta u rasporedu nameštaja

MORALNI I CEREMONIJALNI ZAKON

MORALNI ZAKON	CEREMONIJALNI ZAKON
Naziva se Carski zakon slobode (Jakov 2,8.12).	Naziva se zakonom... nalazi se u obredima (Efescima 2,15; Jevrejima 9,10).
Izgovorio ga je sam Bog (5. Mojsijeva 4,12; 5,22).	Dat je Mojsiju da ga iznese narodu (3.Mojsijeva 1,1-3; 2. Mojsijeva 24,3).
Napisan je Božjim prstom na kamenu (2.Mojsijeva 31,18; 32,16).	Napisao ga je Mojsije u »Knjizi zakona« (5.Mojsijeva 31,9.24).
Stavljen je u Kovčeg (1. O carevima 8,9; 5.Mojsijeva 10,1-5; Jevrejima 9,4; 2. Mojsijeva 40,20).	Stavljen je pored Kovčega (5. Mojsijeva 31,24-26).
Postojao je pre greha (1. Jovanova 3,4.8; Rimljanima 4,15; 5,13).	Posle čovekovog pada u greh (Jevrejima 5,1; 8,4).
Namera mu je da otkrije greh; daje saznanje o grehu (Rimljanima 3,20; 7,7).	Cilj mu je otkrivanje leka za greh, dat je zbog greha (Galatima 3,19; 3. Mojsijeva 6,1.6.7; Jovan 1,29).
Večan je, utvrden Jevanđeljem (Psalam 111,7.8; Matej 5,18; Rimljanima 3,31).	Ukinut je na krstu, privremen (Kološanima 2,14-17).
Nije težak (1. Jovanova 5,3).	Protivi se nama. (Kološanima 2,14-17).
Sudi svim ljudima (Jakov 2,10-12).	Ne sudi nikome. (Kološanima 2,14-17).
Duhovan je (Rimljanima 7,14).	Telesan je (Jevrejima 9,10).
Savršen je, svet, pravedan i dobar (5. Mojsijeva 5,22; Psalam 19,7; Rimljanima 7,12).	Podložan je promeni, ništa ne usavršava (Jevrejima 7,12.18.19).

Slika 2.2

> *»I kad napisa reči ovog zakona u knjigu, sve do kraja, zapovedi Mojsije Levitima, koji nošahu kovčeg zaveta Gospodnjeg, govoreći: Uzmite ovu knjigu zakona i metnite je pokraj kovčega zaveta Gospoda Boga svog, da bude onde svedok na vas.« (5. Mojsijeva 31,24-26)*

Ova dva zakonska kompleta, jedan moralni a drugi ceremonijalni, bili su potpuno različiti i služili su sa različitom svrhom (vidi sliku 2.2).

Hristos je došao da ispuni obaveze iz ceremonijalnog zakona tako što je postao Jagnje koje je zaklano za grehe sveta. On je ispunio obavezu iz Zakona deset zapovesti kroz svoju savršenu poslušnost njegovim propisima. Posle krsta, prestalo je dejstvo ceremonijalnog zakona, jer je predskazivao krst, ali Zakon deset zapovesti nije se promenio, niti je ukinut Hristovom smrću. Isti Zakon i dalje ima svoje mesto u Novom zavetu (vidi sliku 2.3).

Zakon u Novom zavetu

1. »Gospodu Bogu svome poklanjaj se i Njemu jedinome služi.« (Matej 4,10; Otkrivenje 19,10)
2. »Dečice! Čuvajte se od neznaboštva.« (1. Jovanova 5,21; Dela 17,29)
3. » ... Da se ne huli na ime Božije i na nauku.« (1. Timotiju 6,1)
4. »Subota je načinjena čoveka radi, a nije čovek subote radi. Dakle je Gospodar Sin čovečji i od subote.« (Marko 2,27.28)
5. »Poštuj oca i mater.« (Matej 19,19; Efescima 6,1 -3)
6. »Ne ubij.« (Rimljanima 13,9; Jakov 2,11)
7. »Ne čini preljube.« (Matej 19,18)
8. »Ne ukradi.«
9. »Ne svedoči lažno.« (Rimljanima 13,9)
10. »Ne zaželi.« (Rimljanima 7,7)

Slika 2.3

Služba u Svetinji

Kako je ceremonijalni zakon mogao da bude predslika Hristove službe? Svetinja odgovara na ovo pitanje. Mojsije je sagradio Svetinju tačno prema uzorku koji je video na gori.

> *»I neka mi načine svetinju, da među njima nastavam.« (2. Mojsijeva 25,8)*

> *»... Kao što bi rečeno Mojsiju kad htede skiniju da načini: Gledaj, reče, da načiniš sve po prilici koja ti je pokazana na gori.« (Jevrejima 8,5)*

Zemaljska Svetinja, i čitava služba povezana sa njom, odražavaju Hristovu službu za nas. To je, takođe, kopija ili minijaturni prikaz mnogo veće Hristove službe u Nebeskoj Svetinji, za koju je zemaljska Svetinja samo *»prilika za sadašnje vreme«.* (Jevrejima 9,9) Zemaljska Svetinja je kopija nebeske.

> *»Koji služe obličju i senu nebeskih stvari, kao što bi rečeno Mojsiju kad htede skiniju da načini: Gledaj, reče, da načiniš sve po prilici koja ti je pokazana na gori.« (Jevrejima 8,5)*

Hristos se posle svog vaskrsenja i vaznesenja na Nebo i ušao u Nebesku Svetinju, koju čovek nije sagradio.

> *»Jer Hristos ne uđe u rukotvorenu svetinju, koja je prilika prave, nego u samo nebo, da se pokaže sad pred licem Božijim za nas.« (Jevrejima 9,24)*

Cena za greh plaćena je na krstu. Pravda je zadovoljena, ali Hristova služba tu nije završena. Greh i dalje postoji, a grešnici i dalje Hristovom zaslugom pristupaju Bogu. Mi služimo vaskrslom Spasitelju, koji je naš Prvosveštenik, naš Posrednik, naš Sudija i naš Car koji u Nebeskoj Svetinji posreduje za nas.

> *»A ovo je glava od toga što govorimo: imamo takvog Poglavara svešteničkog koji sede s desne strane prestola Veličine na nebesima; koji je sluga svetinjama i istinitoj skiniji, koju načini Gospod, a ne čovek.« (Jevrejima 8,1.2)*

U starozavetno vreme odbrana optuženog bila je sveta dužnost tako da je sudija odbijao da taj posao preda advokatu. Sudija je lično služio kao branilac optuženog. *Jevrejska enciklopedija* to ovako objašnjava: »Pravni zastupnici su nepoznati u jevrejskom zakonu.« Njihov legalni stav zahteva od sudija da »uvek naginju strani optuženika i da mu, izvan svake moguće sumnje daju prednost«. To je izuzetan sistem! Bog lično brani i sudi optuženom. Ali, ko je tužilac? Tekst iz Otkrivenja 12,10. govori o sotoni kao tužiocu koji nas neprekidno tuži kod Boga. Đavo, takođe, vodi izveštaj o grehu, i njegove optužbe su bolno tačne. Kako onda možemo da pobedimo ove optužbe?

> *»I oni ga pobediše krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svog, i ne mariše za život svoj do same smrti.« (Otkrivenje 12,11)*

Kada prihvatimo činjenicu da je Isus umro umesto nas, Bog pronalazi dokaze koji su Mu potrebni da nas proglasi nevinima. Gde onda može da se uklopi zastupnik? U određenim prilikama, jevrejski sudija postavljao je zastupnika koji je imao zadatak da mu pomaže u odbrani optuženog. Jevrejska enciklopedija navodi da je muž mogao da predstavlja svoju ženu i pomogne sudiji da je odbrani, ako je presuda obuhvatala njegova lična prava. U ovom postoji slavna paralela sa nebeskim sudom. Hristos, Ženik, svojom krvlju otkupio je svoj narod, svoju nevestu. On služi kao naš, od strane suda postavljeni Zastupnik koji pomaže Ocu da nas odbrani od sotoninih optužbi, čime On, takođe, brani sopstveno pravo da nam da

spasenje i da nas jednog dana odvede na Nebo. Naše večno spasenje ne zavisi od naše beznadežnosti, već od potpunosti Hristove žrtve koja je prihvaćena za spasavanje grešnika.

> *»Dečice moja! Ovo vam pišem da ne grešite; i ako ko sagreši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika, i On očišća grehe naše, i ne samo* nase *nego i svega sveta.« (1. Jovanova 2,1.2)*

Kada proba bude završena, Hristos će završiti svoju posredničku službu, obući će svoju carsku odeću i vratiće se na Zemlju kao Car nad carevima da sretne svoju nevestu. U Knjizi proroka Danila, u sedmom poglavlju, opisan je veliki prizor suđenja koje će se dogoditi neposredno pre Hristovog drugog dolaska, kada će On primiti svoje carstvo. Da bi mogao da postane Car, Isus je najpre morao da postane Sveštenik. Pre nego što je Isus mogao da postane Sveštenik, morao je da postane Jagnje, zaklano za grehe sveta:

> *»Videh u utvarama noćnim, i gle, kao Sin čovečiji idaše sa oblacima nebeskim, i dođe do starca i stade pred Njim. I dade Mu se vlast i slava i carstvo da Mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je Njegova vlast večna, koja neće proći, i carstvo se Njegovo neće rasuti.« (Danilo 7,13.14)*

Najvažnija tema u Knjizi proroka Danila je Isus Hristos, razapeto Jagnje, vaskrsli Prvosveštenik i Car koji dolazi. Dobra vest je da će suđenje odvijati u korist svih onih koji prilaze Hristu sa srcem koje se kaje, traži oproštenje greha i svoju obnovu, srce koje živi u skladu sa Bogom.

> *»Dokle dođe starac, i dade se sud svecima Višnjeg, i prispe vreme da sveci preuzmu carstvo«. (Danilo 7,22)*

Izgradnja zemaljske Svetinje

Tekst u Poslanici Jevrejima 4,2.6. ističe da je Jevanđelje propovedano Izrailju, ali da njegovi pripadnici nisu imali koristi od njega, jer nisu verovali. Jevanđelje im je propovedano u tipu u obliku službe u Svetinji. Nije zato ništa neobično što je Psalmista ovako pisao:

> *»Božei put je Tvoj svet; koji je Bog tako velik kao Bog naš?« (Psalam 77,13)*

Šator od sastanka bio je podignut u životnoj sredini izrailjskog naroda (4. Mojsijeva 1,51-53), isto kao što je Isus delovao usred svog naroda (Jovan 1,14).

Svetinja se sastojala od spoljašnjeg zida koji je bio napravljen od belog platna, sa jednim ulazom (kapijom) koji je vodio u spoljašnje predvorje, koje predstavlja Zemlju. U Knjizi Otkrivenje čitamo da belo platno predstavlja pravednost svetih (Otkrivenje 19,8). Pošto je svaka pravda pripisana pravda, belo platno, na kraju, predstavlja Hristovu pravednost. Po ulasku u predvorje, prvi predmet koji nalazimo je oltar za žrtve paljenice, na kome je prinošeno žrtveno jagnje. Oltar predstavlja krst na Golgoti. Zatim, tu se nalazio i umivaonik, koji je punjen vodom radi ceremonijalnog pranja. On predstavlja novorođenje.

Unutrašnja svetinja imala je dva odeljenja - Svetinju i Svetinju nad svetinjama. U Svetinju su vodila vrata, a zavesa ju je odvajala od Svetinje nad svetinjama (2. Mojsijeva 26,31). Nameštaj u Svetinji sastojao se od sedmokrakog svećnjaka, stola sa presnim hlebovima i zlatnog kadionog oltara. U drugom odeljenju, Svetinji nad svetinjama, nalazio se samo jedan komad nameštaja, Kovčeg zaveta. Bio je to divan predmet obložen čistim zlatom. Na svakom njegovom kraju nalazio se zlatni anđeo ili heruvim zaklanjač. U ovom kovčegu nalazio se najsvetiji dokument koji je Bog ikada dao ljudima - Deset zapovesti. Sav nameštaj u Svetinji bio je raspoređen u obliku krsta i tako ukazivao na način na koji će Hristos umreti.

Predvorje ili trem

Predvorje predstavlja Zemlju. Hristos je u predvorju ubijen za grehe sveta. Kada ulazimo kroz kapiju, mi ulazimo kroz Hrista koji predstavlja Vrata prema spasenju i odmah smo suočeni sa oltarom za žrtve paljenice na kome je prinošeno žrtveno jagnje, što je posle svega slika Golgote. Stubovi u Svetinji predstavljaju iskupljene (Otkrivenje 3,10), a srebrne osnove bile su napravljene od novca za iskupljenje (pola šekela), što je bio iznos kako za bogate tako i za siromašne (2. Mojsijeva 30,11-16). U Jevanđelju po Mateju 17,24-27 čitamo da je Hristos uplatio ovaj novac iskupljenja za dvoje, predstavljajući tako u tipu da je platio cenu za nas. Belo platno koje okružuje predvorje predstavlja Hristovu pravdu koja nas prekriva, kada prolazimo kroz kapiju da budemo opravdani u Njemu.

Oltar za žrtve paljenice

Oltar za žrtve paljenice predstavlja Hristovu žrtvenu smrt i bio je načinjen od drveta akacije (što predstavlja Hristovu ljudskost, jer se naša ljudskost naziva slamom ili strnjikom) i obložen mesingom (što predstavlja pobedu posle izdržanih patnji). Rešetka na kojoj je žrtva spaljivana bila je visoka jedan i po lakat, što je bila visina sedišta blagostanja koje prekriva Kovčeg zaveta. Božja pravda visoka je koliko i Njegova blagodet. Oltar je imao četiri roga za koje je vezivano žrtveno jagnje, što predstavlja povezivanje sa Njegovom snagom.

Umivaonik

Umivaonik predstavlja pranje za novorođenje, i bio je u potpunosti napravljen od mesinganih ogledala, koja su upotrebljavale žene. Rastanak sa ogledalima predstavlja odricanje od sveta i lične taštine u zamenu za Hristovu pravdu. Božji zakon takođe je ogledalo (Jakov 1,23.25) u kome vidimo odraz Njegove pravde. Umivaonik nam govori da Hristos ne oprašta samo naše grehe (oltar za žrtve paljenice), već nas i čisti od svake nepravde.

Svetinja i Svetinja nad svetinjama

U Svetinju su vodila vrata, a u Svetinju nad svetinjama zavesa. Kapija, vrata i zavesa predstavljaju ulazak u tri vida Hristove službe. Sva tri ulaza sastojala su se od luksuznih tapiserija napravljenih od belih (čistota, Otkrivenje 19,8), skerletnih (žrtva, Otkrivenje 19,13), ljubičastih (carsko, Jovan 19,2.3) i plavih (poslušnost, 4. Mojsijeva 15,37-40) niti koje predstavljaju Hristov karakter i carsko poreklo. Prekrivači Svetinje i Svetinje nad svetinjama, od spoljne prema unutrašnjoj strani sastojali su se od jazavčije kože (Hristova ljudskost zaklanja Njegovu slavu), ovčijih koža obojenih u crveno (Hristova žrtva), bele istkane od jareće dlake (Njegova čistota) i unutrašnji prekrivač ili carski prekrivač napravljen od iste tkanine kao i zavese na kapiji, vratima i zavesi. Ovi prekrivači predstavljaju Hrista kao poniznog Spasitelja, Spasitelja koji se žrtvuje, bezgrešnog Spasitelja i uzvišenog Spasitelja. On je došao da iskupi svet (broj četiri predstavlja svet) i zato su postojala četiri stuba za zavesu, četiri prekrivača, četiri boje i četiri sastojka u presnim hlebovima.

Svaki detalj veoma je značajan: 48 dasaka i 60 stubova (sadržatelji u 144,000) koji su upotrebljeni u izgradnji, stajali su na čašama od srebra (napravljenim od novca za iskupljenje).

»Jer temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, koji je Isus Hristos.«

(1. Korinćanima 3,11)

Pet poluga koje su držale strukturu (pet činilaca koji drže crkveno telo u jedinstvu Duha) predstavljaju sledeće:

»Starajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira; jedno telo, jedan duh, kao što ste i pozvani u jednoj nadi zvanja svoga. Jedan Gospod, jedna vera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima nama.« (Efescima 4,3-6)

Sav nameštaj u Svetinji - svećnjak, kadioni oltar i sto sa presnim hlebovima - predstavlja Isusa Hrista. Svećnjak je davao jedinu svetlost u Svetinji i ulje koje je korišćeno za održavanje plamena bilo je simbol delovanja Svetog Duha (1. Samuilova 10,1.6; 16,13). Isus to ovako potvrđuje:

»Ja sam videlo svetu.« (Jovan 8,12)

Sto sa presnim hlebovima, takođe, predstavlja Isusa, Hleb života:

»Ja sam hleb živi koji siđe s neba; koji jede od ovog hleba živeće vavek; i hleb koji ću ja dati telo je moje, koje ću dati za život sveta.« (Jovan 6,51)

Kadioni oltar, na kome je neprekidno goreo oganj i sa koga se širio slatki miris tamjana, predstavljao je posredničku molitvu. Njegov miris prožimao je Svetinju i u tipu predstavljao Hristovo posredničko delo pred Ocem. Tako je služba u Svetinji predstavljala službu posvećenja, dok je služba u predvorju predstavljala opravdanje.

U Svetinji nad svetinjama stajao je Kovčeg zaveta, u kome se nalazio Božji zakon napisan Božjim prstom. Celokupna služba u Svetinji bila je zasnovana na činjenici da je čovek prestupio sveti Božji zakon, i zato ga očekuje smrtna kazna. Samo Hristovim pomirenjem i posredovanjem čovek može da bude pomiren sa Bogom. U Hristu se pokazala Božja blagodet. Tako se, iznad Zakona, kao poklopac za Kovčeg zaveta, nalazilo sedište blagodeti napravljeno od čistog zlata. Ime sedišta milosti na jevrejskom bilo je KAPORET, što znači izbrisati, i HILASTERION na grčkom, što znači pomirenje. Sedište blagodeti je simbol Hrista koji nas zaklanja od posledica prestupljenog Zakona. Iznad sedišta blagodeti i na oba kraja Kovčega stajao je po jedan heruvim obložen zlatom. Njihova lica bila su usmerena prema tlu što je bilo znak strahopoštovanja usmerenog Bogu, Njegovom prestolu blagodeti i Njegovom večnom zakonu. Iznad sedišta blagodeti nalazila se svetlost Božjeg prisustva, ili Sekina. Zakon je za grešnika određivao smrt, ali iznad Zakona nalazilo se sedište blagodeti, zaklonjeno Božjom prisutnošću. Blagodet i oproštenje davani su kada je sveštenik krvlju prskao zavesu koja je delila Svetinju u dva odeljenja i nalazila se ispred kovčega. Sve je to čoveku, uz pomoć upečatljivih simbola, otkrivalo Božji plan spasenja.

Žrtveni sistem

Od Izrailjaca je zahtevano da prinose različite žrtve, kao što su bile dragovoljne žrtve, žrtve za greh i žrtve za očišćenje. Štaviše, sve žrtve nisu se sastojale od žrtvenih životinja, već su obuhvatale žetvene prinose i darove u žitu. Ovom prilikom razmatraćemo samo žrtvene darove. Najpre, tu su bile dnevne žrtve, odnosno jagnje je prinošeno ujutro i uveče. Ono je predstavljalo Hrista na početku Njegove službe, u vreme kada je došao na Zemlju da postane žrtva za greh. Zatim je vršeno bilo žrtvovanje ovna za posvećenje (2.Mojsijeva 29,22), što je predstavljalo Hrista na završetku svoje službe. Službe u Svetinji nisu mogle da se odvijaju, sve dok ovaj ovan nije žrtvovan, a Svetinja i sveštenici pomazani (2.Mojsijeva 40,9-15.29). Isto tako, služba u Nebeskoj Svetinji nije mogla da počne, sve dok Hristos nije umro na krstu.

Svakodnevna sveštenička služba obavljana je kod oltara za žrtve paljenice i u prvom odeljenju ili Svetinji.

> *»A kad ovo beše tako uređeno, ulažahu sveštenici svagda u prvu skiniju i savršivahu službu Božiju.« Jevrejima 9,6.*

Prvosveštenik, takođe, predstavlja Isusa koji u Nebeskoj Svetinji posreduje za nas.

> *»Imajući, dakle, velikog Poglavara sveštеničkog, koji je prošao nebesa, Isusa sina Božijeg.« (Jevrejima 4,14)*

> *»A ovo je glava od toga što govorimo: imamo takvog Poglavara sveštеničkog koji sede s desne strane prestola Veličine na nebesima; Koji je sluga svetinjama i istinitoj skiniji, koju načini Gospod, a ne čovek.« (Jevrejima 8,12)*

> *»Ali došavši Hristos, poglavar sveštенički dobara koja će doći, kroz bolju i savršeniju skiniju, koja nije rukom građena, to jest, nije ovog stvorenja, ni s krvlju jarčijom, niti telećom, nego kroz svoju krv uđe jednom u svetinju, i nađe večni otkup.« (Jevrejima 9,11.12).*

U trećoj knjizi Mojsijevoj, u četvrtom poglavlju, opisano je sve što je bilo potrebno da grešnik učini:

> *»Ako li ko... zgreši nehotice, i učini štogod što je Gospod zabranio da se ne čini... tada neka dovede na žrtvu... I neka metne ruku svoju na glavu žrtvi za greh, i neka je sveštenik zakolje na mestu gde se kolje žrtva paljenica... tako će ga očistiti od greha sveštenik, i oprostiće mu se.« (3. Mojsijeva 4,27-31)*

Sprovođenje obreda priznavanja iznad glave životinje, samo po sebi, nije imalo nikakvu delotvornost. Grešnik je verom morao da gleda unapred na Dolazak Isusa Hrista koji će doneti oproštenje i pomirenje za njegove grehe, i da se istinski pokaje zbog greha i ostavi ga. *Jevrejska enciklopedija* navodi:

> *»Polaganje ruku na glavu žrtve je običan ritual kojim je podražavana zamena i prenošenje greha. U svakoj žrtvi postoji ideja o zameni; žrtva zauzima mesto čoveka grešnika.«*

Pošto je prolio nevinu krv žrtve, grešnik se setio nevinosti Hrista koji će doći. Jagnje je takođe moralo da bude bez mane, baš kao što je Hristos bio bez krivice, i prolivanje nevine krvi trebalo je da bude stalni podsetnik na cenu koja će biti plaćena za greh.

> *»Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo.« (Isaija 53,5)*

> *»Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde.« (1. Jovanova 1,9)*

Pošto je prolivena krv životinje, jedan njen deo Prvosveštenik je nosio u Svetinju (prvo odeljenje) i onda je prstom mazao rogove kadionog oltara, a ponekada je njom prskao ispred zavese, iza koje se nalazio Kovčeg sa Zakonom koji je grešnik prestupio. U ovom tipu ili simbolu, greh je sa prestupnika prenošen na Svetinju. Grešnik je zatim odlazio svojim putem, bio je opravdan i greh mu je bio oprošten, ali kroz prenošenje krvi, izveštaj o oproštenom grehu bio je zabeležen u Svetinji.

Šta se događalo sa ovim izveštajem o grehu? U Knjizi proroka Danila, u osmom poglavlju postoje dobre vesti. Bog će uništiti izveštaj o našim priznatim gresima. Od njih neće ostati nikakav trag. Božje

oproštenje je toliko potpuno da niko večnost neće provesti kao grešnik kome je oprošteno. U stvari, prema prestupniku kome je oprošteno svi će se ponašati kao da nikada nije sagrešio.

»Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od nas bezakonja naša.« (Psalam 103,12)

»Jer, gle, ja ću stvoriti nova nebesa i novu zemlju, i što je pre bilo neće se pominjati niti će na um dolaziti.« (Isaija 65,17)

Hristos, naš Prvosveštenik u Nebeskoj Svetinji

Hristos nije bio samo Žrtva, već je takođe i Prvosveštenik koji sebe nudi kao žrtvu. Apostol Pavle u Poslanici Jevrejima to ovako objašnjava:

»A ovo je glava od toga što govorimo: imamo takvog Poglavara sveštenič kog koji sede s desne strane prestola Veličine na nebesima; Koji je sluga svetinjama i istinitoj skiniji, koju načini Gospod, a ne čovek... A sad dobi bolju službu, kao što je i posrednik boljeg zaveta, koji se na boljim obećanjima utvrdi.« (Jevrejima 8,1.2.6)

Ovi stihovi otkrivaju činjenicu da je Hristos ušao u samo Nebo, u pravu Nebesku Svetinju, da posreduje za nas i služi kao Prvosveštenik. Štaviše, postoji samo jedan posrednik, a to je Isus:

»Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovek Hristos Isus.« (1. Timotiju 2,5)

»Ovo vam pišem da ne grešite; i ako ko sagreši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika.« (1. Jovanova 2,1)

Ulrih Cvingli (1481 - 1531) svedočio je o svojoj veri:

»Hristos, večni Prvosveštenik, jedini je Posrednik između čoveka i Boga. Da, Hristos, jedan i jedini Posrednik, koji prednosti svoje žrtve deli svima koji veruju u Njega.«

Knjiga Otkrivenje povlači zavesu, i vidimo Hrista na Nebu kako služi kao naš Posrednik - naš Prvosveštenik:

»I obazreh se da vidim glas koji govoraše sa mnom; i obazrevši se videh sedam svećnjaka zlatnih, I usred sedam svećnjaka kao Sina čovečijeg, obučenog u dugačku haljinu, i opasanog po prsima pojasom zlatnim.« (Otkrivenje 1,12.13)

»I drugi anđeo dođe i stade pred oltarom, i imaše kadionicu zlatnu; i beše mu dano mnogo tamjana da da molitvama svih svetih na oltar zlatni pred prestolom. I dim od kađenja u molitvama svetih iziđe od ruke anđelove pred Boga.« (Otkrivenje 8,3.4)

»I otvori se crkva Božija na nebu, i pokaza se ćivot zaveta Njegovog u crkvi Njegovoj; i biše sevanja munja, i glasovi, i gromovi, i tresenje zemlje, i grad veliki.« (Otkrivenje 11,19)

Knjiga Otkrivenje prikazuje Božjeg Sina na Nebu u Prvosveštenič koj odeći, kako služi među svećnjacima. Vidimo kadioni oltar i posredničke molitve za svete, koje se dižu pred Bogom. Zapažamo sveti Kovčeg zaveta u nebeskom Hramu. Divna je to pomisao da znamo da je Hristos na Nebu, da služi i nudi svoju krv koja je dovoljna za naše spasenje. Pišući o Njegovoj ljubavi i divljenju prema Spasitelju

ljudi, Martin Luter je rekao:

> *U svom životu, Hristos je primer, koji nam pokazuje kako da živimo; u svojoj smrti, On je Žrtva, koja zadovoljava kaznu za naše grehe; u svom vaskrsenju, On je Pobednik; u svom vaznesenju, Car; u svom posredovanju, Prvosveštenik.*[1]

Zemaljski prvosveštenik koji je služio u Svetinji nije mogao da posluži i kao jagnje, ali Isus to može. Mnogo možemo da naučimo o službi našeg nebeskog Prvosveštenika ako proučavamo zemaljski uzorak. Svešteničkа odeća sastojala se od bešavnog čisto belog platnenog rublja, što predstavlja Hristovu neuporedivu pravednost, i svešteničkog pojasa koji Ga je poistovećivao sa kapijom, vratima, zavesom i unutrašnjim prekrivačem Svetinje, a to sve predstavlja Hrista. Na sudskom naprsniku bila su imena dvanaest plemena Izrailjevih zapisanih na dragom kamenju, i zlatom je bio privezan za Prvosveštenika. Hristos povezuje svoj narod i zlatnim uzicama vezuje ih za sebe. To je značajna misao! Mi služimo Spasitelju koji saoseća sa nama, koji nas drži blizu svog srca dok posreduje za nas.

Dan pomirenja

Vrhunac službe u Svetinji bio je godišnji praznik Dan Pomirenja ili očišćenja (3. Mojsijeva 23,27-29; 16,4-22). Dan pomirenja bio je veoma značajan praznik i predstavljao je čišćenje Svetinje od zabeleženih izrailjskih grehova. Posle čišćenja Svetinje nije ostao nikakav trag oprоštenih grehova, i tako je grešnik stajao pred Bogom kao da nikada nije sagrešio. Ovo zemaljsko čišćenje Svetinje predstavljalo je čišćenje Nebeske Svetinje, koje će ukloniti svaki trag svih grehova koje je Božji narod počinio kroz vekove. Da najpre, pogledamo čišćenje zemaljske Svetinje:

> *»I tako će očistiti svetinju* od *nečistota sinova Izrailjevih i od prestupa njihovih u svim gresima nfihovim; tako će učiniti i u šatoru od sastanka, koji je među njima usred nečistota njihovih.« (3. Mojsijeva 16,16)*

Prvosveštenik je jednom godišnje ulazio u Svetinju nad svetinjama, ali ne pre nego što je najpre načinio pomirenje za svoje grehe i grehe sveštenstva. Tog dana dva jarca dovođena su pred Prvosveštenika, a onda su bacane kocke. Jedan jarac je zatim bio prinošen na žrtvu (»Gospodnji jarac«), i, ulazeći u Svetinju sveštenik je trebalo da spali tamjan, i krvlju žrtve da poprska ispred Kovčega, ispred sedišta milosti.

> *»I neka metne kad na oganj pred Gospodom, da dim od kada zakloni zaklopac koji je na svedočanstvu; tako neće poginuti.« (3. Mojsijeva 16,13)*

> *»... I pokropi njom (krvlju) po zaklopcu i pred zaklopcem.« (3. Mojsijeva 16,15)*

Zašto? Zato što je Božji zakon bio prestupljen. Simbolično, prskanje krvi kod sedišta blagodeti prikazivalo je da blagodet briše izveštaj o grehu. Hristovu završnu službu u Nebeskoj svetinji moguće je razumeti samo u svetlosti velikog Dana pomirenja u zemaljskoj Svetinji. Ovo je poruka duboke nade, koja nam govori da će izveštaj o svim našim gresima uskoro biti izbrisan.

> *»Tako je trebalo da se obličja nebeskih ovima čiste, a sama nebeska boljim žrtvama od ovih.« (Jevrejima 9,23)*

Zemaljski izveštaj očišćen je krvlju Gospodnjeg jarca, ali nebeski izveštaj očišćen je krvlju Isusa Hrista. *»I tako će očistiti svetinju od nečistota sinova Izrailjevih i od prestupa njihovih u svim gresima*

njihovim; tako će učiniti i u šatoru od sastanka, koji je medu njima usred nečistota njihovih.« (3. Mojsijeva 16,16)

Prvosveštenik je prilikom izlaska iz Svetinje, prskao krvlju zlatni oltar i oltar za žrtve paljenice, čisteći tako čitavu Svetinju. U tipu, svi zabeleženi gresi Izrailja bili su očišćeni iz Svetinje. Ruke su zatim polagane na drugog jarca, žrtvenog jarca. Ovaj jarac je zatim odveden u pustinju i tamo puštan. U tipu, izveštaj o grehu bio je premešten na jarca koji je nosio ime Azazel, ili đavo. Azazel tako predstavlja sotonu, koji je i odgovoran za nastanak i delovanje greha.

Zapazite da žrtveni jarac nije bio ubijen. Sotona tako nije nosilac greha u smislu pomirenja i oproštenja za greh, jer bez prolivanja krvi nema oproštenja greha (Jevrejima 9,22). To predstavlja samo prenošenje krivice na onoga ko je za to odgovoran. Isus je jedini koji je poneo naše grehe i omogućio pomirenje kroz prolivanje svoje krvi, ali Hristos nije odgovoran za naše grehe. Takođe je važno da zapazimo da su na glavu jarca za Azazela bili stavljeni samo izveštaji o priznatim gresima, a to znači da je od suštinske važnosti da naši gresi odu u Svetinju ispred nas. Nepriznati gresi ne mogu biti oprošteni i grešnik koji svesno odbija dar spasenja, takođe, mora da podnese krivicu za svoj greh.

Moramo da imamo na umu da je čišćenje, koje se događalo tog dana, antitip čišćenja Nebeske Svetinje, koje treba da počne na kraju proročanstva o 2300 dana, o čemu smo razmišljali u prethodnom poglavlju.

»I reče mi: Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.« (Danilo 8,14)

Ovo proročanstvo počelo je izdavanjem dekreta o obnovi Jerusalima, a to je učinio Artakserks Longiman godine 457. pre Hrista. Ako ovoj godini dodamo 2300 dana - godina, to nas dovodi do 1844.godine. Čišćenje Nebeske Svetinje tako je počelo 1 844. godine, što znači da je Isus toga dana ušao u Svetinju nad svetinjama u Nebeskoj Svetinji da počne službu antitipskog Dana pomirenja. Kao što Hristova nebeska služba nije mogla da počne pre Golgote, jer bez Njegove krvi ova služba ne bi mogla da počne, proizlazi da je On morao da započne svoju službu u Svetinji (prvom odeljenju) nakon svog vaznesenja. Jedini put kada Biblija to spominje kao sledeće razdoblje Njegove službe zapisano je u Danilu 8. poglavlju što nas dovodi do 1844. godine, do kraja proročanstva o 2300 dana (detaljnije razlaganje događaja povezanih sa ovim datumom nalazi se u poglavlju *»Kamen umesto jastuka«).*

Jevreji su Dan pomirenja povezivali sa Danom suda i obredi koje je vodio Prvosveštenik predstavljali su čišćenje Svetinje - brisanje izveštaja o grehu i konačno spasenje Izrailja. Ovo je unapred ukazivalo na vreme predadventnog suda koji treba da se izvrši na Nebu pre Hristovog povratka na Zemlju da iskupi svoj narod. Pre Hristovog povratka na Nebu treba da bude sud, jer kako bi On mogao da odvoji zle od pravednih i tvrdi da su oni Njegovi ako nije bio takav sud? Jevrejin koji nije učestvovao u ceremoniji Dana pomirenja bio je odvajan od svog naroda. Bio je to dan istraživanja srca, dan suda, a učestvovanje u ovoj ceremoniji imalo je životnu važnost.

> *»A deseti je dan tog meseca sedmog dan očišćenja; sabor sveti neka vam je, i mučite duše svoje, i prinesite Gospodu žrtvu ognjenu. U taj dan nemojte raditi nijedan posao, jer je dan očišćenja, da se očistite pred Gospodom Bogom svojim. A svaka duša koja se ne bi mučila u taj dan, da se istrebi iz naroda svog.« (3. Mojsijeva 23,27-29)*

Reč »istrebi« odnosi se na ozbiljnost Dana pomirenja kao dana suda. Stih 30. kaže: *»I svaku dušu koja bi radila kakav posao u taj dan, ja ću zatrti dušu onu u narodu njenom.«* Izrailjci su morali da poštuju taj dan kao što su poštovali Subotu. Farar u svojoj knjizi *Rani dani hrišćanstva,* na strani 238. piše:

> *»Dan očišćenja je bio tako strašan da nam se u jevrejskoj knjizi rituala kaže da su sami anđeli trčali napred nazad u strahu i uzdrhtalo govorili, 'Gle, došao je Dan suda'.«*

Pošto se Bog bavi samo gresima priznatim u Svetinji, kakvim životom treba da živimo mi koji živimo u vreme antitipskog Dana pomirenja? Potrebno je da razvijemo naviku komunikacije sa Bogom, potrebno je da tražimo od Boga ponizan duh da budemo spremni da priznamo grehe i težimo za čistim srcem i umom. Sud je dobra vest, nemamo čega da se bojimo, ako su naši gresi otišli pred nama u Svetinju.

»Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde.« (1. Jovanova 1,9)

»Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna.« (Isaija 1,18)

Standard suda ostao je isti. To je Božji zakon.

»Tako govorite i tako tvorite kao oni koji će zakonom slobode biti suđeni.« (Jakov 2,12)

»Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovesti Njegove drži, jer to je sve čoveku. Jer će svako delo Bog izneti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.« (Propovednik 12,13.14)

Godišnji praznici ukazuju na Isusa

U ceremonijalnom zakonu, svi jevrejski godišnji praznici predstavljali su važne događaje u Hristovoj službi. Pasha (14. nisan) predstavljala je raspeće. Praznik presnih hlebova (15. nisan) predstavljao je Hristovo telo i bio simbol Hrista u grobu. Praznik prvih rodova (16. nisan) predstavljao je vaskrsenje. Praznik sedmica (6. sivan) predstavljao je Pedesetnicu. Zapazite da prva tri praznika predstavljaju tri dana Hristove smrti do Njegovog vaskrsenja, i ukazuju na službu Hristovog prvog dolaska.

Sledeći jevrejski praznici ukazuju na Hristov drugi dolazak. To su bili Praznik truba (1. tišri) koji je ukazivao na Drugi adventni pokret i objavljivanje suda. Trube su korišćene kao simbol suda (Otkrivenje 14,6.7; Joilo 2,1). Praznik pomirenja (10. tišri) predstavljao je predadventni sud, a praznik Senica (15. tišri) predstavljao je povratak domu prilikom Drugog dolaska (vidi sliku 2.4).

Pasha, Praznik presnih hlebova i Praznik prvih rodova proslavljani su tri uzastopna dana i tako predstavljali Hristovu smrt i vaskrsenje.

»Četrnaestog dana prvog meseca uveče, pasha je Gospodnja.« (3. Mojsijeva 23,5)

Apostol Pavle to zaključuje ovim rečima:

»... Jer i pasha naša zakla se za nas, Hristos.« (1. Korinćanima 5,7)

Hristova žrtva ispunila je pashalnu svetkovinu, i Hristos je tako postao naša Pasha.

Pasha	Hristos
Jagnje bez mane *2.Mojsijeva 12,5*	Hristos je bez greha. *Jevrejima 9,14*
Nije slomljena nijedna kost. *2.Mojsijeva 12,46*	Nije slomljena nijedna Njegova kost. *Jovan 19,33.36.*

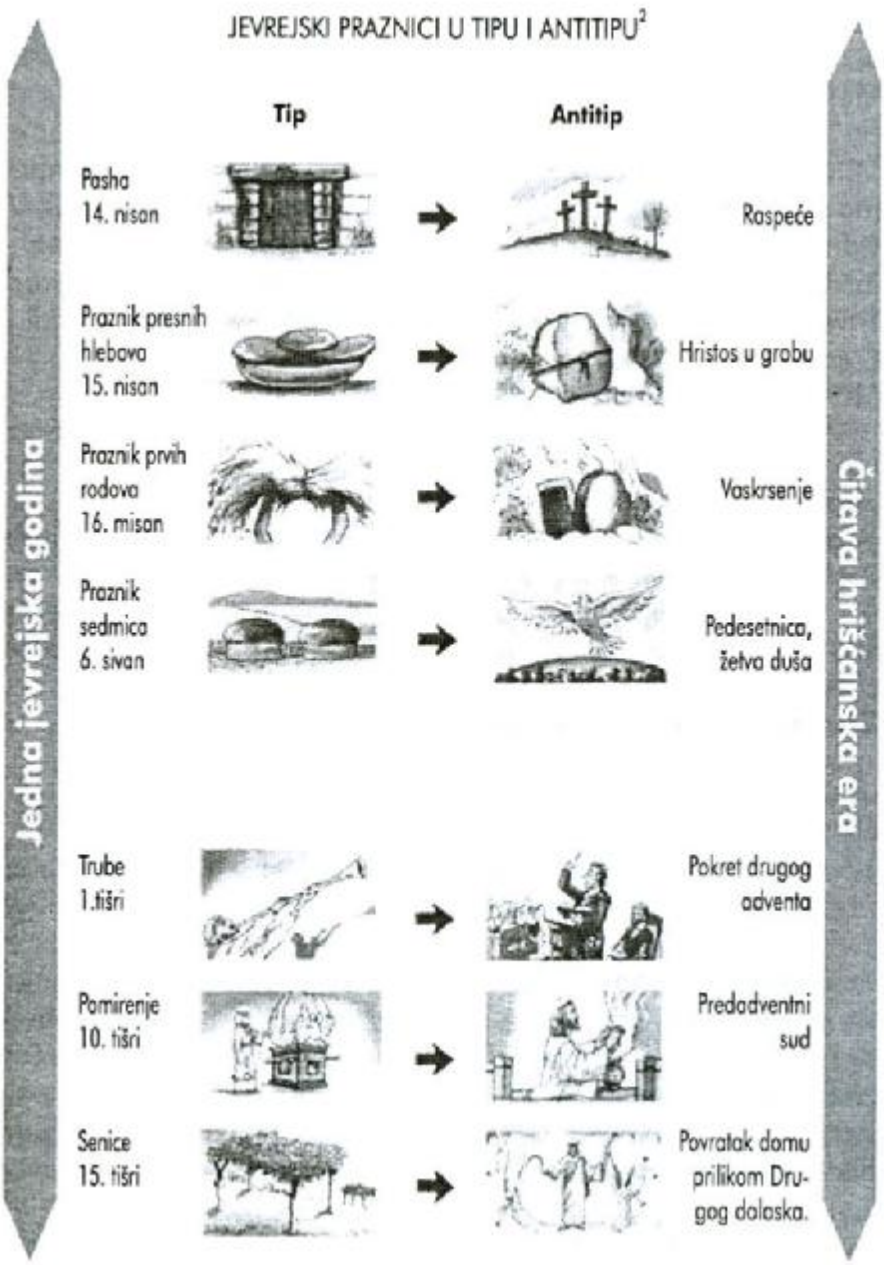

Slika 2.4 - Jevrejski praznici u tipu i antitipu - jedna jevrejska godina prestavlja čitavu hrišćansku eru.

> *»A Isus opet povika glasno i ispusti dušu. I gle, zavesa crkvena razdre se nadvoje od gornjeg kraja do donjeg; i zemlja se potrese, i kamenje se raspade.« (Matej 27,50.51)*

Zavesu koja je razdvajala Svetinju od Svetinje nad svetinjama razderala je nevidljiva Ruka od vrha do poda, predstavljajući vidno Božju potvrdu prestanka postojanja jevrejskog ceremonijalnog sistema. Više nije bilo potrebno pomirenje za grehe kroz žrtveni sistem. Tip se sreo sa antitipom, senka je srela tvar u telu Gospoda Isusa Hrista.

> *»... Gle, jagnje Božije koje uze na se grehe sveta.« (Jovan 1,29)*

Apostol Jovan, pisac Otkrivenja, opisuje Isusa kao:

> *»... Jagnje... koje je zaklano od postanja sveta.« (Otkrivenje 13,8)*

Zar taj zakon nije prikovan za krst?

Apostol Pavle piše:

> *»I izbrisavši pismo uredbe koja beše protiv nas, i to uzevši sa srede prikova ga na krstu.« (Kološanima 2,14)*

Postojao je samo jedan zakon koji je bio *protiv nas,* ali u smislu da nam je pokazao da je zbog naših prestupa potrebna žrtva Božjeg Sina, koja jedina može da zadovolji zahteve pravde. Taj zakon bio je ceremonijalni zakon. Isus Hristos svojom žrtvom, ispunio je ceremonijalni zakon i izbrisao ga. Njegova žrtva ispunila je tip, i zato nisu bile potrebne naknadne žrtve.

> *»Uzmite ovu knjigu zakona i metnite je pokraj kovčega zaveta Gospoda Boga svog, da bude onde svedok na vas.« (5. Mojsijeva 31,26)*

Zakon koji je bio protiv nas nije bio Moralni zakon, koji nije stavljen pored Kovčega, već u njega. Takođe, Moralni zakon nije bio zakon ropstva, već slobode (Jakov 2,8-12). Hristos je svojom smrću otvorio vrata kroz koja grešnici mogu da se sklone od osude Moralnog zakona, ali to nije uklonilo Moralni zakon (vidi slike 2.2 i 2.3).

> *»Jer je plata za greh smrt, a dar Božji je život večni u Hristu Isusu Gospodu našem.« (Rimljanima 6,23)*

> *»Nikakva, dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po Duhu.« (Rimljanima 8,1)*

Ako Pasha predstavlja Hristovu žrtvenu smrt, onda Praznik presnih hlebova predstavlja Hristovo telo u grobu, a Praznik prvih rodova predstavlja Njegovo slavno vaskrsenje. Kada je Hristos vaskrsao iz groba, Biblija kaže da su se grobovi otvorili, i da su neki sveti, zajedno sa Njim, ustali iz mrtvih.

> *»I grobovi se otvoriše, i ustaše mnoga tela svetih koji su pomrli; i izašavši iz grobova,* po *vaskrsenju Njegovom, uđoše u sveti grad i pokazaše se mnogima.« (Matej 27,52.53)*

Sveti koji su vaskrsnuli predstavljaju prve rodove mnogo veće žetve pravednih koja će se dogoditi na kraju vremena.

Praznik sedmica predstavljao je Pedesetnicu. Penta znači pedeset, pa je ovaj događaj obeležio davanje Zakona deset zapovesti, pedeset dana posle Pedesetnice. Učenici su primili svedočanstvo o tome kako treba da žive kao Božji narod. Posle Hristove smrti, prave Pashe, Hristovi učenici bili su osnaženi delovanjem Svetog Duha da propovedaju svetu utelovljenje Zakona, Isusa Hrista.

Praznik truba, Dan pomirenja i Praznik senica bili su jevrejski praznici koji su ukazivali na događaje povezane sa Drugim Hristovim dolaskom. Praznik truba ukazivao je na objavljivanje predadventnog suda, koji mora da se dogodi pre kraja proročanstva o 2300 dana iz Knjige proroka Danila 8. poglavlja. Zbog ispunjavanja značenja ovog praznika potrebno je da proučavamo događaje koji su se dogodili neposredno pre 1844. godine (o ovome ćemo govoriti u poglavlju *Komen umesto jastuka).* Dan pomirenja, kao što smo videli, predstavlja čišćenje Nebeske Svetinje ili predadventni sud (više detalja o ovom važnom događaju možete naći u poglavlju *Dugo očekivani milenijum).* Praznik senica bio je radosni praznik, dan velike sreće, dan u kome su Izrailjci gradili kolibe od maslinovih grana i borovih grana, od

grana mirte, palme i šumskih drveta (Nemija 8,1 5) i proslavljali žetvu koju su skupili. Žetva je predstavljala poslednju žetvu iskupljenih. Praznik je tako predstavljao radost sastanka u vezi sa Drugim dolaskom i žetvom duša (vidi sliku 2.4. na kraju poglavlja).

Služba u Svetinji je Jevanđelje u tipu, a Novi zavet je Jevanđelje u stvarnosti. Ako proučavamo značenje službe u Svetinji, bolje ćemo shvatiti Hristovu službu. Biblija zato upozorava:

> *»Jer mnoge varalice izađoše na svet koji ne priznaju Isusa Hrista da je došao u telu; ovo je varalica i antihrist.« (2. Jovanova 1,7)*

> *»Ali ako i mi, ili anđeo s neba javi vam jevanđelje drugačije nego što vam javismo, proklet da bude! Kao što pre rekosmo i sad opet velim: ako vam ko javi jevanđelje drugačije nego što primiste, proklet da bude!« (Galatima 1,8.9)*

Ovo su ozbiljne reči, i zato je od životne važnosti pravilno shvatanje Hristove službe. Ako neko ne izvrši tu službu, promeni je, ili je čak zameni bilo kojim drugim sredstvom spasenja, poriče da je Isus ispunjenje svih tipova. To je isto kao i poricanje da je Hristos došao u telu. Biblija upozorava da će doći antihrist i zameniti Isusovu službu nekim drugim sistemom, zato je potrebno da budemo obavešteni da ne bismo bili prevareni.

Štaviše, upozoreni smo da će prevara biti tako delikatna da će, ako je to moguće, čak i izabrani biti prevareni (Matej 24,24). Savremeno hrišćanstvo ukorenjeno samo na krstu, zanemaruje ostale vidove Hristove službe, i zbog toga ne razmišljaju o delu posvećenja. Biblija jasno kaže:

> *»Mir imajte i svetinju sa svima; bez ovoga niko neće videti Gospoda.« (Jevrejima 12,14)*

Ko je neprijatelj koji će pokušati da omalovaži uticaj Isusove službe? Ko će to propovedati drugo jevanđelje, koje će biti tako lukavo postavljeno da će možda prevariti čak i izabrane? Prevara je razorna, i da bi uspeo u tome, neprijatelj mora dobro da je zamaskira. Tokom vekova Božji proroci upozoravali su protiv dolazećeg neprijatelja pravde. U stvari, Biblija mnogo govori o ovoj temi, i samo zato što je danas neugodno ili politički nepodobno da se govori o tome, to nije izgovor za zanemarivanje poslednje upozoravajuće poruke. Potrebno je zato da pažljivo proučavamo proročanstva:

> *»I imamo najpouzdaniju proročku reč, i dobro činite što pazite na nju, kao na videlo koje svetli u tamnom mestu, dokle dan ne osvane i danica se ne rodi u srcima vašim.« (2. Petrova 1,19)*

U poglavljima koja slede pokušaćemo da uradimo baš to i otkrijemo tajnu koja okružuje antihrista i njegovu misiju kojom pokušava da uništi Isusovu službu.

Literatura

[1] Religious *Digest,* December 1941.

[2] Frank Breaden, *New Pictorial Aid for Bible Study,* Signs Publishing Co., Warburton, 1987.

SUKOB ZBOG ISTINE

Poglavlje 3

Izmaglica u vremenu

Prepoznavanje učesnika

U knjizi proroka Danila, u drugom poglavlju, zapisano je kratko sinoptičko proročanstvo o događajima koji će se razvijati u razdoblju od Danilovog vremena pa sve do završetka istorije. Ovo proročanstvo daje određeni broj ključeva koji će nas osposobiti da otvorimo složenija proročanstva o velikoj borbi između sila svetlosti i sila zla. Sledeća proročanstva u Knjizi proroka Danila šire govore o ovom osnovnom proročanstvu, dok se Otkrivenje može shvatiti samo u svetlosti Danilovih proročanstava. Potrebno je zato razumeti simboliku koju je Danilo primenjivao, jer su isti simboli primenjeni u Otkrivenju. Definicije simbola uglavnom se nalaze u Danilovim proročanstvima, što ove dve knjige ujedinjava kao celinu. U skladu sa ovim saznanjem možemo razumeti zašto je Isus preporučio da proučavamo Danilovu knjigu i Otkrivenje, povezano sa našim naporima da razumemo događaje poslednjeg vremena:

> *»Kad dakle ugledate mrzost opustošenja, o kojoj govori prorok Danilo, gde stoji na mestu svetom (koji čita da razume).« (Matej 24,15)*

> *»Blago onome koji čita i onima koji slušaju reči proroštva, i drže što je napisano u njemu; jer je vreme blizu.« (Otkrivenje 1,3)*

Proročanstvo iz drugog Danilovog poglavlja

Vavilonski car Navuhodonosor pre 2500 godina, sanjao je vrlo čudan san, a kada se sledećeg jutra probudio, nije znao sadržinu sna, ali ostao je svestan njegove važnosti. Niko od njegovih savetnika nije mogao da mu ispriča san, a kamoli njegovo značenje, pa je odlučio da pogubi sve mudrace u Vavilonu. Prema Svetom pismu, Danilo i njegovi prijatelji, koji su takođe bili upućeni u vavilonske tajne, pripadali su grupi vavilonskih mudraca, osuđenih na smrt prema carevom naređenju. Kada je to čuo, Danilo je pristupio caru i zauzeo se u korist mudraca. Posle usrdne molitve, Bog je Danilu otkrio ne samo san, već i njegovo značenje, tako da je spreman mogao da izađe pred cara i izjavi:

> *»Nego ima Bog na nebu koji otkriva tajne i javlja caru Navuhodonosoru šta će biti do posletka. San tvoj i što ti je videla glava na postelji tvojoj ovo je: Tebi, care, dodoše misli na postelji šta će biti posle, i Onaj koji objavljuje tajne pokaza ti šta će biti.« (Danilo 2,28.29)*

Ovaj san očigledno ima značenje i za nas, pošto se dotiče ne samo Navuhodonosorovog vremena, već se odnosi i na poslednje vreme:

> *Ti, care, vide, a to lik velik; velik beše lik i svetlost mu silna, i stajaše prema tebi, i strašan beše na očima.*
>
> *(I) Glava tom liku beše od čistog zlata,*

(II) prsi i mišice od srebra,
(III) trbuh i bedra od bronze,
(IV) noge mu od gvožda,
(V) a stopala koje od gvožda koje od zemlje.«
(Danilo 2,32.33)

Car Navuhodonosor počeo je da prepoznaje svoj san, a Danilo je nastavio:

Ti gledaše dokle se odvali kamen bez ruku, i udari lik u stopala medena (bronzana) i zemljana, i satre ih. Tada se satre i gvožde i zemlja i mjed i srebro i zlato, i posta kao pleva na gumnu u leto, te odnese vetar, i ne nade mu se mesto; a kamen, koji udari lik, posta gora velika i ispuni svu zemlju.« (Danilo 2,34.35)

Prorok opisuje carstva koja će nastajati na Zemlji, što će doživeti vrhunac u konačnom uništenju svih zemaljskih carstava pogođenih kamenom koji je odvaljen i pokrenut bez ljudskih ruku. Sva opisana carstva u svojoj istoriji bila su blisko povezana sa Božjim narodom, a napetost između paganskih zemaljskih sila i Božjeg naroda služi kao tipologija za mnogo veći sukob koji će na kraju vremena, u svetskim razmerama, besneti između ovih sila. Opisana carstvaređaju se ovim redom: Vavilon, Medo-Persija, Grčka i Rim.

I Zlatna glava: Vavilon, 605-539. pre Hrista

Pošto je ispričao san, prorok Danilo je dao tumačenje:

»Ti si ona glava zlatna.« (stih 38)

Navuhodonosor je bio oličenje Vavilona. Zlato je prikladni simbol za Vavilon. Istoričar Herodot opisao zlatni Mardukov lik koji je bio postavljen na zlatni presto pred zlatnim stolom i zlatnim oltarom. Plinije u svom opisu naglašava da su sveštеničke haljine bile ukrašene zlatom. Vavilon je bilo zlatno carstvo čija je slava trajala od 605. do 539. godine pre nove ere.

»A nakon tebe nastaće drugo carstvo, manje od tvog; a potom treće carstvo, mjedeno, koje će vladati po svoj zemlji. A četvrto će carstvo biti tvrdo kao gvožde, jer gvožde satire i troši sve, i kao gvožđe što sve lomi, tako će satrti i polomiti.« (Danilo 2,39.40)

II Prsa i mišice od srebra: Medo-Persija, 539-331. pre Hrista

Iz jedne astronomske pločice koja se nalazi u Berlinskom muzeju, imamo precizni podatak o tridesetsedmogodišnjoj vladavini Navuhodonosora II. Arheolozi su tačno odredili datum poraza Vavilona koji mu je nanela Medo-Persija, a to je 29. oktobar 539. godine pre nove ere.

»A nakon tebe nastaće drugo carstvo, manje od tvog...«

Danilo je predvideo da će Navuhodonosorovo carstvo propasti, a ta činjenica sigurno je bila strahoviti šok za vladara. Pad Vavilona opisan je u petom poglavlju Knjige proroka Danila.

»Razdeljeno je carstvo tvoje, i dano Miđanima i Persijancima.« (Danilo 5,28)

Medo-Persijsko carstvo bilo je dvojna imperija, ali Kir Persijski ujedinio je političke elemente dva carstva u jedinstvenu celinu. Dve ruke na liku tako predstavljaju odgovarajući simbol ove sile. Medo-Persija je bila predstavljena srebrom, metalom koji su persijski ratnici koristili za lično ukrašavanje. Srebro je bilo i metal u funkciji njihovog monetarnog sistema. Ipak, proročanstvo je predvidelo da će i ovo carstvo pasti i da će ga zameniti drugo carstvo.

III Trbuh i bedra od bronze: Grčka, 331-168. pre Hrista

»A *potom treće carstvo, bronzano, koje će vladati po svoj zemlji.«*

Tekst iz Knjige proroka Danila 8,20.21. pokazuje da je Medo-Persiju nasledilo treće carstvo od bronze - Grčka. Ipak, ispravnije bi bilo Makedonsko ili Helenističko carstvo Aleksandra Velikog i njegovih naslednika. Aleksandar je u tri velike bitke, pregazio stari svet, nanoseći poraze Persiji u bitkama kod Granika 334. godine pre nove ere, Isa 333. godine pre nove ere i Arbele 331. godine nove ere. Jevrejski istoričar, Josif, iz prvog veka, ovim rečima opisao je proročanstvo iz Knjige proroka Danila druge glave:

»Ali njihovo carstvo biće uništeno od strane drugog cara sa zapada, odevenog u bronzu.«[1]

Bronza je upotrebljavana kao oklop koji je štitio telo, ali za ratne sekire. Vrh koplja grčkog vojnika takođe je bio načinjen od bronze. Ipak, ovo carstvo biće zamenjeno postojanjem četvrtog carstva.

IV Gvozdene noge: Rim, 168. pre Hrista - 476. posle Hrista

Posle Aleksandrove smrti njegovi generali, na vrhuncu karijere, među sobom su podelili carstvo. Ovo podeljeno carstvo zatim je doživelo poraz od Rimljana. Pošto je za tradicionalno osnivanje uzeta 753. godina pre nove ere, on se pojavio kao svetski osvajač. Rim je porazio Grčku u bici kod Pidne 168. godine pre nove ere, i tako nastaje četvrto svetsko carstvo, snažno i čvrsto kao gvožđe. Istoričar Gibon ovako je komentarisao postojanje i delovanje Rima:

> *»Ruke Republike Rima, ponekada savladane u borbi; uvek pobedonosne u ratu, napredovale su brzim koracima do Eufrata, Dunava, Rajne i Okeana; i likovi od zlata, srebra ili bronze koji su možda služili kao predstavnici nacija i njihovih careva, bili su slomljeni od strane gvozdene monarhije Rima.«*[2]

Međutim, nije bilo predviđeno da velika gvozdena rimska monarhija zauvek traje. Od 351. godine nove ere varvarska plemena napadala su Rimsko carstvo sve dok poslednji Rimski imperator, Romul Avgust, nije 476. godine zbačen sa prestola. Zatim je počelo doba podeljenosti.

V Stopala - malo od gvožđa, malo od zemlje: Podeljena carstva - Od Evrope do kraja vremena

Prorok Danilo na sledeći način opisuje podeljeno Rimsko carstvo:

> *»A što si video stopala i prste koje od kala lončarskog koje od gvožđa, biće carstvo razdeljeno, ali će biti u njemu tvrde od gvožđa, jer si video gvožđe pomešano s kalom lončarskim. I što prsti na nogama behu koje od gvožđa koje od kala, carstvo će biti nešto jako, a nešto trošno.« (Danilo 2,41.42)*

Posle pada Rima godine 476. u novoj eri, carstvo je podeljeno na deset delova. Bila su to carstva Ostrogota, Vizigota, Franaka, Vandala, Sveva, Alemana, Anglosaksonaca, Herula, Lombarda i Burgunda. Savremene države Francuska, Engleska, Nemačka, Švajcarska, Italija, Portugal, Španija i druge, tokom vekova, menjale su svoje granice i organizovale se u nacionalne države u kojima je vladao nacionalni jezik.

Danilo je zapazio da će podeljeno carstvo biti delimično jako i delimično slabo. Istorija zaista čuva takvu karakteristiku država u Evropi, a Nemačka je najupečatljiviji primer. Kroz istoriju je sačuvan spomen na bezbroj pokušaja da se ujedini podeljena Evropa, jer su veliki državnici pokušavali i doživljavali neuspehe. Luj XIV, Karlo Veliki, Napoleon, Bizmark. Kajzer Vilhelm, Adolf Hitler, pa čak i savremena Evropska zajednica potvrđuju navode proročanstva.

Pored vojne sile, evropske nacije pokušavale su da postanu jedno oslanjajući se na političke saveze i brakove koji su uspostavljani između različitih careva i carstava.

> *»A što si video gvožde pomešano sa kalom lončarskim, to će se oni pomešati sa semenom čovečijim, ali neće prionuti jedan za drugog kao što se gvožde ne može smešati s kalom.« (Danilo 2,43)*

Mnogi pripadnici evropskih carskih, porodica da bi ojačali svoje veze, međusobno su se ženili. Ferdinand od Aragona oženio se Izabelom od Kastilje, stvarajući tako od ovih dveju teritorija Španiju. Napoleon se, radi političkih ciljeva, razveo od Žozefine i oženio Marijom Lujzom od Austrije. Zaslužna za mnoge brakove, nije nikakvo čudo što su kraljiicu Viktoriju nazivali Evropskom Bakom. Ipak, bez obzira na sve ove brakove sklopljene radi političkog jedinstva, njihovi nosioci nikada nisu uspeli u tome. Postojale su, i postojaće, privremene unije u politici, ekonomiji i drugim društvenim tokovima u Evropi, ali te unije nisu spojile nacije u jedno trajno organizovano telo. Biblija predviđa da će etnički sukobi trajati sve do završetka vremena.

Napoleon je 1799. godine pokušao da Evropi da jednog vladara, stvori jedan kodeks, uspostavi jedan apelacioni sud, uvede jedan kovani novac. Neko je Napoleonu, zauzetom ovim poslom, rekao da mu Proviđenje neće dozvoliti da vlada svetom. Zabeležen je njegov tvrdi odgovor:

> *»Proviđenje je na strani onoga ko ima najtežu artiljeriju.«*[3]

U junu su pale velike kiše i Napoleonova teška artiljerija nije mogla da se pokrene. Njegova lepa konjica pala je na poplavljenom putu i Velington ga je porazio u bici na Vaterlou 1815. godine.

> *»A u vreme tih careva Bog će nebeski podignuti carstvo koje se do veka neće rasuti, i to se carstvo neće ostaviti drugom narodu; ono će satrti i ukinuti sva ta carstva, a samo će stajati do veka.« (Danilo 2,44)*

Čovečanstvu je ostalo da čeka najveći događaj u svojoj istoriji - neuspeh svih političkih sila na ovoj planeti, i stvaranje Carstva koje se nikada neće rasuti ili propasti. Uskoro će Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima intervenisati u ljudskim odnosima, zamislima i istorijskim pokušajima. Ovo jezgrovito proročanstvo o zemaljskim carstvima izuzetno je tačno i zato se može smatrati osnovom za detaljna proročanstva koja će uslediti. Ko će biti glavni učesnici u poslednjem sukobu? Kako će čitav svet biti uvučen u ovaj sukob i sa kakvim će prevarama Božji narod morati da se suoči? Da li smo spremni za najveći prizor u istoriji svemira, u kome će se otkriti svaka skrivana stvar, i u kome će Gospod spasiti sve one koji su Ga čekali? Da li ćemo biti među onima koji će govoriti stenama: »Padnite na nas«, ili ćemo pripadati grupi koja će govoriti »Ovo je naš Bog. Njega smo čekali i On će nas spasiti«?

»Stražite dakle, jer ne znate u koji će čas doći Gospod vaš.« (Matej 24,42)

I Zlatna glava:		Vavilon – 605. godine pre nove ere
II Prsa i ramena od srebra:		Medo-Persija – 539. godine pre nove ere
III Trbuh i bedra od bakra:		Grčka – 331. godine pre nove ere
IV Noge od gvožđa:		Rim – 168. godine pre nove ere
V Stopala i prsti od gvožđa i zemlje:		Podeljena Evropa – 476. godine nove ere pa sve do kraja istorije

Slika 3.1 - Prelaz sile sa jednog carstva na drugo postepeno se odvijao. Datumi su samo znaci duž puta istorije.

Literatura

1 Josephus, *Jewish Antiquities Book* X. *Daniel.* p. 64,65, citirano u »The Great Histories«, Josephus, Washington Sq. Press, 1965.

2 Edward Gibbon, *History of the Decline and Fall of the Roman Empire,* Vol. IV, p. 161.

3 Gordon A Craig, Europe Since 7875, p. 258.

Poglavlje 4

Čovek iza maske

Otkriveni antihrist

U drugom poglavlju Knjige proroka Danila čitali smo o sudbini ljudske istorije. Prorok Danilo u proročkoj viziji, posmatra tok vremena i vidi četiri moćna svetska carstva koja se na svetskoj sceni pojavljuju jedno za drugim. Četvrto carstvo predstavlja Rim, i prorok vidi da će u poslednjim razdobljima zemaljske istorije ovo carstvo biti podeljeno (mešavina gvožđa i gline) i povezano sa deset činilaca koji su označeni sa deset prstiju na liku. Nebeski Bog, u vreme ovih carstava, predstavljen je kao kamen koji je otkinut i pokrenut bez ljudskih ruku, i koji uništava lik, i tako da će umesto palih idolopokloničkih nacija nastati večno Božje carstvo. Proročanstvo predviđa široki razmer istorijskih događaja, neverovatno je precizno u svojoj sadržini, ali ne daje mnogo detalja o događajima koji su povezani sa poslednjim vremenom Pre kraja istorije. Ipak, proročanstvo iz sedmog poglavlja Knjige proroka Danila, dodaje boje gruboj skici iz prvog proročanstva. Sedmo poglavlje je po svojoj sadržini paralelno sa drugim, jer koristeći različite simbole i dajući tačan opis principa otpale sile na kraju vremena, savesnom čitaocu ne ostavlja nikakvu sumnju u identitet ovog moćnog sistema koji se usuđuje da prkosi vojskama živoga Boga.

Drugo poglavlje iz Knjige proroka Danila povezano je sa sedmim poglavljem uz pomoć upotrebe brojeva od jedan do četiri. Slično tome, povezana su poglavlja tri i šest iz Knjige proroka Danila jer oba koriste progonstvo kao tip progonstva na kraju vremena. Poglavlja četiri i pet takođe su povezana, jer oba govore o padu velikih diktatora što, takođe, služi i kao tip za velike događaje koji će se dogoditi na kraju vremena. Navuhodonosor je pao i bio ponižen zbog svog ludila, jer je postao kao životinja i jeo travu, i drugi, Valtasar, pada uništen božanskom intervencijom.

U drugom poglavlju Knjige proroka Danila vavilonski car primio je viziju, ali Bog je njeno značenje otkrio svom proroku Danilu, da bi cara upoznao sa jedinim Stvoriteljem Bogom. Štaviše, vizija se odnosi na napredak zemaljskih političkih sila koje će nastajati kroz vreme, ali će nestati pojavom Božjeg carstva. Međutim, viziju u sedmom poglavlju Bog je dao svom proroku. Ona je veoma bogata simbolikom, a pored ponavljanja poruke o usponu i padu zemaljskih carstava, ona naglašava bitku između istine i zablude i prepoznaje »čoveka pogibli«. Ovde je moguće primeniti proročki princip ekspanzije. Proročanstvo iz Knjige proroka Danila sedmog poglavlja ponavlja proročanstvo iz drugog poglavlja, ali ubrzo ovo proročanstvo se proširuje prikazivanjem poslednjih događaja povezanih sa usponom i padom antihrista. Bogata biblijska simbolika koja je upotrebljena u ovom proročanstvu predstavlja ključ je za njegovo tumačenje, i ima suštinsku važnost za shvatanje značenja simbola u ovom proročanstvu. Primenom principa da Biblija tumači samu sebe, sledeći kratki rečnik proročkih simbola pomoći će nam da protumačimo ovo veliko proročanstvo.

Četiri zveri iz sedmog poglavlja

Prorok Danilo u svom snu vidi četiri nebeska vetra koji se sudaraju na velikom moru. Primenjujući biblijsku definiciju ovih simbola, možemo da vidimo da će među narodima besneti ratovi i nevolje.

• vetar	= rat (Isaija 21,1.2; Zaharija 7,14; Jeremija 25,32; 49,36.37)
• zver	= car ili carstvo (Danilo 7,17)
• rog	= car ili vladar (Danilo 7,1 7)
• voda (more)	= narodi (Otkrivenje 17,15)

»I četiri velike zveri izidoše iz mora, svaka drugačija.« (Danilo 7,3)

»Prva beše kao lav, i imaše krila oriova; gledah dokle joj se krila poskuboše i podiže se sa zemlje i stade na noge kao čovek, i srce ljudsko dade joj se.« (Danilo 7,4)

Lav je u Bibliji upotrebljen kao simbol autoriteta i moći. Simbol se primenjuje na Hrista kada se o Njemu govori kao o »lavu iz plemena Judinog«, ali je takođe i simbol za Vavilon, koji je uništavao nacije i bio sedište otpale religije, koji čini sve da Božji narod zavede u idolopoklonstvo. Prorokujući o dolazećoj propasti Jerusalima, koju će pokrenuti i izvršiti Vavilon, prorok Jeremija primenjuje simbol lava ukazujući na ovu moćnu silu:

»Izlazi lav iz česte svoje i koji zatire narode krenuvši se ide s mesta svog da obrati zemlju tvoju u pustoš, gradovi tvoji da se raskopaju da ne bude nikoga u njima.« (Jeremija 4,7)

Lav ima orlova krila, što predstavlja još jedan simbol Vavilona. Arheolozi su otkrili da je lav sa orlovim krilima bio simbol koji je često primenjivan u vavilonskom predstavljanju skulptura. Štaviše, orao je bio univerzalni simbol za boga sunca, a ova sila predstavljena lavom tako je osnažena od strane ovog paganskog božanstva. Simbol čoveka koji je stao na dve noge odnosi se na ujedinjavanje ljudskih elemenata sa ovom silom u prkošenju Bogu. Pošto vavilonska religija čini osnovu svih paganskih religija, Vavilon postaje odgovarajući simbol za savez verskih sila usmerenih protiv Boga na kraju vremena i koja je prikazana u tekstu kao stopala od gvožđa i gline. U završnim razdobljima zemaljske istorije, sila koja je oličena pojmom Vavilon još jedom će nadgledati događaje na Zemlji. Kasnije, u knjizi Otkrivenje, pronaći ćemo simbol lava koji je povezan sa antihristom. Sledeće carstvo koje će vladati u jednom razdoblju ljudske istorije je Medo-Persijsko:

»Potom, gle, druga zver beše kao medved, i stade s jedne strane, i imaše tri rebra u ustima među zubima svojim, i govoraše joj se: Ustani, jedi mnogo mesa.« (Danilo 7,5)

Sila koja je nasledila Vavilon u ovom tekstu predstavljena je medvedom. Medved je nagnut na jednu stranu, što se od nosi na prvobitnu nejednakost dve sile koje su činile Medo-Persijski savez koji je trebalo da zbaci Vavilonsko carstvo. Tri rebra se verovatno odnose na tri glavna napada za kontrolu nad Vavilonskim carstvom: napad na Lidiju, Egipat i neposrednoVavilon koji je bio poražen od strane vojske Kira Velikog. Bogatstvo biblijske tipologije prikazano u ovom velikom istorijskom događaju služi kao udžbenik za velike događaje na kraju vremena. Vavilon, vladar nacija, zlatna glava, sedište verske i političke sile, vladao je nacijama. On je uništio Jerusalim i pokorio Božji narod. Došlo je vreme da ova sila bude uklonjena i Bog je izabrao Kira da to ostvari. Mnogo pre njegovog rođenja prorok Isaija nazvao je Kira Gospodnjim pomazanikom i ovako prorokovao:

»Ovako govori Gospod pomazaniku svom Kiru, koga držim za desnicu, da oborim pred njim narode i careve raspašem, da se otvaraju vrata pred njim i da ne budu vrata zatvorena.« (Isaija 45,1)

Isti prorok, prorokujući o Mesiji, napisao je:

»Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glase krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica.« (Isaija 61,1)

Kir služi kao tip Hrista. On će prekinuti vladavinu Vavilona i oslobodiće zarobljenike. Kir je izdao dekret o oslobođenju Izrailjaca da bez ikakvih obaveza mogu da se vrate u svoju domovinu. Hristos će na isti način, zbaciti duhovni Vavilon na kraju vremena. On će osloboditi zarobljenike, odvesti ih u njihov nebeski Hanan, a njihovo iskupljenje biće besplatno.

Medo-Persijanci su nastavili vavilonske verske rituale i ceremonije, a kult mitraizma sa svojih sedam nivoa inicijacije postao je temelj za sistem obožavanja Sunca. Struktura kulta imala je svoju hijerarhiju. Vernici su prolazili kroz seriju od sedam stepeni, a svaki od njih imao je posebni simbol i bio povezan sa određenom planetom. Od najnižeg do najvišeg, stepeni su *Koraks* (gavran, pod Merkurom), *Nimfus* (muška nevesta, pod Venerom), *Miles* (vojnik, pod Marsom), *Leo* (lav, pod Jupiterom), *Perses* (Persijanac, pod Lunom, Mesecom), *Heliodromus* (Sunčev glasnik, pod Solom, Suncem), i konačno *Pater* (otac, pod Saturnom). Kada pripadnik dostigne najviši nivo, *Pater* ili Otac, on postaje glava kongregacije. Treba zapaziti i dva vida mitraističke inicijacije. Prvo, bilo je moguće da mitraički pripadnik bude vernik više od jednog kulta, i drugo, ženama nije bilo dozvoljeno da postanu članovi.

Posle Miđana i Persijanaca nastalo je treće carstvo koje je Preuzelo kontrolu. Istorija kaže da su Grci nasledili Medo-Persijsko carstvo.

»Potom videh, i gle, druga, kao ris, imaše na ledima četiri kriia kao ptica, i četiri glave imaše zver, i dade joj se vlast.« (Danilo 7,6)

U osmom poglavlju Knjige proroka Danila, u daljem proročanstvu o sukcesijama i akcijama ovih zemaljskih carstava, čitamo da će Grčka pokoriti Medo-Persijsko carstvo i da će na kraju biti podeljena u četiri dela, pre nego što potpadne pod vlast Rimskog carstva. Zbog podele na četiri dela, zver ris u Knjizi proroka Danila u sedmom poglavlju, ima četiri glave i četiri krila. Simbol risa je odgovarajući simbol za Grčko carstvo, s obzirom na brzinu kojom je Aleksandar vršili osvajanja. Grčku, koja se spominje u istoj knjizi u osmom poglavlju, ne treba mešati sa Grčkom iz klasičnog perioda koji je prethodio padu Persije, već se sve ovo odnosi na Grčko Makedonsko carstvo Aleksandra Velikog koji je ugušio pobune u državama gradovima Grčke i Trakije i tako je postao »prvi car« Grčke. Aleksandar je sebe proglasio naslednikom faraona, a njegove trupe dodelile su mu položaj božanstva, obožavajući ga kao da je bog. Jedan od najvažnijih Aleksandrovih ciljeva bilo je širenje grčke kulture i filozofije. Grčka religija dodala je mnogo otmenosti, rituala i ceremonija zemaljskom sistemu obožavanja. Bahov kult, mitologija o bitkama bogova i obožavanje ženskih božanstava ukorenili su se u samo tkivo ondašnjeg društva.

Konačno, Biblija predviđa četvrto carstvo koje će vladati Zemljom:

»Potom videh u utvarama noćnim, i gle, četvrta zver, koje se trebaše bojati, strašna i vrlo jaka, i imaše veiike zube gvozdene, jeđaše i satiraše, i gažaše nogama ostatak, i razlikovaše se od svih zveri pređašnjih, i imaše deset rogova.« (Danilo 7,7)

Četvrtu zver teško je opisati. Ona je užasavajuća, zastrašujuća i veoma moćna. To će biti carstvo koje će ispuniti čašu grešnosti. Iako će Rim biti podeljen, gvožđe će ostati sve do vremena u kome će ga kamen pokrenut bez ruku uništiti.

Četiri nacije, koje nastaju jedna posle druge, paralelne su sa karakteristikama lika iz Knjige proroka Danila, drugog poglavlja.

Zlatna glava	VAVILON	Krilati lav (Danilo 7,4)
Prsa i ruke od srebra	MEDO-PERSIJA	Medved i rebra (Danilo 7,5)
Trbuh i bedra od bakra	GRČKA	Ris (Danilo 7,6)
Noge od gvožđa	RIM	Strašna zver (Danilo 7,7)

Slika 4.1 - Zapazite paralele između simbola koji se pojavljuju u drugom i sedmom Danilovom poglavlju.

U vremenskom razdoblju poslednje sile, Rima, konačni sukob između onih koji su verni Bogu i onih koji su u savezu sa neprijateljem doživeće svoj vrhunac u Armagedonskoj bitki. Nama preostaje da otkrijemo zašto Rim treba da bude poslednja sila koja će vladati Zemljom, i zašto baš Rim treba da prevaziđe nivo Božjeg trpljenja. Sta je to u odnosu prema Rimu, što poziva na konačno uništenje i koji oblici lažnog verskog sistema treba da izazovu izlivanje nepomešanog Božjeg gneva (Otkrivenje 14,10) - sud koji nije pomešan sa milošću.

Iako zveri i metali redom dolaze jedno iza drugoga, čitav lik (uključujući zlatnu glavu, srebrna prsa i ramena i bronzana bedra) uništen je kada ga kamen udara u noge. Medo-Persija je pokorila Vavilon, ali vavilonski sistem obožavanja nije uništen, samo je pročišćen. Slično tome, kada su Grci osvojili Medo-Persijsko carstvo, imena bogova bila su promenjena, ali sistem obožavanja ostao je potpuno isti. Ista božanstva obožavana su u Rimu, ali, takođe, pod drugim imenom. Prema tome, konačna sila otpada, koja će kontrolisati svetske događaje, sadržaće aspekte i oblike svih verskih sistema koji su se pojavili u istoriji. Oni će biti tako postavljeni i prerušeni da prevare, ako je moguće, i izabrane.

Sledeći redosled iz drugog poglavlja, strašna zver iz sedmog poglavlja tako predstavlja Rim, koji iako podeljen na deset delova predstavlja, ipak, Rim koji će vladati do kraja vremena. Metal se ne menja, on je samo odvojen glinom, a stopala imaju deset prstiju što se podudara sa deset rogova iz sedmog poglavlja. Deset rogova, prema proročanstvu, je deset carstava koja će nastati iz ovog carstva.

»I deset rogova jesu deset careva, koji će nastati iz tog carstva.« (Danilo 7,24)

Deset carstava, nastala iz Rima, nakon njegove propasti, su ista carstva koja su predstavljena sa deset prstiju na liku koji je opisan u drugom poglavlju, i predstavljaju Ostrogote, Vizigote, Franke, Vandale, Sveve, Alemane, Anglosaksonce, Herule, Lombarde i Burgunde (vidi sliku 4.2).

Dok je Danilo posmatrao deset rogova, među njima se pojavljuje drugi mali rog:

»... drugi mali rog izraste među onima, a tri prva roga iščupaše se pred njim; i gle, oči kao oči čovečije behu na tom rogu, i usta koja govorahu velike stvari.« (Danilo 7,8)

U ovom stihu ponovo je spomenut čovek isto kao što je spomenut čovek povezan sa lavom, koji je imao orlova krila i predstavljao Vavilon. Vavilon je prevario drevni svet svojim sistemom obožavanja (predstavlja tip), i sila malog roga imaće iste elemente kao Vavilon, ali u univerzalnoj razmeri (predstavlja veliki antitip). To je sila koja će huliti na Boga i govoriti velike reči i varati narode na kraju vremena. Nova internacionalna verzija prevoda Biblije označava ovu silu kao antihrista, a fusnota u verziji Dovaj (Rimokatolička Biblija) u 8. stihu kaže:

»Ovo se obično razume kao Antihrist.«

Sila malog roga, kao što ćemo videti, raste i postaje veća od svih drugih i treba je posmatrati kao rog koji od maloga prerasta u stanje veličine. Pošto sila maloga roga predstavlja antihrista, od suštinske je važnosti da tačno prepoznamo ovu silu. Naš metod treba da bude Sveto pismo koje samo tumači sebe. Takođe je važno da zapazimo da »anti« ima dva značenja u Grčkom. Ono može da znači »protiv«, ali može da znači i »umesto«. Prilikom upotrebe ovog predmetka u 75% slučajeva odnosi se na »umesto«, a

ne na »protiv«. Postoje veoma jasne karakteristike prepoznavanja za silu kojom raspolaže rog, i zato *svaka* pojedinačna kategorija mora tačno da se primeni kako bi određeno prepoznavanje bilo moguće.

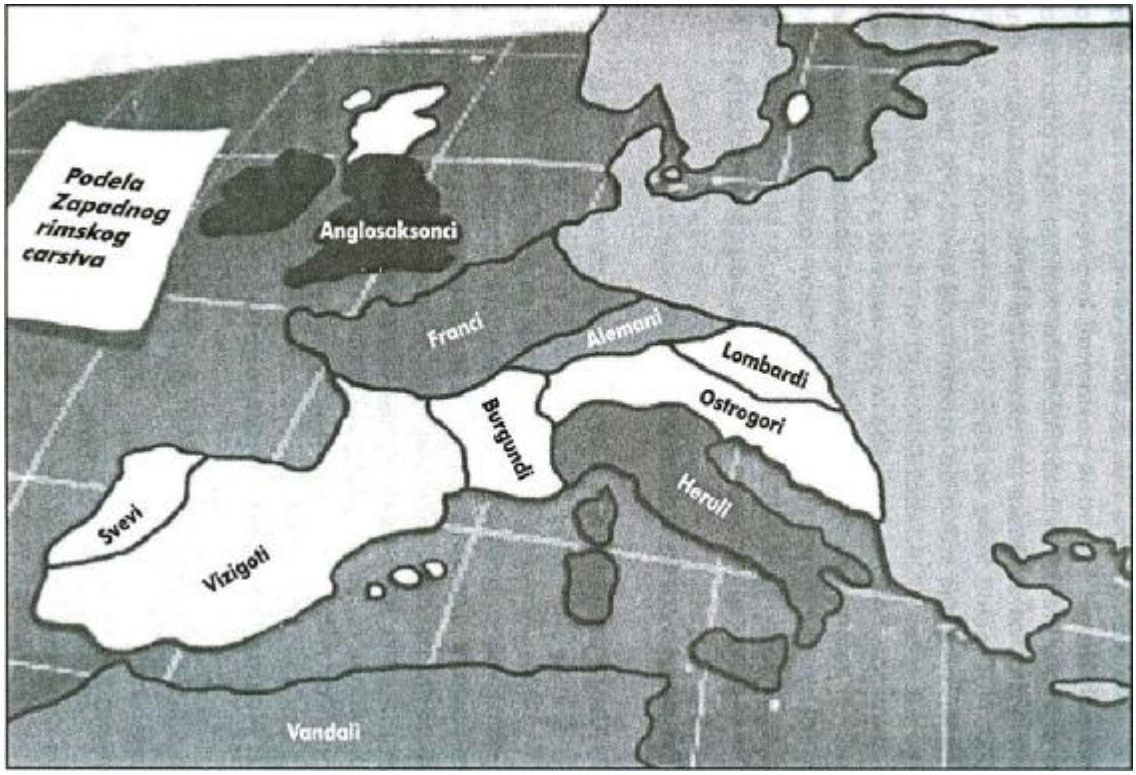

Slika 4.2 – Podela Zapadnog rimskog casrtva[1]

Prepoznavanje antihrista

1. On je proizašao iz četvrte zveri.

Opis sile malog roga povezan je sa četvrtom zveri. Ovo je veoma važno, pošto postoje mnogi koji prihvataju verovanje da se postojanje antihrista povezuje sa istorijskom prošlošću, i voleli bi da ga povežu sa Antiohom IV Epifanom, grčkim carem, koji je progonio Jevreje i oskrnavio Hram. Takav stav ne uklapa u proročanstvo, jer antihrist treba da nastane iz četvrte zveri, koja predstavlja Rim.

2. Nastao je »među« deset rogova.

»Gledah rogove, i gle, drugi mali rog izraste među onima.« (Danilo 7,8)

Zapazite da mali rog nastaje između deset, što podrazumeva da su deset rogova već postojali, kada se pojavio.

3. Nastao je »posle« uspostavljanja deset rogova.

»I deset rogova jesu deset careva, koji će nastati iz tog carstva, a posle njih nastaće drugi.« (Danilo 7,24)

Uspon sile malog roga treba pratiti posle podele Rima na deset sila, što se kao stvarnost predstavlja posle 476. godine nove ere, u vreme u kome je ova sila, koja je rasla od maloga, postala čvrsto

ukorenjena i kvalifikovana kao »rog«, da predstavlja cara ili carstvo.

4. Treba da »iščupa« tri roga.

»A tri prva roga *iščupaše se pred njim...«*

Uzdizanje sile maloga roga uništilo je tri od deset carstava. Pošto se pojavio nakon podele Rima u deset različitih država (posle 476. godine nove ere), ali pre uništenja tri između njih (jer nastaje među njima), sada imamo određeni vremenski okvir za uspon sile antihrista. Heruli, Vandali i Ostrogoti bili su uništeni do 538. godine nove ere, tako da je ova sila nastala između 476. godine i 538. godine nove ere.

5. Treba da bude veći od ostalih.

»I beše po viđenju veći od drugih.« (Danilo 7,20)

Sila koja je opisana kao mali rog bila je veća od sile svih drugih država. To joj je donelo i stanje političke nadmoći. Iako je rasla od maloga, ona treba da postane veća od svih drugih sila.

6. Treba da se »razlikuje« od svih drugih.

»... I on će se razlikovati od pređašnjih...« (Danilo 7,24)

Pošto je rog car ili carstvo, mali rog mora da predstavlja cara ili carstvo koje se razlikuje od svih prethodnih rogova, koji su predstavljali svetovna carstva. Precizno postavljene odlike po kojima se rog razlikuje, učvršćene su na ukupnom zbiru njegovih atributa, o čemu ćemo kasnije govoriti.

7. Treba da ima »oči kao oči čovečije i usta koja govorahu velike stvari protiv Boga«.

»I gle, oči kao oči čovečije behu na tom rogu, i usta koja govorahu velike stvari... I govoriće reči na Višnjega.« (Danilo 7,8.25)

Već smo razgovarali o spominjanju čoveka i njegovoj povezanosti sa Vavilonom. Sila malog roga je čovek koji ustaje protiv Boga i velikim rečima govori protiv Boga. To se odnosi na sistem verovanja koji neposredno prkosi Bogu i postavlja sebe nasuprot Bogu. U drevnom Vavilonu car je smatran zlatnom glavom. U caru se nalazila sva sila. Njegova reč bila je zakon, a on smatran božanstvom. Slično tome, u velikom antitipu, sva sila još jednom će se naći sabrana u jednom čoveku koji će, kao predstavnik sistema, izgovarati hulu i prisvajati status koji ne pripada smrtnom čoveku. Biblija u Novom zavetu prepoznaje taj oblik hule. U zapisima iz Jevanđelja čitamo da su Jevreji dva puta hteli da kamenuju Isusa zbog hule.

»Ne boj se, sinko, opraštaju ti se gresi tvoji... I gle, neki od književnika rekoše u sebi: Ovaj huli na Boga.« (Matej 9,2.3)

»Sinko! Opraštaju ti se gresi tvoji... Šta ovaj tako huli na Boga? Ko može opraštati grehe osim jednoga Boga?« (Marko 2,5-7)

»Za dobro delo ne bacamo kamenje na te, nego za hulu na Boga, što ti, čovek budući, gradiš se Bog.« (Jovan 10,33)

Za razliku od Isusa, koji je Božji Sin i može da oprašta grehe, mali rog je sila koja *tvrdi* da može da oprašta grehe i zatim bezobzirno prisvaja Božje pravo i položaj. Apostol Pavle, pišući Solunjanima, naglašava ovu činjenicu ukazujući na antihrista:

> *»Koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog.« (2. Solunjanima 2,4)*

8. Treba da »vojuje sa svetima«.

> *»Taj rog vojevaše sa svecima i nadvladivaše ih.« (Danilo 7,21)*

Sila malog roga je u stvari sila koja progoni, koja ratuje protiv Božjeg naroda i nadvlađuje ga.

9. »Pomišljaće da promeni vremena i zakone.«

> *»Pomišljaće da promeni vremena i zakone.« (Danilo 7,25)*

Za koja vremena i zakone je Bog posebno zabrinut? Ovo se sigurno odnosi na zakone koje je sam Bog postavio i vremena koja je Bog lično uspostavio. Deset zapovesti su Zakon koji je istaknut u Bibliji. Prema tome, promena vremena i zakona odnosi se na pokušaj promene Božjeg zakona, kao i vremena koje je Bog uspostavio.

10. Sveci će mu se dati u ruke za vreme, vremena i po vremena. (Danilo 7,25)

Da bismo shvatili ovo vremensko proročanstvo, potrebno je da razumemo biblijsko značenje proročkog vremena. Ukratko ćemo se baviti proročanstvom, ali u ovom trenutku reći ćemo da će ova sila imati moć nad Božjim narodom i progoniće ga u određenom vremenskom razdoblju.

11. »Izješće svu zemlju«.

> *»Ovako reče: Četvrta zver biće četvrto carstvo na zemlji, koje će se razlikovati od svih carstava, i izješće svu zemlju i pogaziti i satrti.« (Danilo 7,23)*

Ovo proročanstvo govori o Rimu. Međutim, paganski Rim nije doslovno ispunio ovo proročanstvo. Kao što se vidi u šestoj karakteristici za prepoznavanje, sila malog roga bila je taj sastojak koji je nastao iz Rimskog carstva, koji je trebalo da bude drugačiji od svih ostalih, i ta *drugačija* sila konačno će pojesti čitavu Zemlju. Proročanstvo predviđa da će mali rog dobiti silu preko svetskih careva, što se odnosi na sve političke entitete koji će postojati na kraju vremena.

12. Vladaće dok se ne pojavi Starac.

> *»Dokle dođe starac, i dade se sud svecima Višnjega, i prispe vreme da sveci preuzmu carstvo.« (Danilo 7,22)*

Ovo je jedno od najdubljih proročanstava u vezi sa Antihristom. Antihrist je trebalo da se pojavi pre 538. godine nove ere (konačni datum za uništenjetri od deset prvobitnih carstava koja su nastala iz Rimskog carstva), i trebalo je da vlada dok ne dođe Starac - što se odnosi na Drugi Hristov dolazak.

Nijedan pojedinac, prema tome, ne može da ispuni ovo proročanstvo, samo neka sila može da postigne takvu dugovečnost. Pošto se prepoznaje kao rog, ili kao car ili carstvo prema biblijskoj definiciji, sigurno možemo zaključiti da imamo posla sa carstvom i njegovim vladarima, koji postoje i koji deluju više od jednog i po milenijuma.

13. Vlast će mu biti uzeta.

> *»Potom će sesti sud, i uzeće mu se vlast, te će se istrebiti i zatrti sasvim.« (Danilo 7,26)*

Iz ovog teksta proizilazi Dobra vest da će Bog pobediti. Kada se Hristos vrati, ova sila koja razara biće uništena i Bog će uspostaviti svoje Carstvo koja nikada neće biti uništeno i u kome više neće biti progonstva. Bolesti više neće biti i Bog će otrti svaku suzu.

Koliko god da ovo zvuči žalosno i potresno, postoji samo jedna sila koja ima sve karakteristike prema kojima može biti prepoznata. Pre nego što se pozabavimo detaljima, važno je da shvatimo da Biblija ovde ne govori o pojedincima, već o sistemu koji više od jednog i po milenijuma tvrdi da ima silu kojom nadgleda savest. Štaviše, u jednom razdoblju, imala je moć da sprovodi svoje dekrete i progoni sve one koji su izabrali da budu poslušni Bogu i Njegovoj reči, a ne čoveku. Hristos je umro za sve ljude i svi u Njemu imamo pristup Božjoj milosti. Biblija ovde govori o sili koja zloupotrebljava svoj položaj i sebe stavlja na Božje mesto, u dubokoj težnji da zauzme Božje mesto. Pojedinci su odgovorni Bogu za svetlost prema kojoj žive. Osućtujući sistem, Bog ne osuđuje pojedince koji pripadaju sistemu, koji žive prema svetlosti koju imaju i iskreno teže da izgrade zajednicu sa Njim. Nažalost, postoji samo jedan sistem koji ima sve karakteristike za prepoznavanje navedene u Knjizi proroka Danila u sedmom poglavlju. To je papski Rim. Zato svaki zainteresovan treba da u molitvi proučava Sveto pismo, tražeći da bude vođen od Boga, i da zatim, kao apostol Pavle, pita:

> *»A on dršćući od straha reče: Gospode! Šta hoćeš da činim? I Gospod mu reče: Ustani i uđi u grad, pa će ti se kazati šta ti treba činiti.« (Dela 9,6)*

Otkriveni antihrist

1. On je izašao iz četvrte zveri.

Papski Rim nastao je iz pepela paganskog Rima. Istoričar K. K. Ekhart ovako piše:

> *»Kada se Rimsko carstvo raspalo i kada je njegovo mesto zauzelo više primitivnih, varvarskih carstava, Rimokatolička crkva nije samo postala nezavisna država u verskim poslovima, već je dominirala i u svetskim poslovima.«*[2]

Svaki pojedini istoričar slaže se da je papski Rim nastao iz ruševina drevnog paganskog Rimskog carstva. Tomas Hobs, engleski istoričar, kaže:

> *»Ako čovek razmotri početak ove velike crkvene vladavine, lako će zapaziti da je papstvo ništa drugo nego duh pokojnog Rimskog carstva, koji sedi krunisan na grobu pomenutoga.«*[3]

2. Nastao je »među« deset rogova.

Antihrist je nastao među deset rogova, rastući od male sile do one koja će konačno postati veća od svih drugih sila. Ovo zaista važi za papstvo. Posle prvobitne fuzije hrišćanstva sa paganskim religijama tog vremena, rimski biskup rastao je u sili uz podršku imperatora Rimskog carstva.

Konstantin je bio prvi rimski imperator koji je prihvatio hrišćanstvo, odnosno samo se odenuo u površinski sloj hrišćanstva. Godine 533. nove ere, imperator Justinijan proglasio je rimskog biskupa duhovnim vođom hrišćanskog sveta.

Da bi se kvalifikovala kao rog, odnosno car, ova sila mora da ima carske atribute, što se doslovno odnosi na Vatikan, koji do današnjeg dana deluje kao nezavisna država. On je nastao medu silama palog Rima. Evropa koju danas poznajemo predstavlja ostatak rimskih rogova.

3. Nastao je »nakon« uspostavljanja deset rogova.

Rimska crkva rasla je u sili nakon što je Konstantin prihvatio hrišćanstvo, ali nije kontrolisala svetovne poslove sve dok nisu na snagu stupili Justinijanovi dekreti. Sila Rimskog biskupa stalno se povećavala i papski autoritet u svetovnim poslovima počeo je da deluje pošto su Varvari 476. godine nove ere podelili Rim. *Američki katolički tromesečni pregled* iz meseca aprila 1911. godine kaže:

> *»Pre mnogo vremena, kada je Rim zbog zanemarivanja zapadnih imperatora prepušten na milost varvarskim hordama, Rimljani su se obratili jednoj ličnosti tražeći pomoć i zaštitu, i moleći ga da vlada njima... i tako su... uspostavili svetovnu vladavinu papa. Tako, ponizno se penjući na cezarov presto, Hristov vikar uzeo je skiptar kome će se evropski vladari i carevi s poštovanjem klanjati toliko mnogo vekova.«*

Jedan citat ovako govori o *papskoj monarhiji:*

> *»Paks Romana je prestala da postoji. To je univerzalna zbrka. Ali kada god neki biskup predsedava dvorom, religija štiti sve što je ostalo od drevnog poretka. Novi Rim se polako pojavljuje na horizontu. To je naslednik religije, cara više nema... ali Pontifeks Maksimus postoji... On je sada Hristov vikar, koji staru civilizaciju nudi plemenima sa severa. On ih obraća u svoj kredo i oni mu služe kao svom ocu i vrhovnom sudiji. To je papska monarhija, koja u svojoj sili i u svom usponu zasenjuje istoriju Evrope za hiljadu godina.«*[4]

4. Treba da »iščupa« tri roga.

Samo papstvo može da odgovori na opis uništenja tri rimske podele. Ovo je u istoriji poznato kao arijevska jeres, jer su tri carstva, koja nisu prihvatila papske naloge o Hristovom božanstvu, bila bukvalno iščupana i nemilosrdno uništena. Iako je doktrina o Hristovom božanstvu bila ispravna, metod postupanja sa njom nije bio u Hristovom Duhu. Heruli su bili potpuno rasuti 493 godine, Vandali godine 534. a Ostrogoti 538. godine nove ere. Ova osvajanja ojačala su papsku ruku i pomogla joj da se učvrsti do 538. godine nove ere, kada se rimski biskup, pod zaštitom rimskog generala Vigilusa, popeo na papski tron. Datum za uspostavljanje papskog Rima kao nezavisne sile može da se postavi u 538. godinu nove ere.

5. Treba da bude veći od ostalih.

> *»I beše po viđenju veći od drugih.« (Danilo 7,20)*

Grupa reči »veći od drugih« prikazuje veliku silu koju je papstvo steklo u evropskim poslovima, a koja je veća od svih drugih sila. Od godine 800. nove ere, kada je Karlo I Veliki primio svoju krunu od

pape, papstvo je trebalo da postane moćni autoritet nad carevima i nacijama. »Poniženje Kanose« prikazano je u Crkvi svetog Petra u Rimu, prikazan je događaj iz 1077. godine, kada je Henrik IV, nemački car, stajao tri dana u pokori u snegu, pre nego što mu je bila dozvoljena audijencija kod Pape Grgura VII. Slično tome, engleski car Džon stajao je 1213. godine nag na hladnom mermernom podu čekajući da bude primljen kod pape da bi mogao da mu se izvini. Veoma je zapaženo i uticajno svedočanstvo katoličkog funkcionera:

> *»Vikar utelovljenog Božjeg Sina, pomazani prvosveštenik i vrhovni svetovni vladar, sedeo je u svom tribunalu da nepristrasno sudi između nacije i nacije, između naroda i princa, između vladara i njegovih podanika.«*[5]

Luter je pisao:

> *»Strašno je pogledati čoveka koji sebe smatra Hristovim zamenikom, koji pokazuje veličanstvenost sa kojom nijedan car ne može da se meri... On je, kažu oni, gospodar sveta, ali sam Hristos je rekao - Moje carstvo nije od ovoga sveta. Mogu li vladavine vikara da se protežu iznad vladavina njegovog Pretpostavljenog?«*[6]

Papstvo je uvek smatralo da ima pravo da se meša u poslove država. Zemlje su bile podeljene, a carevi postavljani i svrgavani papskim dekretima.

6. Bio je »drugačiji« od ostalih.

Papstvo se razlikovalo od svih drugih paganskih carstava koja su postojala, jer ono nije bilo samo politička sila, već versko-politička sila. S obzirom na politički aspekt papstva, ono se u istoriji prepoznaje i kao država. Papsko sedište je Vatikan, koje je potvrđeno u svom ovozemaljskom dostojanstvu tradicionalnom gardom, svojom poštanskom službom u bankarskim sistemom. Vatikan je najmanja država na svetu, zauzima samo 100 hektara, ali ima jednu od najjačih diplomatskih službi u svetu. Papski predstavnici sede u prestonicama sveta, a zauzvrat, ove zemlje imaju svoje predstavnike u Vatikanu. Papa nije samo poglavar Crkve, već i svetovni vladar papske države - Vatikana.

7. Treba da ima »oči kao oči čovečije i usta koja govorahu velike stvari protiv Boga«. (Danilo 7,8.25)

> *»... I gle, oči kao oči čovečije behu na tom rogu, i usta koja govorahu velike stvari... I govoriće reči na Višnjega.« (Danilo 7,8.25)*

Da li papstvo ima takvu karakteristiku u svom crkveno-političkom ustrojstvu? Da, ima. Jedna o titula Rimskog pontifa je latinska »Episkopus Episkoporium«, što znači »Nadglednik nad nadglednicima«, Uvek kada se govori o sili malog roga, značajno je istaći da je ona povezana sa »čovekom«. Isti simbol primenjuje se i u prikazivanju Vavilona (lav):

> *»... Kao čovek, i srce ljudsko dade joj se.« (Danilo 7,4)*

Papska sila koncentrisana je u jednom čoveku, u sistemu koji se naziva ultramontanizam. Na savetovanju u Trentu, ultramontanizam bio učvršćen u svom sadašnjem obliku, u kome su papski dekreti dobili autoritet dekreta samog Boga. Doktrina o papskoj nepogrešivosti dalje proširuje ovaj koncept i papama osigurava položaj koji se pripisuje samo Bogu. U Otkrivenju, u 13. poglavlju isti sistem koji je opisan u Knjizi proroka Danila, ponovo je prikazan u proročkom pogledu i kao dodatak nekim znacima prepoznavanja koji su spomenuti u Danilovom sedmom poglavlju, pripisuje mu se broj 666, koji je »broj

čovečiji«. Iz *Otkrivenja* 13. poglavlja opširnije ćemo govoriti o ovoj temi. Kalvin je za papstvo rekao:

»Njegovo carstvo sastojaće se iz govorenja velikih reči, ili hule, protiv Višnjega.«[7]

To je sila koja huli. Nijedna druga sila na Zemlji nije se usudila da postavlja takve tvrdnje kao papstvo. Savet u Trentu je objavio:

»Mi određujemo da Sveta apostolska stolica i rimski pontif imaju primat nad celim svetom.«[8]

Još jedna naročita izjava dolazi sa usana pape Lea XIII:

»Mi na ovoj Zemlji zauzimamo mesto Višnjeg Boga.«[9]

Nacionalni katolik, iz juna 1895. godine, navodi sledeće:

»Papa nije samo predstavnik Isusa Hrista, već je sam Isus Hristos, sakriven pod velom tela.«

Sledi još nekoliko primera ovakvih izjava o njihovom položaju na Zemlji:

»Papa ima tako veliko dostojanstvo i toliko je uzvišen da on nije običan čovek, već je kao Bog, i namesnik Božji... On je prema tome, božanski monarh i vrhovni imperator, i car nad carevima... Kada bi bilo moguće da anđeli pogreše u veri, ili da možda misle suprotno veri, njima bi sudio papa i ekskomunicirao ih.«[10]

Kardinal Belarmin kaže:

»Sva imena koja Sveto pismo daje *Hristu, vrlinom kojom je ustanovljeno da on vlada crkvom, sva ta ista imena primenjuju se na papu.«*[11]

»Mi definišemo da Sveta apostolska stolica i rimski pontif imaju primat nad celim svetom.«[12]

Iako Biblija jasno govori da je učenje o opraštanju greha ljudima hula, Katolička enciklopedija daje sledeću izjavu o papskom autoritetu:

»Ova sudska vlast sadrži čak i silu da oprašta grehe.«[13]

U *Katehizmu je* postavljeno ovakvo pitanje:

PITANJE: Da li sveštenik stvarno oprašta grehe, ili on samo objavljuje da su oni oprošteni?
ODGOVOR: Sveštenik stvarno i istinski oprašta grehe vrlinom sile koju mu je Isus Hristos dao.[14]

U *Dostojanstvu i dužnosti sveštenika* navodi se:

»Sveštenik ima silu ključeva ili silu izbavljanja grešnika iz pakla, čineći ih dostojnim raja, i menjajući ih sotoninih robova u decu Božju. Sam Bog dužan je da postupa prema sudu svojih sveštenika i da oprosti ili ne oprosti... Kada Mihailo dođe umirućem hrišćaninu koji traži njegovu pomoć, sveti arhanđeo može da otera đavole, ali ne može da oslobodi svog klijenta od lanaca, sve dok sveštenik ne dođe da ga oslobodi.«[15]

Ne samo što tvrdi da ima Božji položaj, papstvo uzurpira i Božji položaj i uzima Njegov božanski prerogativ da oprašta grehe ljudima. To je hula najvišeg reda.

8. Treba da »vojuje sa svetima«.

Istorijska je činjenica da su veliki ratovi u Evropi vođeni na verskoj osnovi. Rim je nemilosrdno progonio evropske protestante. Evropa je gurnuta u »Tridesetogodišnji rat« i »Stogodišnji rat« sa jednim jedinim ciljem da se uništi protestantska reformacija. Valdenžani, albigenzi i hugenoti bili su nemilosrdno proganjani, a Inkvizicija je uvela najokrutnije kazne koje su evropski prinčevi sprovodili nad onima koji bi odbili da se poklone prevlasti Rima. Godine 1200. papa Inoćentije III naredio je da francuski kralj istrebi albigenze, jer su odbili da prihvate papska učenja i verovali da je Biblija istinita Božja reč. Istoričari D'Obinje i Vajli kažu da je više od milion tih nevinih ljudi masakrirano u jednom jedinom pohodu.

Žan Kalvin je u pismu imperatoru Karlu V pisao:

> *Poričem da je ta Stolica... namesnik Hristov, koji, razjareno progoneći Jevanđelje, svojim ponašanjem pokazuje da je antihrist.*[16]

Poznati katolički pisac, Toma Akvinski, rekao je da osuđene jeretike treba usmrtiti baš kao i druge kriminalce, jer su varalice. U jednom katoličkom časopisu čitamo:

> *»Ne možete da pobudite nikakvu pobožnost u našim dušama žaleći se zbog zapisa o katoličkim zločinima... Mi nikada nismo napisali nijedan red koji olakšava ili ubiažava Inkviziciju. Mi nikada nismo mislili da joj je potrebna odbrana.«*[17]

Crkveni istoričar Filip Šaf komentariše:

> *»Koliko znamo, papa nikada nije izgovorio nijednu reč protesta zbog nehumanih mera koje su sprovođene od strane španskog tribunala.«*[18]

Istoričar Leki kaže:

> *»Rimska crkva prolila je mnogo više nevine krvi od bilo koje druge institucije koja je ikada postojala među ljudima.«*[19]

9. »Pomišljaće da promeni vremena i zakone.«

Da li je papstvo činilo pokušaj da promeni Božji zakon i postavljena vremena? Odgovor je »da«. Bilo koji katolički katehizam potvrdiće da je papstvo promenilo Božji zakon. Poređenje sa Biblijom pokazaće da je izmenjen Zakon deset zapovesti. Druga zapovest, koja se odnosi na obožavanje likova i idola, izbačena je iz katoličkog katehizma. Da bi ta zapovest bila nadoknađena, deseta je podeljena u dve. Cetvrta zapovest koja se odnosi na subotni dan (jedina zapovest koja govori o vremenu) u katoličkom katehizmu postaje treća zapovest, a dan bogosluženja papskim dekretom premešta se sa sedmog na prvi dan u sedmici (od Subote u nedelju). Veliki papski govornik dr Ek, koji se susreo sa Luterom 1553. godine, kaže:

> »Nema *nikakvog pominjanja prestanka subote i uspostavljanja nedelje u Jevanđeijima ili u Pavlovim spisima - ili u celoj Bibliji; prema tome, to je uspostavila apostolska Crkva izvan Svetog pisma.«*[20]

Katolički svet kaže:

»Crkva je uzela paganski filozofiju i učinila je tvrđom vere protiv neznabožaca. Uzela je paganski nedelju i učinila je hrišćanskom nedeljom. Zaista postoji nešto kraljevsko, nešto carsko u suncu, što ga čini dostojnim amblemom Isusa, Sunca pravde. Prema tome, Crkva u ovim zemljama kao da je rekla, 'zadržite pagansko ime, ono treba da ostane posvećeno'. Tako je paganska nedelja, posvećena Balderu, postala hrišćanska nedelja, posvećena Isusu.«[21]

Katoličko ogledalo, od 23. septembra 1893. godine kaže:

»Hrišćanska subota je, prema tome, do današnjeg dana priznati potomak Katoličke crkve, kao bračni drug Svetog Duha, bez ijedne reči protesta od strane protestantskog sveta.

Otac Enrajt, u *Sentinelu* iz juna 1893. godine kaže:

»Biblija kaže: 'Sećaj se dana subotnog da ga svetkuješ'. Katolička crkva kaže: 'Ne! Svojom božanskom silom ja ukidam subotni dan, i zapovedam vam da svetkujete prvi dan u sedmici, i gle, čitav civilizovani svet klanja se u svetoj poslušnosti zapovesti svete Katoličke crkve.'«

Katehizmus Romanus, iz godine 1867. u trećem poglavlju navodi reči pape Pija iz 1566. godine:

»Božjoj crkvi je ugodno da versko proslavljanje subotnog dana bude premešteno na Gospodnji dan (nedelju).«

Tako je papski Rim menjao Božji zakon i vremena, iako u Bibliji postoji sledeća Božja izjava: *»Jer ja Gospod ne menjam se.«* (Malahija 3,6)

10. Sveci će mu se dati u ruke...

»... I daće mu se u ruke za vreme i za vremena i za po vremena.« (Danilo 7,25).

Vreme je godina, a razdoblje opisano kao vreme, vremena j po vremena (ili deljenje vremena) iznosi tri i po godine. Neki savremeni biblijski prevodi taj tekst menjaju u »tri i po godine«. Za dalje potvrđivanje ovog vremenskog razdoblja, možemo da iskoristimo tekst iz Otkrivenja 12,14. u kome je upotrebljena ista grupa reči: »Vreme, vremena i po vremena«. Međutim, u drugim stihovima se isti događaj opisuje drugačijim jezikom i ova paralela bolje ističe preciznost određivanja spomenutog vremenskog perioda. U drugom tekstu iz Otkrivenja 12,6. isti period opisan je kao: »Hiljadu dvesta i šezdeset dana«. To je proročanstvo o 1260 dana ili tri i po proročke godine. U biblijskom proročanstvu, dan predstavlja godinu kao u 4.Mojsijevoj 14,34:

»Po broju dana, za koje uhodiste zemlju, četrdeset dana, za svaki dan po godinu, nosićete grehe svoje, četrdeset godina, i poznaćete da sam prekinuo s vama.« (Vidi Jezekilj 4,6)

»Za svaki dan po godinu«. Tako 1260 dana postaje 1260 godina. Reč koja je ovde upotrebljena za vreme je aramejska reč IDDAN i označava proročku godinu koja se sastoji od 360 dana, prema tome, »vreme, vremena i po vremena« odnosi se na tri i po proročke godine koje se sastoje od 1260 proročkih dana. Ovo je potvrđeno u paralelnom proročanstvu iz Otkrivenja, u kome je period od tri i po godine poistovećen sa 1260 proročkih dana, ili 1260 doslovnih godina. U zaključku:

vreme (jedna godina)	= 360 dana (jevrejska godina)
vremena (neki prevodi *kažu »dva vremena«*)	= 720 dana
pola vremena	= 180 dana
	= 1260 dana/godina

Papstvo će imati prevlast u svom proganjanju svetih punih 1260 godina. Zakonski prepoznata papska prevlast počela je 538. godine nove ere, kada je imperator Justinijan uzdigao rimskog biskupa na položaj poglavara svih crkava. Ovaj akt poznat je kao Justinijanov edikt. Dodajući 538. godini 1260 godina dolazimo u 1798. godinu u vreme kada je papa bio svrgnut i zarobljen od strane francuskog i Napoleonovog generala Bertijea. Napoleon je očigledno pokušao da uguši papstvo. Papa je oko osamnaest meseci kasnije umro u izgnanstvu u Francuskoj. Ovaj događaj učinio je kraj papskoj sili i sprovođenju papskih dekreta.

U savremenom svetu, mnogi će biti iznenađeni činjenicom da Biblija prepoznaje papski sistem kao antihrista. On je sebe postavio na mesto koje na Zemlji pripada Isusu Hristu, i tvrdi da je u stanju da posreduje između čoveka i Boga. Veliki reformatori bili su jedinstveni u svom prepoznavanju papskog Rima kao sile antihrista, i reformacija je bila rezultat ovog shvatanja. Tako je odvajanjem od Rima, Biblija još jednom postala opšteljudsko dobro i zato su mnogi reformatori bili spremni da umru nego da se odreknu njenih svetih strana. Biblija, takođe, predviđa da će ova ista sila nastaviti da vlada sve do kraja i da će ponovo sprovoditi svoje dekrete koji se suprote Božjim zapovestima.

11. Progutaće čitavu Zemlju.

Papski Rim treba da primi istu prevlast koju je uživao u srednjem veku vladajući na kraju vremena evropskim narodima u nadnacionalnim razmerama. Ovo zapanjujuće proročanstvo ispunjava se do detalja, delovanjem diplomatije i kroz rezolucije koje prihvataju svetska politička tela, tako da će papski standardi i dekreti još jednom biti prihvaćeni kao nacionalni zakoni. Svetske vođe dale su Rimu zasluge koje on želi i pozdravile ga kao »moralnu supersilu«. Oni su Rimu pripisali zasluge za slamanje komunizma, a verska tela prihvataju papsku prevlast u verskim poslovima. Teme o kojima se radi veoma su široke, i u kasnijim poglavljima detaljnije ćemo govoriti o njima.

12. Vladaće dok se ne pojavi Starac.

Papska prevlast u srednjem veku privremeno je bila ugušena 1798. godine, kada je Napoleon okupirao Rim, i kada je papa bio zarobljen i poslan u izgnanstvo. Rim je izgubio svoj suverenitet, ali ponovo ga je stekao 1929. godine, kada je Musolini obnovio papsku državu. Biblija predviđa da će mali rod ponovo dostići prevlast koju je imao u srednjem veku. O ispunjavanju ovog proročanstva govorićemo u poglavlju Dve zveri iz *Otkrivenja 13. poglavlja.*

Činjenica da sila malog roga treba da postoji sve dok ne dođe Starac, doprinosi zaključku da je neprihvatljivo opšte shvatanje da je Antioh Epifan, car iz dinastije Seleukida u Grčkoj, koji je oskrnavio Hram u Jerusalimu, mogao da bude antihrist. Ovo opšte prihvaćeno preterističko mišljenje nije moguće zato što Isus, Pavle i Jovan govore o antihristu kao o budućoj sili. Prema tome, samo se papstvo uklapa u vremenski okvir postavljen u Danilovom sedmom poglavlju.

13. Vlast će mu biti uzeta.

»Potom će sesti sud, i uzeće mu se vlast, te će se istrebiti i zatrti sasvim.« (Danilo 7,26)

Kamen će udariti u noge lika i sva carstva sa svojom zemaljskom pompom i crkvenom moći razbiće se prilikom dolaska Gospoda nad vojskama. Prevara će se završiti i zato Isus objavljuje:

»Nebo i zemlja proći će, ali reči moje neće proći.« (Matej 24,35)

»Da vas niko ne prevari nikakvim načinom; jer neće doći dok ne dođe najpre otpad, i ne pokaže

se čovek bezakonja, sin pogibli, koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog... Jer se već radi tajna bezakonja, samo dok se ukloni onaj koji sad zadržava. Pa će se onda javiti bezakonik, koga će Gospod Isus ubiti duhom usta svojih, i iskoreniti svetlošću dolaska svoga.« (2.Solunjanima 2,3.4.7.8)

Pavle kaže da će najpre doći »otpad« od Crkve. To znači da će Crkva pasti u otpad pre toga dana, koji se odnosi na Drugi Hristov dolazak. »Bezakonik« se »protivi« Bogu i samovlasno zauzima Božji položaj. On, kao Bog, sedi umesto Boga, u Božjem hramu, pokazujući se da je Bog. To je antihrist, onaj koji je zauzeo mesto pravog Hrista.

Pavle je rekao da se već u njegovo vreme radi »tajna bezakonja«, i da će dostići puno otkrivenje pre Drugog Gospodnjeg dolaska. Istoričar Filip Šaf komentariše otpad Crkve:

»Nijedna crkva... u hrišćanstvu nikada nije pala tako nisko kao Latinska crkva u desetom veku.«[22]

Ko sedi u Božjem hramu pokazujući se da je Bog? Veliki reformator Žan Kalvin prepoznao je antihrista. Godine 1536. ovako je pisao:

»Danilo i Pavle su predvideli da će antihrist sedeti u Božjem hramu... Mi tvrdimo da je on papa... Neke osobe misle da smo previše oštri i kritički raspoloženi kada rimskog pontifa nazivamo »antihristom«, ali oni koji dele ovo mišljenje ne shvataju da donose istu presudu pretpostavke protiv samog Pavla, na osnovu koga mi govorimo.«[23]

Martin Luter je takođe prepoznao antihrista iz svog proučavanja Pavlove poslanice Solunjanima, i proročkih knjiga proroka Danila i Otkrivenja. Godine 1520. Luter je pisao svom dobrom prijatelju Spalatinu:

»Ja sam *praktično uveren, i više ne mogu da sumnjam, da je papa stvarno antihrist... jer sve tako tačno odgovara njegovom načinu života, dela, reči i zapovesti.«*[24]

Kalvin i Luter nisu bili jedine crkvene vođe koji su otkrili antihrista. Bezbroj reformatora, kao što su Tomas Kranmer, Džon Viklif, Jan Hus, Jeronim, Savonarola, Džon Noks i Džon Melankton prepoznali su da je papstvo antihrist. Luter je slobodno iziavio:

»Mi nismo prvi koji tumačimo da je papstvo carstvo antihrista... On (Džon Purvi, godine 1390. nove ere) s pravom i istinski objavljuje da je papa »antihrist« jer je on... svedok koga je Bog *unapred postavio da utvrdi našu doktrinu.«*[25]

Identitet antihrista bio je dobro poznat reformatorima. Oni su to čak uklesali u jedan kamen iznad ratshausa u Nirnbergu, tako da buduće generacije ne zaborave. Ista papska sila ponovo će se otkriti u završnim događajima zemaljske istorije, i ako ne želimo da budemo prevareni lukavim delima ove sile, potrebno je da budemo utemeljeni na Svetom pismu i verujemo u »jednog Gospoda, jednog Cara, Cara nad carevima, Gospodara nad gospodarima, Isusa Hrista našeg Spasitelja«.

Justinijanov dekret	Napoleon zarobljava Papu Pija VI
Danilo 7,25	vreme, vremena i po vremena
Danilo 12,7	vreme, vremena i po vremena
Otkrivenje 11,2	četrdeset i dva meseca
Otkrivenje 11,3	hiljadu dvesta i šezdeset dana
Otkrivenje 12,6	hiljadu dvesta i šezdeset dana
Otkrivenje 12,14	vreme, vremena i po vremena
Otkrivenje 13,5	četrdeset i dva meseca

Slika 4.3 – Vremenska linija koja prikazuje 1260 dana (godina) papske prevlasti

Slike 4.4 i 4.5 - Nirnberg, u Nemačkoj, 1524. godine bio je prvi grad koji je prihvatio principe reformacije. Da svet nikada ne bi zaboravio zašto su izabrali »Sola Skriptura« i »Sola Gracija«, isklesali su ove skulpture iznad vrata ratshausa (gradske kuće). Ovde se vidi (gore levo) krilati lav pored Navuhodonosora koji prepoznaje ovo carstvo kao Vavilon i (gore desno) medved sa tri rebra u ustima pored Kira, prepoznajući tako njegovo carstvo kao Medo-Persiju. Dole levo može da se vidi ris sa četiri glave pored Aleksandra Velikog, što njegovo carstvo označava kao Grčko, i (dole desno) je strašna zver sa deset rogova pored Julija Cezara, što ovo carstvo označava kao Rim. Na jednom od deset rogova može da se vidi papska kruna što označava papstvo kao silu malog roga. Čak i godine 1524. istina o Antihristu bila je poznata onima koji su je istraživali.

Literatura

[1] Frank Breaden, *New Pictorial Aid for Bible Study,* Signs Publishing Co. 1987.
[2] Carl Conrad Eckhardt, *The Papacy and World-Affaires,* Chicago: The Universiti of Chicago Press, 1937, p.I.
[3] *Leviathan,* page 457.
[4] *The Papal Monarchy,* p. 45, 46, by W. F. Barry.
[5] Henry Cardinal Manning, *The Temporal Power of the Vicar of Christ.* (1862), strana 46.
[6] D'Aubigne, *History of the Reformation,* Book 6, chapter 3.
[7] *Institutes,* volume 2, p. 410.
[8] *The Most Holy Councils,* Vol. XIII, column 1167.
[9] *The Great Encyciical Letters of Pope Leo XIII,* Encyclical Letter, June 20, 1894.
[10] »Extracts from Ferraris' Ecclesiastical Dictionary.« Article on the Pope.
[11] »On the Authority of Councils,« Vol. 2. p. 266.
[12] »The Most Holy Councils«, Vol. 13, col. 1167.
[13] *Catholic Encyclopedia,* Vol. 12., article »Pope«, p. 265.
[14] *Cathechism of the Catholic Religion,* by Joseph DeHarbe, p. 279.
[15] *Dignity and Duty of the Priest,* (1927), p. 27, 31, Editor E. Grimm.
[16] *Tracts relating to the Reformation,* Vol. 1, pp. 219,220.
[17] *Western Watchman,* November 21 st, 1912.
[18] Philip Schaff, *History ofthe Christian Church,* Vol. 5, p. 529.
[19] *History of Nationalism in Europe,* Vol. 2, p. 32, 1910 edition.
[20] *Enchiridion,* p. 78,79.
[21] *Catholic World,* March 1894, p.809.
[22] Philip Schaff, *History of the Christian Church,* Vol. 4, p. 280.
[23] L. E. Froom, *Prophetic Faith of our Fathers,* Vol. 2, p. 437.
[24] Martin Luther, *Schriften,* Vol. 214, col. 234.
[25] Martin Luter, *Commentaries in Apocalypsin,* Purvey, Reprint preface.

Poglavlje 5

Najveća greška svih vekova

Bog u 3. Mojsijevoj 26. glavi, poziva Izrailj da hodi Njegovim putevima, a zatim postavlja spisak blagoslova koji proističu iz poslušnosti, i spisak nevolja koje će ga zadesiti ako odluči da Mu okrene leđa. U velikom sukobu između dobra i zla postoje samo dve strane - oni koji su zauzeli mesto ispod sotoninog paganskog standarda i oni koji stoje pod krvlju poprskanom zastavom princa Emanuila. Paganstvo je sotonin odgovor na Jevanđelje. Ono je ugodno čulima, opipljivo je, i pošto predstavlja sistem spasenja delima, odgovara prirodi palog čoveka. Videti, osetiti, dodirnuti, uraditi, iskusiti ushićenje, to je ono što je ljudskoj psihi stvarno, i zato je paganstvo tako primamljivo i opasno. Uvod u Božji spisak blagoslova i prokletstva, zabeležen u 3.Mojsijevoj, i predstavlja posebno otkrivenje:

> *»Nemojte graditi sebi idola ni likova rezanih, niti stupova podižite, ni kamena sa slikama mećite u svojoj zemlji da mu se klanjate; jer sam ja Gospod Bog vaš. Držite subote moje, i svetinju moju poštujte; ja sam Gospod.« (3. Mojsijeva 26,1.2)*

Na prvom mestu nalazi se upozorenje protiv idolopoklonstva, zatim poziv za svetkovanje Gospodnjih subota i poštovanje Njegove svetinje. Idolopoklonstvo se neposredno protivi Božjim propisima. Subota iz Deset zapovesti i subote u ceremonijalnom zakonu odvajale su Božji narod od ostalih naroda i povezivale ga sa Bogom kao Njegov zavetni narod. Bog je Subotu iz Deset zapovesti nazvao trajnim znakom između njih i Njega, jer je On Onaj koji ih posvećuje (2.Mojsijeva 31,17). Svetinja je ukazivala na put spasenja krvlju Jagnjetovom, a ne na spasenje delima. Svetinja nas uči da se spasenje nalazi izvan nas samih. To je Božji dar, i samo u Isusu Hristu možemo da ga dobijemo. Kako je to neprihvatljiva misao za neobnovljeni um!

Deset zapovesti su slika Božjeg karaktera. Prve četiri zapovesti odnose se na našu zajednicu sa Bogom, a poslednjih šest zapovesti govore o našoj zajednici sa bližnjima. Kada se pojedinačno, razmatraju, pojavljuje se neizbežna logika za svaku od ovih zapovesti. Očigledno je zašto ne treba da ubijemo, zašto ne treba da lažemo jedni druge, ili da krademo jedni od drugih. Zelja za onim što pripada susedu izazvala je mnogo nevolja u istoriji čovečanstva.

Subotna zapovest je drugačija. U ovoj zapovesti nema nikakve logike koja se podrazumeva. Nema nekog određenog razloga zašto čovek treba da svetkuje sedmi dan Subotu, osim zbog toga što to Bog određeno zapoveda. Prema tome, Subota je, više od bilo koje druge zapovesti, neposredni ispit vere. Subotna zapovest sadrži elemente koji ne postoje ni u jednoj drugoj zapovesti. Ona navodi ime Zakonodavca (Gospod ili JHWH), Njegovu teritoriju (Nebo i Zemlja), i Njegovu titulu (Stvoritelj). Ove tri komponente čine ono što je poznato kao pečat i daju autoritet Zakonu. Deset zapovesti svoju punovažnost stiču iz carskog pečata Boga Stvoritelja, koji se nalazi u subotnoj zapovesti.

> *»Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijednoga posla, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za šest dana stvorio (Stvoritelj) Gospod (Ime) nebo i zemlju (teritorija), more i što je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.« (2. Mojsijeva 20,8-11)*

U drevna vremena carevi su svoje dekrete ili zapovesti overavali carskim pečatom (Danilo 6,8; I.O

carevima 21,8). Bez carskog pečata nijedan zakon nije imao pravu vrednost. Štaviše, čak i sa carskim pečatom, zakon je punovažan samo u oblasti careve jurisdikcije. (Kanadski zakon, na primer, ne bi bio primenjiv u Švajcarskoj. Dekreti koje je izdao predsednik bilo koje zemlje slično tome ne mogu biti primenjivani u drugim zemljama.) Tako u izvesnom smislu, možemo da kažemo da bez pečata, nijedan zakon nigde ne bi bio punovažan. Tako je i sa Deset zapovesti.

Da bismo shvatili značaj Subote, moramo da se vratimo na sam njen početak. Subota je ustanovljena prilikom stvaranja (1. Mojsijeva 2,1-3). Prema tome, ona nije jevrejska institucija, već institucija koja ima svoje poreklo u samoj kolevki čovečanstva. U subotnoj zapovesti, Subota služi kao podsetnik koji upućuje na Božje stvaralačko delo. U tekstu iz 5.Mojsijeve 5,15. Subota služi kao znak Božjeg dela iskupljenja:

> *»I pamti da si bio rob u zemlji misirskoj, i Gospod Bog tvoj izvede te odande rukom krepkom i mišicom podignutom. Zato ti je Gospod Bog tvoj zapovedio da svetkuješ dan od odmora.«*

Svi smo kao ljudska bića robovi grehu, a Bog nas je u Isusu Hristu svojom krepkom rukom i podignutom mišicom izveo iz greha. Subota tako služi kao stalni podsetnik koji ističe Božje delo iskupljenja. Biblija nas uči da je sam Isus Hristos Stvoritelj (Efescima 3,9; Kološanima 1,16; Jevrejima 1,2). Subota je bila ispit poslušnosti (2. Mojsijeva 16,4.5) i spomenik koji će večno stajati (2. Mojsijeva 31,16.17).

Značaj Subote kao ispita ne smemo da potcenimo. Bog je mogao da izabere bilo kakav spomenik svom stvaralačkom delu, ali On je izabrao spomenik obeležen vremenom. Vreme ne može da se izbriše ili ukloni na isti način kao fizički spomenik, kao što neki grad ili sveto mesto može da se ukloni.

Ako je Hristos, Stvoritelj, lično postavio Subotu za čoveka (Marko 2,27), onda bi bilo dobro da se zapitamo zašto bi je On promenio? U stvari, Isus je verno svetkovao subotni dan. On je čak upotrebio subotni dan da najavi svoju zemaljsku misiju (Luka 4,16.18.19; Jovan 9,14; Matej 12,8.12; Luka 13,14-17). U Knjizi proroka Isaije 42,21. prorok predviđa da će Mesija doći da proslavi Zakon, a ne da ga promeni ili da objavi da on više ne važi. U Jevanđelju po Mateju 24,20. Isus govori o Suboti u vezi sa budućim naraštajima. Isusovi učenici takođe su svetkovali subotni dan (Dela 13,14.42; 16,13; 17,1.2; 18,3.4.11). Hrišćani, odlučni da dokažu da je Subota promenjena u nedelju, koriste sa tim ciljem osam biblijskih tekstova da bi podržali svoj stav. To su sledeći tekstovi:

Prvi tekst:

> *»A po večeru subotnom na osvitak prvog dana nedelje dođe Marija Magdalina i druga Marija da ogledaju grob.« (Matej 28,1)*

Ovaj tekst napisan je posle vaskrsenja, i ne spominje nikakvu promenu subotnog dana.

Savremeni srpski prevod ovako prevodi ovaj tekst:

> *»Posle subote, u zoru prvog dana sedmice, dođoše Marija Magdalina i druga Marija da pogledaju grob.«*

Istorijski zapis činjenice da su dve Marije došle da pogledaju grob u zoru, u nedelju, je Matejev jedini svedok. Spomenuta su dva dana. Jedan je dobio sveti naziv, »po večeru subotnom«, a drugi brojčanu vrednost, »prvi dan nedelje«. Takođe treba zapaziti da prvi dan nije počeo, sve dok Subota nije završena. Pošto se ovde pojavljuju i Subota i nedelja (prvi dan sedmice), zašto Matej nije povezao promenu sa Subote na nedelju kao sveti zakon?

Ovde nedostaje isticanje svetosti nedelje, koja nije objašnjena ni u stihovima pre ni posle ovog teksta. U stvari, Marija nije došla na grob u Subotu, jer se odmarala u skladu sa zapovešću.

> *»Vrativši se pak pripraviše mirise i miro; i u subotu dakle ostaše na miru po zakonu.« (Luka 23,56)*

Drugi tekst:

> *»I pošto prođe subota, Marija Magdalina i Marija Jakovljeva i Solomija kupiše mirisa da dođu i da pomažu Isusa. I vrlo rano u prvi dan nedelje dodoše na grob oko sunčanog rodaja.« (Marko 16,1.2)*

Prema nekim naučnicima, Markov zapis nastao je oko deset godina posle vaskrsenja. Marko govori o istom događaju koji je Matej opisao, i slaže se sa Matejem da je Subota prošla. Ponovo se pojavljuje biblijski dokaz da su Subota i »prvi dan« dva određena i odvojena dana. Sasvim je izvesno da Marko ne daje nikakvu svetost prvom danu. Ovi bliski Isusovi sledbenici došli su u nedelju da obave posao - pomazivanje tela bilo je običaj. Znali su da sa tim danom nije povezana nikakva svetost i došli su da obave veoma neprijatan zadatak.

Treći tekst:

> *»A Isus ustavši rano u prvi dan nedelje javi se najpre Mariji Magdalini, iz koje je isterao sedam đavola.« (Marko 16,9)*

Ovaj stih naglašava da je Hristos ustao »rano u prvi dan nedelje«, i osim toga nema nikakvog nagoveštaja da nedelja zato treba da postane nova hrišćanska Subota.

Četvrti tekst:

> *»I dan beše petak, i subota osvitaše. A žene koje behu došle s Isusom iz Galileje, idoše za Josifom, i videše grob i kako se telo metnu. Vrativši se pak pripraviše mirise i miro; i u subotu dakle ostaše na miru po zakonu. A u prvi dan nedeljni dodoše vrlo rano na grob, i donesoše mirise što pripraviše, i neke druge žene s njima.« (Luka 23,54.56; Luka 24,1)*

Hristos je bio razapet na Veliki petak popodne, pre zalaska Sunca.

Petak se naziva »dan pripreme«, što podrazumeva pripremu za Subotu. Subota je počela zalaskom Sunca (3. Mojsijeva 23,32). Subota je svetkovana od petka uveče do subote uveče. Bog je na samom osvitu istorije postavio računanje dana od zalaska do zalaska Sunca, kao što čitamo u 1. Mojsijevoj 1,5.8:

> *»I bi veče i bi jutro, dan prvi... I bi veče i bi jutro, dan drugi.«*

Peti tekst:

> *»A u prvi dan nedelje dođe Marija Magdalina na grob rano, još dok se ne beše rasvanulo, i vide da je kamen odvaljen od groba.« (Jovan 20,1)*

Svi smo svesni da Matejevo, Markovo, Lukino i Jovanovo Jevanđelje daju naporedne zapise o Hristovom delu na Zemlji. To je razlog ponavljanja u gore navedenim tekstovima. Ništa nije spomenuto o svetosti nedelje, ništa što bi nagovestilo da nedelju treba svetkovati kao Subotu.

Šesti tekst:

> *»A kad bi uveče, onaj prvi dan nedelje, i vrata behu zatvorena gde se behu učenici skupili od straha jevrejskoga, dođe Isus i stade na sredu i reče im: Mir vam.« (Jovan 20,19)*

Tekst ništa ne govori o tome kako su učenici imali bogosluženje u čast Hristovog vaskrsenja. U stvari, oni su izveštaj o vaskrsenju primili kao »laž, i ne verovaše im«. (Luka 24,11)

> *»A to beše Magdalina Marija i Jovana i Marija Jakovljeva i ostale s njima koje kazaše ovo apostolima. I njima se učiniše njihove reči kao laž, i ne verovaše im.« (Luka 23,10.11)*

Kao što u Jevanđelju po Jovanu 20,19. jasno piše, »vrata behu zatvorena« ne zbog bogosluženja ili proslavljanja vaskrsenja, već »od *straha jevrejskoga«.* Oni su se skrivali od jevrejskih progonitelja. Oni su se okupili *iz straha,* a ne zbog bogosluženja! Iako je istina da je Hristos ustao iz groba u uskršnju nedelju, nema nikakvog dokaza da nedelju treba svetkovati u čast vaskrsenja. Biblija uči da je *krštenje* spomenik Hristovog vaskrsenja - a ne nedelja.

> *»Za spomen toga i nas sad spasava krštenje... vaskrsenjem Isusa Hrista.« 1. Petrova 3,21. (Vidi Rimljanima 6,3.4; Kološanima 2,12)*

Sedmi tekst:

Iako je Luka u knjizi Dela apostolska zabeležio čak osamdeset i četiri subotna bogosluženja, postoji samo jedan stih u Delima koji spominje »prvi dan« i on ne podržava svetost nedelje. Taj stih glasi:

> *»A u prvi dan nedelje, kad se sabraše učenici da lome hleb, govoraše im Pavle, jer htede sutradan da pođe, i proteže besedu do ponoći.« (Dela 20,7)*

Opisan je večernji sastanak prvog dana u sedmici. To znači da kada je zalaskom Sunca završena Subota (Subota traje od zalaska Sunca u petak do zalaska sunca u subotu, kao što smo već zapazili), prema biblijskom računanju počinje prvi dan sedmice. Neki savremeni engleski prevodi Biblije kažu: »U subotu uveče«. Zabeleženo je da je apostol Pavle nastavio svoj govor sve do ponoći u prvi dan nedelje. Stih 8. kaže:

> *»I behu mnoge sveće gore u sobi gde se bejasmo sabrali.«*

Očigledno je da je apostol, Pavle čitavu Subotu proveo sa njima, i ubedili su ga da ostane te noći i da dalje govori. Stih 11. kaže:

> *»...I dovoljno govori do same zore, i tako otide.«*

Pavle nije ostao u nedelju, kao što bi neko mogao da pomisli, ako je nedelja bila sveta. Zaista, tek posle završetka Subote učenici su se sastali da lome hleb (zajedno jedu) i Pavle im je govorio sve do zore (nedelja ujutro), zatim je preduzeo dugo putovanje. U ovom slučaju putovao je skoro 30 kilometara od Troje do Asa, u kome se pridružio ostalim misionarima na brodu. Tog istog dana otišli su u Mitilinu - što čini razdaljinu od 65 kilometara. Sve to putovanje obavljeno je u nedelju (Dela 20,1 3.14). Tekst tako podržava svetost Subote, a ne svetost nedelje.

Činjenica da su zajedno lomili hleb u subotu često se koristi kao podrška svetkovanju nedelje. Ipak,

to se nije dogodilo, jer su učenici dolazili da svakog dana u sedmici zajedno lome hleb.

> *»I svaki dan behu jednako jednodušno u crkvi, i lomljahu hleb po kućama, i primahu hranu s radošću i u prostoti srca.« (Dela 2,46)*

Učestvovanje u pričešću nije isključivo ograničeno na nedelju:

> *»Jer kad god jedete ovaj hleb i čašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznanjujete, dokle ne dođe.« (1. Korinćanima 11,26)*

Osmi tekst:

> »A za *milostinju svetima, kao što uredih po crkvama galatijskim onako i vi činite. Svaki prvi dan nedelje neka svaki od vas ostavlja kod sebe i skuplja koliko može, da ne bivaju zbiranja kad dođem.« (1. Korinćanima 16,1.2)*

Apostol Pavle ovde govori o desecima i darovima koji se odvajaju za Božje delo. To treba učiniti prvog dana u sedmici. U većini prilika u svetu, na kraju sedmice (petak) radnik dobija svoju platu. Pavle je tako visoko cenio svetost Subote da je predložio da računanje desetaka i darova i njihovo ostavljanje ne treba obavljati u okviru pripreme za Subotu niti u Subotu. On je predložio da se ovaj posao obavlja prvog dana sedmice, tako da tokom naredne sedmice novac ne bi bio potrošen na manje potrebne stvari. Još jednom, umesto da umanji vrednost Subote, ovaj tekst je podržava.

Spominjanje Gospodnjeg dana

Često se navode tekstovi koji podržavaju nedelju kao sveti dan, ali oni uopšte ne spominju nedelju kao prvi dan:

> *»Bejah u Duhu u dan Gospodnji.« (Sinodalni prevod; Otkrivenje 1,10)*

> *»Dakle je Gospodar Sin čovečji i od subote.« (Marko 2,28)*

Ako je Hristos Gospodar Subote, onda sledi da je Subota Gospodnji dan. Zapovest ga naziva *»svetim Gospodnjim danom«.* (Isaija 58,13; 2.Mojsijeva 20,10)

Prvobitna Subota je Gospodnji dan. Ipak, s ciljem da podupre svetost nedelje, Biskup Silvester je godine 325. nove ere primenio izraz Gospodnji dan na nedelju, ne oslanjajući se na neki biblijski autoritet.

Drugi tekst koji govori o Gospodnjem danu nalazi se u Knjizi proroka Isaije, u kome je istaknuto da je Subota Gospodnji sveti dan (Isaija 58,13).

Kološanima 2. poglavlje i Subota

Savremeni teolozi kritikuju svetkovanje sedmog dana, Subote, na osnovu Pavlovih tekstova u Kološanima poslanici. U Kološanima 2,11-17 apostol Pavle poziva Hristove sledbenike da odbace legalističku religiju. On spominje pismo uredbe koje je prikovano na krst i konačno poziva:

> *»Da vas dakle niko ne osuđuje za jelo ili za piće, ili za kakav praznik, ili za mladine, ili za subote;*

Koje je sve bilo sen od onog što htede da dođe, i telo je Hristovo.« (Kološanima 2,16.17)

Pismo uredbe kao grupa reči odnosi se na ceremonijalni zakon ili sen zakona koji je ukazivao na Hristovu službu. Subote koje se spominju u 16. stihu spominju se zajedno sa jelom, pićem i praznicima, a ništa od svega toga ne pojavljuje se u Moralnom zakonu. Apostol Pavle zaključuje da je ceremonijalni zakon, zajedno sa svim posebnim subotama, pronašao svoje ispunjenje u Hristu. Oni su bili »sen od onog što htede da dođe« (Hristos), kao što i on naglašava u 17. stihu. Subota iz Deset zapovesti je spomenik stvaranju i iskupljenju, a ne senka onoga što treba da dođe. Hristos nije ukinuo Zakon. On ovako kaže:

»Ne *mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: nisam došao da pokvarim, nego da ispunim.« (Matej 5,17)*

»Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite.« (Jovan 14,15)

Biblija uči da se Gospod ne menja:

»Jer ja Gospod ne menjam se.« (Malahija 3,6)

Kao što možemo da vidimo na slici 5.1, Božji zakon je prepis Njegovog karaktera. On ne može da se promeni ili završi, isto kao i večni Bog.

Isus i Subota

Da li je Isus promenio Zakon ili Subotu? Nije. On je poštovao zapovesti svog Oca, jer je rekao:

»... Kao što ja održah zapovesti Oca svog i ostajem u ljubavi Njegovoj.« (Jovan 15,10)

UPOREĐENJE BOGA I NJEGOVOG ZAKONA	
BOG	NJEGOV ZAKON
Bog je Duh, Jovan 4,24	Njegov zakon je duhovan, Rimljanima 7,14
Bog je ljubav, 1. Jovanova 4,8	Njegov zakon je ljubav, Matej 22,37-40
Bog je istina, Jovan 14,6	Njegov zakon je istina, Psalam 119,142
Bog je pravda, 1. Korinćanima 1,30	Njegov zakon je pravedan, Psalam 119,172
Bog je svet, Isaija 6,3	Njegov zakon je svet, Rimljanima 7,13
Bog je savršen, Matej 5,48	Njegov zakon je savršen, Psalam 19,7
Bog stoji zauvek, Psalam 29,10	Njegov zakon stoji zauvek, Psalam 111,7.8
Bog je dobar, Luka 18,19	Njegov zakon je dobar, Rimljanima 7,12
Bog je čist, 1. Jovanova 3,3	Njegov zakon je čist, Psalam 19,8
Bog je nepromenljiv, Jakov 1,17	Njegov zakon je nepromenljiv, Matej 5,18

Slika 5.1

On je, prema Luki 4,16. svetkovao Subotu:

»I dođe u Nazaret gde beše odrastao, i uđe po običaju svom u dan subotni u zbornicu, i ustade da čita.«

U svom govoru o budućem padu Jerusalima, takođe je naglasio da će Subota biti sveta i u vreme posle krsta:

»Nego se molite Bogu da ne bude bežan vaša u zimu ni u subotu.« (Matej 24,20)

Učenici i Subota

Učenici i Hristovi sledbenici nisu ništa učili o promeni Subote na nedelju, jer su je i oni svetkovali u skladu sa zapovešću. Luka 23,55.56. kaže:

> *»A žene koje behu došle s Isusom iz Galileje, idoše za Josifom, i videše grob i kako se telo metnu. Vrativši se pak pripraviše mirise i miro; i u subotu dakie ostaše na miru po zakonu.«*

Kao što smo videli u tekstu iz 2. poglavlja, čitav Božji moralni zakon može da deluje u Novom zavetu. (Vidi slika 2.2, strana 23)

Da li su Pavle ili apostoli promenili Subotu u nedelju?

Nadahnuta Božja reč u knjizi Dela apostolska, koju je napisao apostol Luka, sadrži izveštaj o 84 subote koje su svetkovali Pavle i njegovi saputnici, kao što smo ranije već spomenuli. Najpre u Delima 13,14. zapažamo:

> *»A oni otišavši iz Perge dođoše u Antiohiju Pisidijsku, i ušavši u zbornicu u dan subotni sedoše...«*

Ovaj događaj potiče iz 45. godine nove ere, četrnaest godina nakon vaskrsenja, a Pavle i njegovi saradnici, očigledno, još uvek su svetkovali Subotu. On nije odlazio u crkvu samo da propoveda Jevrejima, jer stihovi 42. i 44. ovako glase:

> *»A kad izlažahu iz zbornice jevrejske, moljahu neznabošci da im* se ove *reči u drugu subotu govore. A kad se sabor raziđe, pođoše za Pavlom i za Varnavom mnogi od Jevreja i pobožnih došljaka; a oni govoreći im svetovahu ih da ostanu u blagodati Božijoj.« (Dela 13,42-44)*

Neznabošci su takođe svetkovali Subotu sa Pavlom, i slušali Božju reč. Ne nailazimo ni na kakav nagoveštaj o promeni. Pored bogosluženja u sinagogama, oni su »u dan subotni« izlazili iz grada »k vodi«. (Dela 16,13) To je bilo dvadeset i druge godine nakon vaskrsenja, godine 53. nove ere. Čitajući dalje, dolazimo do teksta iz Dela 1 7,2:

> *»I Pavle po običaju svom uđe k njima, i tri subote razgovara se s njima iz pisma.«*

I konačno:

> *»A potom se odluči Pavle od Atine i dođe u Korint... A prepiraše se u zbornicama svake subote, i nadgovaraše Jevreje i Grke.« (Dela 18,1.4)*

Jedanaesti stih dodaje:

> *»I on sedi onde godinu i šest meseci učeći ih reči Božjoj.«*

U zbiru, to je ukupno sedamdeset i osam sedmica, (propovedao je u 78 subota), što dodato gore navedenom čini 84 subote za koje Pismo kaže da su ih Pavle i njegovi saradnici svetkovali.

U čitavoj Bibliji govori se hrišćanima o svetkovanju Subote i uživanju u njoj, a svetost nedelje se ne spominje ni u jednom jedinom biblijskom stihu. Ako Bog ili Hristos ili apostoli nisu promenili Subotu, ko je to onda učinio? Moramo da izađemo izvan Svetog pisma i potražimo promenu sa Subote na nedelju.

Papski autoritet u promeni Subote u nedelju

Papstvo je jedina organizacija na Zemlji koja tvrdi da je odgovorna za promenu Subote u nedelju. Katolički sveštenik, otac T. Enrajt, sa C.S.S.R Koledža Redemtor, u *Američkom Sentinelu* navodi sledeće:

> *»Ja neprekidno nudim hiljadu dolara bilo kome ko iz Biblije može da mi dokaže da sam obavezan da svetkujem nedelju. Takav zakon ne postoji u Bibliji. To je zakon svete Katoličke crkve. Biblija kaze: 'Sećaj se dana subotnog da ga svetkuješ.' Katolička crkva kaže: 'Ne - svojom božanskom silom ukidam subotni dan, i naređujem vam da svetkujete prvi dan sedmice.' I gle, čitav civilizovani svet klanja se u svetoj poslušnosti zapovesti svete Katoličke crkve«.*[1]

Kardinal Gibon kaže:

> *»Možete da pročitate Bibiju od 1. Mojsijeve do Otkrivenja i nećete pronaći ni jedan jedini red koji autorizuje svetost nedelje. Pismo naglašava versko svetkovanje subote, dana koji mi (katolici) nikada ne svetkujemo.«*[2]

> *»Nedelja je katolička institucija i njeno pravo na svetkovanje može da se odbrani samo prema katoličkim principima... Od početka do kraja Svetog pisma ne postoji ni jedan jedini stih koji govori o promeni sedmičnog javnog bogosluženja sa poslednjeg dana sedmice u prvi.«*[3]

> *Katolička crkva je, više od hiljadu godina pre nastanka protestantizma, vrlinom svoje božanske misije*, *PROMENILA dan sa subote na nedelju.*[4]

U časopisu *Nju Džersi Njuz*, od 18. marta 1903. godine, Otac Bredi je napisao članak u kome je rekao:

> *»Dobro je da podsetimo prezviterijance, metodiste i sve druge hrišćane da ih Biblija nigde ne podržava u njihovom svetkovanju nedelje. Nedelja je institucija Rimokatoličke crkve i oni koji svetkuju taj dan, svetkuju zapovest Katoličke crkve.«*

Časopis *Katolik Virdžinijan,* od 3. oktobra 1917. godine, objavio je sledeće:

> *»Nigde u Bibliji ne nalazimo da su Hristos ili apostoli naredili da se subota promeni u nedelju... Danas većina hrišćana svetkuje nedelju, jer nam je nju, izvan Biblije, otkrila Rimo-katolička crkva.«*

Katehizam katoličke doktrine navodi:

Pitanje:	*Koji je sveti Božji dan?*
Odgovor:	*Subota je sveti Božji dan.*
Pitanje:	*Zašto svetkujemo nedelju umesto subote?*
Odgovor:	*Mi svetkujemo nedelju umesto subote, jer je Katolička crkva na Laodikejskom savetovanju (336. godine nove ere), promenila svečanost sa subote na nedelju.*[5]

Dvadeset i petog januara 1910. godine, ovaj katehizam je primio »apostolski blagoslov« Pape Pija XI. Na istočnoj afričkoj oblasti, katehizam je upitan:

Pitanje:	*Koja je treća zapovest?*
Odgovor:	*Treća zapovest je »Sećaj se da svetkuješ subotni dan«.*

Pitanje: *Šta nam naređuje treća zapovest?*
Odgovor: *Treća zapovest nam naređuje da svetkujemo nedelju.*[6]

U primerku *Novog revidiranog baltimorskog katehizma:*

»Rana Crkva promenila je dan bogosluženja od subote na nedelju prema autoritetu koji joj je Hristos dao. Novi zavet ne spominje izričito da su apostoli promeniii dan bogosluženja, ali mi to znamo iz tradicije.«[7]

Šta je tačno autoritet za nas - Biblija ili tradicija? Šta je Hristos rekao o ovome:

»Zašto i vi prestupate zapovest Božju za običaje svoje? Može i da ne poštuje oca svog ili matere. I ukidoste zapovest Božju za običaje svoje. No zaludu me poštuju učeći naukama i zapovestima ljudskim.« (Matej 15,3.6.9)

Pošto zapovest o Suboti naglašava autoritet zakonodavca, značajna je činjenica da je ova zapovest promenjena. Menjanjem Subote, nastaje i promena autoriteta Zakonodavca. Bog više nije onaj koji je najviši, već zamenik, uzurpator koji grabi položaj za sebe. Drugi bog na Zemlji pokušava da zameni pravoga Boga.

Iza papskog autoriteta nalazi se još viši autoritet, a to je autoritet Princa vazduha, koji je bio obožavan u paganskoj tradiciji pod simbolom Sunca, On je bio skriveni bog iza scene. Nedelja je bila dan posvećen obožavanju Sunca. Pavle je to nazivao »obožavanjem demona«.

»Nedelja... se tako zove zato što je ovaj dan prvobitno bio posvećen Suncu, ili njegovom obožavanju.«[8]

»Nedelja, tako nazvana jer je bila posvećena obožavanju Sunca.«[9]

Nedelja (Dan sunca u Rimskom kalendaru, posvećen Suncu, Dies Solis), prvi dan sedmice.[10]

Ovo je jevrejski autoritet:

»Dan koji neznabošci uopšte posvećuju obožavanju i proslavljanju njihovog vrhovnog boga, sunca, prema našem računanju bio je prvi dan sedmice.«[11]

»Najstariji Germani bili su pagani, i pošto su odredili svoj prvi dan u sedmici za posebno obožavanje Sunca, tako je taj dan u našem engleskom jeziku zadržao ime Sandej (nedelja).«[12]

U *Enciklopediji biblijske, teološke i crkvene literature* piše:

»Mora se *priznati da u Novom zavetu nema nikakvog zakona što se tiče prvog dana.«*[13]

Uticajem mitraizma (persijskog obožavanja Sunca) u Rimskom carstvu i neznabožačkog festivala nedelje, čista Hristova crkva postepeno je otišla u otpad. Čak i u vreme apostola veliki otpad počeo je da se razvija. Pavle je ovako pisao:

»Jer se već radi tajna bezakonja.« (2. Solunjanima 2,7)

Ponovo je objavio:

»Jer ja ovo znam da će po odlasku mom ući medu vas teški vuci koji neće štedeti stada; i između

vas samih postaće ljudi koji će govoriti izvrnutu nauku da odvraćaju učenike za sobom.« (Dela 20,29.30)

Ovo odvajanje od vere širiće se i dostići velike razmere, isticao je apostol. Veliki otpad će se konačno završiti pojavom »bezakonika«:

»...Sin pogibli, Koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog.« (2. Solunjanima 2,3.4)

Nedelja je u stvari malo napredovala kao hrišćanski dan od odmora sve do četvrtog veka, do vremena cara Konstantina Velikog. Konstantin je bio rimski imperatorod 306. do 337. godine nove ere. Jedna od najlepših trijumfalnih kapija podignuta je u njegovu čast u Rimu u blizini Koloseuma. On je bio obožavalac Sunca tokom prvih godina svoje vladavine. Kasnije je tvrdio da se obratio u hrišćanstvo, ali u srcu je ostao odani obožavalac Sunca. Edvard Gibon, u svojoj knjizi *Uspon i pad Rimskog carstva* piše:

»Sunce je bilo univerzalno proslavljano kao nepogrešivi vodič i Konstantinov zaštitnik.[14]

Konstantin je 321. godine nove ere objavio najraniji nedeljni zakon poznat u istoriji. On kaže:

»U časni Dan sunca neka se sudije i ljudi koji žive u gradovima odmaraju, i neka radnje budu zatvorene. Ipak, na selu, osobe koje se bave poljoprivredom mogu slobodno i zakonski da obavljaju svoje poslove: jer se često događa da sledeći dan nije tako pogodan za sejanje žita ili sađenje vinove loze: tako da se zanemarivanjem pravilnog trenutka za takve poslove ne bi gubila punina nebeskog blagoslova.«[15]

Enciklopedija Britanika (11. izdanje), pod »Nedelja« daje sledeću izjavu:

»Najranije prepoznavanje svetkovanja nedelje kao zakonske dužnosti nastalo je kroz Konstantinovu konstituciju 321. godine nove ere, objavljujući da svi sudovi, stanovnici gradova i radnje treba da se odmaraju u nedelju (venerabili die solis), sa izuzetkom u korist onih koji se bave zemljoradnjom.«

Enciklopedija Čambers kaže:

»Nema sumnje, prvi zakon, bilo crkveni ili civilni, po kome se zna da je tom danu određeno subotno poštovanje, je Konstantinov ukaz iz 321. godine nove ere.«[16]

Posle ovog prvobitnog ozakonjavanja, imperatori i pape u sledećim vekovima dodavali su druge zakone da bi ojačali svetkovanje nedelje.

Ono što je počelo kao paganski ritual završilo se kao hrišćanska regulacija. Ubrzo posle Konstantinovog ukaza sledio je Laodikejski sabor (oko 364. godine nove ere) i evo njegove preporuke:

»Hrišćani ne treba da se pojevreje i budu besposleni u subotu, već tog dana treba da rade: ali Gospodnji dan treba posebno da svetkuju, i pošto su hrišćani, ako je moguće, ne treba da rade tog dana. *Ali ako se otkrije da su se pojevrejili, oni će biti odsečeni od Hrista.«*[17]

Protestantsko svedočanstvo

*»Zapažanje o formalnoj zameni (*na *prvi dan u sedmici)... i prenošenje na njega, možda u nekom duhovnom obliku, subotnih obaveza koje su uspostavljene u... četvrtoj zapovesti, nigde nema nikakvog osnova, bilo u Svetom pismu ili u hrišćanskoj starini.«*[18]

Avgust Neander, proslavljeni crkveni istoričar, piše:

»Nedeljni festival, kao i svi drugi festivali, uvek je bio ljudski propis, i bilo je daleko od namera apostola da se božanska zapovest ustanovi na ovakav način; daleko od njih, i od rane apostolske Crkve, da se zakoni sa subote promene na nedelju.«[19]

»Nikada nije postojala bilo kakva promena sa subote na nedelju. Tako nešto ne postoji u Bibliji, niti išta u njoj nagoveštava ovakvu promenu.«[20]

Svedočanstvo kongregacionalista

»Prilično je jasno da, bez obzira koiiko strogo ili odano poštujemo nedelju, mi ne svetkujemo subotu. Subota je utemeljena na posebnoj Božjoj zapovesti. Ne možemo da tvrdimo da postoji bilo kakva zapovest da se svetkuje nedelja... U Novom zavetu ne postoji ni jedna jedina rečenica koja bi nagovestila da će nas stići bilo kakva kazna zato što ugrožavamo nazovi svetost nedelje.«[21]

»Sadašnji pogled da su Hristos i Njegovi apostoli autoritativno zamenili sedmi dan u sedmici sa prvim nema apsolutno nikakvog autoriteta u Novom zavetu.«[22]

Baptističko svedočanstvo

Dr. Edvard T. Hiskoks, pisac *Baptističkog priručnika:*

»Uvek je bila i postoji zapovest da se svetkuje subotni dan, ali ta subota nije nedelja... Ipak, biće rečeno, i to uz izvesno prikazivanje trijumfa, da je subota premeštena sa sedmog dana na prvi dan u sedmici... Gde možemo da pronađemo zapis o takvoj promeni? Ne u Novom zavetu, sigurno ne. Ne postoji nikakav dokaz u Pismu da je institucija subote promenjena sa sedmog na prvi dan u sedmici.«

U jednom članku koji je čitan na Konferenciji za propovednike u Njujorku, održanoj 13. novembra 1893. godine, dr Hiskoks ide dalje:

»Naravno, veoma dobro znam da je nedelja došla u upotrebu u ranoj hrišćanskoj istoriji kao verski dan, kao što učimo od hrišćanskih otaca i drugih izvora; ali kako je žalosno što je ona došla žigosana žigom paganstva i krštena imenom boga Sunca, kada je prihvaćena i posvećena od strane papskog otpada, i zaveštana kao sveto nasleđe protestantizma.«

Luterovo svedočanstvo:

»Svetkovanje Gospodnjeg dana (nedelje) nije zasnovano na bilo kojoj Božjoj zapovesti, već na autoritetu crkve.«[23]

Metodističko svedočanstvo:

»Istina je da nema nijedne pozitivne zapovesti za krštenje beba... niti postoji bilo kakva zapovest za svetkovanje prvog dana u sedmici.«[24]

»Uzmite pitanje nedelje... ne postoji nikakav odlomak koji govori hrišćanima da svetkuju taj dan, ili da jevrejsku subotu premeste na taj dan.«[25]

Episkopalno svedočanstvo:

»Da li postoji bilo kakva zapovest u Novom zavetu koja bi dan sedmičnog odmora promenila sa subote na nedelju? Ne postoji.«[26]

Biskup Sejmur je pisao:

»Mi smo načinili promenu od sedmog dana na prvi dan, od *subote u nedelju, po autoritetu jedine svete Katoličke i apostolske crkve Hristove.«*[27]

Prezviterijansko svedočanstvo:

»Promena dana koji treba svetkovati sa poslednjeg dana u sedmici na prvi. Nema nikakvog izveštaja, nikakve izričite zapovesti, koja autorizuje ovu promenu.«[28]

»Hrišćanska subota (nedelja) nije u Svetom pismu, i prvobitna Crkva je nije zvala subotom.«[29]

Dejvid Lipskom, urednik *Evanđeoskog advokata,* kaže:

»Postavlja se pitanje: Šta svetkuješ? Subotu? Ako je tako, onda su naši *prijatelji Sedmoga dana u pravu. Bog nikada nije ustanovio nijedan drugi dan osim sedmoga da bude svetkovan kao subota. On nikada nije promenio subotu od sedmog dana na prvi dan u sedmici.«*[30]

Svedočanstvo Hristove crkve:

»Ja ne verujem da je Gospodnji dan došao na mesto jevrejske subote, ili da je subota promenjena sa sedmog dana na prvi.«[31]

Anglikansko svedočanstvo:

»Mnogi ljudi misle da je nedelja Gospodnja subota, ali ni u Novom zavetu ni u ranoj crkvi nema bilo čega što bi predložilo da imamo ikakvo pravo da premestimo svetkovanje sedmog dana sedmice na prvi. Subota je uvek bila, i jeste, sveti dan, i ako bi nas to obavezivalo, trebalo bi da svetkujemo tog dana i ni jednog drugog.«[32]

Pored svih ovih protestantskih svedočanstava, nije nikakvo Čudo što Rimokatolička crkva kaže:

»Hrišćanska subota je, prema tome, do ovoga dana, priznati potomak Katoličke crkve, kao bračni drug Svetog Duha, bez ijedne reči protesta od strane protestantskog sveta.«[33]

Literatura

[1] *The American Sentinel* (N.Y) June 1, 1893, p. 173.
[2] *The Faith of Our Fathers* (110th edition), p.89.
[3] *Catholic Press* (Sydney, Australia), August 25, 1900.
[4] *Catholic Mirror* September 23, 1893.
[5] Quoting from the Rev. Peter Geiermann, »The Converts' Catechism of Catholic Doctrine,« p. 50.
[6] *The Catechism Simply Explained.* Canon Cafferata, New Revised Edition 1959, p. 84.
[7] *The New Revised baltimore Catechism* (1949), by Rev. F.J. Connell, C.S.S.R. page 139.
[8] Webster's *International Dictionary,* 19th. edition.
[9] McClintock and Strong's Biblical ant Theological Encyclopedia, »Sunday«.
[10] *Schaff-Herza Encyclopedia,* »Sunday«.
[11] *Jenning's Antiquities,* book 3, chapter 3.
[12] *Verstegan's Antiquities, p.* 10.
[13] McClintock and Strong, *Cyclopedia of Biblical, Theological and Ecclesiastical Literature,* vol. 9, p. 196.
[14] *Decline and Fall of the Roman Empire,* Chapter 20, par.3.
[15] (Objavljeno 7. marta, Krispus i Konstantin su po drugi put bili konzuli.) - Codex Justinius, lib 3, tit. 12,3: translated by Philip Schaff, D.D., *History of fhe Christian Church* (seven-volume edition, 1902). Vol. 111, p.380.
[16] *Chamber's Encyclopedia* (1982 ed.) Vol. VI 11, p. 401, »Sabbath«. A *History of the Church Councils,* Rev. Charles Joseph Hefele, D.D. (R.C.), from 326 to 429 (Vol. II, p. 316).
[18] Smith And Cheatham, A *Dictionar/* of *Christian Antiquities,* »Sabbath«.
[19] *The History of the Christian Religion and Church,* Rose's translation, p. 186.
[20] *First-Day Observance,* pp. 17,19.
[21] Dr. R.W. Dale, *The Ten Commandments,* pp. 100,101.
[22] Dr. Lyman Abbott (Congregationalist) in *Christian Union,* Jan. 19, 1882.
[23] The »Augsburg Confession« quoted in *Catholic Sabbath Manual,* part 2, section 10.
[24] *M.E. Theological Compendium,* p. 103.
[25] Harris Franklin Rall, *Christian Advocate,* July 2, 1942.
[26] *Manual of Christian Doctrine,* p. 127.
[27] *Why We Keep Sunday?* p. 28.
[28] N.L. Rice, D.D., *The Christian Sabbath,* p. 60.
[29] *Dwight's Theology,* Volume 4, p. 401.
[30] Alexander Campbell, *Washington Reporter,* October 8, 1821.
[31] Lipscomb and Sewell, *Ouestions Answered,* p. 558, 559.
[32] Rev. Lionel Beere, Anglican All-Saints Church, Ponsonby, New Zealand, in *Church and People*, September 1st 1947.
[33] *The Catholic Mirror,* Sept. 23, 1893.

BOŽJI ZAKON

I

Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskoga. Nemoj imati drugih bogova uza me.

II

Ne gradi sebi lika rezana niti kakve slike od onoga što je gore na nebu, ili dole na zemlji, ili u vodi, ispod zemlje. Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam ja Gospod Bog tvoj, Bog revnitelj, koji pohodim grehe otačke na sinovima do trećeg i do četvrtog kolena, onih koji mrze na mene; A činim milost na hiljadama onih koji me ljube i čuvaju zapovesti moje.

III

Ne uzimaj uzalud ime Gospoda Boga svog; jer neće pred Gospodom biti prav ko uzme ime Njegovo uzalud.

IV

Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Sest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijednoga posla, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.

V

Poštuj oca svoga i mater svoju, da ti se produže dani na zemiji, koju ti da Gospod Bog tvoj.

VI

Ne ubij.

VII

Ne čini preljube.

VIII

Ne kradi.

IX

Ne svedoči lažno na bližnjega svoga.

X

Ne poželi kuće bližnjega svoga, ne poželi žene bližnjega svoga, ni sluge njegova, ni sluškinje njegove, ni vola njegova, ni magarca njegova, niti išta što je bližnjega tvoga.

2. Mojsijeva 20,2-17.

BOŽJI ZAKON KAKO GA JE **Č**OVEK PROMENIO

I
Ja sam Gospod tvoj Bog. Ne treba da imate tuđe bogove pored mene.
(Druga zapovest je izbačena!)

II *(u stvari III)*
Ne uzimaj uzalud ime Gospoda Boga svog.

III *(u stvari IV)*
Sećaj se da svetkuješ subotni dan.
(Subotna zapovest je potpuno promenjena!)

IV (u *stvari V)*
Poštuj oca svoga i mater svoju.

V *(u stvari VI)*
Ne ubij.

VI *(u stvari VII)*
Ne čini preljube.

VII (u stvari VIII)
Ne kradi.

VIII (u stvari IX)
Ne svedoči lažno na bližnjega svoga.

IX *(u stvari X, prvi deo)*
Ne poželi ženu bližnjega svoga.

X *(u stvari X, drugi deo)*
Ne poželi imovinu svoga bližnjega.

Opšti katolički katehizam

Slika 5.2

Poglavlje 6

Velika borba

Bitka za vlast nad Božjim narodom

»Pogled na Zemlju sa Meseca me je očarao«, rekao je Frenk Bormen, član tročlane ekipe, koja je završila prvo obletanje oko Meseca.

> *»Teško je bilo zamisliti da tako mala stvar (Zemlja) sadrži toliko mnogo problema, toliko mnogo očajanja; razbesneli nacionalistički interesi, glad, ratovi, pomori ne vide se sa te razdaljine«.*[1]

Frenk Bormen je video pobunjenu planetu. Kada je bio početak pobune? Ko je bio pobunjenik?

Istorija ljudskih stradanja počela je delovanjem, veličanstvenog bića zaslepljujućeg sjaja koja je nosila ime Lucifer, Sin jutra, Jutarnja zvezda. Ipak, kao što jutarnja zvezda svetli samo kratko, jer je zaklanja svitanje dana, tako je i ova veličanstvena zvezda jarko blistala u jednom sjajnom razdoblju, a zatim je otišla u krajnju tamu.

Lucifer, blistavi, sjajni anđeo, nalazio se na Nebu na uzvišenom položaju. *»Ti si bio heruvim, pomazan da zaklanjaš«* Božji Presto. Za njega je rečeno da je *»pečat savršenstva, pun mudrosti, i sasvim lep«.* Verovatno je imao prekrasan glas i zato je predvodio nebeski hor (Jezekilj 28,12-14).

Da li je Bog stvorio đavola?

Jezekilj nastavlja svoj opis u 28. poglavlju u 15. stihu:

> *»Savršen beše na putevima svojim od dana kad se rodi...«*

U ovom tekstu je naglašeno da je Lucifer stvoreno biće. On je savršeno stvoreno biće. Bog nije stvorio đavola; On je stvorio Lucifera. Bog nije stvorio trule jabuke. On je stvorio dobre jabuke da budu za jelo kada postanu zrele. Bog je stvorio mnoge dobre plodove, koje čovek kvari praveći od njih alkohol.

> *»Savršen beše na putevima svojim od dana kad se rodi dokle se ne nađe bezakonje na tebi.«*

Sloboda izbora

Evo porekla greha - u začetniku - Luciferu. On je bio savršen dok se u njemu nije našlo bezakonje. Bog nikada greh nije uveo u njegov život, već ga je Lucifer razvio. Zašto je bezakonje nastalo u njemu? Zar Bog nije mogao da stvori ljude i anđele tako da nisu u stanju da pogreše?

Naravno da je mogao. On je učinio da zvezde ostanu u svojim orbitalnim položajima. Međutim, On anđele i čoveka nije stvorio kao automate, već kao slobodna bića. On im je dao slobodu izbora. Oni imaju prilike da budu poslušni ili neposlušni. Lucifer je takođe imao ovu mogućnost da bude poslušan ili da se pobuni. On je izabrao pobunu. Ovaj izbor pripada i nama.

> *»Izaberite sebi danas kome ćete služiti...« (Isus Navin 24,15)*

Razvijanje greha

»Beskorisno je da ispitujemo način, vreme i karakter pada anđela«, rekao je reformator Žan Kalvin.[2]

Postojanje razloga za greh bilo bi njegovo opravdavanje; opravdavanje greha znači njegovu potpunu odbranu. Biblija je dovoljno opisala način razvoja greha u Luciferu.

> *»Srce se tvoje ponese lepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom...« (Jezekilj 28,17)*

Lucifer je bio ponosan na svoju lepotu. Njegovu gordost pratila je nerazumna upomost. Tako je seme greha proklijalo. Lucifer je, malo-pomalo, počeo da neguje težnju za samouzdizanjem. On je razvio nevolju zvanu »Ja«. U sledećoj slici Pismo dodaje ovo saznanje:

> *»A govorio si u srcu svom: Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na gori zbornoj na strani severnoj; izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim.« (Isaija 14,13.14)*

Zašto Bog nije uništio Lucifera?

Da je Lucifer trenutno bio izbrisan iz svog postojanja, mnoga bića služila bi Bogu pre iz straha, a ne iz ljubavi. Uticaj varalice nikada i potpuno ne bi mogao da bude uništen, niti bi duh pobune mogao da bude ugušen. Bog je za dobro čitavog svemira tokom bezbrojnih vekova, morao u potpunosti da razvije svoje principe, da Luciferove optužbe protiv božanske vladavine izađu u pravoj svetlosti pred sva stvorena bića, a Pravda i milost Božja i nepromenljivost Njegovog zakona zauvek zauzmu mesto koje im pripada. Greh je morao da ide Putem svoga razvoja da bi njegovu grozotu i razornost mogla da uoče i shvate sva bića, ali na kraju biće izbrisan zajedno sa svojim začetnikom.

> *»...Zato ću izvesti oganj ispred tebe, koji će te proždreti, i obratiću te u pepeo... i neće te biti doveka.« (Jezekilj 28,18.19)*

Princ ove planete

Lucifer je ponosan na svoju slavu, podsticao neslogu, nezadovoljstvo i nelojalnost među anđelima, što je konačno preraslo u otvorenu pobunu. Ovakva pojava nikada ranije nije se dogodila u svemiru. Bio je to sasvim novi životni element, tuđ, misteriozan i neprihvatljiv. Na nebu je nastao rat:

> *»I posta rat na nebu. Mihailo i anđeli Njegovi udariše na aždahu, i bi se aždaha i anđeli njeni. I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mesta na nebu. I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom.« (Otkrivenje 12,7-9)*

Mihailo i aždaja su dva velika suparnika koji su ovde spomenuti. Znamo da je aždaja pali anđeo Lucifer ili sotona, jer ga Otkrivenje 12,9. ovako prepoznaje:

> *»I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom.« (Otkrivenje 12,9)*

Ko je Mihailo? Pošto ga Biblija naziva Arhanđelom, mnogi veruju da je to anđeo Luciferovog ranga,

ali ova sveta knjiga upućuje nas u činjenicu da je Gavrilo zauzeo Luciferovo mesto. Ime Mihailo spomenuto je u Knjizi proroka Danila, Poslanici Judinoj i u Otkrivenju, i svaki put u kontekstu velike borbe sa Luciferom. Mihailo u toj borbi zapoveda anđeoskoj vojsci. Oznaka »arhanđel« ovde se odnosi na ličnost višu od najvišeg anđela, na vođu anđela. Ime Mihailo znači »On koji je ono što je Bog«, i samo se Hristos nalazi na tom položaju. Ko se drugi osim samog Hrista prepirao sa sotonom oko Mojsijevog tela (Juda 9)? Arhanđelov glas poziva mrtve prilikom Drugog Hristovog dolaska, a to može da bude samo glas Isusa Hrista.

»Jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom Arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre.« (1 .Solunjanima 4,16)

»Glas Sina Božjeg...« (Jovan 5,27.28)

Hristos je Stvoritelj svega, Onaj koji je stvorio sve svetove, anđeosku vojsku i ljude.

»U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo. Na svetu beše, i svet kroza Nj posta, i svet Ga ne pozna. I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao Jedinorodnoga od Oca.« (Jovan 1,1.3.10.14)

»Ali mi imamo samo jednog Boga Oca, od koga je sve, i mi u Njemu, i jednog Gospoda Isusa Hrista, kroz koga je sve, i mi kroza Nj.« (1 .Korinćanima 8,6)

Stari zavet Hrista naziva »Anđeo Gospodnji« ili »anđeo Njegove prisutnosti«. Mihailo je Vladar Božjeg naroda:

»...Mihaila, kneza vašeg...« (Danilo 10,21)

»A u to će se vreme podignuti Mihailo, veliki knez, koji brani tvoj narod.« (Danilo 12,1)

»...Anđeo, koji me je izbavljao od svakog zla...« (1. Mojsijeva 48,16)

»I javi mu se anđeo Gospodnji u plamenu ognjenom iz kupine.« (2. Mojsijeva 3,2)

»Jer reče: Doista su moj narod, sinovi, koji neće izneveriti. I bi im Spasitelj. U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan, i anđeo, koji je pred Njim, spase ih. Ljubavi svoje *radi i milosti svoje radi On ih izbavi, i podiže ih i nosi ih sve vreme.« (Isaija 63,8.9)*

Samo Hristos može da vlada, spasava i iskupljuje svoj narod. Tekst u prvoj Mojsijevoj 48,16. govori o anđelu koji je čoveka izbavio od svakoga zla. Samo Hristos može svakoga da izbavi od zla. On je takođe spomenut i kao Zapovednik Gospodnje vojske. U tekstu iz Knjige Isusa Navina 5,13.14. Isus Navin je sreo kapetana Gospodnje vojske i pada da mu se pokloni. Samo Bog, a ne anđeli, može da bude obožavan (Otkrivenje 22,8.9). Kada je Bog stvorio ovaj svet i sva njegova bića uključujući i čoveka,

»Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, *dobro beše* veoma.« *(1. Mojsijeva 1,31)*

Bog nije stvorio greh, ali je spreman da podnosi njegove posledice. Veliki sukob je rat između Stvoritelja svega i sotone, bivšeg heruvima zaklanjača, koji se pobunio protiv Boga, jer je smatrao da je u slavi jednak sa Hristom i tako odbio da se pokori Njegovom vladarskom autoritetu.

Pošto je odstranjen sa Neba, sotona je svoju pažnju usmerio prema novostvorenim bićima. Kada se

Eva udaljila od Adama i suočila sa sotonom, doživela je da bude prevarena, jer je poverovala da će joj poznavanje dobra i zla omogućiti da bude kao Bog, i da greh neće doneti posledicu smrti. Greh je prestupanje Zakona *(Svaki koji čini greh i bezakonje čini: i greh je bezakonje.* 1. Jovanova 3,4), koji čini osnovu Božje vladavine na Nebu. Sotona je iskušao Evu i ona je prekršila Božji zakon, jer je poželela Božji položaj. Od tog vremena ova planeta trpi posledice tog greha. Naša Zemlja je planeta pobunjena protiv Božje vladavine. Pošto su poslušali sotoninu volju, Adam i Eva postali su podložni njegovoj vlasti.

»...Jer koga ko nadvlada onaj mu i robuje.« (2. Petrova 2,19)

»Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate...« (Rimljanima 6,16)

Sotona je sada u potpunosti postao uzurpator »bog ovoga sveta« (2. Korinćanima 4,4), ili »knez ovoga sveta« (Jovan 12,31), knez ove planete, »knez koji vlada u vetru«. (Efescima 2,2) On je »knez đavolski«. (Matej 12,24-26) Martin Luter je rekao:

»Đavolova poročnost je toliko velika na ovoj planeti da nijedan čovek ne može da je shvati. Takva poročnost svoje zadovoljstvo i oduševljenje pronalazi samo u patnjama drugih ljudi; u njihovoj neprekidnoj gladi, žedi, jadu i potrebi, u izvršavanju ničeg drugog osim prolivanja krvi i izdaje, posebno u životu onih koji niti su učinili, niti mogu da učine, bilo šta loše, to je pakleni i nezasitivi bes i jarost bednog đavola.«[3]

Šta o njemu kaže Sveto pismo:

»...On je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu.« (Jovan 8,44)

Njegov ponos stvorio je zavist, a zavist mržnju. Njegova mržnja prema Hristu bila je toliko naglašena, da je na kraju na Golgoti ubio Božjeg Sina. Njegova mržnja prema onima koje je Hristos iskupio pali vatre bola i muka, koje podnose na ovom svetu. Oni koji vole i služe Hristu su sotonini neprijatelji. Srećom, oni poznaju Hristove reči:

»Ovo vam kazah, da u meni mir imate. U svetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svet.« (Jovan 16,33)

Sa svim dokazima o besmislenosti mržnje, ratova i prolivanja krvi na ovoj Zemlji, još uvek postoje oni koji poriču sotonino postojanje. Ipak, čovek koji ne veruje u postojanje sotone, buntovnika protiv Boga i neprijatelja ljudskog, već je prevaren.

»Medicinska tradicija i sujeverje izvor su koncepcije koju smo dobili o sotoni, kao čudovištu užasnog oblika i groznog izgleda, sa pratećim kopitama, rogovima, vilama, šiljatim repom i vatrenim dahom. Ovaj bauk za neznalice i sujeverne nema nikakvu činjeničnu stvarnost, nikakvu osnovu u Svetom pismu, i izvor je poruge od strane inteligentnih i kulturnih ljudi. Ova veoma nastrana i apsurdna slika sotone je sama po sebi dokaz umeća i veštine varalice.«[4]

Sotona nije nikakva teološka apstrakcija, neka fizička trauma, ili plod iskvarenog uma. Đavo je biće, u stanju da napadne pojedince koji to ne očekuju. On je imao lični susret sa Hristom u pustinji iskušenja, u kojoj mu je Hristos rekao: »Idi od mene, sotono.« (Matej 16,23) Apostol Jovan piše da je sotona osvojio Judu, koji je izdao svog Gospoda (Jovan 13,27). Ananiji je postavljeno pitanje: »Zašto napuni sotona srce tvoje da slažeš Duhu svetoma?« (Dela 5,3) Iz Svetoga pisma znamo da je đavo porobljivač ove planete.

»Prohodih zemlju i obilazih.« (O Jovu 1,7)

»Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere.« (1. Petrova 5,8)

Đavo je varalica, koji čini čuda i postiže svoje ciljeve (1. Timotiju 2,14; Otkrivenje 16,14); on se pretvara u anđela svetlosti (2. Korinćanima 11,14), on je sila koja ratuje protiv Božjeg naroda (Efescima 6,12); on tuži braću (Otkrivenje 12,10), napada ih (O Jovu 2,7), progoni ih i ubija (O Jovu 8,44).

Jedino oružje kojim možemo da ga savladamo jeste »mač duhovni, koji je reč Božja«. (Efescima 6,17) Hristos je za vreme kušanja u pustinji rekao sotoni: »Pisano je.« Božja obećanja treba zapamtiti. Primeri koji su ostali iza proroka i apostola iz starine pružaju ohrabrenje verniku.

»Protivite se đavolu i pobeći će od vas.« (Jakov 4,7)

»I oni ga pobediše krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svoga.« (Otkrivenje 12,11)

U velikoj borbi između Hrista i sotone, čovek nije prepušten sam sebi, niti zahtevu da se bori svojim sredstvima. Bog je imao plan i odlučio je da sam podnese posledice greha. On je trebalo da postane greh za nas i podnese sramotu krsta, tako da svako koji veruje u Njega može da bude spasen. Oružje Božjeg naroda nema zemaljsku prirodu, već duhovnu jer je mač duhovni, koji je Božja reč. S druge strane, sotona je uvek pokušavao da izvrši pritisak na ljudsku savest, i kroz svoje sluge na Zemlji vodio je surove ratove koristeći najokrutnije metode da bi odanost Božjeg naroda skrenuo sa Hrista.

Tekst dvanaestog poglavlja iz Otkrivenja daje jezgrovit opis sukoba, koji će se na kraju vremena dogoditi između Hrista i Njegove novozavetne crkve i sotone. Prvi prizor opisuje sotonine napore da uništi Hrista prilikom Njegovog rođenja, jer bi tako pokvario plan spasenja. Zatim sledi raspeće, posle toga sotonin pokušaj da uništi Njegovu novozavetnu crkvu, i konačno njegov napor da uništi Ostatak. Čedna žena je simbol kojim je predstavljena Hristova crkva dok je slikom aždaje opisan sotona i njegovih saveznici:

»I znak veliki pokaza se na nebu: žena obučena u sunce, i mesec pod nogama njenim, i na glavi njenoj venac od dvanaest zvezda. I beše trudna, i vikaše od muke, i mučaše se da rodi. I pokaza se drugi znak na nebu, i gle, velika crvena aždaha, koja imaše sedam glava, i deset rogova; i na glavama njenim sedam kruna; i rep njen odvuče trećinu zvezda nebeskih, i baci ih na zemlju. I aždaha stajaše pred ženom koja htede da se porodi, da joj proždere dete kad rodi. I rodi muško, sina, koji će pasti sve narode palicom gvozdenom; i dete njeno bi uzeto k Bogu i prestolu njegovom.« (Otkrivenje 12,1-5)

Koga predstavlja žena sa Suncem, Mesecom i zvezdama? U Knjizi proroka Isaije čitamo:

»Kako se raduje ženik nevesti, tako će se tebi radovati Bog tvoj.« (Isaija 62,5)

Apostol Pavle naziva Korinćane Hristovom nevestom:.

»Jer revnujem za vas Božjom revnosti, jer vas obrekoh mužu jednom, da devojku čistu izvedem pred Hrista.« (2. Korinćanima 11,2)

Kako je upečatljiv opis Hristove crkve! Ona nije počinila blud sa svetom, njene doktrine su čiste. Sunce, Mesec i zvezde predstavljaju nebesku svetlost koja je obasjava.

Ova žena očekuje porod, i kasnije čitamo da je rodila muško dete:

»I rodi muško, sina, koji će pasti sve narode s palicom gvozdenom; i dete njeno bi uzeto k Bogu i prestolu njegovom.« (Otkrivenje 12,5)

Ova ličnost može da bude samo Isus, jer će On vladati narodima, i On se uzdigao na Nebo. Tekst u Psalmu 2,7-9. glasi:

»Kazaću naredbu Gospodnju; On reče meni: Ti si sin moj, ja te sad rodih. Išti u mene, i daću ti narode u nasledstvo, i krajeve zemaljske tebi u državu. Udarićeš ih gvozdenom palicom; razbićeš ih kao lončarski sud.«

Ovo dete bilo je sam Bog:

»Jer nam se rodi Dete, Sin nam se dade, kome je vlast na ramenu, i ime će Mu biti: Divni, Savetnik, Bog silni, Otac večni, Knez mirni.« (Isaija 9,6)

Papstvo uči da je ova žena, odevena u Sunce, Marija koja rađa Isusa. Međutim, ovo tumačenje stvara probleme, jer ženu kasnije progoni aždaja, ona beži u pustinju, i pod posebnom je brigom 1260 dana (isti vremenski period u kome će mali rog proganjati Božji narod, prema opisu iz sedmog poglavlja Knjige proroka Danila a posle svih pokušaja aždaja vodi rat sa ostatkom njenog semena). Jasno je da se simbolika odnosi na Božji verni narod (čiji je Marija bila pripadnik). Iz Njegovog naroda doći će Mesija. Sledeći prizor predstavlja neprijatelja:

»I pokaza se drugi znak na nebu, i gle, velika crvena aždaha, koja imaše sedam glava, i deset rogova; i na glavama njenim sedam kruna; i rep njen odvuče trećinu zvezda nebeskih, i baci ih na zemlju. I aždaha stajaše pred ženom koja htede da se porodi, da joj proždere dete kad rodi.« (Otkrivenje 12,3.4)

Iz 9. stiha poznato je da je aždaja sotona, ali sotona radi služeći se zemaljskim instrumentima u pokušaju da ostvari svoje ciljeve. Aždaja takođe ima deset rogova, što nas podseća na četvrtu zver iz sedmog Danilovog poglavlja, koja je predstavljala Rim. Sotona je delovao usmeravajući paganski Rim da uništi Isusa. Rimski službenik osudio Ga je na smrt, rimski vojnici su Ga razapeli i čuvali Njegov grob, i rimski pečat stavljen je Njegov grob. Irod je prilikom Njegovog rođenja, *pokušao* da uništi novorođenog Cara, izdavanjem surovog dekreta kojim je muške bebe osudio na smrt, ali Rim Ga je razapeo. Međutim, umesto da ovakvim delovanjem pobedi Hrista, dogodila se velika pobeda, pobeda kakvoj svemir do tada nije bio svedok - Hristos Bezgrešni, ustao je iz groba. Nijedan rimski pečat nije mogao da Ga zadrži i sotona je potpuno izgubio bitku.

»I čuh glas veliki na nebu koji govori: Sad posta spasenje i sila i carstvo Boga našega, i oblast Hrista Njegovog; jer se zbaci opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našim dan i noć.« (Otkrivenje 12,10)

Sotonina prividna pobeda na krstu bila je u stvari njegov najveći i potpuni poraz. Pošto nije bio u stanju da iskuša Hrista, i pošto je shvatio da je njegova sudbina zauvek zapečaćena, odlučio je da sa Zemljinog lica ukloni sve koji veruju u zasluge vaskrslog Spasitelja. On je nemilosrdno proganjao Božji narod koristeći obilato državu, najpre u delovanju paganskog Rima, a zatim preko papskog Rima, ali:

»I oni ga pobediše krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svog, i ne mariše za život svoj do same smrti.« (Otkrivenje 12,11)

Istorija beleži i opisuje okrutnost kojom je Rim progonio Božji narod. Koloseum, u kome je, prema

nekim pretpostavkama, 80.000 hrišćana spaljeno na lomačama ili prepušteno da ih ubiju divlje zveri, svedoči o činjenici da je skoro tri miliona hrišćana umrlo mučeničkom smrću tokom prva dva i po veka posle Hristovog vaznesenja na Nebo. Rimski imperatori bili su neumorni u svojoj okrutnosti prema hrišćanima, dok su surova bića kao što su bili Neron i Marko Aurelije napravili sport od smišljanja metoda za njihovo ubijanje. Istoričari nam govore da je Marko Aurelije imao običaj da noge svojih žrtava vezuje za dva konja i onda sadistički posmatra kidanje ljudskog tela nadvoje.

Kada je Rim prihvatio hrišćansku religiju i učinio je državnom, prilike se nisu poboljšale, već pogoršale. Najpre, lukavo pripremljen kompromis izazvao je zadovoljstvo, ali posle neuspeha ovog političkog poduhvata, ponovo su zapaljene vatre progonstva. Konstantin je primajući novu religiju, učinio sve da staru paganski religiju pomeša sa hrišćanstvom. Knjiga Herija R. Boera, *Kratka istorija rane Crkve,* bavi se događajima koju su usledili posle ujedinjenja Crkve i države.

> *»Umnožavanje svetih dana, poštovanje svetaca, mučenika i relikvija, i vrednost pridodata hodočašću i svetim mestima, izazvalo je često guranje pravih duhovnih vrednosti u poslednji plan.« (Harry R. Boer, A Short History of the Early Church, p. 42)*

F. Džej Foaks-Džekson u svojoj knjizi *Istorija hrišćanske crkve,* ovako opisuje Konstantinove ciljeve:

> *»U postupanju sa Crkvom, njegov cilj bio je da postepeno iz neznaboštva prebaci u hrišćanstvo sve što ga je činilo privlačnim u očima naroda.« (F. J. Foakes-Jackson, History of the Christian Church, p. 286)*

Konstantin je prvi izdao nedeljne zakone 321. godine nove ere, primoravajući tako sve podanike da zadrže paganski dan za bogosluženje što je značilo prestupanje Božjeg zakona. Nemački istoričdr Hegtvejt ovaj kompromis opisuje sledećim rečima:

> *»Konstantin se u svoje vreme neumorno trudio da ujedini vernike stare i nove vere u jednu religiju. Svi njegovi zakoni i majstorije imali su cilj da zagovaraju ovu integraciju religija. On je svim sredstvima hteo da izmeša prečišćeno neznaboštvo i umereno hrišćanstvo.« (H. G. Heggtveit)*

Govoreći o nedeljnim zakonima, Hegtvejt kaže:

> *»Njegov nalog da 'Dan Sunca' treba da bude glavni dan odmora bio je karakterističan za njegovu tačku gledišta...*
> *Od celokupnog mešanja i stapanja hrišćanstva i paganstva, ništa nije providnije od stvaranja ovog njegovog nedeljnog zakona. Hrišćani su obožavali svog Hrista, neznabošci svoga boga Sunca; prema mišljenju imperatora, predmeti bogosluženja u obe religije bili su u suštini isti.«*

Hari Boer, u svojoj *»Kratkoj istoriji rane crkve«* govori sledeće:

> *»On (Konstantin) označio je nedelju njenim tradicionalnim paganskim imenom - Dan sunca, a ne subota ili Dan Gospodnji. Pagani su tako mogli da je prihvate. Hrišćani su Suncu iz prirode dali novo značenje razmišljajući o Hristu kao u Suncu pravde. Konstantin i kasniji imperatori, kao i crkveni saveti, utvrđivali su dodatno nedeljno zakonodavstvo. Ipak, Konstantinov dekret iz 321. godine postavio je osnovu za univerzalno prihvatanje nedelje kao dana odmora.« (strana 143)*

Odgovarajući na ovu krizu, oni koji su želeli da ostanu verni Bogu i Njegovoj reči, sklonili su se u usamljena mesta da bi mogli da obožavaju Boga prema svojoj savesti. U Otkrivenju 12,6. čitamo:

»A žena pobeže u pustin'ju gde imaše mesto pripravljeno od Boga, da se onamo hrani hiljadu i dvesta i šezdeset dana.«

Ovo vreme je razdoblje progonstva koje je prorekao prorok Danilo i koje je u vezi sa malim rogom, koga smo prepoznali kao antihrista ili papski Rim (vidi poglavlje *Čovek iza maske).* Crkva koja je načinila kompromis sa paganstvom postala je progonitelj. Paganski Rim bio je zamenjen papskim Rimom.

»I kad vide aždaha da zbačena bi na zemlju, gonjaše ženu koja rodi muško. I ženi dana biše dva krila orla veiikog da leti u pustinju na svoje mesto, gde će se hraniti vreme i vremena i po vremena, sakrivena od lica zmijinog.« (Otkrivenje 12,13.14)

Crkva je pobegla na usamljena mesta u svetu, i za vreme papske prevlasti, Božja reč održavana je u životu uz pomoć malih grupa vernika kao što su bili valdenžani, koji su svetkovali Subotu iz četvrte zapovesti, a ne pagansku nedelju, i koji su radije izabrali da umru nego da se odreknu svoje vere u Hrista i Sveto pismo. Oni su bacani sa litica, glave njihove dece razbijane su o stenje i neki su živi spaljivani. Crkva (žena) pobegla je u usamljena mesta u Alpima da bi izbegla progonstvo koje je preduzela aždaja, a u pijemontskim dolinama u severnoj Italiji stotine hiljada ljudi umrlo je zbog svoje vere mučeničkom smrću.

Crkva u pustinji održala je plamen istine. Njeni vernici negovali su Sveto pismo, a kada je reformacija počela da širi Božju reč, Rim je pojačao svoje napore da uništi one koji nisu prihvatili njegove doktrine. Istorija je prepuna zločina učinjenih protiv protestanata, ratova koji su vođeni radi njihovog uništenja, masakra koji su se dogodili i inkvizicije koja je na hiljade vodila u mučenje i spaljivanje na lomačama. Kada progonstvo nije moglo da uništi delo reformacije, primenjena je lukavija strategija, i stvorena protiv reformacija, koju su vodili jezuiti (vidi poglavlje *Duh jedinstva).* Nažalost, ovo je donelo rodove kompromisa, kao u Konstantinovo vreme, i Crkva u pustinji još jednom je postala Crkva koja je uspostavila mir sa Rimom. Ipak, Biblija predviđa da će posle 1260 dana, posle 1798. godine (vidi poglavlje *Čovek iza maske)* nastati Ostatak koji će razbesneti aždaju, jer će slediti Isusa u poslušnosti Njegovim zapovestima.

»I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalim semenom njenim, koje drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista.« (Otkrivenje 12,17)

Kao što smo u prethodnom poglavlju videli, dve zveri iz Otkrivenja 13. poglavlja ujediniće se u svom proganjanju ovog Ostatka, i dekreti (vidi poglavlje *Znak zveri)* biće ozakonjeni, prisiljavajući tako na poštovanje papskih doktrina. Velika borba završiće se kada konačni otpad protiv Božje vladavine objavi da Božji zakon više ne važi, i izda dekret koji će omogućiti uništenje Božjeg naroda koji drži zapovesti, koji odbija da sluša čoveka.

»Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.« (Otkrivenje 14,12)

Ovo trpljenje biće nagrađeno, kada se Hristos vrati kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima da uzme one koji su Ga strpljivo čekali i odvede ih u nebeske domove koje je već pripremio.

Literatura

[1] Scope, Feb 7, 1969, Supplement p. 11.
[2] Evald Plass, *What Luther Says,* Vol 1, p. 394.
[3] Evald Plass, *What Luther Says,* Vol 1, p. 394.
[4] Carlyle B. Haynes, *Satan, His Origin, Work and Destiny,* p. 5.

Poglavlje 7

Dve zveri postaju prijatelji

Priprema za poslednji sukob

»I stadoh na pesku morskom; i videh zver gde izlazi iz mora, koja imaše sedam glava, i rogova deset, i na rogovima njenim deset kruna, a na glavama njenim *imena hulna... I pokloniše joj* se *svi koji žive na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta, koje je zaklano od postanja sveta... I videh drugu zver gde izlazi iz zemlje, i imaše dva roga kao u jagnjeta; i govoraše kao aždaha. I svu vlast prve zveri činjaše pred njom; i učini da zemlja i koji žive na njoj pokloni se prvoj zveri kojoj se isceli rana smrtna... I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovim.« (Otkrivenje 13,1.8.11.12.16)*

U Otkrivenju u 13. poglavlju opisane su dve zveri koje će na kraju vremena upravljati svetskim događajima. Prva izlazi iz mora, a druga iz zemlje. Štaviše, druga zver klanja se prvoj zveri zahtevajući da se svi koji žive na Zemlji poklone prvoj zveri i tako prime žig zveri. Primenjujući biblijske definicije na simbole koji su upotrebljeni u ovom velikom proročanstvu, ponovo možemo da otkrijemo njegove tajne.

Ključni simboli su zveri, glave, rogovi, more, aždaja i zemlja. Kao što je u poglavljima *Izmaglica u vremenu* i *Čovek iza maske spomenuto,* zver je car ili carstvo (Danilo 7,17), a dve zveri iz Otkrivenja 13. poglavlja tako predstavljaju dva carstva ili političke sile koje će na kraju vremena upravljati događanjima u svetu. Prva zver izlazi iz mora, što predstavlja nacije, mnoštvo, narode i careve, kako je definisano u tekstu iz Otkrivenja 1 7,15. u kome je za vode istaknuto da simbolišu zemaljske nacije. Suprotno tome, druga zver izlazi iz *zemlje,* i predstavlja suprotnost narodima, mnoštvu i carstvima; prema tome, ona potiče iz oblasti u svetu u kojoj narodi, mnoštvo i carevi ne postoje kao određeni pojam.

Prva zver ima deset rogova, što nas podseća na četvrtu zver iz Knjige proroka Danila 7. poglavlja koja se povezuje sa Rimom i njegovih deset rogova. Sedam glava prve zveri predstavljaju istorijska razdoblja, ali broj sedam takođe je božanski broj što ukazuje da ova zver tvrdi da je božanstvo. Dalje u tekstu opisani su atributi zveri, pomoću kojih je moguće uočiti sličnosti između ove zveri i sile malog roga iz sedmog Danilovog poglavlja. Ova dva pojma moramo posmatrati kao jedinstven pojam, jer imamo posla sa Rimom u njegovom papskom obliku (vidi poglavlje *Čovek iza maske).* Ova zver ima sve karakteristike risa, medveda i lava, koje ponovo prepoznajemo iz Knjige proroka Danila. Redosled kojim se ove tri zveri pojavljuju u Otkrivenju suprotan je redosledu u Danilovoj knjizi, jer je prorok Danilo gledao u budućnost, a apostol Jovan u prošlost.

»...I dade joj zmija silu svoju, i presto svoj, i oblast veliku.« (Otkrivenje 13,2)

Aždaja je prepoznata kao sotona u tekstu iz Otkrivenja 12,9.

Sila malog roga ima sledeće karakteristike koje su zajedničke sa karakteristikama prve zveri iz Otkrivenja 13 poglavlja:

- *I dana joj biše usta koja govore velike stvari i huljenja (stih 5),*
- *I dano joj bi da se bije sa svetima (stih 7),*
- *I da ih pobedi (stih 7),*
- *I dana joj bi oblast nad svakim kolenom i narodom i jezikom i plemenom (stih 7),*

- *I dana joj bi oblast da čini četrdeset i dva meseca (stih 5).*

Jovanova vizija naporedna je sa tekstom Danilovog sedmog poglavlja pa su opis i karakteristike zveri koja izlazi iz mora neposredno povezani sa silom malog roga. Međutim, slike su uveličane, pa sada zver, takođe, iskazuje odlike lava, medveda, risa i strašne zveri sa deset rogova, što su simboli Vavilonskog, Medo-Persijskog, Grčkog i Rimskog carstva. Postoji određeni razlog za to, jer je Rimska crkva u svoje sisteme primila i preradila mnoge sisteme bogosluženja i stilove upravljanja koji su postojali u ovim drevnim carstvima. Apsolutna moć vladajućeg monarha, nepogrešivost njegovih dekreta, potpuna pokornost njegovih službenika i podanika, hijerarhija u njegovoj eliti i mnoge tajne organizacije, koje vlast Rimske crkve čine apsolutnom, potiču iz starih carstava. Rim takođe zadržava mnoge rituale i odeždu medveda: trostruka kruna koju papa nosi napravljena je od čistog zlata i persijskog je porekla - »Car neba i Zemlje i pakla«, kao i rituali i titule mitraizma. Rituali i ceremonije koje potiču iz grčkog i vavilonskog razdoblja čine osnovu većine liturgija, festivala i velikih ceremonija koje Rimska crkva svetkuje. Čak je i titula koju koriste pape u ovom veku ista kao one koje su korišćene u ranim paganskim religijama i od monarha koji su sebe smatrali predstavnicima bogova, pa čak i samim bogovima.

Kako je sila paganskog Rima opadala, rasla je sila papskog Rima, dok je Crkva sticala sve više i više moći i uticaja. Kada je imperator Konstantin prihvatio obličje hrišćanstva, i kada su se paganstvo i hrišćanstvo stopili u jedno, Rim je postao verska prestonica sveta. U Abotovoj *Rimskoj istoriji,* na strani 236. piše:

> *»Premeštanje imperatorove prestonice u Konstantinopolj predstavljalo je žalostan udarac prestižu Rima, i u to* vreme *neko bi predvideo njegovo brzo propadanje. Ali razvitak Crkve, rastući autoritet rimskog biskupa, ili pape, dao mu je novu životnu snagu, i ponovo ga učinio prestonicom - ovoga puta verskom prestonicom - sveta.«*

Od 538. godine nove ere, kada je imperator Justinijan izdao dekret, kojim je objavio da papa ima prevlast u verskim pitanjima, papa je preuzeo položaj predstavnika Isusa Hrista na Zemlji. Kada je Konstantin svoju prestonicu premestio u Konstantinopolj, papa je nasledio moć rimskih imperatora - njihov prestiž, čak i njihove titule. Najznačajnija od svih titula je »Pontifeks Maksimus« - paganska titula za »Graditelja mostova između Neba i Zemlje«. Štaviše, rimsko sveštenstvo nosilo je iste odore koje su imali sveštenici Dagona, boga ribe. Mitra boga ribe, koju nose biskupi i pape, takođe je ista kao i drevna mitra koju su koristili vavilonski sveštenici. Ključevi paganskog ženskog i muškog božanstva takođe su postali simbol papstva, kao i njegova palica koja je simbol zmije, i koju su nosili drevni imperatori od Vavilona preko Egipta pa sve do Rima. Ključevi su postali »Petrovi ključevi«, a štap je postao pastirski štap, pa su ovi paganski predmeti dobili hrišćansko značenje.

> *»Papstvo je tek duh Rimskog carstva, koji sedi krunisan na njegovom grobu.«*[1]

Simbol četrdeset i dva meseca u kojima će sila zveri imati vlast (Otkrivenje 13,5), isto je razdoblje koje ima sila malog roga (Danilu 12,7). Mali rog vladaće »vreme, vremena i po vremena«. Vreme, vremena i pola vremena, četrdeset i dva meseca i 1260 dana predstavljaju isti vremenski period opisan u različitom obliku. Ovo je moguće zaključiti iz jevrejskog paralelizma. U Otkrivenju 11,2.3. postoji paralela paganske sile koja će četrdeset i dva meseca gaziti sveti grad, ali će Božji svedoci svedočiti i propovedati tokom tih 1260 dana, što četrdeset i dva meseca poistovećuje sa 1260 dana. Postoji još jedan primer u Otkrivenju 12,6. u kome žena beži u pustinju i u njoj se hrani 1260 dana. Pošto žena predstavlja Crkvu, ova slika označava Crkvu koja se za vreme papske prevlasti, hrani na usamljenim mestima u svetu. Paralelan tekst pronalazimo u Otkrivenju 12,14. u kome žena ponovo beži u pustinju da se hrani vreme, vremena i pola vremena, što 1260 dana poistovećuje sa vremenom, vremenima i pola vremena. Biblija

sedam puta spominje ovaj proročki period i u svakom slučaju odnosi se na papstvo. Ovaj period započeo je 538. godine nove ere i završio se 1 798. godine kada je papstvo zadobilo smrtnu ranu (za detaljnu analizu ovog perioda koji predstavlja 1260 dana, pogledaj poglavlje *Čovek iza maske).*

Za vreme ovog razdoblja prevlasti, papa je stekao veću moć od one koju su imali rimski imperatori. Istoričar Gibon kaže da je papa Inoćentije III bilo moćniji od bilo kog cezara koji je vladao carstvom. Carevi su svoje krune polagali ispred papinih nogu, i on ih je krunisao. Ljubili su papinu papuču pokazujući tako svoju pokornost. Svaki vladar koji bi se pobunio bio je zbačen sa prestola. Engleski kralj Džon je ostavio takav primer. Papa ga je ekskomunicirao. Jedini način na koji je mogao da bude vraćen u prethodno političko stanje bilo je danonoćno ležanje na hladnom mermernom podu. Kralj je Poslušao. Henrik IV, nemački kralj, morao je četiri dana da stoji na kiši i snegu pre nego što je papa pristao da ga primi. Papa je u tom razdoblju imao prevlast nad svim vodećim nacijama u Evropi.

U Otkrivenju u 13. poglavlju zver iz mora kao da zadobija smrtnu ranu, ali proročanstvo kaže da će se ova rana zaceliti, i da će se zbog toga ceo svet diviti zveri i pokloniti joj se.

> *»I videh jednu od glava njenih kao ranjenu na smrt, i rana smrti njene izleči se. I čudi se sva zemlja iza zveri, i pokloniše se zmiji, koja dade oblast zveri. I pokloniše se zveri govoreći: Ko je kao zver? I ko može ratovati s njom?« (Otkrivenje 13,3.4)*

Rana je lažna rana, ali ona izgleda stvarno. Kasnije ćemo videti (poglavlje *Vino vavilonsko)* da zver čini deo trilogije sila koje će sačinjavati poslednji veliki savez protiv Boga i koji Biblija naziva Vavilon. Ovaj antitipski Vavilon sastoji se od tri komponente: zver, aždaja i lažni prorok, koji deluju kao falsifikat trojstva. Zver ili papstvo, tvrdi da je Hristov predstavnik, i u skladu sa tim zahteva poslušnost celog sveta, a zatim doživljava lažnu smrt i vaskrsenje. Na kraju istorije sveta sila vaskrslog papstva biće toliko jaka da niko neće smeti da zarati protiv nje, i smrtna rana biće isceljena.

Papska prevlast u srednjem veku završila se 1798. godine, tačno 1260 godina nakon Justinijanovog dekreta i uspostavljanja papstva kao vrhovne hrišćanske sile 538. godine nove ere. Godine 1798. Napoleonov general Bertije, zarobio je papu i poslao ga u izgnanstvo. Ubistvo jednog Francuza u Rimu 1 798. godine dalo je Francuskoj motiv i opravdanje koje je bilo potrebno za okupaciju Večnog grada. U to vreme svi su verovali da je papska moć zauvek ukinuta, ali proročanstvo kaže:

> *»I rana smrti njene izleči se. I čudi se sva zemlja iza zveri.« (Otkrivenje 13,3)*

Pošto je papstvo, na prvi pogled, posle ovog događaja 1798. godine izgubilo svoj politički status, zver, koja predstavlja carstvo ili politički sistem, bila je mrtva za sve namere i svrhe. Mogla je da vaskrsne kao zver jedino kada bi ponovo zadobila svoj životni i politički status. Godine 1929. Musolini i Gaspari potpisali su porazum po kome je papa morao da podrži Musolinija, a zauzvrat dobio je priznanje svog papskog prestola i moći. Od 929. godine pa nadalje, ponovo je uspostavljen politički status Vatikana i očigledna rana je zarasla. Od tada su papska sila i uticaj ponovo narasli do svetskih razmera, posebno u vreme završnih godina poslednjeg milenijuma. Papa Jovan Pavle II primio je poglavare država iz čitavog sveta i posetio mnoge zemlje. Njegov položaj svetskog vođe razvijao se astronomskom brzinom pa mu se čak i Bil Klinton, poslednji predsednik Sjedinjenih Država u prošlom milenijumu, zahvalio za vreme njegove posete Sent Luisu, što je spasao svet od strahota nuklearnog rata i što je milione oslobodio političkog tlačenja.

Pored političkih priznanja, verske vođe iz svih verskih grupa odale su mu poštovanje. Papa se danas smatra vrhovnim verskim vođom u svetu i na savetovanju u Asiziju svi verski poglavari priznali su ga za vrhovni crkveni autoritet. Verske vođe svih veroispovesti često su se sastajali da razgovaraju o jedinstvu vere i pre kraja poslednjeg milenijuma održani su sastanci u Ujedinjenim nacijama u kojima su verske vođe obećali da će zajedno raditi i tako okončati verske sukobe. Unutar hrišćanskog sveta, svečani cilj

ekumenskog pokreta je ponovno uspostavljanje papskog autoriteta. Papa Jovan Pavle II izdao je dokument prema kome |e neophodno da sve veroispovesti prihvate papski autoritet, pre nego što jedinstvo bude postalo ostvarljivo.

Na jednoj ploči izvan Lateranske crkve u Rimu, u kojoj je on 1978. godine ustoličen stoje reči »Eklesium Mater« - Majka crkvama. Ponor između 1,2 milijarde katolika i 350 miliona protestanata na svetu brzo se zatvara. Međutim, sam Rim u tom procesu nije promenio nijednu svoju doktrinu. Ipak, izgleda da danas mnoge reformisane crkve žure da se poklonile Rimu (vidi poglavlje *Duh jedinstva).*

Rim je uvek bio crkvena, ali i svetovna sila koja je na taj način spojila crkvu i državu. Ona je bila u stanju da sprovede bilo koji zakon po svojoj želji. Kada je za vreme srednjeg veka, stekao moć objavio je:

»Crkva može, božanskim pravom, da konfiskuje imovinu jeretika, zarobi ih i osudi na plamen.«

Ova rečenica naglašava moć koju je Rim imao, i koju će još jednom imati u svojoj istoriji na ovoj Zemlji. U svojoj encikliki, *Dies Domini,* objavljenoj 7. maja 1998. godine, papa Jovan Pavle II tražio je građanski zakon koji bi podržao svetkovanje nedelje, bez obzira što svetost nedelje počiva samo na papskim premisama.

»Kada je, tokom vekova, ona učinila zakone u vezi sa nedeljnim odmorom, (109), Crkva je iznad svega imala na umu rad slugu i radnika, naravno ne zato što je ovaj rad išta manje vredan kada se uporedi sa duhovnim zahtevima svetkovanja nedelje, već zato što su bili potrebni veći propisi za olakšavanje njihovog tereta i da bi svi mogli da svetkuju Gospodnji dan. Imajući to na umu, moj prethodnik Papa Leo XIII je u svom Enciklikal Rerum Novarum govorio o nedeljnom odmoru kao o pravu radnika koje država mora da garantuje... Prema tome, u određenim okolnostima našeg vremena, hrišćani će prirodno težiti da se postaraju da građanski zakon poštuje njihovu dužnost da svetkuju nedelju.« (DIES DOMINI)

U sledećem apostolskom pismu, AD TUEDNAM FIDEM, objavljenom 18. maja 1998. godine, papa prvi put od izlečenja rane upotrebljava izraz jeretik i upozorava neposlušne članove stada da će biti kažnjeni ukoliko ne prihvate papski autoritet u pitanjima doktrine.

Can. 1436 - 1. »Ko se god odrekne ili posumnja u bilo koju istinu koja mora da se veruje u božanskoj i katoličkoj veri, ili odbaci hrišćansku veru kao celinu, i ne osvesti se nakon što je legitimno upozoren, treba velikom ekskomunikacijom da bude kažnjen kao jeretik ili kao otpadnik; pripadnik sveštenstva, štaviše, može da bude kažnjen drugim kaznama, što ne isključuje i odstranjivanje. 2. Pored takvih slučajeva, ko god odbaci propisanu doktrinu od strane rimskog pontifa ili Biskupskog kolegijuma koji sprovode svoj autentični Magisterium, a koja definitivno treba da se poštuje, ili prihvati doktrinu koju oni osuđuju kao pogrešnu, i ne osvesti se nakon što je legitimno upozoren, treba da bude kažnjen odgovarajućom kaznom.« AD TUENDAM FIDEM

Rim se još jednom, neprimetno ali čvrsto, priprema da sprovede svoje dekrete, onako kao što Biblija predviđa. U tajnim mestima njegovih velelepnih zgrada i u zakonodavnim dvoranama svetskih političkih sila postavlja se pozornica za konačni sukob između onih koji su povezani sa knezom tame i onih koji stoje ispod krvlju poprskane zastave Princa Emanuila.

U Knjizi proroka Danila 7. poglavlju i Otkrivenju 13,5. naglašeno je da će sila zveri biti sila koja huli. Papa Leo se hvalio:

»Mi na zemlji zauzimamo mesto višnjeg Boga. Sam Bog dužan je da postupa po presudama Njegovih sveštenika, bilo da oprosti ili ne oprosti. Prethodi objavljivanje sveštenika, i Bog se sa njim slaže.«[2]

Nijedna od ovih izjava nije bila ukinuta tokom proteklih godina, dakle još od postojanja Vatikana II.

»Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onog koga slušate, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu?« (Rimljanima 6,16)

Konačna karakteristika koju ova zver iz mora ima je broj, i to je broj *čovekov:*

»Ovde je mudrost. Ko ima um neka izračuna broj zveri: jer je broj čovekov i broj njen šest stotina i šezdeset i šest (666).« (Otkrivenje 13,18)

Savremena tumačenja ovog proročanstva primenjuju broj 666 na jedan kompjuter u Briselu, i kažu da ovaj broj predstavlja registraciju svakog stanovnika Zemlje koji treba da postane podložan novoj ekonomskoj politici novog svetskog poretka. Pitanja koja treba sebi da postavimo glase: Da li je ovaj kompjuter 1260 godina progonio svete? Da li je rekao da je on Bog? Da li tvrdi da može da oprašta grehe? Tekst jasno kaže da je to čovekov broj, ali takođe i broj zveri. Da li se broj 666 primenjuje na papstvo, i da li je to broj čovekov, koji ga dovodi u red sa »bezakonikom« spomenutim u Pismu?

Jedna od papinih službenih titula je »Vikarius Fili Dei« (Vicarius Filii Dei) - »Namesnik Sina Božjeg«. Ovo potvrđuju papski kanoni koji su bili izdati u proteklim godinama.

Latinska slova imaju brojčanu vrednost i titula »Vikarius Fili Dei« ima zbir 666. (V = 5, I = 1, C = 100, U = 5, L = 50 i D = 500). Grčka slova takođe imaju brojčanu vrednost. I ako ispitamo službene titule u Rimskoj crkvi u njenom verskom i političkom svojstvu, ponovo dobijamo broj 666. Titula »Italika Eklesija« (Italika Ekklesia) (I = 10, T = 300, A = I, L = 30 K = 20, A = 1, E = 5, K = 20, K = 20, L = 30, E = 8, S = 200, I = 10, A = 1) znači »Italijanska crkva«, i njen zbir iznosi 666. Grčka titula »Helatine Basileia« (H = 0, E = 8, L = 30, A = 1, T = 300, I = 10, N = 50, E = 8, B = 2, A = 1, S = 200, 1 = 10, L = 30, E = 5, I = 10, A = 1) znači »Latinsko carstvo« i takođe iznosi 666, kao i titula »Duks Klerići« (Dux Clerici) (D = 500, U = 5, X = 10, C = 100, L = 50, E = 0, R = 0, I = 1), što znači »poglavar sveštenstva«, a »Lateinos« (L = 30, A = I, T = 300, E = 5, 1 = 10, N = 50, O = 70, S = 200) »čovek koji govori latinski«.

Pošto smo prepoznali prvu zver iz Otkrivenja 13 poglavlja, ostaje nam da prepoznamo drugu zver koja će delovati zajedno sa prvom zveri i koja će primorati svet da se pokloni prvoj zveri. Koja politička sila ge se pojaviti na Zemlji, koja će imati dovoljno moći da primora svet i kolika će biti njena povezanost sa Rimom?

Stih koji postavlja prelaznu tačku između opisa dve zveri je Otkrivenje 13,10. i on kaže:

»Ko u ropstvo vodi, biće u ropstvo odveden; ko nožem ubije valja da on nožem bude ubijen.«

Ovaj tekst je značajan zbog toga što služi kao marker koji označava vreme u kome će se pojaviti druga zver, kao što 11. stih počinje rečima, *»I videh drugu zver gde izlazi iz zemlje...«*

Godine 1798. prva zver je odvedena u ropstvo, odnosno »ranjena na smrt«. To je period u kome apostol Jovan vidi da se pojavljuje druga zver. Ona ne izlazi iz mora (mnoštva naroda) već iz zemlje, iz oblasti koja prethodno nije bila nastanjena velikim narodima, mnoštvom, ljudima i jezicima. Postoji samo jedna jedina nacija na Zemlji koja zadovoljava kriterijum spomenut u drugom delu 13. poglavlja iz Otkrivenja. Opisana sila mora da postane moćna nacija da bi učvrstila predviđen autoritet nad svim nacijama na svetu. Sila treba da ima odlike slične jagnjetu, ali govoriće kao aždaja. To znači da ta nacija mora da ima Hristove atribute, ali da će ih se odreći u korist aždajinih atributa. Mi znamo da aždaja predstavlja sotonu, koji je u srednjem veku uz pomoć Crkve progonio Božji narod. Slično tome, druga sila takođe će progoniti pripadnike Božjeg naroda, koji neće prihvatiti učenja prve zveri, sve do izdavanja smrtnog dekreta protiv njih.

Samo Sjedinjene Američke Države imaju sve spomenute karakteristike. Rat za nezavisnost završen je 4. jula 1776. godine. Američki ustav napisan je 1 789. godine. Amerika je službeno priznata kao nezavisna

država od strane Francuske (tada najjače države i nacije u Evropi), koja joj je poklonila i Kip slobode, 1798. godine.

Tako je nacija koja je prekinula moć i uticaj prve zveri učinila dominantan i značajan gest u prepoznavanju nove nacije koja se obavezala da će odvojeno držati crkvu i državu. Ustav novih Država dao je potpunu slobodu veroispovesti svojim građanima.

> *»Kongres ne sme da donosi bilo kakve zakone o uspostavljanju religije, ili zabranjivanju slobode iste. Nikakvi verski ispiti ne smeju da budu zahtevani kao kvalifikacija za bilo koji položaj u javnosti i državi.«*

Amerika tačno odgovara opisu zveri slične jagnjetu koje ima dva roga iz 11. stiha. Ona počinje kao jagnje, ali kasnije će govoriti kao aždaja.

Progonjeni hrišćani pobegli su od užasa i nevolja progonstva u Evropi, tražeći slobodu i bolji život u novom svetu Severne Amerike.

Nema nikakve sumnje da je ova zver u stvari Amerika. Ipak, ona će postati sve ratobornija kako vreme prolazi. Dvanaesti stih upozorava nas da će ova zver činiti svu vlast prve zveri pred njom. Prema tome, možemo da očekujemo progonstvo, dok se crkva i država (predstavljeni kao dva roga) ponovo sjedine u poslednje vreme, jer 12. stih nastavlja da upozorava da će Amerika učiniti da se svi koji žive na zemlji poklone papskoj sili (prvoj zveri), što se može ostvariti samo prisilnom primenom papskih doktrina.

> *»I svu vlast prve zveri činjaše pred njom; i učini da zemlja i koji žive na njoj pokloni se prvoj zveri kojoj se isceli rana smrtna.« (Otkrivenje 13,12)*

To znači da papske doktrine moraju postati ozakonjene, ili zakon ne bi imao nikakvo pravo da zahteva njihovo poštovanje. To dalje znači da će Ustav Sjedinjenih Država zbog toga biti zanemaren ili izmenjen, pošto zabranjuje izdavanje verskih zakona.

Amerika naglo postaje globalni policajac, koji se u ime slobode i pravde uključuje u sve delove sveta. Posle pada Sovjetskog Saveza ne postoji nijedna druga sila koja ima mogućnosti da izvrši ovu ulogu, tako su Sjedinjene Države, i po sopstvenom priznanju, ostale jedina supersila preostala na Zemlji.

I dalje ostaje pitanje kako će se crkva i država ujediniti da ispune ovo proročanstvo. Stihovi 13. i 14. pružaju moguće rešenje za ovu dilemu:

> *»I učini čudesa velika, i učini da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima. I vara one koji žive na zemlji znacima, koji joj biše dani da čini pred zveri, govored onima što žive na zemlji da načine ikonu zveri koja imade ranu smrtnu i osta živa.« (Otkrivenje 13.13.14)*

Šta to znači da će oganj sići sa neba? Sjedinjene Države svakako imaju mogućnost da učine ovako nešto svojom vojnom silom, ali ove reči možda imaju i duhovno značenje. Kada je prorok Ilija izrailjski narod stavio pred izbor između nebeskog Boga i Vala, pobednik je trebalo da bude odlučen prema tome od koga će doći vatra sa neba? Znamo da je izrailjski Bog tom prilikom pokazao svoju silu tako da nije bilo nikakve sumnje ko je pravi Bog. Nema sumnje, da bi sotona u toj prilici sigurno voleo da pošalje oganj, ali Bog je ograničio njegovu moć. Na kraju vremena ponovo će se pojaviti odluka koju treba doneti, možda će oganj pasti sa neba, ali stih kaže da će to biti oganj prevare i zato neće biti od Boga. Šta onda može da spreči da Božji narod ne bude prevaren? Sigurno, to može da se dogodi samo kroz jednostavno: »Tako kaže Gospod«. Kada je sotona pokušao da prevari Isusa Hrista pogrešnim primenjivanjem Svetog pisma, Isus mu je odgovorio: »Pisano je...« Hristos je učinio jasnom svoju Reč, i neće biti potrebno da dokazuje njenu istinitost. Ako ljudi ne žele da veruju jednostavnim izjavama Reči, Hristos ih neće primoravati.

Postoji još jedna mogućnost koja treba da osvetli ovaj tekst o ognju koji silazi sa neba i koji će

prevariti one koji žive na Zemlji. Oganj u Svetom pismu predstavlja Svetog Duha. U Delima u 2. poglavlju postoji opis događaja koji se desio za vreme Pedesetnice. Dok su se učenici zajedno molili, vatreni jezici spustili su se na njih označavajući tako izlivanje Svetog Duha, koji će ih osposobiti da u Božjoj sili propovedaju Jevanđelje. Moguće je da će oganj koji će sići sa neba za vreme poslednjih događaja biti izlivanje lažnog svetog duha, koji će prevariti ljude da prihvate laž umesto da veruju u istinu. Moguće je da će verske i političke vođe toliko biti očarani manifestacijama »duha« da će, kada postanu svedoci čudima koja se događaju, postati ubeđeni da se radi o Božjoj sili. Prevareni svojim čulima, oni će učiniti zajednički doprinos na takav način da će se proročanstva u potpunosti ispuniti.

Za prisilno nametanje verskih doktrina crkva i država moraju još jednom da se ujedine. U Sjedinjenim Državama, formirana je Hrišćanska koalicija sa ovim ciljem, pa iako nisu više prisutne u tom obliku, iste ideje i dalje imaju prioritet u umu mnogih političara. Biti prevaren znači verovati i raditi nešto što izgleda da je dobro, a u stvari je duboko pogrešno. Hristos nikada nikoga nije primoravao, već je pokazao svoju ljubav prema čovečanstvu u spremnosti da umre za palog čoveka. Suprotno ovome, politika varalice uvek je imala cilj da primora ljude na pokornost. Nažalost, pisac Otkrivenja u 13. poglavlju predviđa da će, kao što je bilo u srednjem veku, verska netolerancija još jednom podignuti svoju ružnu glavu. U ime mira i reda, ozakoniće se moralne teme podgrevane verskim žarom, a među njima će se naći i doktrine koje potiču iz rimskog autoriteta.

Sjedinjene Države i Vatikan već rade na ostvarivanju zajedničkih ciljeva. Godine 1982. održan je privatni sastanak između pape Jovana Pavla II i predsednika Ronalda Regana, i ubrzo posle toga američki poslanik stigao je u Vatikan. Prethodni predsednici pokušali su da učine isto, ali njihovi pokušaju uvek su označavani kao neustavni. Ipak, predsednik Regan jeto ostvario bez obraćanja Senatu ili Kongresu.

> *»Kao odgovor na zabrinutost Vatikana, Reganova administracija se složila da izmeni svoj program strane pomoći da bi se uskladila sa crkvenim učenjem o kontroli rađanja.«*[3]

Duhovne sile imaju moć da promene tok istorije Sjedinjenih Američkih Država. One sada imaju političku snagu da ostvare svoje ciljeve, i kada sve bude na svom mestu, sto za poslednje događaje opisane u Otkrivenju 13. poglavlju biće postavljen. U poglavljima *Žig zveri* i *Duh jedinstva* govorićemo o preciznoj prirodi zakona koji će biti objavljeni i o značenju žiga zveri.

Literatura

[1] *Stanley's History,* page 40.
[2] St. Alphonsus de Liguori, *Dignities and Duties of the Priests,* p. 27, 28.
[3] *Liberty* Magazine, 1980.

Poglavlje 8

Žig zveri

Poslednji ispit

Knjiga Otkrivenje opisuje poslednji veliki sukob između Hrista i sotone i označava ga kao sukob autoriteta. U Otkrivenju u 12. poglavlju videli smo da će aždaja zaratiti protiv onih koji drže Božje zapovesti i imaju svedočanstvo Isusa Hrista (Otkrivenje 12,17). Tako ostaju dve teme na koje će se neprijatelj posebno ustremiti u poslednjem sukobu, a to su »Božje zapovesti« i »Svedočanstvo Isusa Hrista«.[1] O svedočanstvu ćemo kasnije govoriti (vidi poglavlje *Božji dar koji vodi*), najpre ćemo razmatrati Božji zakon koji dodiruje Božji autoritet i vladavinu. U tekstu iz Otkrivenja 11,19. čitamo:

> *»I otvori se crkva Božija na nebu, i pokaza se ćivot zaveta Njegovog u crkvi Njegovoj; i biše sevanja munja, i glasovi, i gromovi, i tresenje zemlje, i grad veliki.« (Otkrivenje 11,19)*

Prorok Jovan skreće pažnju na čin jenicu da će suština poslednje velike borbe biti postavljena oko Božjeg zakona. Neprijatelj će pokušati da prisvoji Stvoriteljev autoritet i uspostavi sopstveni znak autoriteta. Otkrivenje u 13. poglavlju prepoznaje sile koje će biti uključene u poslednji napad na Božji autoritet, a već smo videli da će papski Rim i Sjedinjene Američke Države odigrati glavne uloge u ovom sukobu. Štaviše, treba da zapazimo da je papski Rim govorio ustima lava, što u Danilovom proročanstvu predstavlja Vavilon. Drugim rečima, u papstvu će delovati vavilonski činilac, posebno kada se radi o njegovom govoru.

Istorija potvrđuje da je za vreme pada Vavilona sveštenstvo pobeglo u Pergam, grad u Maloj Aziji, u kome je postojala vavilonska religija, kao i njeni rituali, obredi i hijerarhija. Poslednji pontif, pergamski car, car Atalus, zaveštao je Rimu svoju titulu (Pontifeks Maksimus), strukturu vavilonskog sveštenstva, i odežde. Prvobitno je samo paganski prvosveštenik u Rimu nosio ovu titulu, ali kada je paganski Rim pao, ova titula dodeljena je papi. Prvo što možete videti kada uđete u crkvu Svetog Petra je vavilonska titula Pontifeks Maksimus. Ova titula može se videti i na ulazu u Vatikan i na svakoj papskoj statui. Statua pape Grgura XIII pokazuje titulu, ali pokazuje i njega na aždaji, a prema Otkrivenju 13. poglavlju aždaja daje svoju silu zveri iz mora, papstvu. U posebnom smislu, rimski pontif je tako aždajin govornik i kroz papstvo, naslednika Rimskog carstva, aždaja nastavlja da gradi svoj autoritet.

> *»Kada je imperator Konstantin napustio Rim 330. godine nove ere, da bi Konstantinopolj, sadašnji Istanbul, načinio svojom novom prestonicom, paganski Rim preneo je svoju moć i presto papskom Rimu. Kardinal Henri Edvarg Mening iz Engleske kaže da je napuštanje Rima bilo oslobađanje pontifa. Kako je prolazilo vreme, kaže on, 'Pontifi su bili prepušteni sebi'; jedini izvori mira, reda, zakona i bezbednosti u zapadnom Rimu.«*[2]

Rimski pontif tvrdi da poseduje izvanrednu moć kako u moralnim tako i u građanskim pitanjima, i u tome ide toliko daleko da svoj autoritet uzdiže iznad Božjih propisa. Rimska dekretalija kaže:

»On može da izgovara kazne i presude koje su suprotne pravima nacija, zakonima Boga i čoveka... On može sebe da oslobodi od zapovesti apostola, pošto je njihov pretpostavljeni, i od pravila Starog zaveta. On takode navodi da: 'Papa ima silu da menja vremena, ukida zakone, i da sve izostavi, čak i Hristova pravila'.«[3]

Sledeća izjava ilustruje sve ovo:

»Papa stoji na mestu razuma. On može da se postavi iznad zakona; pogrešno da učini ispravnim, tako što će promeniti i ispraviti zakone.«[4]

Ako su, kao što smo videli, Božje zapovesti, a prema tome i Božja vladavina, mete sotoninog gneva, onda je razumno da mislimo da će lažne sile papstva biti upotrebljene u poslednjem sukobu između dobra i zla i doživeće vrhunac u nasilnom stavljanju žiga zveri na sve stanovnike Zemlje. Upozorenja koja se odnose na žig zveri nalaze se među najozbiljnijim porukama koje mogu da se nađu u Bibliji i od suštinske je važnosti da ih pažljivo proučimo da bismo otkrili njihovo značenje.

»I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovim, da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zveri, ili broj imena njenog.« (Otkrivenje 13,76.77)

»Ko se god pokloni zveri i ikoni njenoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gneva Božijeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihovog izlaziće va vek veka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njenoj, i koji primaju žig imena njenog.« (Otkrivenje 14,9-11)

Žig zveri donosi najveću kaznu koju je Bog ikada izgovorio nad čovekom. To je kazna večnog odvajanja od Boga. Prema tome, žig zveri mora da bude tema od životnog značaja, a pošto Bog istražuje srca i karaktere, ova tema mora da se odnosi na čovekovu zajednicu sa Bogom. Mnogo teorija postoji danas o žigu zveri, sve od kompjuterskog identifikacionog broja do usađenih kompjuterskih čipova, a ništa od svega toga nema veze sa čovekovim karakterom, ličnom zajednicom sa Bogom ili pokornošću Božjoj vladavini. Zver u nekim od ovih proročkih tumačenja povezana je sa čudovišnim pojedincem ili džinovskim kompjuterom negde u svetu, koji sadrži sve informacije o građanima kao pojedincima. Sve to za neprijatelja može da bude vrlo korisno u smislu nadgledanja ljudskih aktivnosti i pristupa resursima, ali to ne može da bude žig zveri pošto se zver u svojoj aktivnosti odnosi na papstvo, kao što smo zaključili u proučavanju o dve zveri iz Otkrivenja 13. poglavlja. Ako želimo da prepoznamo žig zveri, moramo to da učinimo u okviru velikog sukoba i njegovog uticaja na plan spasenja. Odvajanje između čoveka i Boga nastalo je zbog greha (kršenja Božjeg zakona, 1 Jovanova 3.4), i ova pobuna protiv Njegove vladavine izazvala je posledice koje ljudski rod doživljava.

»Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice Njegovo od vas, da ne čuje.« (Isaija 59,2)

»Jer je plata za greh smrt.« (Rimljanima 6,23)

Pravda zahteva kaznu za greh, i Hristos je ispunio ove zahteve tako što je sam platio cenu. Kroz Njegovu smrt možemo da dobijemo milost, i porušena zajednica između čoveka i Boga može ponovo da bude obnovljena. Obnovljeno srce je ono koje

»...drži zapovesti Božije i veru Isusovu.« (Otkrivenje 14,12)

»Jer je ovo zavet koji ću načiniti s domom Izrailjevim posle onih dana, govori Gospod: daću zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovim napisaću ih, i biću im Bog, i oni će biti meni narod.« (Jevrejima 8,10)

Obnovljena zajednica podrazumeva život koji je ponovo u skladu sa Božjim zapovestima. Onaj koji kaže da poznaje Boga, a ne drži Njegove zapovesti poklonik je laži i u njemu nema istine (1. Jovanova 2,4). Ako je odvajanje od Boga posledica greha, onda žig zveri mora da bude povezan sa grehom, jer je to jedini razlog za odvajanje. Ako je greh prestupanje zakona (1 Jovanova 3,4), onda, kao na početku, razlog za konačno odvajanje nalazi se u kršenju Božjih zapovesti.

Zver i njen broj prepoznali smo u poglavlju Dve zveri *iz Otkrivenja 13.* poglavlja. Otkrivenje 13. poglavlje govori da će ikona zveri silom nametnuti žig. Ikona ili slika je nešto što ima karakteristike originala, kao slika u ogledalu. Prva zver iz Otkrivenja 13. (papski sistem) bila je sila koja je primenila državne mogućnosti da bi sprovela svoju doktrinu čak i onda kada je ta doktrina suprotna Božjoj reči. Prema Otkrivenju 13. poglavlju ikona nastaje u sferi druge zveri, koju prepoznajemo kao Sjedinjene Američke Države. Sjedinjene Američke Države kao supersila na svetu biće sklone da primene državnu silu u sprovođenju verske doktrine čak i kada je ona suprotna Svetom pismu. Ako Sjedinjene Države treba da primene sav autoritet koji je papstvo imalo i ima da bi prisililo sve da se poklone papstvu, to znači da će one postati kao Rim u razdoblju od 1260 godina, kada je svoje doktrine nametao obavezama i progonstvom. Ipak, Sjedinjene Države sprovodiće papske zakone i prisiljavati na njihovo poštovanje u međunarodnom smislu. Sjedinjene Države postajući slične papskom Rimu, formirajući uniju između crkava i države i koristeći silu države da sprovede takve zakone, načiniće ikonu zveri, sistem koji je kao original, ili odraz originala. Ovaj versko-politički div zatim će stavljati žig prve zveri.

Način na koji će delovati žig zveri, prema Pismu, je najpre nametanje ekonomskih sankcija bilo kojoj organizaciji ili pojedincu koji ne želi da primi žig.

»Da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim *ko ima žig, ili ime zveri, ili broj imena njenog... jer je broj čovekov i broj njen šest stotina i šezdeset i šest.« (Otkrivenje 13,17.18)*

Žig je nešto što odvaja. Žig neke verske sile biće neko posebno verovanje koje će je odvojiti od ostalih. Najbolji način za otkrivanje znaka za raspoznavanje papstva ogleda se u neposrednom ispitivanju njegovbg učenja. Cardinal Gibons tvrdio je da je svetkovanje nedelje žig rimokatoličkog autoriteta:

»Naravno da Katolička crkva tvrdi da je promena bila njeno delo. To ne bi ni moglo da bude drugačije, jer u to vreme niko nije ni sanjao da učini bilo šta, u duhovnim, crkvenim i verskim stvarima, bez nje. Ovo delo je žig njene crkvene moći i autoritet u verskim pitanjima.«[5]

»Sunce je bilo najistaknutiji bog neznabožaca... Sunce ima svoje obožavaoce u ovom trenutku u Persiji i drugim zemljama... Zaista postoji nešto kraljevsko, carsko u vezi sa Suncem, što ga čini prikladnim simbolom Isusa, Sunca pravde. Kao da je Crkva u tim zemljama rekla: 'Zadržite to staro, pagansko ime. Ono će ostati sveto, posvećeno.' I tako je paganska nedelja, posvećena Valderu, postala hrišćanska nedelja, posvećena Isusu.«[6]

Svetkovanje nedelje nema podršku Svetog pisma, i isključivo počiva na tradiciji. Protestanti su uvek tvrdili da Biblija i samo Biblija treba da bude standard naše vere. Da bi odgovorila na ovaj izazov, Rimokatolička crkva sazvala je Savetovanje u Trentu godine 1545. i objavila da tradicija stoji iznad Svetog pisma. Arhibiskup iz Regija, govoreći o ovoj temi, izjavio je da je to moguće promenom sa Subote u

nedelju:

»Crkva je promenila subotu u nedelju, ne Hristovom zapovešću već sopstvenim autoritetom.«[7]

»Tradicija, a ne Pismo, je stena na kojoj je izgrađena Crkva Isusa Hrista.«[8]

Protestanti koji svetkuju nedelju kao dan za bogosluženje poštuju znak papstva. Rimokatolici kažu:

»Hrišćanska nedelja je do današnjeg dana priznati potomak Katoličke crkve, kao bračni drug Svetog Duha, bez ijedne reči protesta od strane protestantskog sveta.«[9]

»Nedelja je naš znak autoriteta... Crkva je iznad Biblije, i ovo menjanje svetkovanja subote to dokazuje.«[10]

P: »Da li imate neki drugi način da dokažete da Crkva ima moć da uspostavlja praznike kao pravilo?«

O: »Kada ne bi imala takvu moć, ona ne bi mogla da uradi ono u čemu se sve savremene religije slažu sa njom, ne bi mogla da zameni svetkovanje subote, sedmog dana u sedmici, sa svetkovanjem nedelje, prvog dana u sedmici, što je promena za koju ne postoji autoritet Pisma.«[11]

»Vi mi kažete da je subota bila jevrejska subota, ali da je hrišćanska subota promenjena u nedelju. Promenjena! Ko je to učinio? Ko ima autoritet da promeni izričitu zapovest Svevišnjeg Boga? Kada je Bog progovorio i rekao: 'Svetkuj sveti sedmi dan', ko se usuđuje da kaze, ne, možete da radite i obavljate sve svetovne poslove sedmog dana, ali morate da svetkujete prvi dan umesto toga? To je najvažnije pitanje za koje znam da ne možete da odgovorite. Vi ste protestant, i vi tvrdite da poštujete Bibliju i samo Bibliju; ali ipak, u tako važnoj stvari kao što je svetkovanje jednog dana od sedam, vi idete protiv jasnog slova Biblije i stavljate drugi dan umesto onoga koji je On zapovedio. Zapovest da se svetkuje sedmi dan jedna je od Deset zapovesti; vi verujete da su ostalih devet i dalje obavezujuće; ko vam je dao autoritet da menjate četvrtu? Ako ste dosledni svom principu, ako ste spremni da sledite Bibliju i samo Bibliju, trebalo bi da ste u stanju da pokažete neki deo Novog zaveta u kome se ova četvrta zapovest izričito menja.«[12]

Zašto je zapovest o Suboti toliko važna u Božjem zakonu, i zašto postoji tolika važnost u svetkovanju određenog dana? Odgovor se nalazi u rečima zapovesti koje sadrže Božji pečat.

Subotna zapovest nije samo srce Deset zapovesti, već pečat tih zapovesti . Uklonite je, i zapovesti neće imati nikakav autoritet ili službeni pečat.

Pečat sadrži tri karakteristike:

- Ime pisca zakona ili zakonodavca,
- Njegovu titulu,
- I ime teritorije kojom vlada.

Slika 8.1

Slika 8.2

Samo četvrta zapovest ima ove tri odlike:

- YHWH Bog (Božje ime)
- Stvoritelj (Njegova titula, položaj)
- Nebo i Zemlja (Njegova teritorija)

Uklonite ovu zapovest i bilo koji sledbenik bilo koje religije mogao bi da se potpiše ispod ostalih devet. Promena pečata znači promenu, ona podrazumeva novi autoritet koji ima silu da sprovodi zakone. Poslušnost novom zakonu, overena pečatom autoriteta, znači pokornost tom zakonu.

Sotonin cilj oduvek je bio da svoj autoritet postavi iznad Božjeg prestola. Prisvajajući autoritet zakonodavca, suprotstavljajući svoj pečat Božjem pečatu, sotona pokušava da premesti te vrednosti sa Boga na sebe. Poslušnost pečatu (ili žigu) njegovog autoriteta znači pokoravanje njegovoj vladavini koja se neposredno suproti Božjoj. To je konačni otpad. Kada se čovečanstvo pokori ovom lažnom pečatu i otvoreno ga prizna objavljivanjem zakona o svetkovanju nedelje, onda će se čovek u potpunosti pokoriti sotoninoj vladavini. Sloboda izbora je još uvek moguća, sve dok ne budu doneti takvi zakoni. Žig zveri vodi konačnom odvajanju od Boga kada će pojedinci biti primorani da izaberu koga žele da slušaju. Ako u ovom pitanju izaberu da slušaju Boga, kazna za takvo opredeljenje biće progonstvo. Ako izaberu da slušaju zemaljske vlasti, onda je odvajanje od Boga kazna koju će takvi primiti. Svi moraju da izvrše ovaj izbor.

U Svetom pismu Božjoj suboti pristupa se veoma ozbiljno:

> *»I subote moje svetkujte da su znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš.« (Jezekilj 20,20)*
>
> *»Jer vam zaista kažem: dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjega slovca ili jedne title iz zakona dok se sve ne izvrši.« (Matej 5,18)*
>
> *»Zašto i vi prestupate zapovest Božju za običaje svoje?« (Matej 15,3)*
>
> *»No zaludu me poštuju učeći naukama i zapovestima ljudskim.« (Matej 15,9)*
>
> *»Svako drvo koje nije usadio Otac moj nebeski, iskoreniće se.« (Matej 15,13)*
>
> *»Izaberite sebi danas kome ćete služiti...« (Isus Navin 24,15)*

Rimska crkva tvrdi da je nedelja žig njenog autoriteta. Štaviše, ona tvrdi da je njeno pravo da donosi zakone o moralnim pitanjima i da svetovne vlasti treba da se pokore njenim nalazima. To nije samo obično pravo koje je prigrabila za vreme srednjeg veka, već i pravo koje danas prisvaja za sebe. Službeni *Katehizam Katoličke crkve,* posvećen od strane pape Jovana Pavla II, ovako govori o ovoj temi:

> *»Crkva, stub i bedem istine, primila je ovu ozbiljnu zapovest od Hrista preko apostola da objavispasonosnu istinu... Crkvi uvek i svuda pripada pravo da objavljuje moralne principe, uključujući one koji su povezani sa društvenim poretkom, i da sudi u bilo kojim ljudskim poslovima do one mere koju zahtevaju osnovna prava ijudske osobe ili spasenje duša.«*[13]

Prema ovom katehizmu, moralna pitanja određuju Deset zapovesti, ali ne Deset zapovesti koje se nalaze u Bibliji, već Deset zapovesti koje je definisao Avgustin, katolički crkveni otac.

> *»Još od svetog Avgustina, Deset zapovesti zauzimale su predominantno mesto u katehizmu kandidata za krštenje i vernih... Katehizmi Crkve često su razjašnjavali hrišćansku moralnost sledeći redosled Deset zapovesti. Podela i numerisanje Zapovesti variralo je tokom istorije. Sadašnji katehizam prati podelu Zapovesti koju je ustanovio sveti Avgustin, i ta podela postala je tradicionalna u Katoličkoj crkvi.«*[14]

Kakvo zapanjujuće priznanje! Ne Deset zapovesti onako kao što se pojavljuju u Bibliji, već onako

kako ih je definisao Avgustin i one kao takve čine osnovu Katoličkog morala. Pošto je nedelja, takođe, znak autoriteta katoličke crkve, znači da je ovaj znak neposredno suprotan objavljenoj Božjoj volji i da kompromis u ovom pitanju nije moguć. Obožavanje nedelje može da se odbrani samo u skladu sa katoličkim principima. Katolička crkva o ovom pitanju kaže sledeće:

> *»Nedelja je katolička institucija i njene pretenzije mogu da se odbrane samo na katoličkim principima... Od početka do kraja* Svetog *pisma ne postoji ni jedan jedini odlomak koji dozvoljava promenu sedmičnog javnog bogosluženja sa poslednjeg dana u sedmici na prvi.«*[15]

> *»Hrišćanska nedelja je, prema tome, do današnjeg dana priznati potomak Katoiičke crkve, kao bračni drug Svetog Duha, bez ijedne reči protesta od strane protestantskog sveta.«*[16]

> *»Kada bi protestanti slušali Bibliju, oni bi Boga obožavali u subotu. U svetkovanju nedelje oni slušaju zakon Katoličke crkve.«*[17]

> *»Protestantizam, u odbacivanju autoriteta Rimokatoličke crkve, nema nijedan dobar razlog za svoju teoriju o nedelji, i trebalo bi da logički svetkuju sedmi dan subotu.«*[18]

> *»Razum i zdravo rasuđivanje nalažu prihvatanje jedne ili* druge *mogućnosti: ili protestantizam i svetkovanje subote, ili katolicizam i svetkovanje nedelje. Kompromis je nemoguć.«*[19]

Možda bismo pomislili da su neke od ovih izjava zastarele, i da Rim neće tako energično istrajati rešavajući ovo pitanje u naše vreme. Ipak, ako žig zveri i njegova prisila treba da postane stvarnost, onda možemo da očekujemo eskalaciju ovog sukoba i pozive na poslušnost zakonima koji zahtevaju svetkovanje nedelje. Baš to je Jovan Pavle uradio neposredno pre početka novog milenijuma. Štaviše, Crkva je zahtevajući potpunu pokornost papi u doktrinarnim pitanjima, predstavila strogu poslušnost zakonima u svom kanonu. Čudno, reči kao što su *jeretik* i *kazna,* koje se u papinom pismu koriste za kao oznaka za neposlušne, podsećaju na progonstvo iz vremena inkvizicije. U svom apostolskom pismu o svetosti nedelje, papa stalno zahteva nedeljni zakon koji bi primoravao ljude da je svetkuju:

> *»Dan odmora*
>
> *64. ...Tek je u četvrtom veku građanski zakon Rimske imperije prepoznao sedmično ponavljanje, određujući da na Dan Sunca sudije, ljudi iz gradova i razne trgovačke korporacije ne treba da rade. (107) Hrišćani su se radovali kada su videii kako se uklanjaju prepreke koje su do tada ponekada izazivale da svetkovanje Gospodnjeg dana bude herojsko delo. Oni su sada mogli da predaju sebe u moiitvi bez ikakvih prepreka.« (108)*
>
> *Prema tome, bilo bi pogrešno da se ovaj zakon o ritmu sedmice smatra samo običnom istorijskom okolnosti bez ikakvog posebnog značaja za Crkvu i koji je ona jednostavno mogla da odvoji. Čak i nakon pada Carstva, sabori nisu prestali da insistiraju na uređenu vezanom za nedeljni odmor...*
>
> *Kada je, tokom vekova, načinila zakone u vezi sa nedeljnim odmorom, (109), Crkva je iznad svega imala na umu rad slugu i radnika, naravno ne zato što je ovaj rad išta manje vredan kada se uporedi sa duhovnim zahtevima svetkovanja nedelje, već zato što su bili potrebni veći propisi da olakšaju njihov teret i da bi svi mogli da svetkuju Gospodnji dan. Imajući to na umu, moj prethodnik papa Leo XIII je govorio o nedeljom odmoru kao o pravu radnika koje država mora da garantuje... Prema tome, u određenim okolnostima našeg vremena, hrišćani će prirodno težiti da se postaraju da građanski zakon poštuje njihovu dužnost da svetkuju nedelju.«*[20]

Ovo papino pismo podstaklo je *Sandej Tajms* iz Londona da napiše: »Papa pokreće krstaški rat da bi

spasao nedelju.« (5.7.1998.)

Samo nekoliko dana nakon izdavanja direktive o svetkovanju nedelje, 18. maja 1998. godine, Vatikan je objavio apostolsko pismo, AD TUENDAM FIDEM u kome su određene norme ubačene u Kodeks kanonskih zakona i u Kodeks kanona istočnih crkava, u kome se nalaze neke veoma snažne rečenice o pokornosti papi u pitanjima doktrine.

> *Can. 1436 - 1. »Ko se god odrekne ili posumnja u bilo koju istinu koja mora da se veruje u božanskoj i katoličkoj veri, ili odbaci hrišćansku veru kao celinu, i ne osvesti se nakon što je legitimno upozoren, treba velikom ekskomunikacijom da bude kažnjen kao jeretik ili kao otpadnik; pripadnik sveštenstva, štaviše, može da bude kažnjen drugim kaznama, što ne isključuje i odstranjivanje.*
>
> *2. Pored takvih slučajeva, ko god odbaci propisanu doktrinu od strane rimskog pontifa ili Biskupskog kolegijuma, koji sprovode svoj autentični Magisterium, a koja definitivno treba da se poštuje, ili prihvati doktrinu koju oni osuđuju kao pogrešnu, i ne osvesti se nakon što je legitimno upozoren, treba da bude kažnjen odgovarajućom kaznom.*
>
> *5. Mi naređujemo da je sve što je objavljeno sa naše strane u ovom Apostolskom pismu motu proprio čvrsto i validno i naređujemo da bude ubačeno u univerzalni zakon Katoličke crkve to jeste, u Kodeks kanonskog zakona i u Kodeks kanona istočnih crkava, tačno onako kako je gore određeno. Objavljeno u Rimu, Crkva svetog Petra, 18. maj 1998. u dvadesetoj godini našeg pontifikata.*[21]

Ko god porekne ili posumnja u bilo koju istinu koju treba verovati u božanskoj i katoličkoj veri biće označen kao jeretik? Kažnjen prikladnom kaznom? To zaista zloslutno zvuči i podseća na dane kada su jeretici primali kaznu koja je odgovarala njihovom prestupu. Ta kazna je, naravno, bila smrt. Biblija kaže da će se istorija ponoviti i da, kao što je odbijanje svetkovanja nedelje, u srednjem veku prouzrokovalo primenu ekonomskih mera i konačnu smrt, to isto dogodiće se neposredno pre završetka vremena probe. Ipak, ovoga puta dekret će biti univerzalan i čitav svet moraće da izabere između poslušnosti Bogu ili poslušnosti čoveku. Posle toga, prema proroku Danilu i apostolu Jovanu, doći će vreme nevolje kakvo nikada nije bilo.

Govoreći o uništenju Jerusalima i događajima koji će se dogoditi neposredno pre Drugog Hristovog dolaska, Isus je upozorio na pojavu »mrzosti« koja će izazvati opustošenje. Ono o čemu su Isus i prorok Danilo govorili povezuje se sa onim što je apostol Jovan video i opisao u Otkrivenju. Uništenje Jerusalima služi kao tip onoga što će se dogoditi u celom svetu, i ako slušamo upozorenja koja upućuje Biblija, Bog će onda u skladu sa svojim obećanjima, zaštititi svoj verni narod.

> *»Kad dakle ugledate mrzost opustošenja, o kojoj govori prorok Danilo, gde stoji na mestu svetom (koji čita da razume).« (Matej 24,15)*

Sta predstavlja ta »mrzost« koja izaziva opustošenje? U Jevanđelju po Luki 21,20. pronalazimo odgovor:

> *»A kad vidite da Jerusalim opkoli vojska onda znajte da se približilo vreme da opusti.« (Luka 21,20)*

Ovaj paralelni tekst ističe da su rimske legije ta mrzost koja izaziva opustošenje. Paganski Rim tako se naziva mrzošću, jer znamo da je ova strašna sila razapela Princa Mira. Štaviše, ta sila je takođe, progonila Božji narod i nemilosrdno pokušavala da ga iskoreni sa lica Zemlje. Njena religija takođe je bila mrzost. Rimljani nisu samo obožavali imperatora, već su 321. godine nove ere prisilili svet da svetkuje

lažni dan za bogosluženje. Rimljani su imali sveštenički sistem u kome su sveštenici koristili natprirodne sile, koje Biblija, takođe, naziva mrzošću.

Dalji razlog za upućivanje na Rim kao mrzost koja pustoši je idolopokloničkа priroda njegove religije. Rimljani su obožavali panteon bogova među kojima su boginje imale naročito istaknutu ulogu. Rimska boginja Dijana, koju su Grci nazivali Artemida, obožavana je kao glavna boginja u panteonu rimskih boginja, a Biblija u 2.0 carevima 23,13. i Isaiji 44,19. idolopokloničku službu naziva mrzošću.

Pošto je Isus ukazao na dva vremenska perioda u istoriji svog naroda, izraz »mrzost opustošenja« ne treba primeniti samo na paganski Rim, već i na papski Rim koji će ponoviti zločine na kraju vremena. Drugim rečima, kada Isus upućuje na paganski Rim koji je progonio Božji narod i uništio doslovni Jerusalim, On govori o tipu čiji je antitip papski Rim. Papski Rim je tako sistem mrzosti, lažna religija koja progoni duhovni Jerusalim, Božji narod širom sveta. Slično imperatorima iz starine, papa poseduje crkvenu kao i svetovnu silu, a panteon bogova zamenjen je Marijom i svecima, koji imaju sposobnost da posreduju za čoveka.

Da bismo razumeli antitipsko ispunjenje Isusovog proročanstva iz Jevanđelja po Mateju 24. poglavlje, potrebno je da proučimo tip, odnosno uništenje doslovnog Jerusalima, koje se odigralo u vreme u kome su rimske vojske opkolile Jerusalim. Istoričari ističu da je Cestije Gal stigao u Jerusalim u oktobru 66. godine nove ere. On je uništio jedan deo zida koji je štitio grad, ali pošto su se jevrejski branioci sklonili dublje unutar granica Hrama, Josif, Flavije, jevrejski istoričar, primećuje da je Cestije Gal bez ikakvog razloga prekinuo opsadu Jerusalima i vratio se u Antiohiju. Njegova odluka bila je katastrofalna, jer su jevrejski branioci na grebenima iznad planinskog puta koji je vodio ka severu uspeli da ubiju skoro šest hiljada Rimljana. Ovaj predah hrišćanima koji su poštovali Isusove reči dao je priliku da napuste Jerusalim.

> *»Kad dakle ugledate mrzost opustošenja, o kojoj govori prorok Danilo, gde stoji na mestu svetom (koji čita da razume): Tada koji budu u Judeji neka beže u gore; i koji bude na krovu da ne silazi uzeti šta mu je u kući; i koji bude u polju da se ne vrati natrag da uzme haljine svoje. A teško trudnima i dojilicama u te dane. Nego se moiite Bogu da ne bude bežanj vaša u zimu ni u subotu.« (Matej 24,15-20)*

Zašto je Isus ovde spomenuo zimu i Subotu? Sve što je Isus govorio bilo je važno, pa zato možemo da pretpostavimo da će pitanje Subote biti važno i na kraju vremena. I mi ćemo morati da bežimo od dolazećeg rimskog progonstva, »mrzosti opustošenja«.

Subota je simbol odmora u Isusovom završnom delu na Golgoti, i istorija potvrđuje da je Bog uslišio molitve onih hrišćana koji su živeli u Jerusalimu 70. godine nove ere. Oni su izašli iz Jerusalima u novembru, baš pre zime, a dan je bio sreda. Oni su osnovali koloniju u Peli, jugoistočno od Galilejskog jezera, i nijedan od tih ranih hrišćana, koji su prihvatili Isusove proročke reči nije poginuo. Isto tako, oni koji žive na kraju vremena, kada bude objavljen žig zveri, imaće priliku da se sklone na usamljena mesta, kao što su učinili rani hrišćani u Jerusalimu, a Bog je obećao da će ih zaštititi tokom tog vremena.

> *»Hajde narode moj, uđi u kleti svoje, i zaključaj vrata svoja za sobom, prikrij se začas, dokle prođe gnev.« (Isaija 26,20)*

> *»Pašće pored tebe hiljada i deset hiljada s desne strane tebi, a tebe se neće dotaći. Samo ćeš gledati očima svojim, i videćeš platu bezbožnicima.« (Psalam 91,7.8)*

Ako zanemarimo proročanstva, propašćemo kao što su propali neposlušni Jevreji 70. godine nove ere. U proleće te godine, hiljade Jevreja slilo se u Jerusalim da proslave praznik Pashe. Iznenada, grad je bio opkoljen rimskom vojskom koja je došla da osveti svoj poraz iz 66. godine. Natpisi na Titovom luku u

Rimu ukazuju na činjenicu da je Tit opkolio grad tek pošto su se Jevreji okupili u njemu. Kako je opsada napredovala, bolesti, prljavština i glad uzimali su svoj danak. Sve te teške prilike otežavalo je delovanje tri grupe kriminalaca koje su terorisale svoje sunarodnike Jevreje, boreći za kontrolu nad zalihama koje su se smanjivale. Istoričar Josif Flavije beleži da su majke jele svoje bebe.

Bez obzira na Titovo naređenje vojnicima da sačuvaju Hram, prekrasni hramski kompleks je spaljen i uništen tačno onako kao što je Isus predvideo. Nije ostao ni kamen na kamenu jer su, u svojoj potrazi za istopljenim zlatom, rimski vojnici prevrnuli svaki kamen. Sve što je ostalo od prvobitnog Jerusalima iz Hristovog vremena je Zid plača, koji je bio deo spoljašnjeg hramskog zida.

Dvesta pedeset hiljada Jevreja poginulo je u Jerusalimu 70. godine nove ere. Kada su Rimljani osvojili grad, na mestu na kome se uzdizao Hram prinosili su svinje na žrtvu da bi pokazali svoj prezir prema Jevrejima, i klanjali se svojim mnogobožačkim, rimskim zastavama. Devedeset i sedam hiljada muškaraca, žena i dece odvedeno je u ropstvo, a mnogi su poslani u Egipat i druge zemlje da budu robovi. Mojsije je predvideo rezultate neposlušnosti:

> *»Ali ako ne uzaslušaš glas Gospoda Boga svog da držiš i tvoriš sve zapovesti Njegove i uredbe Njegove, koje ti ja danas zapovedam*, *doći će na tebe sve ove kletve i stignuće te.« (5. Mojsijeva 28,15)*

> *»I stegnuće te po svim mestima tvojim, dokle ne popadaju zidovi tvoji visoki i tvrdi, u koje se uzdaš, po svoj zemlji tvojoj; stegnuće te po svim mestima tvojim, po svoj zemlji tvojoj koju ti daje Gospod Bog tvoj; te ćeš u teskobi i u nevolji kojom će ti pritužiti neprijatelji tvoji jesti plod utrobe svoje, meso od sinova svojih i od kćeri svojih, koje ti da Gospod* Bog *tvoj.« (5. Mojsijeva 28,52.53)*

Bog je svom narodu tačno rekao koje će blagoslove uživati ako poslušaju i kakvo će prokletstvo doživeti ako budu neposlušni. Izbor je pripadao njima. Božji zakon nije postavljen da bude sredstvo za kažnjavanje neposlušnih, ali posledice neposlušnosti čovek zadaje sam sebi. Bog od nas ne traži da držimo Njegov zakon da bismo bili spaseni, već je Zakon dat onima koji su iskupljeni da bi ih štitio od zla. Poslušnost Božjem zakonu je izraz ljubavi; to je sredstvo uz čiju pomoć razvijamo prijateljstvo sa Njim.

> *»Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite.« (Jovan 14,15)*

Ono što je rekao svojim učenicima, Isus govori danas i nama. Rim će još jednom progoniti Božji narod i zato treba pažljivo da čitamo znake vremena koji nam govore da je Isusov drugi dolazak bliže nego ikada pre. Proučavanjem proročke reči, otkrivamo gde se nalazimo u toku vremena. Vreme je isteklo više nego što mislimo. Vreme je da se probudimo iz sna i da se spremimo za Isusov drugi dolazak.

Delovanje žiga zveri je poslednji ispit poslušnosti. On će odlučiti ko će po svaku cenu ostati veran Hristovim zapovestima i ko će stati pod sotoninu zastavu. Svetkovanje Subote je najjasniji znak svetu da verujemo da je Bog naš Stvoritelj i Iskupitelj. To je znak kojim u verskom smislu priznajemo Njegov autoritet i samo Njegov autoritet u svom životu. U naše vreme svako ko svetkuje Subotu biće izložen poruzi. Možda će biti postavljeno pitanje: »Kako neko može da svetkuje sedmi dan Subotu kao uspomenu na stvaranje koje je trajalo šest dana, kada se ostatak sveta priklanja principima evolucije?« Možda će biti postavljeno i pitanje kako to da čitav svet greši, posebno u svetlosti čudesnih znakova među poštovaocima nedelje, a da samo mala grupa fanatika bude u pravu. U to vreme biće potrebna hrabrost za ostanak na Božjoj strani. Ne radi se samo o danu. U pitanju je priznavanje celokupne Božje vladavine, a dan je samo njen znak.

> *»Ko se god pokloni zveri i ikoni njenoj, i primi zig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gneva Božijeg*, *koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegovog, i biće mučen ognjem i*

sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihovog izlazi će va vek veka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njenoj, i koji primaju žig imena njenog.« (Otkrivenje 14,9-11)

Literatura

1 Roy Allan Anderson. *Unfolding the Revelation.* Pacific Press Publishing Association.
2 *The Temporal Power of the Vicar of Jesus Christ,* p. 27.
3 Decretal, de Translat. Episco, Cap
4 Pope Nicholas, Dist. 96, Quoted in *Facts for the Times,* pp. 55,56. 1893.
5 Extract from a letter written by the Chancellor of Cardinal Gibbons; 11 November 1895.
6 *The Catholic World,* March 1894, p. 809.
7 Canon *and Tradition,* by Holtzman.
8 Catholic Doctrine as defined bu the Council of Trent, by Nampon.
9 *The Catholic Mirror,* Sept. 23,1893.
10 *The Catholic Record,* September 1, 1923.
11 *A Doctrinal Catechism,* Stephen Keenan.
12 *Library of Christian Doctrine,* pp. 3.4.
13 Moral Life and Magisterium of the Church, 2032, The *Cahechism of the Catholic Church.*
14 2065-2066, *The Cahechism of the Catholic Church.*
15 Catholic Press (Sydney), August 25, 1900.
16 *The Catholic Mirror,* Sept. 23,1893.
17 Albert Smith, Chancellor of the Archidiocese of Baltimore, odgovarajući za Kardinala u pismu datiranom na 10. februar 1920.
18 John Gilmary Shea, in The *American Catholic Quarterly Review,* January 1883.
19 The *Catholic Mirror,* December 23,1893.
20 Apostolsko pismo »Dies Domini« Svetog oca Jovana Pavla II upućeno biskupima, sveštenstvu i vernicima Katoličke crkve, o svetkovanju Gospodnjeg dana - Dies Domini (7. maj 1998).
21 ADTUENDAM FIDEM, 18. maj 1998.

"Isus mu reče: Ja sam put, istina i život; niko neće doći Ocu do kroz mene." (Jovan 14,6)

Poglavlje 9

Vino vavilonsko

Svet religije otpada

Ime Vavilon potiče od izraza BAB-ILU - »vrata bogova«, i u izvesnom smislu predstavlja sredstvo pristupanja bogovima koje je suprotno Božjem propisanom planu spasenja. Pristup je dozvoljen kroz sistem, a ne verom u Isusa Hrista. To je sistem u kome spasenje delima zamenjuje spasenje verom. Da bi zbrka (reč koja predstavlja još jedno ime koje se primenjuje na Vavilon) bila još veća, Vavilonjani su verovali u panteon bogova, koji je davao više od jednog posrednika, što takođe doprinosi da služba Isusa Hrista nema nikakvog značaja.

Vavilonski sistem bogosluženja uvek je bio zamka za Božji narod, jer je ljudska priroda sklona da se oslanja na spasenje delima više nego na spasenje milošću. Ova dva sistema bogosluženja od samog početka bila su u međusobnom sukobu. Priča o Kainu i Avelju ilustruje ovu činjenicu. Avelj je prihvatio božansko uputstvo i prineo jagnje bez mane (simbol Isusa Hrista) kao žrtvu, ali Kain je doneo plodove svoga truda. Kada je Bog prihvatio Aveljevu žrtvu, Kain je postao gnevan, i još od tog prvog sukoba između dva sistema bogosluženja, na ovoj planeti gore vatre verske netolerancije i progonstva.

Drevni Vavilon služi kao tip mnogo veće konfederacije verskog otpada i netolerancije, koja će na kraju vremena zahtevati da kontroliše čovekovu savest pre završetka zemaljske istorije. Drevni Vavilon, prema Svetom pismu, bio je ponos Haldejaca, bio je veći i impresivniji od bilo kog drugog drevnog grada i bio centar drevnog bogosluženja. Vavilon je dostigao vrhunac svoje moći i slave pod Navuhodonosorom, a drevni natpisi na glinenim pločicama pričaju kako su on i njegov otac (Nabopalasar) obnovili drevnu Vavilonsku kulu koja je predstavljala otelovljenje spasenja:

> *»U to vreme mi je Marduk zapovedio da sagradim kuiu Vavilonsku, koja je vremenom postala slaba i pala u zapuštenost; naredio mi je da čvrsto utvrdim njene temelje na grudima podzemnog sveta, a njeni šiljati tornjevi treba da streme ka nebesima.« (Nabopalasar)*

> *»Čvrsto sam odlučio sa podignem vrh E-temen-an-ki da bi bio rival nebu.« (Navuhodonosor)*

Nije ništa neobično što je Bog predvideo da će ovaj grad pasti i opusteti i da više nikada neće biti naseljen. Otprilike 300 godina pre nego što je Kserks uništio Vavilon, prorok Isaija je prorokovao:

> *»I Vavilon, ures carstvima i dika slavi haldejskoj, biće kao Sodom i Gomor kad ih Bog zatre. Neće se u njemu živeti niti će se ko naseliti od kolena do kolena, niti će Arapin razapeti u njemu šator, niti će pastiri počivati onuda.« (Isaija 13,19.20)*

Bez obzira na ovo proročanstvo, činjeni su napori za obnovu Vavilona. Aleksandar Veliki pokušao je da Vavilonskoj kuli vrati njenu prvobitnu slavu, i da 330. godine Vavilon učini svojom prestonicom.

Međutim, ovaj poduhvat nije ostvaren, jer je Aleksandar umro je pre nego što je uspeo da započne radove. U savremenoj istoriji, Sadam Husein, takođe pokušava da obnovi Vavilon. Poslove je započeo osamdesetih godina prošlog veka. U građevinskom procesu upotrebio otprilike 60 miliona cigala. Naredio je da se njegovo ime upiše na svaka tri metra, da bi ga se buduća pokolenja sećala. Ipak, on se ponašao kao da je čitao Isaijina proročanstva, jer njegov obnoviteljski poduhvat nije započet sa ciljem da se grad ponovo nastani, pošto je njegova palata sagrađena na drugoj strani reke Eufrat. Prema tome, Vavilon, grad veliki, koji je spomenut u knjizi Otkrivenje, ne može da ukazuje na bukvalni Vavilon, koji nikada više neće biti nastanjen. On se najpre odnosi na antitipski Vavilon, koji će predstavljati mnogo veće ispunjenje svega što je drevni Vavilon značio. Štaviše, onako kao što je drevni Vavilon pao, tako će i konfederacija na kraju vremena doživeti svoju propast jer, kao i u drevno vreme, ona je učinila da svi ljudi piju vino njenih lažnih doktrina.

Druga anđeoska poruka u Otkrivenju 14,8. glasi:

> *»I drugi anđeo za njim ide govoreći: Pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnim vinom bludstva svog napoji sve narode.«*

Da bismo mogli razumeti ovu poruku, od suštinske je važnosti da prepoznamo savremeni Vavilon. Brojni stihovi u Otkrivenju upozoravaju protiv Vavilona i pozivaju Božji narod da izađe iz Vavilona. Štaviše, poruka is Otkrivenja 14,8. ponavlja se i u tekstu iz Otkrivenja 18,2 sa mnogo snažnijim pozivom koji govori o duhovnoj iskvarenosti sistema.

> *»I povika jakim glasom govoreći: Pade, pade Vavilon veliki, i posta stan davolima, i tamnica svakom duhu nečistom, i tamnica svih ptica nečistih i mrskih; jer otrovnim vinom bludstva svoga napoji sve narode.«*

Nečiste i mrske ptice sigurno se odnose na lažnog svetog duha koji će pokušati da osnaži otpali sistem i povede ljude da poveruju da rade u Božjoj sili, a u stvari suočeni su sa prevarom koja je maskirana kao istina.

U 4. stihu, apostol Jovan čuje još jedan glas sa Neba koji govori:

> *»I čuh glas drugi s neba koji govori: Izađite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena.« (Otkrivenje 18,4)*

Bog ne bi pozivao pripadnike svog naroda da izađu iz Vavilona, kada bi im bilo nemoguće da prepoznaju Vavilon. Tokom ranih vekova hrišćanske istorije jevrejska i hrišćanska literatura je o gradu Rimu govorila kao o Vavilonu. Tekst iz 1 .Petrove 5,13. takođe spominje Rim kao Vavilon, pošto je Petar ove reči pisao u Rimu, u vreme kada bukvalni Vavilon više nije postojao.

> *»Pozdravlja vas crkva s vama izbrana u Vavilonu, i Marko, sin moj.« (1. Petrova 5,13)*

Rimokatolički pisci takođe su priznali ovu povezanost:

> *»Vavilon, o kome Petar govori u svojoj Prvoj poslanici, učeni komentatori, i protestantski i katolički, smatraju da se odnosi na Rim - reč Vavilon je simbol za pokvarenost koja je tada preovladavala u gradu Cezara.*[1]

Štaviše, opis u Knjizi Otkrivenje jasno prepoznaje atribute Rimske crkve, koji su sinonimni sa atributima karakterističnim za Vavilon. Zbog otpada Rimske crkve, većina protestanata iz vremena reformacije i postreformacije govore o njoj kao o duhovnom Vavilonu, velikom neprijatelju Božjeg

naroda. Zena koja jaši na zveri iz Otkrivenja 1 7. poglavlja, takođe ima sve znake koji ukazuju na Rim. U stvari, Rim primenjuje na sebe istu simboliku koja se nalazi u ovom poglavlju.

»I žena beše obučena u porfiru i skerlet i nakićena zlatom i kamenjem dragim i biserom, i imaše čašu u ruci svojoj punu mrzosti i poganštine kurvarstva svoga; i na čelu njenom napisano ime: TAJNA, VAVILON VELIKI, MATI BLUDNICAMA I MRZOSTIMA ZEMAUSKIM.« (Otkrivenje 17,4.5)

U Bibliji žena kao simbol predstavlja Crkvu:

»Učinih kćer sionsku da je kao lepa i nežna devojka.« (Jeremija 6,2)

Prorok Isaija proširuje ovaj simbol žene u nevestu. Čista nevesta predstavlja čistu Crkvu:

»Jer kao što se momak ženi devojkom, tako će se sinovi tvoji oženiti tobom; i kako se raduje ženik nevesti, tako će se tebi radovati Bog tvoj.« (Isaija 62,5)

Prorok Osija na sledeći način opisuje zajednicu između Boga i Njegovog naroda:

»I zaručiću te sebi doveka, zaručiću te sebi pravdom i sudom i milošću i milosrđem.« (Osija 2,19)

U Novom zavetu, postoji ista simbolika:

»... Jer vas obrekoh mužu jednom, da devojku čistu izvedem pred Hrista.« (2. Korinćanima 11,2; vidi Efescima 5,22-25; Otkrivenje 19,7.8)

Vavilon je u Otkrivenju 17, 5. opisan kao »mati bludnicama« (otpali verski sistemi ili crkve), »tajna« i »mrzost zemaljska«. Očigledno, ako je Božji narod čista žena verna svom mužu, onda je Vavilon suprotan ovom simbolu, ili je to sistem bogosluženja koji ne pripada Bogu, ima tajanstvenu religiju i uči i sprovodi mrzosti. Kćeri rimske bludnice predstavljaju one crkve koje slede njena lažna učenja i tako prepuštaju sebe njenoj vladavini, ili još gore, službeno prihvataju rimsko vođstvo kao autoritet.

Da li Rim tvrdi da je majka svim nacijama? Da, on to zaista čini. Na ulazu u Svetog Jovana u Rimu postoji ogroman latinski natpis (»SACROS LATERAN ECCLES EMNIVM VRBIS ET ORBIS ECCLESIARVM MATER ET CAPVT«), što prevedeno na naš jezik znači:

Sveta Lateranska Crkva. Crkva majka i poglavar svim crkvama u gradu i na svetu.

Katehizam Katoličke crkve naziva crkvu: *Crkva, Majka i Učitelj.*[2]

U septembru 2000. godine, Vatikan je obznanio izjavu nazvanu »Dominus Iesus«, u kojoj je Kardinal Racinger rekao:

»Uvek treba da bude jasno da jedna, sveta Katolička i apostolska, univerzalna crkva nije sestra, već majka svim crkvama.«[3]

Vašington Post to je ovako komentarisao:

»Danas je Vatikan objavio novu autoritativnu izjavu koja objavljuje da pojedinci mogu da steknu potpuno spasenje od zemaljskih greha samo kroz duhovnu milost Katoličke crkve i da druge vere - uključujući i protestantske hrišćane - imaju greške koje njihove sledbenike stavljaju u 'veoma manjkavu situaciju' u traženju spasenja. Cilj, prema vrhunskim vatikanskim službenicima, je da

se pobije »takozvana teologija o verskom pluralizmu«, koji predlaže da su katolici u Božjim očima jednaki sa, na primer, Jevrejima, Muslimanima ili Hindusima.[4]

Rim je, prema tome, jedina institucija na Zemlji koja prisvaja titulu »Majka«, ali šta je sa drugim atributima koji su opisani u Otkrivenju u 1 7. poglavlju? Ona se naziva velikim gradom, ženom sa zlatnom čašom, njene boje su crvena i ljubičasta, *o* ukrašena je zlatom i dragim kamenjem, sedi na sedam bregova i na njenom čelu piše »tajna«.

Reč »Vatikan« doslovno znači »Božanstvena zmija« i sastoji se iz reči Vatis = Božanstveni i Kan = Zmija. Grad Vatikan i bazilika Svetog Petra sagrađeni su na drevnom paganskom mestu koje se na latinskom naziva Vatikanus Mons ili Vatikanus Kolis, što znači *brdo ili planina proročanstva.* Novac koji je kovan u gradu Vatikanu često nosi natpis »CITTA DEL VATICANO«, što znači *Grad proroštva.* Tako Rimska crkva svoju strukturu obogaćuje titulom »Grad« i kao što ćemo videti, prisvaja i sve ostale atribute. Na novcu koji je ovde prikazan, a koji je iskovan 1963. godine, prikazan je papa Pavle VI zajedno sa svojom titulom Pontifeks Maksimus i natpisom na suprotnoj strani koji glasi »CITTA DEL VATICANO«. Puna titula vatikanske države je »STATO DELLA CITTA DEL VATICANO« što predstavlja kombinaciju Crkve i Države. Na suprotnoj strani novca nalazi se slika žene, a ispod njenih nogu nalazi se njena titula FIDES, što znači vera. Ova žena je simbol Rimokatoličke vere, ili Rimokatoličke crkve, koja tvrdi da ima vlast nad svim vladama u svetu.

»I žena, koju si video, jeste grad veliki, koji ima carsrvo nad carstvima zemaljskim.« (Otkrivenje 17,18)

Slika 9.1

Da li Rim tvrdi da kontroliše sve vlade na Zemlji? On to zaista čini. Jezuitska zakletva (koja je zabeležena u Kongresnom izveštaju Sjedinjenih Američkih Država; *House Bill 532, 1913)* sadrži sledeće rečenice:

»... Vrlinom ključeva koji vezuju i otpuštaju, datih njegovoj Svetosti od strane mog Spasitelja, Isusa Hrista, ima moć da uklanja jeretičke careve, prinčeve, države, zajednice i vlade, koje su sve ilegalne bez njegovog svetog priznanja, i one mogu bezbedno da budu uništene.«

Žena (Fides) sa zlatnim peharom ili čašom u ruci je česti simbol rimokatoličkim skulpturom i slikama. Nijedna druga hrišćanska veroispovest nije sebe ovako predstavila. Prema tekstu iz Otkrivenja u 1 7. poglavlju čaša je puna mrzosti i prljavštine njenog bludstva, što predstavlja otpalu doktrinu i dogmu, koju je ona nametnula svim narodima da piju. Reformatori su za vreme reformacije razotkrili ove nebiblijske doktrine, ali nažalost, danas su protestantske crkve spremne da se odreknu svojih doktrinarnih razlika sa Rimom da bi postigli hrišćansko jedinstvo. Ipak, jedinstvo, koje se postiže žrtvovanjem istine stoji na temelju od peska i biće odneseno u vreme nevolje. Ukratko ćemo navesti glavne doktrine koje su reformatori označili i koje su potvrđene u Rimu za vreme Savetovanja u Trentu. Ovaj Savet sazvao je papa Pavle III između 1545-1563. godine, a održan je u tri sastanka. Protestanti su bili prisutni za vreme drugog sastanka.

POTVRĐENE DOKTRINE: transsupstancijacija (pretvaranje hleba i vina u telo i krv Hristovu), opravdanje verom i delima, srednjovekovna misa je uzdignuta, sedam sakramenata je potvrđeno, celibat je podržan, podržana je doktrina o čistilištu, potvrđene su oproštajnice, papska moć je uvećana davanjem autoriteta papi da sprovodi dekrete Saveta i zahtevajući od crkvenih službenika da mu obećaju poslušnost.[5]

Transsupstancijacija je doktrina koja tvrdi da se Isus nudi svaki put u vreme održavanja mise:

»Čudesnim dostojanstvom sveštenika, u njihovim rukama kao u utrobi blagoslovene Device Marije Sin Božji se utelovljuje. Gledajte moć sveštenika! Jezik sveštenički stvara Boga od zalogaja hleba, to je više od stvaranja sveta.«[6]

Kanon 1: »Ako iko poriče da se u sakramentu Najsvetije Euharistije nalazi pravo, istinsko i supstancijalno telo i krv zajedno sa dušom i božanstvom našeg Gospoda Isusa Hrista i kao posledica toga čitavog Hrista, već kaže da je On u njoj samo kao znak, ili sila ili figura, neka bude anatema (proklet).«[7]

Biblija jasno kaže:

»Jer jednim prinosom savršio je vavek one koji bivaju osvećeni.« (Jevrejima 10,14)

Milost se nalazi samo u Hristovim zaslugama, a to znači da sakramenti ne mogu da doprinesu ničijem spasenju. Ako Hristos svojom žrtvom opravdava grešnika koji Mu prilazi u pokajanju, onda doktrina o čistilištu nema biblijsku osnovu. U stvari, katolička doktrina u potpunosti negira Hristovu službu i zamenjuje je spasenjem uz pomoć sistema. Papa postaje vrhovni vođa, sveštenik onaj koji oprašta grehe, a Marija posrednik između čoveka i Boga. Evo nekih katoličkih izjava koje prikazuju ovo:

Sveštenik ima silu ključeva ili silu izbavljanja grešnika od pakla, čineći ih da budu dostojni raja menjajući ih od sotoninih robova u decu Božju. Sam Bog obavezan je da postupa po rasuđivanju svojih sveštenika bilo da oprosti ili ne oprosti.[8]

Čišćenje ili **Č**istilište. *1030. Svi koji umru u Božjoj milosti i prijateljstvu, ali su još uvek nesavršeno očišćeni, treba da budu uvereni u svoje večno spasenje, ali posle smrti oni odlaze u čistilište, da bi postigli svetost neophodnu za ulazak u nebo.*[9]

Katolička crkva uzdigla je Mariju na mesto posrednika, advokata i učesnika u iskupljenju ljudi, što je u jasnoj i neposrednoj suprotnosti sa učenjem Svetog pisma. Godine 1854. papa Pije IX objavio je da je Marija »bezgrešna«, a 1951. godine Papa Pije XII definisao je i sproveo doktrinu o Marijinom telesnom vaznesenju, stavljajući Mariju u položaj posrednika koji podržava dugačke spiskove molbi koje su katolički sveci slali tokom vremena.

»Grešnik koji namerava da se *neposredno obrati Hristu može da pride sa užasom i očekivanjem Njegovog gneva; ali neka samo primeni posredovanje Device kod njenog Sina i ona tom Sinu treba samo da pokaže grudi koje su ga dojile i njegov gnev odmah će se utišati.«*[10]

Katolički sveci ovako govore o Mariji:

»... Pada i izgubljen je onaj ko se ne obrati Mariji. Marija se naziva kapijom neba jer niko ne može da uđe u to sveto carstvo a da ne prode kroz nju. Put spasenja nije otvoren nikome, osim kroz Mariju... Spasenje svih zavisi od Marijine naklonosti i zaštite. Onaj koga Marija štiti biće

spasen: onaj koga ne štiti biće izgubiljen... Naše spasenje zavisi od tebe... Bog nas neće spasiti bez Marijinog posredovanja.«[11]

Marija zauzima Isusovo mesto u katoličkoj nauci. Umesto da verni gledaju u Isusa, Začetnika i Svršitelja njihove vere, oni gledaju u Mariju. U Mariji pronalaze pristup Bogu, u njoj je Crkva sva sveta, u njoj se uče poslušnosti Bogu i spisak se neprekidno nastavlja. Nijedna od ovih doktrina nema podršku u Svetom pismu, u stvari, Pismo uči sasvim suprotno. Marija zauzima Božje mesto i prema njoj se treba ponašati kao prema boginji, što je učenje kome se Katolička crkva ne protivi, čak i kada proučavamo savremenije izjave ovoj temi. Član 829. *Katehizma Katoličke crkve* kaže:

»Ali dok je u najsvetijoj Blaženoj Devici Crkva već dostigla to savršenstvo u kome postoji bez mane ili mrštine, verni se i dalje trude da pobede greh i rastu u svetosti. I tako oni svoje oči okreću Mariji: u njoj Crkva već ima svu svetost.«

Marija - Eshatološka ikona Crkve. Član 972. *Katehizam Katoličke crkve:*

»Nakon razgovora o Crkvi, njenom poreklu, misiji i sudbini, ne možemo da pronademo bolji završetak od gledanja u Mariju. U njoj razmišljamo o onome što Crkva već jeste u tajni njenog sopstvenog »hodočašća vere«, i sa njom ćemo biti u domovini na kraju njenog putovanja. Tu 'u slavi Najsvetijeg i Nepodeljenog Trojstva', 'u zajednici svih svetaca', Crkvu čeka onaj koga ona poštuje kao Majka njenog Gospoda i kao svoja sopstvena majka. U meduvremenu Majka, u slavi, koju poseduje u telu i duši na nebu, je slika i početak Crkve, kako ona treba da bude usavršena u svetu koji će doći. Slično tome ona svetli na Zemlji, do dana dokle Gospod ne dođe, znak sigurne nade i uteha hodočasničkom Božjem narodu.«

Titule koje Marija dobija u našem vremenu nalaze se u knjizi *Grmljavina pravde (Thunder of Justice):*

»Proročica ovog poslednjeg vremena, Bezgrešno začeće, Majka Crkve, Marija kao nova Eva, Carica neba i zemlje, Carica mira, Vaznesenje, Carica Svete brojanice, Carica i majka porodica, Marija kao saučesnik u iskupljenju, Posrednik, Advokat, Naša Gospa svih naroda, Kovčeg Novog zaveta, Majka drugog dolaska.«

Titule Saučesnik u iskupljenju, Posrednik i Advokat posebno treba da podstaknu ozbiljno protivljenje, jer se to očigledno protivi najjasnijim učenjima Svetog pisma. Biblija jasno uči da postoji samo jedan Iskupitelj, Posrednik i Advokat Božjeg naroda, a to ie Isus Hristos.

»Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovek Hristos Isus.« (1. Timotiju 2,5)

»Blagosloven Gospod Bog Jakovljev što pohodi i izbavi narod svoj.« (Luka 1,68)

»Ovako veli Gospod, Izbavitelj Izrailjev, Svetac njegov, onome koga preziru, na koga se gadi narod, sluzi onih koji gospodare: carevi će videti i ustati, i knezovi će se pokloniti radi Gospoda, koji je veran, radi Sveca Izrailjevog, koji te je izabrao.« (Isaija 49, 7)

»Dečice moja! Ovo vam pišem da ne grešite; i ako ko sagreši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika.« (1. Jovanova 2,1)

Ipak, bez obzira na sve to Katolička crkva spremno prihvata Mariju umesto Isusa Hrista, uskraćujući tako Hristu Njegovu posredničku ulogu. U knjizi *Grmljavina pravde,* nalazimo sledeće reči o Marijinoj ulozi i vizionarskim izveštajima koji crkvenu svetost postavljaju na najviši nivo:

»Gospa svih nacija predvidela je 'konačnu Marijansku dogmu' proglašavajući Našu Gospu 'Saučesnikom u iskupljenju, Posrednikom i Advokatom', što može da sumira i objasni marijansku teologiju, i 'kruniše' Našu Gospu. Ove vizije su pod ispitivanjem Crkve dok se ovo piše. Kardinal Racinger je napisao Vizionaru da ne postoje nikakve teološke prepreke za moguće objavljivanje dogme.« (str. 53,54)

Još više iznenađuje spremnost Katoličke crkve da učenja o Mariji proširi do ekstrema i prizna Mariju kao boginju i deo božanstva. Govoreći o tome, *Kronen Cajtung,* 30. 8. 1997. godine, objavio je ovaj članak u Nemačkoj pod naslovom: »Milioni američkih katolika žele božansku Devicu Mariju«. Prema ovom članku i propratnom tekstu u *Njusviku,* iza scena se odvija pregovaranje sa Vatikanom o ovome, a kardinal Džon O'Koner i papa Jovan Pavle II se, prema članku, ne protive ovoj ideji.

Rimokatolička nauka kao da je odlučila da što više smanji Isusovu ulogu u spasavanju duša i u najboljem slučaju da Ga poistoveti sa bilo kojim osnivačem verskog sistema u svetu. Isus je ili Bog, i kao takav Jedan na Nebu koji može da nas spase, ili On to nije. Nemoguć je kompromis u ovom pitanju, bez obzira koliko neko menja pravila da bi odgovarala željama celokupne grupe. Biblija ovu temu uspešno rasvetljava:

»Jer nema drugog imena pod nebom danog ljudima kojim bismo se mi mogli spasti.« (Dela 4,12)

Bez obzira na to, da bi postigla cilj verskog jedinstva, Katolička crkva uči suprotno. Posle Vatikana II, jezuiti Karlu Raneru poveren je zadatak koji obuhvata pomirenje svih crkava i religija sa Rimom pod izgovorom da spasenje postoji u svakoj veroispovesti, pod uslovom da vernici priznaju prevlast Rima. Hristova uloga mora da bude svedena na najmanju meru, jer će to omogućiti postizanje ovog cilja. Ovo novo učenje koje vodi otpadu od istine uskoro je bilo predstavljeno u višim svetskim obrazovnim institucijama, a katolički teolozi i naučnici snažno su podržali ovu ideju. Pol Niter, profesor teologije na Univerzitetu Ksavijer i nekadašnji student Karla Ranera na Pontifikalnom gregorijanskom univerzitetu u Rimu, napisao je knjigu pod naslovom: Nema *drugog imena? Kritički pregled hrišćanskih stavova prema svetskim religijama,* u kojoj zagovara i razrađuje ideju da Isus Hristos nije jedini put spasenja. Leonard Svidler u *Dnevniku ekumenskih studija* piše:

»Pol Niter se iskreno suočava sa zagonetkom onoga što predani hrišćanski vernik teološki čini s obzirom na rastuće dokaze, naučne i iz lične perspektive, da postoje drugi putevi za vođenje ispunjenog istinskog ljudskog života, osim hrišćanskog puta. Može li osoba da se 'spase', to jest da živi istinskim ljudskim životom kroz neko drugo ime osim Isusa Hrista? Niterov odgovor je da se čovek može 'spasiti' kroz neko drugo ime, zatim nastavlja da pokazuje kako se ova tvrdnja teološki može objasniti u potpunoj hrišćanskoj predanosti. Ovo je prvostepena kreativna teologija. To je teologija urađena na jedini način koji je danas moguć: u dijalogu sa drugim svetskim religijama i sa sopstvenim hrišćanskim tradicijama...«

Ovo je zaista izraz kreativne teologije, ali ne i biblijske teologije. Zapazite kako je definicija spasenja promenjena u »živeti istinskim ljudskim životom« pre nego što neko može da izvrne Pismo dovoljno da prilagodi sve svetovne poglede tako da teologija ekumenizma može da deluje na »jedini način koji je danas moguć«.

Mnoge katoličke doktrine svoj oslonac nalaze u spisima gnostika i u apokrifima (apokrifi su knjige koje Katolička crkva smatra kanonskim i koje se nalaze u katoličkoj Bibliji. One su zasnovane na misticizmu i navodno sadrže tajne doktrine (sakrivene stvari) koje su otvorene prosvetljenima ili prosvećenima.) O *apokrifima,* na koncilu u Trentu je objavljen:

»Ko god ove knjige i svaki njihov deo ne primi kao svete i kanonizovane, kao što ih često čitaju u Katoličkoj crkvi, i koje se nalaze u starom izdanju Vulgate Latin, ili namerno i svesno prezre spomenute tradicije, neka bude proklet.« (Council of Trent fourth session)

Ovi spisi nikada nisu smatrani delom Kanona, jer je jasno da se suprote Svetom pismu, kao što možemo da vidimo iz nekoliko sledećih primera:

Umetnost veštičarenja: Tobija 6,4-8.

»Raspori ribu, izvadi joj srce, jetru i žuč... kad koga muči demon ili zao duh: treba to pred takvim, bio muškarac ili žena, spaliti, i nikada ga zao duh više neće mučiti. A žuč se uzima da se njome premažu oči na kojima su bele mrlje, tako te bolesnik ozdravi.«

Biblijski ukor za ovaj postupak nalazi se u Jevanđelju po Marku 16,17. i Delima 16,18:

»A znaci onima koji veruju biće ovi: imenom mojim izgoniće đavole; govoriće novim jezicima.« (Marko 16,17)

»A kad se Pavlu dosadi, okrenu se i reče duhu: Zapovedam ti imenom Isusa Hrista, iziđi iz nje. I iziđe u taj čas.« (Dela 16,18)

Spasenje delima: Tobija 12,9.

»Milostinja oslobađa od smrti, ona čisti od svakoga greha.«

Biblijski ukor:

»Znajući da se propadljivim srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnog svog življenja, koje ste videli od otaca; nego skupocenom krvlju Hrista, kao bezazlena i prečista jagnjeta.« (1. Petrova 1,18.19)

Molitva za mrtve: 2. O Makabejcima 12-43-46.

»Jer da nije verovao da će pali vojnici uskrsnuti, bilo bi suvišno i ludo moliti za mrtve... Zato je za pokojne prinio žrtvu naknadnicu, da im se oproste gresi.«

Biblijski ukor:

»Ako li u videlu hodimo, kao što je On sam u videlu, imamo zajednicu jedan s drugim, i krv Isusa Hrista, Sina Njegovog, očišćava nas od svakog greha.« (1. Jovanova 1,7)

Prostor ne dozvoljava iscrpnu diskusiju o brojnim razlikama u prevodu između različitih Biblija, ali činjenica je da su prevodi, koji se oslanjaju na katolička dokumenta veoma problematični u nekim svojim delovima. Neki primeri iz Vulgate i prevodi zasnovani na Vulgati krče put obožavanju relikvija i dovode u pitanje snagu i prisutnost božanskog nadahnuća.

Greške u Vulgati:

2. Timotiju 3,16: *»Sve je pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi.« (Karadžić-Daničić)*

Verzija Douaj (Douay): »Sve Pismo koje je Bog nadahnuo je korisno.«

Jevrejima 11,21: *»Verom Jakov, umirući, blagoslovi oba sina Josipova i duboko se prignu oslonjen na vrh svojega štapa.« (Stvrnost) Verom blagoslovi Jakov umirući svakog sina Josifovog, i pokloni se vrhu palice njegove. (Daničić-Karadžić)*

Otkrivenje 22,14: *»Blago onome koji tvori zapovesti Njegove, da im bude vlast na drvo života, i da uđu na vrata u grad.« (Daničić-Karadžić)*

Prevedeno iz *Codeks Vatikanus: »Blago onima koji peru svoje haljine.«*

U borbi protiv stava reformatora, Katolička crkva pokrenula je protivreformaciju koju je predvodio jezuitski red. Doktrine u duhu preterizma i futurizma, koje su objavili Alkasar i Ribera, dva jezuitska sveštenika, godine 1585. redefinisale su poziciju reformacije o antihristu i naglasak sa papstva prenele na grčkog cara Antioha Epifanusa IV, odnosno i na nekog budućeg tiranina koji će u budućnosti progoniti Jevreje. Doktrina visokog kriticizma, koju su započeli katolički teolozi Ričard Sajmon i dr Aleksandar Gedes godine 1678. iščupala je srce iz Svetog pisma i dovela u pitanje najjasnija učenja o istoriji i počecima. Mojsijevi spisi pripisani su carstvu mitologije, a vera je zbačena na tle. Isus je izgovorio snažan prekor onima koji vrednost Svetog pisma dovode u pitanje:

> *»Jer da ste verovali Mojsiju tako biste verovali i meni; jer on pisa za mene. A kad njegovim pismima ne verujete kako ćete verovati mojim rečima?« (Jovan 5,46.47)*

Katolička crkva službeno je negirala biblijski izveštaj o stvaranju i odbacila ga. *Sandej Tajms,* od 6. decembra 1987. godine, u članku koji je napisao Nik van Outšurn, u Sidneju, objavio je sledeći naslov: »Stvaranje je glupost«... Katolička crkva službeno je odbacila doslovno tumačenje Stvaranja prema 1. Mojsijevoj kao »krajnju glupost«. Službena deklaracija ovog učenja, koju je napisao Papa Jovan Pavle II, objavljena je u internacionalnoj štampi i *Tajm Magazin* je objavio ovakav naslov: »Razmišljanje Vatikana evoluira... Papa je svoj blagoslov dao prirodnoj selekciji, iako Ijudska duša ostaje izvan dohvata nauke«. Izjavu koja još više zaprepašćuje, dao je jezuit Konsolomađo, koji je u intervjuu za časopis *Elm Strit* 1999. godine, u njihovom članku »Nebo i priroda peva«, odgovorio na pitanje: *»Zar vi Ijudi niste kreacionisti«,* tako što je izjavio da je kreacionizam *»jeres iz devetnaestog veka. Drevni crkveni oci znaju bolje nego da tumače Bibliju na taj način«.*

Katolička crkva pokušavala u prošlosti je da zabrani čitanje i distribuciju Božje reči. U stvari, Sveto pismo ušlo je u: »Indeks zabranjenih knjiga«, koji je načinio papa Pavle IV 1599. godine, a arhibiskup Adolfus je 1462. prekinuo štamparske dogovore između Gutemberga i Sefera s ciljem da spreči širenje Biblije.[12]

Kada zabranjivanje Biblije nije moglo da ugasi Reč, onda je Reč učinjena praznom uz pomoć doktrina visokog kriticizma ili oslanjanjem na autoritet »Tradicije« koja je stavljena iznad Svetog pisma. Tradicija je korišćena za održavanje stila za prekrivanje bezbrojnih učenja koja su se neposredno protivila jednostavnom »tako kaže Gospod«. Rim nije promenio ovo učenje, čak i posle Vatikana II on kaže:

> *»Činjenica da Sveto pismo i tradicija idu zajedno govori o dva pravila koja upravljaju načinom na koji Crkva pristupa Božjem otkrivenju. Prvo od ovih pravila veoma jednostavno je imenovano u Vatikanu II ovim rečima: Iz onoga što je rečeno sledi da Crkva ne uzima svoje znanje iz svega onoga što je Bog otkrio samo u Svetom pismu. To je zbog toga što oboje (tradicija i Sveto pismo) moraju da se prihvate i poštuju sa jednakom privrženošću i čašću... Drugo, neraskidiva veza između Svetog pisma i tradicije doprinosi činjenici da je za katolike tradicija kontekst unutar kojeg se Sveto pismo tumači, baš kao što samu tradiciju treba razumeti i živeti u skladu sa Pismom.«*[13]

Papska nepogrešivost i apsolutni autoritet je sledeća tema koju reformatori dovode u pitanje. Otac Bonaventura Hinvod, govornik Katoličke crkve, potvrđuje ovu doktrinu na sledeći način:

> *»... Očigledno je da Crkva ne može da pogreši u sprovođenju ove službe o božanskom otkrivenju. Aii ako je papa centar i garancija ovog jedinstva, i ako on uživa puni autoritet u pitanjima vere i morala, onda znači da ni on ne može da odvede Crkvu da pogreši u pitanjima o božanskom otkrivenju... Postoji samo jedno jedino telo koje nosi vrhovni apostolski autoritet u crkvi, i to je Kolegijum biskupa u zajednici sa njegovim poglavarem, papom. Prema tome, kada god papa u potpunosti iskoristi svoje pravo vidljivog poglavara Crkve, on nastupa kao poglavar Apostolskog koledža. Zato je Vatikan I insistirao da papa, kada sprovodi svoj autoritet vrhovnog učenja, bude zaštićen od greške od strane te iste nepogrešivosti koju je Hristos zaveštao svojoj Crkvi. Kardinali određuju* novog *papu. Kada novi papa prihvati ovu odluku, on neposredno od Hrista prima svu silu koja je neophodna za sprovođenje papske službe. To obuhvata i harizmu nepogrešivosti.«*[14]

Ovo izgleda kao da se papa čini bogom, što je zaista tvrdnja koju su pape izgovarale, i pošto su nepogrešivi, ona ne može da bude ukinuta.

Papa Bonifacije VIII u svojoj BULL UNAM SANCTAM je naveo:

> *»Rimski pontif sudi svim ljudima, ali njemu niko ne sudi. Mi objavljujemo, tvrdimo, definišemo i izjavljujemo: Za svako biće je od suštinske važnosti za spasenje da bude pokorno rimskom pontifu... reči koje je Hristos rekao, 'podložio si sve pod njegove noge' mogu da budu potvrđene u meni... Ja imam autoritet Cara nad carevima. Ja sam sve i iznad svega, tako da sam Bog i ja, namesnik Božji, imamo samo jedno postojanje, i ja mogu sve što Bog može. Šta onda možete da načinite od mene, osim Boga?«*

Dok čitamo ovakve reči, na um nam dolaze upozorenja iz Biblije:

> *»Da vas niko ne prevari nikakvim načinom; jer neće doći dok ne dođe najpre otpad, i ne pokaže se čovek bezakonja, sin pogibli, Koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog.« (2. Solunjanima 2,3.4)*

Bez obzira na ovo upozorenje, mnogi obilno piju vino vavilonsko. Lažna rimska učenja prodrla su u verske sisteme u svetu i protestantske crkve često prednjače ne samo u prihvatanju ovih doktrina, već i u njihovom širenju na seminarima i u crkvama. Na primer, doslovno čitav hrišćanski svet prihvatio je ili preterizam, doktrinu da je antihrist došao, ili futurizam, doktrinu da će On tek doći. Doktrina o besmrtnosti duše jedna je od onih koje najviše odvode na pogrešan put, a nju je takođe objavio Rim. Ova doktrina otvorila je ustave kroz koje su lažne doktrine ušle u Crkvu, i otvorila put spiritizmu i lažnim manifestacijama koje će u poslednje dane varati stanovnike sveta (vidi poglavlje *Mistično carstvo smrti).* Prihvatanjem ovih učenja, ili spremnošću da sa njima stvara kompromis, pa čak i više, prihvatanjem papske prevlasti, protestantizam je pao i postao deo Vavilona.

Prošlo je vreme u kome je protestantizam imao hrabrosti da kaže da je mali rog iz Knjige proroka Danila 7. poglavlja papstvo, antihrist. Cak su to nekad urezali u kamen koji se nalazi iznad vrata na gradskoj kući u Nirnbergu (vidi slike 4.4 i 4.5). Međutim, oni danas ćute. Postojalo je vreme u kome su protestanti verovali da je Bog za šest doslovnih dana stvorio Zemlju, ali promenili su i isto kao Rim prihvatili teoriju evolucije. Većina protestantskih crkava odbacuje zapise o Potopu i Stvaranju onako kako su zapisani u prvih 1 1 poglavlja Prve knjige Mojsijeve, nazivajući ih mitovima. Kada je istina o Božjoj svetoj Suboti došla u protestantski svet i njegovim vođama, oni su je odbacili i uhvatili se za tradiciju

svetkovanja nedelje, što je tradicija Katoličke crkve. Tokom vekova crkve u svetu nastavile su da odbacuju istinu o Božjoj suboti. Ipak, bez obzira na odbacivanje istine od strane formalnih crkava, Bog je uputio poseban poziv svojoj iskrenoj deci u Vavilonu. Bog ne želi da ova poštena i iskrena deca ostanu u stanju palog Vavilona, pa ih u Otkrivenju 18, 4. poziva: *»Izađite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena.«*

Poslednja vavilonska konfederacija pod papinim vođstvom sastojaće se od tri značajna činioca, a to su aždaja, zver i lažni prorok (Otkrivenje 16,13.19).

> *»I grad veliki razdeli se na tri dela, i gradovi neznabožački padoše; i Vavilon veliki spomenu se pred Bogom da mu da čašu vina ljutog gneva svog.« (Otkrivenje 16,19)*

> *»I videh iz usta aždahinih, i iz usta zverinih, i iz usta lažnog proroka, gde izidoše tri nečista duha, kao žabe. Jer su ovo duhovi davolski koji čine čudesa i izlaze k carevima svega vasionog sveta da ih skupe na boj za onaj veliki dan Boga Svedržitelja.« (Otkrivenje 16,13)*

Drevni Vavilon služio je kao tip savremenog Vavilona. Slično upozorenju za izlazak iz tipskog Vavilona, tako će na kraju istorije sveta biti ponovljeno upozorenje o antitipskom Vavilonu.

> *»Bežite iz Vavilona i izbavite svaki dušu svoju da se ne istrebite u bezakonju njegovom, jer je vreme osvete Gospodnje, plaća mu što je zaslužio. Vavilon beše zlatna čaša u ruci Gospodnjoj, kojom opoji svu zemlju; vino njegovo piše narodi, zato poludeše narodi.« (Jeremija 51,6.7)*

Jedno pravilo u tipologiji glasi da je antitip uvek veći od tipa. Na primer, jagnje u žrtvenom sistemu bilo je tip Isusa, tako je Isus veliki antitip (umesto tipa). Isus očigledno predstavlja ispunjenje jagnjeta koje je zaklano; On je mnogo veći od jagnjeta, i pošto On ispunjava obećanje o iskupljenju prikazanom preko iagnjeta, žrtveni sistem je prestao posle Isusa.

Jerusalim je takođe, bio tip Novog Jerusalima, doma svih iskupljenih iz svih vekova. Pojedini savremeni tumači imaju sklonost da krše ovo pravilo tako što antitip izjednačavaju sa doslovnim tipom. Na primer, oni čekaju da doslovni Jerusalim postane prestonica Gospodnjeg carstva, iako Biblija jasno navodi da će Novi Jerusalim sići sa Neba odeven kao nevesta, i da će to biti grad koji nije sagradio čovek, već Bog (Otkrivenje 21,2.10). Isto tako, duhovni Vavilon ne može da pronađe svoje ispunjenje u ruševinama drevnog Vavilona, čak iako grad bude obnovljen, već predstavlja veliki otpad svetskih razmera koji deluje na kraju vremena. Tri značenja Vavilona predstavljaju sotonin lažni sistem bogosluženja i njegovo lažno trojstvo.

Aždaja je prepoznata kao sotona, i predstavlja skrivenog boga, lažnog boga oca. Njegova dela protiv čoveka odvijaju se u sakrivenom, nevidljivom obliku, a njegova sila manifestuje se kroz spiritizam u svim njegovim oblicima. Očigledno, demonske sile nalaze se iza sva tri značenja Vavilona, ali sotona je sakriven u spiritizmu. Savremeni pokret Novo doba predstavlja jednu od manifestacija sastojaka aždaje. Zver predstavlja lažnog sina. To je lažni Isus Hristos. Zver smo već prepoznali kao papstvo koje tvrdi da je Hristov predstavnik na Zemlji. Baš kao što je Hristos zadobio smrtnu ranu na krstu, tako je i zver zadobila smrtnu ranu, ali je preživela. Kao što je Hristos vaskrsao iz mrtvih, tako se iscelila smrtna rana zveri. Kao što je trebalo da Hristos primi svu čast, tako će se čitav svet diviti zveri i odavati joj čast. Kao što svako koleno treba da klekne pred Isusovim imenom, tako danas papstvo zahteva priznanje svoje prevlasti.

Poslednje značenje Vavilona je lažni prorok, i u skladu sa tim mora da predstavlja lažnog svetog duha. To je lažni prorok koji čini velika čuda i znake (Otkrivenje 19,20). U Otkrivenju 13. poglavlju on je povezan sa drugom zveri koju smo prepoznali kao Sjedinjene Američke Države. Danas je protestantska Amerika zemlja koja izvozi pokrete probuđenja i pentekostalni oblik religije svetu. U nekim savremenim hrišćanskim krugovima, postoji mišljenje da je Sveti Duh ženskog roda, a svetlost daje ono što se u

drevnim religijama, kao i u katolicizmu, ta čudotvorna sila bogova uglavnom manifestovala preko ženskih božanstava, kao što su Rea, Ištar, Astarta, Izida, a sada Marija u papstvu. »Manifestacije Duha« su takođe veoma česte u protestantskom svetu, a sve to vodi prema jedinstvu sa Rimom. Kada se molio za jedinstvo svoje Crkve, Hristos nikada nije spomenuo jedinstvo u otpadu, već jedinstvo u istini. Pale protestantske crkve koje se pridružuju Rimu prihvatanjem papske prevlasti postaju deo Vavilona i tako čine ovo treće značenje Vavilona u poslednjem vremenu, konačnu konfederaciju koja se suproti Božjem autoritetu i Njegovom zakonu (vidi poglavlje *Duh jedinstva).* O ždaji ćemo više govoriti u poglavlju *Pokret Novo doba,* a o lažnom proroku govorićemo u *Tuđem ognju.*

Opis žene (crkve) u Otkrivenju 17. poglavlju poklapa se sa svim vidovima ponašanja Rima. Pored toga što »imaše čašu u ruci svojoj punu mrzosti i poganštine bludstva svog«, u tekstu iz Otkrivenja 17,1. istaknuto je da ona »sedi na vodama mnogima«, a u Otkrivenju 17,4. da *»žena beše obučena u porfiru i skerlet i nakićena zlatom i kamenjem dragim i biserom«.* Voda predstavlja narode:

> *»I reče mi: Vode, što si video, gde sedi kurva, ono su ljudi i narodi, i plemena i jezici.« (Otkrivenje 17,15)*

To znači da Crkva, predstavljena ženom, mora da bude univerzalna crkva. Reč »katolik« doslovno znači »univerzalan«. Tako Rimokatolička crkva tvrdi da je univerzalna crkva, i kao što smo videli, tvrdi da ima vlast nad svim nacijama.

> *»I žena, koju si video, jeste grad veliki, koji ima carstvo nad carstvima zemaljskim.« (Otkrivenje 17,18)*

Što se tiče boje njenih haljina, određenu boju svetlo narandžasto-crvenu koju je Crkva službeno odredila za »skerletnu« često nose kardinali Katoličke crkve. Katolički sveštenici nose crvene odežde na Veliki petak, Cveti, Pedesetnicu, rođendanske proslave apostola i jevanđelista i za Praznik mučenika. Oni nose ljubičaste odežde za Božić, Veliki post i sahrane, iako su u te dane moguće i neke druge boje. Druge dozvoljene boje su bela, zelena, crna, ružičasta i zlatna. Poseta Vatikanu pružiće potvrdu o neizmernom bogatstvu kojim su prekrivene katoličke ikone. Zlato, drago kamenje i biseri krase statue Marije i svetaca, a službene odore koje nose pape u posebnim prilikama su bogatije u zlatu i nakitu od bilo koje zemaljske krune. Zlatna tijara (trostruka kruna), koja je izložena u Vatikanskom muzeju i koju je papa nosio prilikom svoje inauguracije, ima neopisivu vrednost. Bogatstvo i blago utrošeno za velelepne zgrade koje su u vlasništvu Rimokatoličke crkve takođe je neopisivo.

> *Na njenom čelu napisano je ime: »Tajna, Vavilon veliki, mati bludnicama i mrzostima zemaljskim.« (Otkrivenje 17,5)*

Da li Rim primenjuje izraz »tajna« na svoju instituciju i učenja? On zaista to čini.

Papa Jovan Pavle II govorio je o »tajni (ili misteriji) Crkve« u emisiji Vatikanske informativne službe (17. septembar 1997). »Tajna« je izraz koji Katolička crkva koristi i da bi opisala misu, ili trans-supstancijaciju hleba i vina u telo i krv Hristovu. U misi, sveštenik govori o »Tajni vere«. Katolička brojanica takođe je povezana sa tajnama vere. Postoji 15 dekada molitava (150 recitacija) i tokom svake od ovih dekada priziva se jedna od »tajni« Crkve. Petnaest tajni brojanice podeljene su u tri grupe: radosna, žalosna i slavna. Pet radosnih tajni su: *Tajna* Blagovesti, *Tajna* posete (device Marije Jelisaveti, prim. prev), *Tajna* rođenja Gospodnjeg, Tajna predstavljanja u Hramu i Tajna pronalaženja Isusa u Hramu. Pet žalosnih tajni su: Tajna patnje u vrtu, Tajna libanja na stubu, Tajna krunisanja trnjem, *Tajna* Isusa koji nosi svoj krst i *Tajna* raspeća. Pet slavnih Tajni su: *Tajna* Vaskrsenja, Tajna Vaznesenja našeg Gospoda,

Tajna Silaska Svetog Duha, Tajna Vaznesenja Blažene Device i Tajna krunisanja Blažene Device kao Carice neba. Sledi dalji opis žene iz Otkrivenja 1 7. poglavlja:

> *»I videh ženu pijanu od krvi svetih i od krvi svedoka Isusovih; i začudih se čudom velikim kad je videh.« (Otkrivenje 17,6)*

Kao što smo govorili u poglavlju *Čovek iza maske*, Rim je tokom istorije progonio one koji su se držali Božje reči kao jedinog izvora svog nadahnuća. Mnogi veliki reformatori bili su ubijeni zbog svoje vere, a milioni su umrli u verskim ratovima koje je vodio papa ili nestali u vatrama Inkvizicije. Žena iz Otkrivenja 17, poglavlja sedi na sedam bregova ili planina:

> *»Ovde je um, koji ima mudrost. Sedam glava, to su sedam gora na kojima žena sedi.« (Otkrivenje 17,9)*

Postoji više od jednog tumačenja za ovaj tekst, ali u doslovnom smislu Rim je poznat i kao grad na sedam brda, ili sedam planina. Tih sedam brda su Kapitol, Kvirinal, Viminal, Eksvilin, Celian, Aventin i Palatin. Brda ili visoka mesta u drevno vreme služila su kao mesta za bogosluženje i žrtvovanje. Bogovi koji su bili obožavani na ovim mestima predstavljali su manifestaciju boga Sunca koji je bio dvopolan, u tom smislu da je mogao sebe da otkrije u muškom ili ženskom obliku. Štaviše, sistem obožavanja bio je zasnovan na spasenju delima, ali uključivao je spasitelja ili lažnog mesiju, i posrednike oba pola. Još jedan razlog zbog koga se verska konfederacija na kraju vremena, pod vođstvom pape, naziva »Vavilon« nalazi se u činjenici da je vavilonski sistem bogosluženja obavijen svojim tajnama, kao u religijama, kao što je budizam, hinduizam, druge svetske religije, pa čak i islam.

Paganski sistem obožavanja Sunca

Vavilonski sistem bogosluženja u suštini se održao do da nas. Drevni Haldeji obožavali su panteon muških i ženskih bogova koji su predstavljali boga Sunca. Postojala su uglavnom tri vida u ovom sistemu obožavanja Sunca, koji su predstavljali oca, majku i sina. To su bili bog Bel ili Marduk, Ninus sin, koji je takođe obožavan i kao Tamuz, i žensko božanstvo Rea koje je, obožavano kao Ištar ili Astarta, predstavljalo majku. Ona se spominje kao »carica neba« i »ona koja utišava gnev«. Obožavanje majke i deteta bilo je osnova drevne religije. U raznim svetskim religijama isti sistem bogosluženja ponavlja se pod različitim imenima. U Egiptu su obožavali Izidu i Ozirisa ili Horusa, u Indiji Isi i Isvara, u Kini i Japanu kao majku boginju Šingmu sa detetom, u Grčkoj kao Ceres ili Afrodita i Plutus, u Rimu kao Fortunu i Jupitera, ili Veneru i Adonisa, i u Skandinaviji kao Frigu i Valdera. Majka i dete obožavani su u Vavilonu kao Ištar i Tamuz, i u Fenikiji kao Astarta i Val. Štaviše, dete je obožavano i kao muž i kao sin boginje.

Sin, ili muški činilac božanstva majka-dete, je lažni spasitelj, i tako je postao lažni Isus Hristos. Sve titule koje se u drevnim religijama odnose na Isusa takođe su upotrebljavane i za dete. Na primer: Zoroaster se, takođe, odnosi na »seme« ženino, Mitra (persijski bog Sunca) odnosi se na Spasitelja, Dionizije na nosioca greha, Bahus na rastinje, Višna na čoveka-žrtvu, Oziris na cara nad carevima.

Sistem ovakvog bogosluženja svoj početak nalazi u legendi o Nimrodu i njegovoj ženi Semiramidi. Nimrod je bio otpadnik i pobunjenik protiv Boga, isto kao njegov otac Hus. Nimrod je bio ubijen zbog svojih zlih dela, i prema drevnom, patrijarhalnom sistemu, delovi njegovog tela poslati su u razne gradove kao upozorenje. Njegova žena Semiramida je pobegla, ali je proširila glasine da se vazneo na nebo, gde je postao jedno sa Suncem. Kada je Semiramida kasnije rodila sina, tvrdila je da je on reinkarnacija njenog obogotvorenog muža, i da se vratio kao spasitelj ljudske rase. Ona je kasnije obogotvorena kao majka boga, koja se vaznela na nebo kao nebeska carica. U raznim kulturama, ista

osnovna božanstva obožavana su pod različitim imenima.

Obožavanje Sunca često se smatra primitivnim, ali u stvari je prefinjeni, zadivljujući, nadahnjujući sistem bogosluženja koji utiče na čula i grandioznim ceremonijama zarobljava um. Ovaj sistem bogosluženja ponavljan je kroz generacije, i u naše vreme čini osnovu svih religija kao što su zemaljske religije, budizam, hinduizam i katolicizam. U tajnama katolicizma, obožavanje Sunca dostiže najvišu formu. Imena bogova su se promenila, ali sistem bogosluženja ostao je isti.

	Nimrod Gospodar neba	Tamuz Sin ili Mesija	Semiramida Nebeska carica
Izrailj	Val	Tamuz	Astarota
Fenikija	El	Bahus	Astarta
Vavilon	Bel	Tamuz	Rea, ištar
Asirija	Ninus	Herkules	Veltis
Grčka	Zevs	Dionizije	Afrodita
Rim	Jupiter	Atis	Cibela, Dijana
Egipat	Ra	Oziris, Horus	Izida, Hator
Indija	Višnu	Krišna	Isi, Devaki
Kina	Pan-ku	Ji	Heng-o-matsupo
Meksiko	Teotl	Kvecekoatl	Koatliku
Skandinavija	Odin	Valder	Friga, Freja

Slika 9.2

Kao što je bog Sunce (Nimrod) zaronio u vode reke (Eufrat), tako je reinkarnirani sin zaronio u vode utrobe da bude obožavan kao spasitelj. Ciklus sunca predstavlja ovaj drevni ciklus izlazećeg Sunca (Brama), Sunca u meridijanu (Šiva) i Sunca na zalasku (Višnu). Noću se Sunce odmara u utrobi okeana u tami podzemnog sveta (što predstavlja smrt i patnju boga Sunca). Kao bog okeana (Posejdon, Neptun), obožavan je i kao bog riba Dagon (Dag = riba, On = ime boga sunca koje je imao u Egiptu), koji je zaronio u vode utrobe da bi se ponovo rodio. Najistaknutiji oblik bogosluženja u Vavilonu bio je posvećen Dagonu, kasnije poznatom kao Ihtus, ili riba. U haldejsko vreme, poglavar crkve bio je Dagonov predstavnik, on je smatran nepogrešivim i obraćali su mu se sa »Vaša svetosti«. Nacije koje su se pokoravale Vavilonu morale su da poljube prsten i papuču vavilonskog boga-cara. Iste moći i iste titule do današnjeg dana prisvaja dalaj lama iz budizma, i papa. Štaviše, odore paganstva, mitra riba i haljine Dagonovih sveštenika danas nose savremeni biskupi, kardinali i pape.

Papstvo prisvaja pravo na apostolsko nasleđe, i tvrdi da je njegov sistem bogosluženja bio prenošen kroz tradiciju, koja je u stvari vavilonska tradicija i nema nikakve veze sa Isusovim učenjima. Katoličke doktrine kao što je krštenje novorođenčadi, skropljenje novorođenčadi za vreme krštenja, učenje o smrti i besmrtnosti, molitve mrtvima i relikvijama, ponavljanje molifve upotrebom brojanica, doktrina o opraštanju greha, učenje o paklu, misa i obožavanje nedelje, neposredno potiču iz drevnog Vavilona. Kada je rimski car Konstantin sklopio brak između paganstva i hrišćanstva, otvorila su se vrata kroz koja su se lažne doktrine uvlačile u Crkvu i postepeno u bogoslužbeni sistem.

LAŽNE DOKTRINE	DATUM
Nedelja	321-364. n.e. Sabor u Laodikeji
Obožavanje relikvija	337. n.e.
Brojanice	366. n.e.
Misa	394. n.e.
Večne muke	590. n.e.
Oproštajnice	799. n.e.

Obožavanje Marije	850. n.e.
Ispovedanje	1198. n.e.
Zabranjivanje Biblije	1299. n.e.
Krštenje novorođenčadi	1311. n.e.
Tradicija iznad Svetog pisma	1563.[15] (ponovo utvrđeno)
Transsupstancijacija	1563. (ponovo utvrđeno)
Čistilište	1563. (ponovo utvrđeno)
Opravdanje verom i delima	1563. (ponovo utvrđeno)
Oproštajnice	1563. (ponovo utvrđeno)
Preterizam/futurizam	1585.
Bezgrešno začeće	1854.
Papina nepogrešivost	1870.
Papa suvereni vladar	1929.
Marijino vaznesenje	1951.
Marija kao posrednik	očekuje se konačno vatikansko objavljivanje

»Kao što slojevi zemlje redom prekrivaju jedan drugi, tako je sloj za slojem prevara i izmišljotina gomilana u Crkvi.«[16]

Crkveni istoričar Filip Šaf piše:

»Nijedna crkva... u hrišćanstvu nikada nije pala tako duboko kao Latinska crkva u desetom veku.«[17]

U rimokatoličkoj misi, euharistija ili »hostija« (okrugli hleb) potiče iz latinskog značenja reči »žrtva«. Ona je okrugla, jer predstavlja simbol Sunca. Ona se obično za vreme ceremonijalnih misa stavlja na monstrancu (ili prikaznicu) sa polumesecom, što simboliše uranjanje Sunca u utrobu boginje. Neke monstrance nose slova »SFS« što u Tajnama predstavlja broj 666, jer je S šesto slovo drevnog grčkog alfabeta, a F šesto slovo našeg (tj. engleskog, prim. prev) reda slova. Okrugli disk u polumesecu bio je simbol drevnog Vavilona i nalazi se u svim drevnim religijama. Ovi simboli veoma su istaknuti u katoličkim katedralama, i često predstavljaju okrugli oblik majke sa detetom unutar polumeseca. Ponovno rađanje boga Sunca proslavljano je u vreme Vavilona jedenjem okruglog hleba, i često je primenjivano na mitraističkim bogosluženjima u obožavanju Ozirisa, i znači isto kao i ono što se danas upražnjava u Katoličkoj crkvi. Istoričar Bišop kaže:

»Okrugli hleb, čija je 'okruglina' tako važna u Rimskoj Tajni, je samo još jedan simbol Vala, ili Sunca.«[18]

Sunce u polumesecu opisano je kao zvezda u drevnim verskim simbolima. Ovaj simbol srećemo u islamu kao znak za predstavljanje ove religije. Islamska verovanja u suštini se ne razlikuju od katoličkih. Islam je verski sistem zasnovan na spasavanju delima. Običaj obožavanja relikvija duboko je ukorenjen u islamskoj tradiciji zajedno sa obožavanjem brojnih biblijskih proroka kao što su Ilija i Jovan Krstitelj. Kao i u katolicizmu, poštovani mrtvi nalaze se na »svetim mestima« bogosluženja, primeri uključuju Muhamedove ostatke u Meki i glavu Jovana Krstitelja u Velikoj Džamiji u Damasku. Značajno je istaći da je arhibiskup Isodor Batika u martu 2001. godine objavio da baš ta džamija treba da čini centar prve papine posete džamiji. Islam, slično katolicizmu, ohrabruje hodočasnike da putuju u sveta mesta. Obe religije sprovode ponavljanje molitava i koriste brojanice koje ih vode kroz određeni duhovni proces, obe religije poznaju Mariju kao najvišu ženu na nebu. Štaviše, islamska umetnost takođe je ukorenjena u drevnoj tradiciji obožavanja Sunca.

Istorijat papske titule »Pontifeks Maksimus« može u različitim oblicima da se prati unazad sve do

drevnih haldejskih pontifa. Kada su Medo-Persijanci osvojili Vavilon, vavilonska religija se održala, ali posle jedne pobune sveštenstva vavilonski sveštenici prognani su iz Medo-Persije, pa su svoje sedište premestili u Pergam. Sa sobom su poneli svoje titule i odežde. Poslednji pontif, pergamski car bio je Atalus III, koji je svoju titulu zaveštao rimskom imperatoru 133. godine nove ere. Godine 375. nove ere, imperator Gracijan odbio je titulu, a godine 431. nove ere, titulu je preuzeo Damaskus, rimski biskup. Sadašnji Kardinalski kolegijum sa papom na čelu istovetan je sa kolegijumom pontifa sa Pontifeksom Maksimusom na čelu. Ključevi nisu Petrovi, već potiču iz vavilonskog vremena, jer je postojalo verovanje da ovaj Božji predstavnik ima silu da otključa nebo ili pakao. U *Papal Monarchi* nalazi se jedna izjava o papinom položaju:

> *»Paks Romana je prestala da postoji. To je univerzalna zbrka. Ali kada god neki biskup predsedava dvorom, religija štiti sve što je ostalo od drevnog poretka. Novi Rim se polako pojavljuje na horizontu. To je naslednik religije, cara više nema... ali Pontifeks Maksimus postoji... On je sada Hristov vikar, koji staru civilizaciju nudi plemenima sa severa. On ih obraća u svoj kredo i oni mu služe kao svom ocu i vrhovnom sudiji.«*[19]

Oni priznaju da je pagansko obožavanje nedelje došlo iz mnogoboštva, a i to je potvrđeno standardnim definicijama iz rečnika.

> *»Crkva je uzela paganski filozofiju i učinila je tvrđom vere protiv neznaboštva. Uzela je paganski nedelju i učinila je hrišćanskom nedeljom. Zaista postoji nešto kraljevsko, carsko u vezi sa Suncem, što ga čini prikladnim simbolom Isusa, Sunca pravde. Kao da je Crkva u tim zemljama rekla: 'Zadržite to staro, paganski ime. Ono će ostati sveto, posvećeno.' Tako je paganska nedelja, posvećena Valderu, postala hrišćanska nedelja, posvećena Isusu.«*[20]

> *»Nedelja se tako zove, jer je ovaj dan u drevna vremena bio posvećen Suncu, ili njegovom obožavanju. To je prvi dan u sedmici.«*[21]

Paganski sveštenici poštovali su celibat, nosili tonzure, i primali moć žrtava za žive i mrtve. Ista sila data je rimokatoličkim sveštenicima. Kao sveštenici koji poštuju celibat, oni su posvećeni majci boginji ili Mariji posredniku. Godine 1854. papstvo je objavilo da je Marija bezgrešna, a 1951. objavili su da se vaznela na nebo, na kome je krunisana kao nebeska carica. Od 1951. godine celokupni sistem vavilonskog bogosluženja, sa Marijom koja preuzima ulogu posrednika, tako je ustanovljen unutar katolicizma. Boginja u drevnim religijama obožavana je kao darodavac života i negovateljica. Grudi boginje sačinjavale su istaknuti deo kulta boginja, boginje su čak prikazivane sa mnogo dojki kojima treba da doje svet. Čak se i bog Sunca nalazi u položaju kako se hrani na njenim grudima. Kao takav prikazan je kako pije iz grudi, ili je prikazan svojim simbolom zmije koja ishranu nalazi na grudima boginje.

U Vitlejemu, u Izraelu, postoji čuvena »Pećina mleka« u kojoj je po katoličkoj tradiciji Marija prolila mleko iz svojih grudi, dok je dojila Isusa. Ovo mleko je navodno poprskalo zidove pećine i načinilo bele belege koje se danas poštuju kao mesto hodočašća radi isceljenja i plodnosti. Isto osnovno obožavanje kulta danas se sprovodi pod još jednom maskom. Falusni simboli, kao i simboli ženstvenosti i božanskog snošaja, bili su česti u drevnim hramovima (kao što postoje i danas u savremenim hramovima, posebno u Indiji), i jednako su česti u katoličkim katedralama. Bukvalno, svi simboli obožavanja Sunca prisutni su u savremenim katoličkim katedralama. Crkva Svetog Petra u Rimu ima jednu od najvećih kolekcija paganskih simbola u svetu. Glavni oltar u Crkvi Svetog Petra (Berninijeva kupola) ima simbole iz obožavanja zmije, Sunca i Meseca, muške i ženske oblike sunčevih zraka, a oltar ima papu Jovanu (jedinog ženskog papu u istoriji) predstavljenu u porođajnim mukama, što predstavlja rađanje boga Sunca.

Drugi simboli obožavanja Sunca, koji se mogu sresti u katoličanstvu, uključuju sunčev krug koji

potiče od Vavilonaca, i koji danas može da se vidi bukvalno na svim katedralama. Trg bazilike Svetog Petra u Rimu sastoji se od najvećeg solarnog kruga na svetu. Trg ima kružni oblik, a krug ima osam zubaca. Štaviše, na trgu Svetog Petra nalazi se krug unutar kruga, koji predstavlja lažni pokretni Božji presto, koji je opisao prorok Jezekilj. Kao takav, on u stvari predstavlja Dagonov presto koji zveri određuje njeno prestolje i daje veliku vlast. U centru trga nalazi se obelisk, koji je opet falusni simbol posvećen obožavanju Sunca. Vatikan je izgrađen na brdu na kome je stajao hram Janusa, boga Sunca. Pored Crkve Svetog Jovana Lateranskog, a to je crkva u kojoj je papa krunisan i u kojoj on govori bez pogreške, nalazi se obelisk Tutmesa III, koji je bio posvećen Reharakti, bogu Sunca. Tutmes IV je ovaj obelisk postavio u Amonovom hramu u Karnaku (Luksor). Ovaj simbol paganskog obožavanja Sunca postavljen je u blizini Crkve Svetog Jovana Lateranskog kao simbol obožavanja Sunca.

Postoje mnogi simboli obožavanja Sunca koji se koriste u katolicizmu, kao što su oreoli, razni paganski krstovi, munje, signali rukama iz kultova obožavanja Sunca, trozupci, šestougaonici sa okom Hatora, koptske školjke kojima se paganstvo služilo kao simbolom kosmosa, astrološki znaci, globusi kao simbol vladavine svemirom (paganski bogovi nosili su globus, a najveći globus na svetu nalazi se na vrhu bazilike Svetog Petra u Rimu), sveta srca koja su upotrebljavana u mnogim kultovima sunca, svete životinje (mnoge od njih su mitološke, kao zmaj, zmija, jednorog i feniks), simboli plodnosti kao što su šišarke (paganska božanstva nosila su šišarke na svojim štapovima, kao što to pape danas čine), sveto drveće (simbol patnje i vaskrsenja boga Sunca) i molitvene brojanice za ponavljanje molitava, čak iako Biblija ovako poziva:

> *»A kad se molite, ne govorite mnogo kao neznabošci; jer oni misle da će za mnoge reči svoje biti uslišeni.« (Matej 6,7)*

Paganske proslave i tradicije

Papstvo je u hrišćanstvo uvelo sve drevne praznike koji su povezani sa obožavanjem Sunca. Čak su i drevni oblici bogosluženja lukavo predstavljeni i maskirani kao hrišćanski običaji. Običaji su se još više raširili, tako da je većina praznika, folklora i sportova zasnovana na aktivnostima koje su posvećene bogu Sunca. Igre sa kartama zasnovane su na kosmičkim ritualima obožavanja Sunca, postoje pedeset i dve karte u pakovanju (52 sedmice u godini), četiri boje (četiri sezone ili kraja sveta), dvanaest karata sa slikama (dvanaest sunčevih kuća), 36 numerisanih karata (36 soba u kosmičkim kućama sunčevog puta), i A (alfa) ili as je najviša karta, ali takođe se računa kao jedan (a to je najmanja karta, koja tako prikazuje Alfu i Omegu).

Dani sedmice posvećeni su solarnim božanstvima, a broj sedam povezan je sa okom Ozirisa i sedam zraka Mitre koji se pojavljuju na mnogim paganskim bogovima i boginjama. Imajući to na umu, Kip slobode predstavlja ženski oblik sunčevog božanstva, pored toga postoji sedam zrakova Mitre na njenoj glavi, a nosi i baklju, simbol svetlonoše ili Lucifera. Sedam sunčevih zraka koji izlaze iz Mitrinog oreola predstavljaju njegov trijumf nad silama tame.

> *»Ponedeljak je bio dan meseca, i u asimilaciji anglo-saksonskih i skandinavskih* bogova, *Tir, jedan od najstarijih bogova nordijske mitologije, postao je poistovećen sa Marsom i tako imamo Tys dagr ili utorak; sreda potiče iz Vodena, koji je poznat i kao Odin; a Tor, bog grmljavine ranih germanskih naroda, postao je sinonim sa četvrtkom, jednak sa rimskim bogom Jupiterom; petak je dobio ime po Frigi, Odinovoj ženi i majci drugog paganskog boga Valdera. Posle Dana Saturna ili subote dolazi nedelja, Sunčev dan, dan odmora i ponovnog stvaranja, kako se danas svetkuje.*
>
> *Rimljani su poistovetili sedam planeta sa sunčevim zracima koji izlaze iz Mitrinog oreola i tako uzdižu svetost broja sedam na nivo drugih srećnih brojeva, kao što je sunčevo jedno oko*

Istine i Pravde, dva horizonta, tri sveta i četiri pravca.

Glava Kipa slobode ukrašena je sa sedam Mitrinih zraka i plamen koji ona drži takođe je simbol Sunca.«[22]

Sport

Nošenje baklje na olimpijskim igrama takođe je simbol Sunca. Sport je u drevno vreme bio povezan sa obožavanjem Sunca i simbolika koja se primenjuje na savremenim igrama predstavlja pobedu sunčevih božanstava. Sunce, Mesec i druge planete koje su lebdele iznad glava za vreme Olimpijade u Barseloni 1992. godine, podsećaju nas da Sunčeva povezanost sa sportom potiče pre vremena božanstava Herkulesa i Apolona u Grčkoj, kao što se vidi iz epske priče o sumerskom heroju Gilgamešu.

»Sumerska priča o Gilgamešu napisana klinastim pismom na pločicama priča kako je sportska oprema - štap, prsten ili lopta - koju je Gilgameš izrezbario od iskorenjenog drveta, pala u podzemni svet kada je on počeo da muči svoj narod neprekidnim ponavljanjem atletskih takmičenja, i kako je konačno bog Sunce otvorio rupu u zemlji da bi je povratio. Olimpijska baklja koju trkač nosi da obeleži sunčevo cikiično kretanje kroz 'olimpijad', četvorogodišnji period do sledećih igara, takođe je povezana sa Sunčevim cikličnim ritmom... Najpre proslavljane u Grčkoj, igre su bile ceremonijalno takmičenje u čast Zevsa. Postizanje gola sunčevom loptom bilo je izjednačeno sa trijumfom svetlosti nad tamom, dobrog nad zlom. ...Lopta je simbol Sunca u svim sportovima kao što su fudbal, hokej, košarka i kriket... Bejzbol je povezan sa Suncem u obliku sunčanika i šeme na polju, kao i svojim pravilima igranja i postizanja poena. Slično svim sportovima, bejzbol takođe predstavlja sunčev sezonski ciklus na isti način kao i drevna ceremonijalna takmičenja koja su održavana kao deo rituala plodnosti.«[23]

Religijski praznici

Katolicizam nosi sva obeležja mitraizma. U tajnim društvima i ritualima misterija, posvećenici su mogli da pripadaju jednom broju društavo i da se popnu do raznih nivoa. Ceremonije posvećenja slobodnih zidara, mnogobrojnih kultnih organizacija i katoličkih društava imaju mnogo zajedničkoga. Smrt boga Sunca je, na primer, bila simbolički predstavljena ležanjem u sarkofagu. Ritual njegovog ponovnog rođenja obavljan je njegovim pozivanjem da se probudi. Posle obavljanja ove ceremonije kandidat je mogao da se penje na lestvici položaja, sve dok ne bi dospeo do ranga viših posvećenika. Katolički sveštenici i posvećenici mogli su da pripadaju različitim društvima u okviru istog sistema. Katolicizam je preuzeo mnoge oblike neznabožačkog obožavanja boga Sunca i dao im samo hrišćanska imena. Bog Sunca Helios, na primer, koji je 1574. godine otkriven na jednom paganskom nadgrobnom spomeniku ispod Petrove crkve poznat je sad kao Hristos, Sunce. Katolička bazilika San Klemente u Rimu ukrašena je motivima Sunca, a prvobitno je bila mitraističko svetilište iz 2. stoleća. Posvećenje u mitraizmu obavljan je na sledeći način (vidi i poglavlje *„Čovek iza maske“*):

„Struktura kulta je bila hijerarhijska. Članovi su prolazili kroz sedam stupnjeva, od kojih je svaki imao svoj posebni simbol i svoju planetu zaštitnicu. Ovi stupnjevi, od najnižega do najvišega, bili su: Corax (gavran, pod Merkurom), Nymphus (jezička figura koja je označavala ženika, pod Venerom), Miles (vojnik, pod Marsom), Leo (lav, pod Jupiterom), Perses (Persijanac, pod Mesecem), Heliodromus (glasnik Sunca, pod Suncem), i konačno Pater (otac, pod Saturnom). Onaj koji dostigne najviši stupanj - Pater, mogao je da postane starešina jedne religijske zajednice. Iako su Mithraea (grupe sledbenika Mitre) bile vrlo male, bile su verovatno skoro

redovno osnivane kao nove zajednice mitraista kada bi jedan ili više njihovih pripadnika dostigli najviši stupanj. Dva aspekta mitraističke incijacije (rituala posvećenja) omogućavaju važne uvide u ovaj kult. Prvo, nekom mitraističkom posvećeniku bilo je moguće da postane pripadnik mnogih kultova i, drugo, ženama nije bilo dozvoljeno da budu njegovi članovi.“[24]

Treba zapaziti da su katolički manastiri i katedrale često sagrađeni na paganskim mestima za bogosluženja i pećinama, i da njihove kupole predstavljaju sunčeve kupole iz kulture paganskog obožavanja Sunca. Javljanje Marije i katoličkih svetaca skoro je uvek povezano sa pećinama. U Sinto kulturi, boginja sunca Amaterasu pojavljuje se iz pećine i u šinto ritualnom plesu koji se zove Takačio-Kagura, izlazi sa licem obojenim u belo, što pronalazimo u mnogim paganskim ceremonijama inicijacije. Marija se takođe pojavljuje iz pećine (Lurd) i pećina je mesto na kome se mogu pronaći katoličke ikone, bilo u vrtovima (bogovi su bili bogovi vrtova i drveća) ili u podrumima katedrala i manastira.

Sunčeva vrata su još jedna odlika obožavanja Sunca. Ona predstavljaju vrata nebeskih božanstava ili univerzalna sunčeva vrata života i smrti. Ova vrata čine važan deo rituala obožavanja Sunca, posebno na početku svetih dana i era. Vatikan ima »sveta vrata« koja papa otvara prilikom jubileja, a na Novu godinu blagosilja razna sveta vrata na raznim lokacijama. Posebni katolički praznici takođe se podudaraju sa paganskim svetim danima i proslavljaju se u jednom ili drugom obliku u većini kultura.

Božić

Dan 25. decembar, koji slavimo kao Božić, bio je komemorativni dan rođenja boga Sunca. Ozirisovo rođenje slavljeno je toga dana, a to je bilo rođenje nerođenog sunca. Kada je Nimrod uništen, bio je simbolizovan odsečenim drvetom. Do današnjeg dana, njegovo ponovno rođenje proslavlja se kao nova grana (božićno drvo) koji niče iz panja putem životodavne zmijine sile. Božić se u Engleskoj proslavlja bacanjem panja u vatru, što predstavlja Nimrodovo uništenje, a božićno drvo simbol je grane koja je iznikla. Drvo je zatim ukrašeno, što predstavlja ponovno rađanje boga Sunca. Drevni običaj proslavljanja rođenja boga Sunca kroz borovo drvo postoji u većini drevnih religija, čak i u drevnim indijanskim kulturama iz Južne Amerike. Toga dana žrtvene životinje bile su nečiste, kao što su svinja i guska. Obe ove životinje predstavljaju glavno božićno jelo u evropskim zemljama. Guska na evropskom kopnu, a prase uglavnom u Britaniji. Različite ptice ponekada su menjane sa guskom, kao što je različito drveće zamenjivano borom ako nije bilo na raspolaganju u određenim zemljama.

Ozirisovo rođenje, što je zavisilo od hemisfere, poklapalo se sa letnjom i zimskom ravnodnevnicom, i toga dana bog Sunce bi izlazio i prolazio nebom u svojim kočijama. Bog sunce Helios vozio bi se kroz nebo u svojim sunčevim kočijama koje su vukli konji, kako je prikazano na velikoj fontani u Versaju. U hindu kulturi, to je Surija, i njegovu sunčevu konjsku zapregu vozi njegov kočijaš Aruna, koji vozi preko neba; u drugim kulturama kočiju vuku neke druge životinje, kao što su koze (Zevs) ili irvasi. Ovaj isti paganski običaj i danas se veoma ceni i doslovno je uspešno zamenio Isusa Hrista, kao glavna ličnost Božića. Dvadeset i petog decembra Deda Mraz se vozi po nebu u svojoj kočiji koju vuku irvasi. Učinjen je veoma prihvatljivim preko prijateljskog, zaobljenog izgleda, kako ga je predstavio Volt Dizni, ali ima iste karakteristike koje su imala drevna sunčeva božanstva.

»Poreklo Deda Mraza (Nikolaus); četvrti vek: Istorijski dokazi pokazuju da Sveti Nikolas nikada nije postojao kao ljudsko biće. On je bio ili hrišćanska verzija raznih paganskih bogova mora - grčkog boga Posejdona, rimskog boga Neptuna i tevtonskog boga Hold Nikara. U ranim vekovima Hrišćanske crkve, mnogi paganski bogovi *i boginje postali su humanizovani i preobraćeni u hrišćanske svece. Kada je Crkva stvorila ličnost Svetog Nikolasa, oni su prihvatili Posejdonovu titulu »mornara«. Oni su njegovo ime uzeli iz imena Nikar. Razni Posejdonovi*

hramovi postali su svetinje Svetog Nikolasa.«[24]

Teologija o Deda Mrazu takođe je u skladu sa ovim razmišljanjem, pošto Deda Mraz, kako većinu dece uče, ima Božje karakteristike.

1. On je doslovno svuda prisutan. On za jednu noć može da poseti na hiljade i milione domova.
2. On je sveznajući. On nadgleda svako dete; on sve vidi i sve zna; on zna da li su deca dobra ili nevaljala. On može da proizvede poklone za hiljade i milione dece, i da ih raznese za samo jednu noć - i to svaki poklon pravom detetu.
3. On je dobar i pravedan. On sudi da li su se deca dobro ponašala i prikladno ih nagrađuje. Nevaljalu decu zaobilazi ili im donosi grumen uglja.
4. On je večan.

Gospin dan

Gospin dan je katolički praznik koji se proslavlja 25. marta. Ovaj praznik proslavljan je u drevna vremena u čast boginje Cibele.

Uskrs i veliki post

Uskrs je proslavljan toga dana u čast boginje Ištar. Četrdesetodnevni post trebalo je da označi smrt i vaskrsenje Tamuza (četrdesetodnevni post takođe je odlika islama). Veliki post je u Katolički kalendar uneo Hormisdas, rimski biskup, 519. godine nove ere. Da bi praznik Uskrs uveo u katolički kalendar, Dionisije je promenio datume, tako da je Uskrs proslavljan mesec dana kasnije posle originalnog jevrejskog praznika Pashe. Ovo je trebalo da ga uskladi sa drevnim paganaskim datumima, i tako je silom predstavljen novi datum za Uskrs. Toga dana ljudi u drevna vremena palili su vatre i pekli kolače nebeskoj carici, a drevni paganski krst jednakih strana u krugu predstavljao je sunce kao dekoraciju na ovim okruglim kolačima. Do danas su vruće zemičke u obliku krsta uskršnji delikates. Jaje je takođe paganski simbol koji predstavlja ponovno rođenje, a ukrašena jaja, toga prazničnog dana tradicionalno su posluživana za jelo. Drevni Izrailj pao je pod uticaj drevne vavilonske religije. U Knjizi proroka Jeremije 7,18. čitamo:

»Sinovi kupe drva, a očevi lože oganj, i žene mese testo, da peku kolače carici nebeskoj, i da liju nalive drugim bogovima, da bi mene dražili.«

Crkveni istoričar, Sokrat, pripisuje uvođenje praznika Uskrsa u crkvu večitoj upotrebi stare izreke, »baš kao što su uspostavljeni i mnogi drugi običaji«.[25]

Uskršnje vatre pale se na vrhu planina... To je običaj paganskog porekla. Crkva je pretvorila ovaj običaj u uskršnju ceremoniju.[26]

Praznik rođenja Svetog Jovana

Ovo je katolički praznik koji se proslavlja 24. juna i predstavlja letnju ravnodnevnicu. U drevno vreme to je bio praznik Bela ili Tamuza, i proslavljan je skakanjem kroz oganj ili spaljivanjem drvene kule, što je običaj koji se i danas primenjuje u nekim zemljama, a Bog upozorava protiv toga:

»Neka se ne nađe u tebe koji bi vodio sina svog ili kćer svoju kroz oganj, ni vračar, ni koji gata po

zvezdama, ni koji gata po pticama, ni uročnik.« (5. Mojsijeva 18,10)

Vavilon je zaista prikladan simbol za otpali sistem poslednjeg vremena koji će pokrenuti poslednji otpad protiv Boga i Njegovog zakona.

»Zato se prozva Vavilon, jer onde pomete Gospod jezik cele zemlje, i odande ih rasu Gospod po svoj zemlji.« (1. Mojsijeva 11,9)

Novi svetski poredak je pokušaj da se ponovo stvori oblik Vavilonske kule i da se ponovo svi narodi ujedine u otpadu protiv Boga. Vavilon znači zbrku, i zato je rečeno da će carevi zemaljski činiti blud sa Vavilonom (Otkrivenje 17,2).

Kogod prihvati autoritet rimskog biskupa priznaje autoritet vavilonskog cara, bez obzira da li se radi o vladinom ili verskom sistemu. Tako ljudi postaju pokorni Vavilonu, i odaju počast njemu, a ne Bogu. Izbor pripada nama.

Literatura:

1 *Faith of Our Fathers,* by James Cardinal Gibbons, 1980, p. 87.
2 *Catechism of the Catholic Church, Article 3, 2030*
3 Cardinal Ratzinger, »Dominus lesus«, 9/4/2000
4 R. Jeffrey Smith Washington Post Foreign Service Wednesday, September 6, 2000; Page Al 3 ROME, sept. 5.
5 *History of Christianity,* p. 410.
6 *Eucharist Meditations,* pp. 111.
7 Council of Trent, session 13, Chapter VIII, ratified by Vatican II.
8 *Dignity and Duty of the Priest,* (1927), p. 27, Editor E. Grimm.
9 1994 Catechism of the Catholic Church, 1030.
10 Catholic Layman July, 1856.
11 Dave Hunt, *A Woman Rides the Beast,* p. 438.
12 The Hugenots, p. 7.
13 *More Answers to your Ouestions:* Bonaventure Hinwood
14 *Isto*
15 Dave Hunt, *A Woman Rides the Beast, p.* 438.
16 *The Pope and the Council,* p. 117.
17 *History of the Christian Church,* Vol. 4, p. 280.
18 Babylon Mystery Religion Ancient and Modern, p. 129.
19 *The Papal Monarchy,* p. 45, 46, by VV. F. Barry.
20 *The Catholic World*, March 1894, p. 809.
21 Webster's Dictionary, 1292 ed.
22 The sun in myth and art, UNESCO, p. 90.
23 The sun in myth and art, UNESCO, p. 87,88.
24 Barbara G. Walker, *The Woman's Encyclopedia of Myths and Secrets.* Harper & Row, (1983), pp. 725,726.
25 *Encyclopedia Britannica,* vol. VII, p. 614.
26 *The Catholic Encyclopedia,* Article »Easter«.

Paganstvo i »Novi svetski poredak«

Novi svetski poredak želi da pod jedan krov dovede i ujedini sve svetske religije, ali za ostvarenje ovakvog poduhvata, sve religije moraju da pronađu dodirne tačke u svojim običajima i vođstvu. Drugi vatikanski koncil otvorio je vrata za ovaj veliki svetski ekumenski pokret. Poznato je da samo Vatikan ima ugled i sredstva da ovaj proces dovede do kraja. Sve velike svetske religije imaju svoje korene u vavilonskom verskom sistemu, a njegov najsavršeniji savremeni duplikat nalazimo u papstvu (vidi poglavlje *Vino vavilonsko).* Papstvo ima ključ za ujedinjenje, što dovodi do konačnog otpada koji je proročen u knjizi Otkrivenje. Hristova religija treba da bude zamenjena vavilonskom religijom. Poštovaće se Marija (zamenik za pagansku Izidu), a u hrišćanskom svetu »Kosmički Hristos« ili Maitreja zauzeće Isusovo mesto (vidi poglavlje *Pokret Novo doba*). U obliku obnovljenog mitraizma, kult drevnog Ozirisa još jednom će postati dominantna religija u svetu. Sledi slikoviti vodič u ovu drevnu religiju i njen savremeni duplikat.

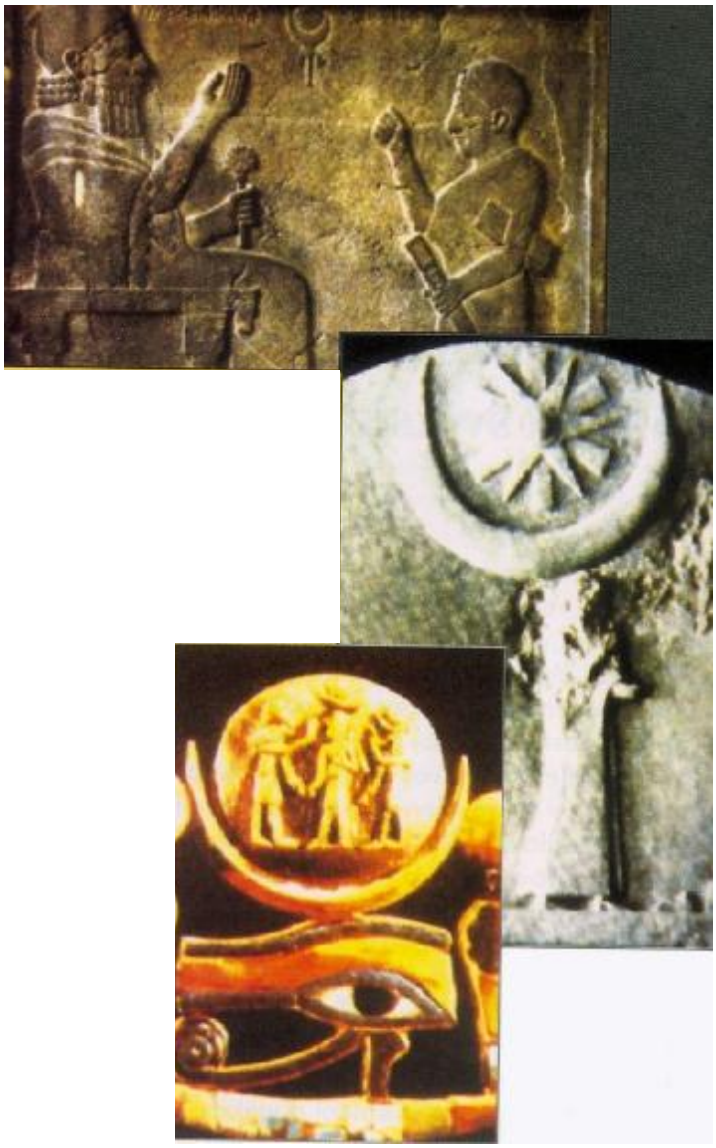

ROĐENJE SUNCA

Sunčev disk u polumesecu, kao što je obožavan u Vavilonu, Mesopotamiji i Egiptu.

RIBA

Simbol Dagona u hinduizmu (Britanski muzej u Londonu).

Simbol Dagona.

Sveštenici Dagona (Ozirisa) nosili su mitre u obliku ribe i primenjivali svetu vodu u Vavilonu (Pergama muzej u Berlinu).

Papstvo upotrebljava iste kape i nosi iste simbole.

Mitra pape Jovana Pavla II.

Ozirisova mitra.

Mitre katoličkih biskupa.

Okrugli hleb, hostija, bio je simbol Meseca. Zapazite simbol Sunca u poštovanoj hostiji i monstrancu sa polumesecom (simbol boginje Meseca) u kojoj se hostija stavlja za vreme mise.

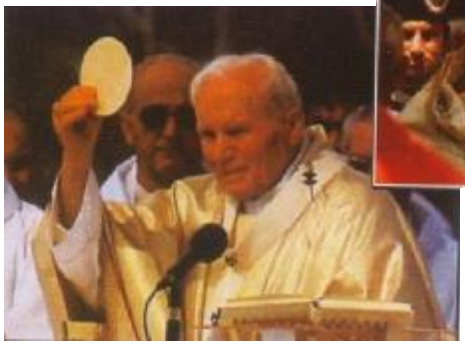

Apolonovo lice i drugi simboli obožavanja Sunca na Berninijevom baldahinu i kupoli u Vatikanu.

Šišarka je bila simbol plodnosti koji je nekad, a i danas, korišćen u paganskim religijama i danas je u upotrebi. Paganski bogovi u Vavilonu, Egiptu, Grčkoj i Rimu povezani su sa ovim simbolom. Palice bogova često su ukrašavane šišarkama. Visoki sveštenici u paganstvu takođe su koristili ovaj simbol da se poistovete sa ovim kultovima plodnosti.

Šišarka u ruci Vavilonskog krilatog heruvima i šišarka na Ozirisovom štapu.

Šišarka na Vatikanskom trgu sa dva pauna koji su takođe simbol paganskog boga Sunca.

Šišarka na papinom štapu koja ga predstavlja kao visokog paganskog sveštenika.

Vrata kapije Svetog Ignacija u San Francisku prikazuju pauna, feniksa, zmaja-ribu, jednoroga, paganski mitru i štap i P sa prekrštenim perima (simbol za broj 666 koji se, takođe, koristi i u slobodnom zidarstvu).

Orginalan trostruki Jin i Jang sa sunčevim zracima na podu katoličke katedrale u Londonu.

Orginalan trostruki Jin i Jang sa sunčevim zracima na plafonu jedne katoličke katedrale u Nemačkoj.

Feniks koji se diže, u katoličkoj katedrali u Nemačkoj.

Feniks koji se diže iz pepela (simbol vaskrsenja boga Sunca, zapazite crne i bele kvadrate – simbol dobra i zla, koji se takođe koristi u slobodnom zidarstvu) u katedrali u Londonu.

Dvoglavi Janus

Aždaja, ptica i koza (Luciferovi simboli) na istoj katedrali.

Jin i Jang na vratima katoličke katedrale u Nemačkoj.

Simbol boga Hermesa u jednoj jezuitskoj crkvi u Nemačkoj.

Bog Pan kao „Davidova statua“ (zapazite Panovu frulu), tačan opis Pana.

Marija i Madona i dete zauzimaju mesto drevnog obožavanja Izide i Horusa. Marija postaje nebeska carica i posrednik, kao što su bile paganske boginje.

Paganska boginja doji zmiju.

Marija na zmiji u ckrvi u Vitlejemu.

U katolicizmu,

u hinduizmu

i drevnom Egiptu.

U budizmu.

U religiji Hetita.

U meksičko-indijanskoj religiji sa Gospom od Gvadalupe kao savremenom manifestacijom.

Paganske boginje, takođe, su obožavane u kultovima plodnosti; Marija danas prima slično poštovanje. Sledeće slike prikazuju pećinu mleka u Vitlejemu u kojoj danas žene traže blagoslove za plodnost.

Bele mrlje na zidu pećine navodno su sačuvano mleko, iz Marijinih grudi, koje je poprskalo zidove, dok je dojila bebu Isusa.

Marija, takođe, zauzima mesto paganske boginje kao nebeska carica:

Na ovom reljefu u jednoj katoličkoj ckrvi u Nemačkoj Marija je krunisana za nebesku caricu od strane Boga Oca i Sina, dok joj se smrtnici klanjaju.

Mariju kruniše papa Jovan Pavle II.

Mariju krunišu anđeli, dok Bog i Sin posmatraju.

Marija postaje novi posrednik, dok nosi ožiljke raspeća i sam Isus joj predaje trnovu krunu (ova slika se nalazi u jednom manastiru u Rimu).

Njenom liku klanjaju se papa i učenici.

U paganskim kulturama bogovi i boginje obično su bili obožavani u pećinama i šumicama (gajevima). Drevna visoka mesta, takođe, su povezivana sa žrtvama bogovima, a svetišta u pećinama često su povezivana sa ovim visokim mestima. Danas se Marijino obožavanje takođe povezuje sa pećinama, šumicama i drevnim visokim mestima:

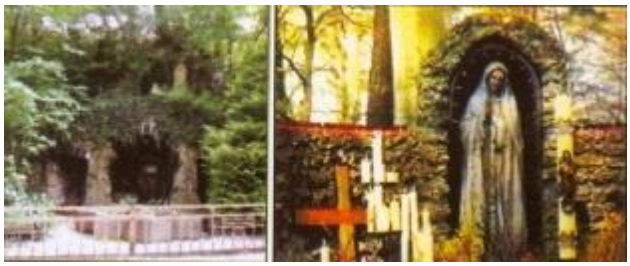

Marija u šumici i pećini katoličkog manastira u Nemačkoj.

Papa se moli u pećini u Lurdu.

Marija zauzima Isusovo mesto, a raspeće je skriveno portretisanje Luciferove takozvane pobede nad Hristom. U ovom raspeću iz jedne katoličke crkve u Nemačkoj jasno se vidi skriveno značenje, jer se slomljeni krst, takođe, koristi i kao simbol mira. Slomljeni krst koristi se, u satanizmu u kome je krst okrenut naopako. Kada bi se krst okrenuo naopako, onda bi Isus naopako visio na sotonskom simbolu.

Marijina statua, koja se ovde vidi, je orijentir u Sajdanaji u Siriji u kojoj je Marijin manastir sagrađen na drevnom paganskom visokom mestu sa originalnim paganskim svetištem na svom mestu

Manastir u Sajdanaji i pećina paganskog obožavanja zatvorena je crnim gvozdenim vratima. Trostruki lukovi bili su česti ukras u paganskom obožavanju, ali koriste se, takođe, i u obožavanju Marije, kao što se vidi u pećini i prizoru iz šumice u prethodnom kompletu slika.

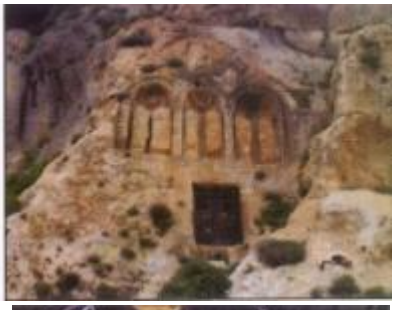

U manastiru u Sajdanaji nalazi se ikona sa Marijom i Isusom, koju je navodno naslikao apostol Luka. Ikona plače i ima suze od ulja a kapljica ulja koja je pala formirala je Marijin lik koji je obožavan do donašnjeg dana.

Kopija ikone.

Kapljica ulja koja je formirala oblik ključaonice.

Ista slika samo uveličana.

Obožavanje ili razgovor sa mrtvima zabranjen je u Svetom pismu:

> *»Neka se ne nađe u tebe koji bi vodio sina svog ili kćer svoju kroz oganj, ni vračar, ni koji gata po zvezdama, ni koji gata po pticama, ni uročnik, ni bajač, ni koji se dogovara sa zlim duhovima, ni opsenar ni koji pita mrtve. Jer je gad pred Gospodom ko god tako čini, i za takve gadove tera te narode Gospod Bog tvoj ispred tebe.« (5. Mojsijeva 18,10-12)*

Ako neko u izrailjskom narodu dođe u dodir sa mrtvom osobom ili grobom, smatran je nečistim i nije mogao da učestvuje u službi koja je obavljana u Hramu:

> *»I ko se god dotakne u polju posečenog mačem ili umrlog iii kosti čovečije ili groba, nečist da je sedam dana.« (4. Mojsijeva 19,16)*

> *»Još reče Gospod Mojsiju: Kaži sveštenicima sinovima Aronovim, i reci im: Za mrtvacem da se ne skvrni nijedan u narodu svom.« (3. Mojsijeva 21,1)*

Oziris je bio bog mrtvih. U paganskom bogosluženju mrtvi su obožavani i sahranjivani na mestima za bogosluženja. Ipak, izrailjski Bog je Bog živih, a ne mrtvih i zato je načinio tako strogu razliku između izrailjskog bogosluženja i bogosluženja vršenog u paganskim narodima. U Katoličkoj crkvi nastavljeno je obožavanje mrtvih, kroz obožavanje svetaca. Katoličke i anglikanske crkve imaju svetišta za mrtve. U stvari, misa je žrtva i za žive i za mrtve i ne može da bude obavljena ukoliko ne postoji relikvija nekog mrtvaca koja je povezana sa oltarom. Ovo predstavlja paganski nekromaniju koju Biblija strogo zabranjuje.

Grob u katedrali sevetog Oburna u Engleskoj.

Relikvija sveca pod oltarom katoličke crkve u Londonu.

Ulaz u grob ispod oltara u jednoj katoličkoj ckrvi u Nemačkoj.

Kosti monaha u jednom manastiru u Rimu.

Svetište glave Jovana Krstitelja u Velikoj džamiji u Damasku

Uveličana slika groba

Protestantizam se ponosio svojim nasleđem zasnovanim na Bibliji, *»Sola Skriptura«* i *»Sola Gracija«* - Samo Biblija i Samo spasenje blagodaću. Ipak, protivreformacija uspela je da nagrize stubove protestantizma, a kroz ekumenski pokret, pomirenje sa Rimom i pokornost njemu postalo je stvarnost. To se najbolje vidi u promenama koje su se dogodile u Katedrali svetog Pavla u Londonu. Ova protestantska katedrala izgrađena je kao kopija Vatikana da bi odražavala jedinstvo sa Rimom, iako se izvan katedrale nalazi statua Džona Veslija, koja služi kao podsetnik na protestantsko nasleđe.

CRKVA SVETOG PAVLA

Crkva svetog Pavla sa svojim novim izgledom koji podseća na Vatikan.

Modeli starog i novog zdanja Crkve svetog Pavla.

Veslijeva statua izvan katedrale.

Katolički simboli u njoj (Petar drži ključeve na kapiji koja okružuje oltar i masonski simboli u Ozirisovom oku, zatim kompas i trougao, što predstavlja simbol paganskog obožavavanja Sunca, postavljen na plafonu).

U katedrali, na zidovima, plafonu i statuama prikazan su paganski okultni simboli. Ovde je prikazano samo nekoliko očiglednih.

Glavni oltar u Crkvi svetog Pavla je kapija Berninijevog oltara u Rimu (levo i desno).

Pod u Crkvi svetog Pavla takođe imitira solarne simbole obožavanja Sunca u Vatikanu, pošto je kružnog oblika sa solarnim slikama i crno belim masonskim uzorcima

Likovi Sunca, Meseca i zvezda (paganski simboli glavnih božanstava - muških i ženskih) i Okultni masonski heksagrami, pentagrami i trouglovi unutar krugova) ukrašavaju podove. Pauni koji okružuju kvadrat i trougao u krugu takođe su simboli boga sunca ili Lucifera.

U podzemnim grobnicama ispod katedrale nalaze se grobovi i tu se prikazuju odežde i predmeti koji imaju papski natpis IHS (Izida Horus Seb) okružen sunčevim zracima kao i izvezenim mitološkim pticama koje svojim mesom hrane svoje mlade a to predstavlja simbole obožavanja Ozirisa.

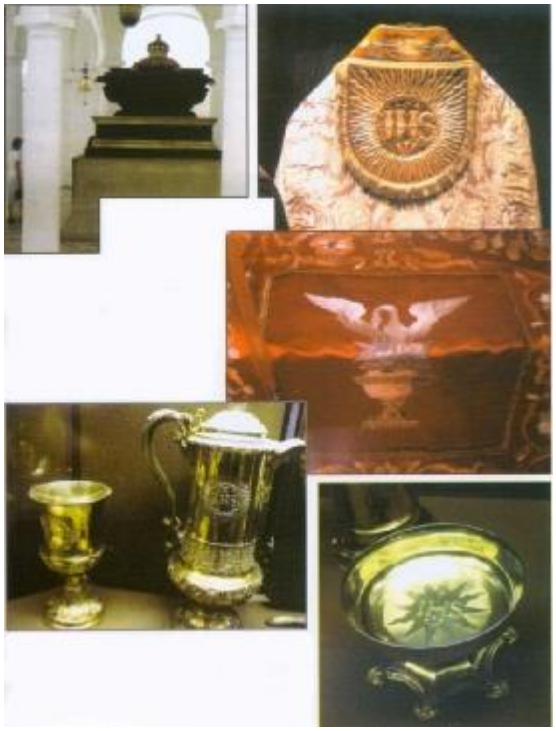

Papa se smatra prvosveštenikom. On ima istu titulu, nosi istu odeždu i poštuje mnoštvo istih paganskih rituala koji se sprovode u paganskim kulturama. Paganski prvosveštenik je čovek koji otvara sunčeva vrata i tako dozvoljava pristup dušama umrlih. Papa podržava isti običaj:

Krilata sunčeva vrata na hinduističkoj bogomolji.

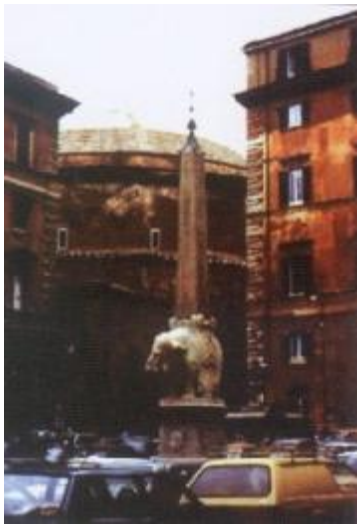

Sunčev stub izvan Panteona u Rimu nalazi se na leđima slona ili bika sa istoka (simbol boga Sunca)

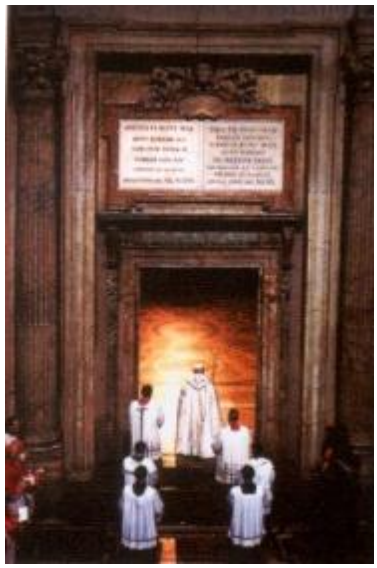

Papa otvara »sveta vrata« na početku praznika

Panteon iznutra.

Papska titula »Pontifeks Maksimus« na podu u Vatikanu, predstavlja istu paganski titulu, koja pripada vavilonskom sveštensfvu (zapazite lava sa orlovim krilima, što je simbol Vavilona).

Papska trostruka kruna.

Papska trostruka kruna potiče iz paganstva kao što se može videti na vavilonskom heruvimu krilatom biku koji nosi trostruku krunu (Britanski muzej).

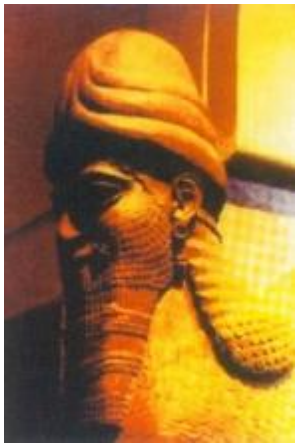

Okultni znak rukama koji se koristi u budizmu (Britanski muzej) i u papstvu, takođe potiče iz paganstva.

OREOLI

Oreol koji se vidi na jednom katoličkom kipu (katolička katedrala u Londonu) i štap sa zmijom, takođe, potiču iz paganstva.

Oreoli na ovim slikama mogu da se vide i u budizmu i hinduizmu (Britanski muzej u Londonu).

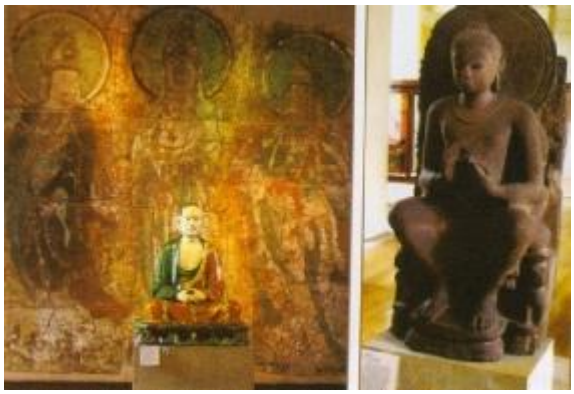

Asirski car (Britanski muzej, London) koji nosi malteški krst, okružen je paganskim simbolima obožavanja Sunca: solarni točak, kompas, polumesec sa sunčevim diskom, sunčev disk i trostruka tijara, sve su to simboli papstva kao što se vidi u točku sa katoličkog oltara i točku unutartočka (presto boga Sunca) na Vatikanskom trgu sa solarnim obeliskom u centru.

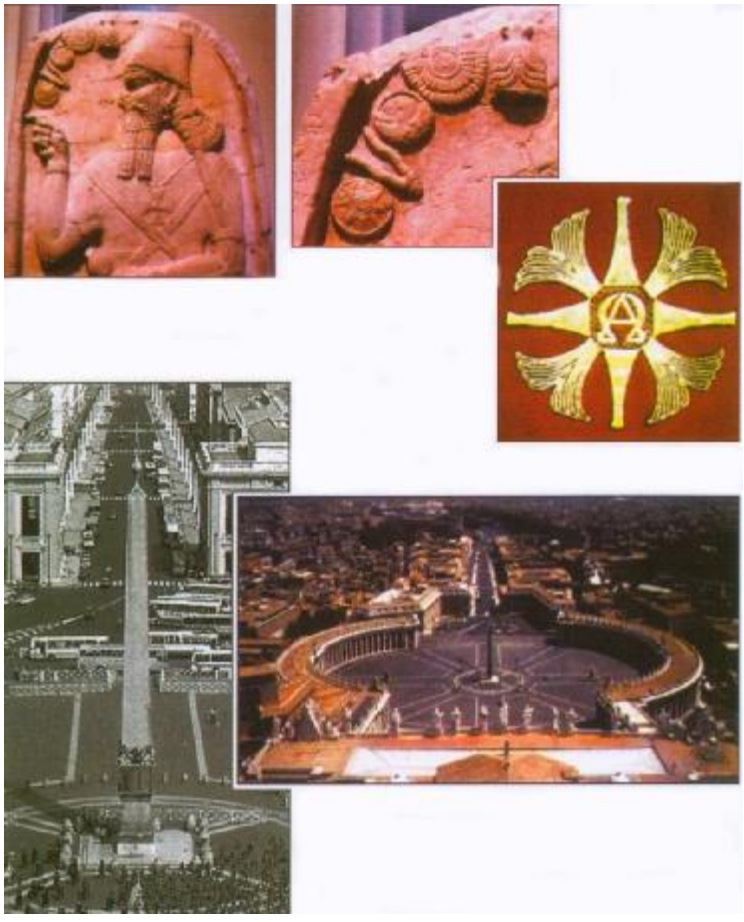

Krilati zmaj bio je simbol paganskog Rima, a papstvo ga je učinilo svojim simbolom. Otkrivenje u 13. poglavlju govori da je aždaja dala papstvu svoj presto i svoju vlast. Evo grba paganskog Rima i aždaje u Vatikanskom muzeju. Vatis=božanstveni, can=zmija, Vatikan = božanstvena zmija.

Rim je danas personifikacija drevne vavilonske vladavine, a Bog poziva svoj narod da izađe iz njega. U Otkrivenju, u 18. poglavlju čitamo:

> *»I posle ovog videh drugog anđela gde silazi s neba, koji imaše oblast veliku; i zemlja se zasvetli od slave njegove. I povika jakim glasom govoreći: pade, pade Vavilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica svakom duhu nečistom, i tamnica svih ptica nečistih i mrskih; jer otrovnim vinom kurvarstva svoga napoji sve narode; i carevi zemaljski s njom se kurvaše, i trgovci zemaljski obogatiše se od bogatstva slasti njene. I čuh glas drugi s neba koji govori: Izađite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena. Jer gresi njeni dopreše tja do neba, i Bog se opomenu nepravde njene.« (Otkrivenje 18,1-5)*

Poglavlje 10

Mistično carstvo smrti

Doktrina o besmrtnosti duše jedna od najosetljivijih vavilonskih doktrina. Ova doktrina, više od svih drugih, otvara vrata zabludama o životu posle smrti, i prožela je verski svet svojim nestvarnim obećanjima i tvrdnjama. Štaviše, ona daje obećanja sa višestrukim izborom, koja mogu da se ostvare na putu nečijeg spasenja kao i višestruke prilike za sticanje spasenja. Spiritizam, reinkarnacija i nekromanija (obožavanje mrtvih i savetovanje sa njima) mogući su samo u svetlosti ove doktrine. Međutim, Božja reč je veoma jasna u ovom pitanju. Božji narod ne treba da toleriše nijednu od ovih doktrina i običaja, jer su ukorenjeni u lažnom shvatanju smrti.

Život je suprotnost smrti. Istraživanje života predstavlja jednu od najvećih tema u savremenim naučnim poduhvatima. Naučnici su u stanju da opišu proces života, ali ne mogu da odrede ili proniknu u njegovo poreklo. Definicije života obuhvataju funkciju živih organizama, ali ne mogu tačno da ih opišu osim odrečnim izrazima, kao što su »stanje koje nije smrt«. Slično tome, i izraz »smrt« ima približna ograničenja u značenju, i zato mrtve predmete ili organizme moguće je opisati samo kao nešto što nije živo. Ipak, poreklo života i smrti ostaje tajna o kojoj svetski naučnici, u najbolju ruku, mogu da daju samo nepotpune odgovore. S druge strane, Sveto pismo daje veoma jasne odgovore, ne samo o poreklu života, već i o poreklu i stanju smrti.

Prema zapisu o stvaranju, čovek je od Boga primio dar života:

> *»A stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskog, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa.« (1. Mojsijeva 2,7)*

Tako je Bog načinio čoveka od praha zemaljskog, a zatim je u njegove nozdrve udahnuo dah života. Ta zajednica je zatim postala živa duša.

Jevrejska reč za »dah« u 1.Mojsijevoj 2,7. je »nešamah« ili životodavni princip. Dah je jednak samom životu (Isaija 2,22). Druga jevrejska reč koja se 28 puta prevodi kao »dah« je »ruah«, što može da znači i »vetar«, »raspoređivanje« ili »duh«. Ova reč u prevodu King Džems 237 puta prevedena je kao »duh«. U 1. Mojsijevoj 2,7. to je Božji dah života koji čini da neživa materija oživi, preobražavajući se u živu dušu. Jevrejska reč za dušu je »nefeš», i oba izraza »ruah« i »nefeš» često su pogrešno primenjivane da bi odgovarale doktrinarnim stavovima koji nisu u skladu sa Svetim pismom. Obe ideje o duši i duhu koriste se za opisivanje duhovnih entiteta, koji mogu da postoje nezavisno od tela. Zaista, većina religija u svetu danas uči da je smrt prelazak iz jednog stanja svesnosti u drugo stanje svesnosti. Oni kažu da je fizički čovek podložan smrti, ali da »duša« nastavlja da živi, i da je zaista besmrtna. Prema ovoj doktrini, duša je odvojeni entitet, i nastanjuje se u telu živih. Da bi shvatanja postala još zbrkanija, većina hrišćanskih veroispovesti veruje da dihotomija postoji samo u ljudima, a da životinje nemaju dušu.

Tekst u 1. Mojsijevoj 2,7. jasno ističe da je Bog u oblikovanog čoveka udahnuo »dah života« i da je čovek posfao živa duša. On nije *primio* živu dušu; on je *postao* živa duša. Od 1700 spominjanja duše i duha u Bibliji, nijednom se duša ili duh ne proglašavaju besmrtnim, nepropadljivim ili večnim. Zaista, samo Bog ima besmrtnost (1. Timotiju 1,17; 6,16). Doktrina o besmrtnosti duše je doktrina lažne nade koja negira poruku smrti. Štaviše, ako čovek nastavlja da živi, čak i u izmenjenom stanju, onda nema potrebe za Spasiteljem, niti za Hristovom žrtvom pomirenja. Hristos je umro da bi obnovio život onima koji su ga izgubili zbog greha. Jov povezuje upotrebu daha i duha govoreći:

> *»Dok je duša moja u meni, i duh Božji u nozdrvama mojim.« (O Jovu 27,3)*

Mojsije kaže da je dah života bio u Adamovim nozdrvama, a Jov spominje oba izraza i kaže da je duh Božji »u nozdrvama mojim«. Prema tome, jevrejski izrazi »nešamah« i »ruah« ovde su upotrebljeni u sličnom kontekstu - označavaju sam život! Prema Pismu, sva živa bića na isti način primila su život od Boga, i podložna su istoj sudbini.

»Jer Gospod Bog stvori od zemlje sve zveri poljske... U kome ima živa duša.« (1. Mojsijeva 2,19; 7,15)

I čovek i životinje

»... imaju isti duh; i čovek ništa nije bolji od stoke, jer je sve taština.« (Propovednik 3,19)

Pošto čovek i životinje imaju isti dah, oni i umiru na isti način.

»Jer *šta biva sinovima ljudskim to biva i stoci, jednako im biva; kako gine ona tako ginu i oni...« (Propovednik 3,19)*

I ljudi i životinje stvoreni su od zemaljskog praha. Prema tome, kada umru, ponovo se vraćaju u prah; što je obrnut proces od stvaranja.

»...Jer si prah, i u prah ćeš se vratiti.« (1 .Mojsijeva 3,19)

Drugi proces koji se događa, kada čovek umre je vraćanje duha, ili daha života Bogu:

»...A duh se vrati Bogu, koji ga je dao.« (Propovednik 12,7)

Čovek nije morao da umre, ali smrt je došla na svet kao posledica greha.

»Jer je plata za greh smrt.« (Rimljanima 6,23)

Kao što je smrt suprotnost stanju života, to znači da Bog uzima život (»ruah«, duh, dah) koji je dao u uslovima poslušnosti, i čovek prestaje da živi. Taj život koji je dat vraća se Bogu, a ne neka promenjena verzija čoveka u obliku duhovnog bića. Kada je rekao da će čovek umreti (1. Mojsijeva 2,17), ako prestupi Božje zahteve, Bog je mislio da će čovek prestati da postoji i da će se vratiti u prah. U ovim rečima ne postoji nagoveštaj svesnog stanja, smrt je tako konačno stanje nebića ili nesvesnosti, i kao takva opisana je u Svetom pismu.

»Iziđe iz njega duh, i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove.« (Psalam 146,4)

»Jer *živi znaju da će umreti, a mrtvi ne znaju ništa niti im ima plate, jer im se spomen zaboravio.« (Propovednik 9,5)*

Mrtvi ne znaju šta se događa na Zemlji, oni ništa ne znaju. Sledeći stih spominje to saznanje:

»I ljubavi njihove i mržnje njihove i zavisti njihove nestalo je, i više nemaju dela nikada ni u čemu što biva pod suncem.« (Propovednik 9,6)

»Jer mrtvi ne spominju Tebe; u grobu ko će Te slaviti?« (Psalam 6,5)

Tako propadaju i njihova osećanja.

»Neće Te mrtvi hvaliti, Gospode, niti oni koji siđu onamo gde se muči (ćuti).« (Psalam 115,17)

Ovo stanje nesvesnosti poistovećeno je sa spavanjem. Patrijarh Jov kaže:

»Tako čovek kad legne, ne ustaje više; dokle je nebesa neće se probuditi niti će se prenuti oda sna svog.« (O Jovu 14,12)

Čovek leži u smrtnom snu sve do vaskrsenja koje će se dogoditi na kraju vremena. Tada, i samo tada, on će se probuditi i ustati iz sna. David je to opisivao kao »spavanje na smrt«. (Psalam 13,3)

Lazarevo vaskrsenje

Sve ovo dalje je ilustrovano opisom Lazarevog vaskrsenja. Dok je svojim učenicima govorio o Lazaru, Isus je rekao:

»Lazar, naš prijatelj, zaspa; nego idem da ga probudim. Onda Mu rekoše učenici Njegovi: Gospode! Ako je zaspao, ustaće. A Isus im reče za smrt njegovu, a oni mišljahu da govori za spavanje sna. Tada im Isus kaza upravo: Lazar umre.« (Jovan 11,11-14)

Učenici su bili zbunjeni, misleći da Hristos govori o prirodnom snu, ali On je mislio na smrtni san. Sedamnaesti stih istog poglavlja dodaje:

»A kad dođe Isus nađe ga, a on već četiri dana u grobu.«

Dok je razgovarao sa Martom, Isus je pokušao da je uteši sledećim rečima:

»Brat će tvoj ustati. Marta Mu reče: Znam da će ustati o vaskrsenju, u poslednji dan.« (Jovan 11,23.24)

Marta je znala da će Lazaru život biti vraćen samo prilikom vaskrsenja u poslednji dan. Isus je Lazarevim vaskrsenjem pokazao da je On Onaj koji može da vaskrsava mrtve:

»Ja sam vaskrsenje i život.« (Jovan 11,25)

Pismo i u Starom i u Novom zavetu jasno govori o ovoj temi. Mrtvima će život biti vraćen prilikom vaskrsenja u poslednji dan (1.Korinćanima 15,51-55; O Jovu 19,25.26; O Jovu 14,10-15; Psalam 17,15; Danilo 12,13). Postoji saznanje o odvojenom vaskrsenju za pravedne i za zle. Tekst u Jevanđelju po Jovanu 5,28.29. to ovako ističe:

»Ne divite se ovome, jer ide čas u koji će svi koji su u grobovima čuti glas Sina Božijeg, i izići će koji su činili dobro u vaskrsenje života, a koji su činili zlo u vaskrsenje suda.«

»Jer ako verujemo da Isus umre i vaskrse, tako će Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s Njim.« (1. Solunjanima 4,16)

»A ostali mrtvaci ne oživeše, dokle se ne svrši hiljada godina. Ovo je prvo vaskrsenje.« (Otkrivenje 20,5)

Taj isti glas koji je podigao Lazara iz mrtvih, oglasiće se u poslednje dane u istoriji ovoga sveta, pozivajući one koji spavaju u grobovima u zemlji. Hristos će oživeti pravedne mrtve, ili »mrtve u Hristu«, i

udahnuti u njih dah večnog života, i oni će ući na Nebo. Tekst iz Otkrivenja 20,6. ovako ističe jedno saznanje:

»Blažen je i svet onaj koji ima deo u prvom vaskrsenju.«

Zli mrtvi ostaju u prahu, i vaskrsnuće posle Milenijuma u vaskrsenje suda. (Vidi poglavlja *Dugo očekivani milenijum* i *Dolazi vrhunac istorije)* Kako je Isus pozvao Lazara iz groba:

»...Zovnu glasno: Lazare! Izađi napolje.« (Jovan 11,43)

Taj glas podigao je Lazara iz mrtvih. *»I izađe mrtvac«,* a Isus je dodao:

»Razdrešite ga i pustite nek ide.« (Jovan 11,44)

U ovom tekstu nema ni reči o tome šta se dešavalo za vreme od četiri dana, dok je Lazar bio mrtav. Hristos o tome ništa nije rekao, a to nisu učinili ni Marta, a ni sam Lazar. Naravno, činjenica je da se posle njegove smrti nije dogodilo ništa o čemu bi mogli da pričaju. Oni nisu mogli da govore o carstvu mrtvih, jer je on jednostavno doživeo smrtni san koji znači stanje apsolutne tišine i neznanja.

Spiritizam

Ako se mrtvi nalaze u nesvesnom stanju ili spavaju čekajući vaskrsenje, kako možemo da obavljamo navodnu komunikaciju sa mrtvima koja je tako česta u mnogim savremenim ver-skim pokretima koji su delovali i deluju u prošlosti i sadašnjosti?

Obožavanje predaka uobičajeno je u mnogim kulturama, posebno u afričkim kulturama i pokretu Novo doba, koji tvrdi da komunicira sa duhovnim bićima. U biblijsko vreme, postoji priča o caru Saulu koji se savetovao sa vračarom iz Endora i navodno razgovarao sa Samuilom koji je već neko vreme bio mrtav. Potrebno je da objasnimo ovaj događaj.

Najpre, da li mrtvi mogu da razgovaraju sa živima ili da se vrate u svoju kuću da bi je opsedali? U prethodnom delu videli smo da mrtvi ništa ne znaju (Propovednik 9,5) i da prilikom smrti propadaju sve misli (Psalam 146,4). Jov ovako ističe svoje saznanje i uverenje:

»Kao što se oblak razilazi i nestaje ga, tako ko siđe u grob, neće izaći, Neće se više vratiti kući svojoj, niti će ga više poznati mesto njegovo.« (O Jovu 7,9.10)

On zatim nastavlja:

»Ako sinovi njegovi budu u časti, on ne zna; ako li u sramoti, on se ne brine.« (O Jovu 14,21)

Konačno, Solomun ovako piše o mrtvima:

»I ljubavi njihove i mržnje njihove i zavisti njihove nestalo je, i više nemaju dela nikada ni u čemu što biva pod suncem.« (Propovednik 9,6)

Bog je zahtevao da se zabrani i smrtnom kaznom kazni savetovanje sa medijumima ili komunikacija sa mrtvima (2.Mojsijeva 22,18; 3.Mojsijeva 19,31; 20,6.27; 5.Mojsijeva 18,9-14; 2.0 carevima 21,6; 23,24; Jeremija 27,9.10). Bog je jasno odredio kako možemo komunicirati sa Njim. On komunicira pomoću svoje Reči i preko svojih proroka.

»Zakon i svedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.« (Isaija 8,20)

Pismo (zakon) je nadahnuta Božja reč (2.Petrova 1,20.21; 2.Timotiju 3,16; Jovan 10,35; Matej 24,35; Luka 24,44; Psalam 11 9,89.100.101), a svedočanstvo je duh proroštva (Otkrivenje 19,10).

Ako duhovi koje prizivaju medijumi ili kanali nisu duhovi mrtvih, onda moraju da budu duhovi demona koji teže da prevare čoveka i da mu otmu spasenje. Bog preko proroka Isaije savetuje:

> *»I ako vam kažu: Pitajte vrače i gatare, koji šapću i mrmljaju, recite: Ne treba li narod da pita Boga svog? Ili će pitati mrtve mesto živih?« (Isaija 8,19)*

Saulov susret sa Samuilom

Jedan odlomak često se navodi kao podrška za komunikaciju sa mrtvima, a to je tekst iz 1. Samuilove 28,3-25 u kome se Saul dogovara sa vračarom iz Endora, koja navodno priziva Samuila koji treba da posavetuje cara. Samog cara uznemiravali su duhovi, jer je svojim ponašanjem prekinuo vezu koju je imao sa Bogom (stih 25). Ipak, Saul se sećao da su se sva Samuilova predviđanja, koja su se odnosila na njegov lični život ostvarila. U velikom strahu i panici potražio je Samuila da se posavetuje sa njim. U 14. stihu on postavlja pitanje medijumu: »Kakav je?« To pokazuje da Saul nije video Samuila. Štaviše, duh je mučio Saula govoreći mu da će njegova kruna preći njegovom suparniku. Duhu za ove poruke nisu bile potrebne vizionarske moći. David je već bio pomazan, a Izrailj se kao narod nije ponizio pred Gospodom, što je značilo da će ih Filisteji skoro sigurno poraziti. Pošto su mrtvi u nesvesnom stanju, očigledno je da Samuilov duh nije razgovarao sa Saulom. Prema Svetom pismu, sotona može da razgovara sa ljudima i da se predstavlja kao anđeo svetlosti (Matej 4,1-1 1; 2. Korinćanima 11,13).

Savremeni spiritizam

Uvek, kada je Bog moćno radio i pozivao svoj narod natrag k sebi, sotona je pokušavao da krivotvori poruku činjenjem čuda.

> *»A Duh razgovetno govori da će u poslednja vremena odstupiti neki od vere slušajući lažne duhove i nauke davolske.« (1. Timotiju 4,1)*

Savremeni oblik spiritizma počeo je sa sestrama Foks 1848. godine, koje su čule tajanstveno kucanje u svom domu u Hajdesvilu u državi Njujork. Od ovih skromnih početaka, spiritizam je narastao do svetskog pokreta, a njegova glavna snaga koncentrisana je u pokretu Novo doba.

Čak su i rane spiritističke vođe priznavale da je njihova komunikacija bila neposredno sa sotonom. U norveškom časopisu *Spriten,* o duhovima je objavljena sledeća rečenica:

> *»Spiritizam je zmija u Raju koja čoveku nudi da jede sa drveta poznanja između dobra i zla.«*[1]

Mozes Hal, vodeći duhovni predavač iz tog ranog vremena, daje sledeću izjavu:

> *»Istinita zmija... U odgovoru na pitanje: 'Kome, onda, treba da verujemo - Bogu ili sotoni', ja odgovaram: 'Činjenice, u svakom slučaju u Bibliji, opravdavaju verovanje sotoni, jer je on uvek govorio istinu, a to ne može da se kaže za onog drugog... Grešku u edemskom vrtu nije načinio đavo, već Bog... Bog je, a ne đavo, bio ubica od samog početka'.«*[2]

Ova hulna izjava otkriva pravu prirodu spiritizma.

Doktrina o paklu i čistilištu

Doktrine o paklu i čistilištu imaju pagansko poreklo, a oci Katoličke crkve uveli su ih u hrišćanstvo. Kardinal Gibons ovako piše o čistilištu:

> *»U sledećem životu postoji srednje stanje privremene kazne, odredeno za one koji nisu zadovoljili Božju pravdu za grehe koji su već oprošteni. Postojanje čistilišta prirodno podrazumeva korelativnu dognu, korist molitve za mrtve.«*[3]

Pakao je uopšteno definisan kao mesto ili stanje u kome oni koji su umrli u neprijateljstvu sa Bogom trpe večne muke, a duše pravednika posle smrti odlaze na nebo.

Jevrejska reč »še'ol« i grčka reč »hades« prevode se kao »pakao« i odnose se na svet mrtvih. Grčka reč »gena« označava »pakao« vatrene kazne. Biblijsko izražavanje često se koristi u metaforičkom smislu i tako može da nastane zbrka u određivanju činjenice da li se ovi izrazi odnose na mesto ili stanje u kome se mrtvi nalaze.

Grčki izraz »gena« dvanaest puta spomenut je u Novom zavetu i potiče iz jevrejske reči »Ge Hinom«, »Dolina Hinom«, u kojoj su obavljani neznabožački rituali, i u kojoj su spaljivali decu kao žrtve Molohu. Prorok Jeremija ovu dolinu naziva dolinom pokolja. Dolina Hinom ili Gehena postala je mesto za spaljivanje smeća i, sa razvojem doktrine o ognjenom paklu u kome se kažnjavaju zli, dolina je služila kao tip vatre iz poslednjih dana.

U Propovedi na Gori Isus je tri puta spomenuo »gehenu«. On je upozorio fariseje na prokletstvo »gehene«. Priroda i uticaj vatre opisani su u Bibliji kao »oganj koji se ne gasi« (Marko 9,43-48; Luka 3,9) ili kao »večni oganj« (Matej 25,41). Ovaj oganj čisti zemlju (2. Petrova 3,10-12; Luka 3,17), posle drugog vaskrsenja (Otkrivenje 20,5).

Reč »večni« (aionios) koristi se za opisivanje sudbine pravednih, kao i zlih. Ako je plata za greh smrt (Rimljanima 6,23), onda je kazna za zle večna smrt. Konačna posledica ognja je večna, a ne sam oganj. Ovaj princip jasno je određen upotrebom koncepta »večan« u Pismu. Jeremija je prorokovao da će Bog zapaliti oganj u Jerusalimu koji »neće se ugasiti«. (Jeremija 1 7,27) Kada je Navuhodonosor uništio Jerusalim, grad je spaljen do temelja, i oganj nije mogao da se ugasi sve dok nije postignuto uništenje grada, ipak, on ne gori i danas. Slično tome, u Judinoj poslanici u sedmom stihu čitamo:

> *»Kao što se Sodom i Gomor, i okolni njihovi gradovi, koji su se prokurvali onako kao i oni, i hodili za drugim mesom, postaviše se za ugled i muče se u večnom ognju.«*

O ovom pitanju govori tekst i u 2.Petrovoj 2,5.6. Ove vatre više ne gore, ali njihove posledice su večne.

Doktrina da se zli koji su umrli večno muče, odbojna je i nedosledna Božjem karakteru koji je u žrtvi svoga Sina pokazao bezgraničnu ljubav prema palom čovečanstvu. Pagansko shvatanje uticalo je na jevrejske naučnike u njihovom razmišljanju i odnosu prema životu posle smrti. Istoričar Josif Flavije verovao je da mrtvi odlaze ili u nebo ili u pakao, gde čekaju vaskrsenje. Pravedni su odlazili na mesto koje se zvalo »Avramovo naručje«, a zli su bili odvojeni od njih dubokim ponorom. Pravedni su sa svoga mesta mogli da vide i čuju oganj pakla. Ova shvatanja nisu u skladu sa jasnim učenjem Pisma koje kaže da mrtvi ne znaju ništa (Propovednik 9,5).

Savremeni hrišćanski naučnici, slično tome, drže se doktrine o neposrednom životu posle smrti na Nebu ili u paklu. Oni kao dokaz navode određeni broj biblijskih tekstova, posebno Isusovo obećanje razbojniku na krstu i kratku Isusovu priču o bogatom čoveku i Lazaru, koji su posle svoje smrti, prema zaslugama, otišli u pakao i »Avramovo naručje«. Ove tekstove potrebno je objasniti da bismo ih shvatili u skladu sa ostatkom Svetog pisma i njegovog stava prema stanju mrtvih.

Nigde u Svetom pismu ne postoji doktrinarno učenje o neposrednom životu posle smrti. Lazar koga

je Isus vaskrsao, posle svoje smrti sigurno nije otišao na Nebo ili u »Avramovo naručje«. Novozavetno učenje o ovoj temi veoma je jasno. Za vreme pedesetnice Petar je ovako rekao:

> *»Ljudi braćo! Neka je slobodno kazati vam upravo za starešinu Davida da i umre, i ukopan bi, i grob je njegov među nama do ovog dana. Jer David ne izađe na nebesa.« (Dela 2,29.34)*

Razbojnik na krstu

Zar razbojnik na krstu nije otišao u Nebo kada je umro? Razbojnik se obratio Hristu na krstu:

> *»Opomeni me se, Gospode, kad dođeš u carstvo svoje.« (Luka* 23,42)

On je posmatrao buduće događaje, tražeći da ga se Isus seti prilikom dana konačnih nagrada. On je unapred gledao Drugi dolazak. Tekst u Jevanđelju po Mateju 16,28. govori o Hristu koji »ide u carstvu svom«, a u Jevanđelju po Jovanu 14,3. sam Hristos kaže: »Opet ću doći«. Isus je razbojniku na krstu odgovorio:

> *»Zaista ti kažem danas bićeš sa mnom u raju.« (Luka 23,43)*

Da li je razbojnik bio sa Hristom »danas«, u petak popodne ili uveče? Odgovor je ne, jer se sam Hristos, u to vreme još nije vazneo na Nebo, kao što je sam istakao u nedelju ujutro:

> *»Ne dohvataj se do mene, jer se još ne vratih k Ocu svom « (Jovan 20,17)*

Ako se Isus ni u nedelju (jutro vaskrsenja) nije vazneo na Nebo, onda to nije mogao da učini ni razbojnik.

Razlog za ovu zbrku treba potražiti u činjenici da je originalni Novi zavet napisan na grčkom *koine* jeziku u kome su reči nizane bez razmaka između njih, bez ikakvih pauza ili stihova koje danas imamo. Tek posle 1557. godine nastala je podela na stihove. Ispravno postavljanje zareza u tekstu iz Lukinog Jevanđelja 23,43 ima životni značaj za naše razumevanje ovog stiha. Stavljanje zareza posle reči »danas« menja tekst na sledeći način:

> *»Zaista ti kažem danas, bićeš sa mnom u raju.«*

Tako nastaje sklad između ovog teksta i rečenice u Jevanđelju po Jovanu 20,17 koja govori da se Isus još nije vazneo na Nebo. Razbojnik je samo primio obećanje da će na dan svog vaskrsenja biti na Nebu, kada Gospod uspostavi svoje carstvo.

Lazar i pakao *(Luka 16,19-31)*

Postoji mišljenje da se Isusova učenja u ovim delovima iz Novog zaveta, moraju bukvalno shvatiti. Ipak, jezik i okruženje veoma su figurativni i priču treba posmatrati samo kao priču. Svaki prizor u priči je u kontradikciji sa učenjem Pisma, a paralela je imala nameru da vođama u Izrailju prenese duhovno značenje. Kao čuvar Njegove istine, jevrejska nacija uživala je visoku Božju naklonost. Jevreji su trebalo da služe kao svetlost neznabošcima, i da neznabožačke narode povedu jedinom Izvoru žive vode. Zato su postavljeni da žive između velikih nacija i na raskršću velikih trgovačkih puteva tog vremena.

Umesto da ispune svoju misiju, postali su netrpeljivi i sebični, prisvajajući spasenje samo za sebe. Iako su se ponosili zbog svoje posebnosti, ipak su prihvatili neznabožačka učenja o životu posle smrti, ali uvek smatrajući da ih njihov status kvalifikuje za Nebo. Isus je osudio licemernost ovih pogleda, i u priči o bogatom čoveku i Lazaru razbija kalup za ovakav pogled na život i veru.

Bogati čovek u ovoj kratkoj priči predstavlja jevrejsku naciju koja je bila bogata duhovnom istinom, a siromašni čovek predstavlja neznabošce. Bogati čovek »obučen« je u poznavanje Cara nad carevima (ljubičasto je carska boja; Luka 16,19), i u sredstva za sticanje pravednosti (belo platno - Otkrivenje 19,8). Neznabožac je prekriven ranama, što predstavlja greh (Isaija 1,6), ali nije mu ponuđen nikakav lek za izlečenje njegove bolesti. Uskraćene su mu čak i mrve koje su padale sa duhovnog stola bogatog čoveka. Isus je svojim postupanjem prema ženi Hananejki (Matej 15,21-28), koja je takođe zahtevala mrve sa »stola bogatog čoveka«, razbio ovaj kalup jevrejskog razmišljanja. U tom susretu spomenuti su i psi, a oni služe kao dalji tip neznabožaca, ili onih koji nemaju Božju naklonost. Čak su i učenici zahtevali od Isusa da odstrani ženu, pokazujući tako u velikoj meri koja su učenja uticala na njihovo prosuđivanje.

Međutim, kako se parabola razvija, Isus preokreće gledište jevrejskih vođa i bogatog čoveka smešta u »pakao«, a siromašnog u »Avramovo naručje«. Čitavo 23. poglavlje Jevanđelja po Mateju oplakuje predrasude književnika i fariseja, a odgovara na pitanje zašto je stanje bogatog i siromašnog čoveka naizgled zamenjeno. Štaviše, učenicima je upućena pouka da bogatstvo i status nisu nikakva garancija za spasenje. Tako je učenicima otvoren put za raskid sa tradicijom i propovedanje Jevanđelja u sili Duha Svetoga i Jevrejima i neznabošcima. Sebičnost je prožela jevrejska verovanja, ali Bog zahteva da se »ja« izgubi i da volimo svog bližnjeg kao sebe.

Oslanjanje na poreklo bilo je sledeća tačka o kojoj Isus govori u svojoj kratkoj priči. Jevreji su tvrdili da je Avram njihov otac (Jovan 8,39), ali u paraboli »Otac Avram« nije mogao da pomogne bogatašu. Novi zavet tvrdi da su seme Avramovo oni koji su u Hristu (Galatima 3,29), a Hristos je došao da obnovi i pomogne onima koji su ranjenog i slomljenog srca. Samo oni koji shvataju svoje duhovno siromaštvo i potrebu za Hristom, mogu da prime Hristove blagoslove. U Blaženstvima (Matej 5,1-1 2), samo oni koji su siromašni duhom, koji plaču, koji su skrušenoga srca, gladni i žedni pravde mogu da žive sa ciljem i prime milost. Drugim rečima, čovek mora da prizna svoje duhovno siromaštvo, mora da oseća žalost zbog svojih grehova, mora da doživi promenu karaktera težeći za Hristovom pravdom, da bi mogao da bude ispunjen.

Isus zatim izgovara prekor učenjima koja su zasnovana na tradiciji. U Jevanđelju po Mateju 15,1-9. Isus upozorava književnike i fariseje da uzdizanjem svoje tradicije poništavaju Božju reč. U priči o bogatom čoveku i Lazaru nije ostavljen prostor za drugu priliku posle smrti. Postavljen je veliki ponor i bogatom čoveku uskraćena je pomoć da pošalje upozorenje svojoj braći. Razlog za to je što imaju Mojsija i proroke, ili Božju reč. Ako ne prihvatimo učenje Pisma, onda bi čak i poruka koja bi stigla od mrtvih bila beskorisna za naše spasenje.

Svaki prizor, onako kako se odvija u priči, otkriva duhovnu istinu, koja je suprotna uvreženom mišljenju jevrejskih vođa. Savremeni trend pojednostavljenja značenja suštine priče sa ciljem da se podrži doktrina o paklu čini veliku nepravdu nameri priče, i negira izuzetnu i istinitu poruku koja se u njoj nalazi.

Tako je, prema Bibliji, smrt nesvesno stanje, stanje sna. To ne znači da na Nebu ne postoji nikakav izveštaj o zaspalim svetima. Bog ima savršen izveštaj o nama, o našoj prirodi i kada zaspale svete pozove da ustanu, oni će ustati u nepropadljivom telu i karakteru koji su oblikovali pod vođstvom Njegove sile koja posvećuje. Biblijski izveštaj o smrti je utešan, a ne uznemiravajući. Naši preci ne posmatraju svaku našu grešku i ne osećaju bol zbog naših pogrešnih odluka. Oni nisu svesni tekućih događaja i spavaju sve do dana vaskrsenja. Ako smo utvrđeni u ovim biblijskim istinama, onda prevarna sila lažnih čuda i pojava nema vlasti nad nama i bićemo bolje pripremljeni da odolimo njenoj navali u poslednje dane.

Literatura

[1] *Spritten,* December 15, 1889, page 2.

[2] *Facts of Faith*, SPA, p.208.

[3] *Faith of Our Fathers,* p. 247, 248.

Jedinstvo po svaku cenu?

Poglavlje 11

»Duh« jedinstva

Živimo u vreme u kome se vrše široki i nikada viđeni pokušaji da se ostvari jedinstvo i jednakost verske misli. Tvrdnja da svi ljudi služe istom Bogu i da je zato tolerancija prema različitim verskim pogledima suštinski sastojak mira među svim ljudima i nacijama različitog ubeđenja. Konačno, Hristos se molio za jedinstvo i zato se čini kao da će jedinstvo morati da bude ostvareno pre nego što budu završeni bilo kakvi razgovori o pravom miru na ovoj našoj ratovima izmučenoj planeti. Zato se Isus ovako molio u svojoj Prvosveštеničkoj molitvi:

> *»I slavu koju si mi* dao *ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo jedno.« (Jovan 17,22)*

Kakvu je vrstu jedinstva On imao na umu? Da li je to bilo svetsko jedinstvo, kao uslov da konačno zavlada mir u svetu? Zar On nije rekao:

> *»Ne mislite da sam ja došao da donesem mir na zemlju; nisam došao da donesem mir nego mač.« (Matej 10,34)*

Isus nikada nije podržavao fizičko nasilje, pa je zato mač, koji je On imao na umu bio duhovni mač, koji je Božja reč:

> *»I kacigu spasenja uzmite, i mač duhovni koji je reč Božija.« (Efescima 6,17)*

Duhovna borba koja će zahvatiti ovaj svet biće borba zbog Reči. Imajući to na umu, ponovo možemo da pogledamo Hristovu molitvu o jedinstvu. Najpre, jasno je da se Isus ne moli za jedinstvo sveta, već za jedinstvo zasnovano na Reči:

> *»Ja javih ime Tvoje ljudima koje si mi dao od sveta; Tvoji behu pa si ih meni dao, i Tvoju reč održaše... Ja se za njih molim: ne molim se za (sav) svet, nego za one koje si mi dao, jer su Tvoji.... Ja im dadoh reč Tvoju; i svet omrznu na njih, jer nisu od sveta, kao i ja što nisam od sveta... Osveti ih istinom svojom: reč je Tvoja istina.« (Jovan 17, 6.9.14.17)*

Jevanđelje Isusa Hrista je divno i jednostavno, ali zahteva predanje srca Njegovoj posvećujućoj sili. Može da postoji samo jedan Isus, i to je utelovljena Reč. Samo na osnovu Reči istinu je moguće odvojiti od laži.

> *»Jer revnujem za vas Božjom revnosti, jer vas obrekoh mužu jednom, da devojku čistu izvedem pred Hrista. Ali se bojim da kako kao što zmija Evu prevari lukavstvom svojim tako i razumi vaši da se ne odvrate od prostote koja je u Hristu. Jer ako onaj koji ili dolazi drugog Isusa propoveda koga mi ne propovedasmo, ili drugog Duha primite koga ne primiste, drugo jevanđelje koje ne primiste, dobro biste potrpeli.« (2. Korinćanima 11,2-4)*

Pored toga što je Reč ključni činilac u borbi za jedinstvo, moraju da postoje i rodovi koji su u skladu

sa Rečju.

> *»Jer se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude, Učeći nas da se odreknemo bezbožnosti i želja ovog sveta, i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovom svetu, čekajući blaženu nadu i javljanje slave velikoga Boga i Spasa našega Isusa Hrista, koji je dao sebe za nas da nas izbavi od svakog bezakonja, i da očisti sebi narod izbrani koji čezne za dobrim delima.« (Titu 2,11-14)*

Božjem narodu je potrebno iskreno priznanje greha. Potrebno je da njegovi pripadnici dostignu vrednost Reči i da ne čine kompromise da bi ispunili svetovne standarde. Potrebno je da zajedno stoje u poniznosti duha. Treba ispraviti sve ono što je pogrešno. Potrebno je da nežno ispraviti onoga koji greši, znajući da onaj koji misli da stoji treba da se čuva da ne padne. Potrebno je podržavati i održavati jedan drugoga. Bog može i hoće da upotrebi poslušnu Crkvu.

Pravo hrišćanstvo i hrišćansko jedinstvo zasnovano je na Reči - *Reč je Tvoja istina,* a takvo jedinstvo, prema Hristovim rečima, izazvaće mržnju, a ne mir. U svetlosti ovih reči, kako možemo da protumačimo težnju za hrišćanskim jedinstvom kroz ekumenski pokret, i širi cilj jedinstva svih religija koji dostiže vrhunac u jednoj svetskoj religiji? Ovo jedinstvo moguće je postići samo na uštrb istini, jer je moguće samo kroz kompromise. Za teologa koji ekumenski razmišlja, jedinstvo po svaku cenu je vodeća sila u njegovim verskim poduhvatima. Ako Reč ne može da bude sila koja ujedinjava, onda jedinstvo mora da bude zasnovano na nekom drugom kriterijumu umesto na njoj, a u hrišćanskom svetu ovi kriterijumi čine dve glavne kategorije:

1. Dogmatsko jedinstvo je osnova na kojoj mnogi teolozi žele da uspostave jedinstvo. Dogme ih povezuju, i kao što su crkveni oci rekli, to će biti ostvareno sakramentima, liturgijama i društvenim interakcijama.
2. Iskustveno jedinstvo je ono što pojedinac doživljava i oseća - pokretanje Duha, znaci i čuda, postaju činilac koji ujedinjava. Iskustvo je normativno. Ovaj oblik jedinstva može da prevaziđe biblijske, doktrinarne kao i kulturološke prepreke, a različita ubeđenja dovede u zajednicu proslavljanja. Pitanje je, kako možemo znati koji »duh« vodi, sve što se događa posebno u svetlosti upozorenja da će se u poslednje vreme dogoditi prevare:

> *»I odgovarajući Isus reče im: Čuvajte se da vas ko ne prevari... Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesa da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane.« (Matej 24,4.24)*

Hrišćansko jedinstvo i ekumenski pokret

Kako ekumenski duh može da uskladi reformaciju papstva i doktrine Katoličke crkve?

Reformacija je svoje odvajanje od Rima zasnovala na Božjoj reči, i Jevanđelje Isusa Hrista približila običnom čoveku. Reformatori su težili da Božja reč bude na raspolaganju svakome ko želi da upozna plan spasenja. Slobodni pristup Bibliji oštro je napada doktrine i prevlast Rima, i obnovlja istine koje su bile zaboravljene tokom vekova kršenja verske slobode. Ne želimo da ovde ponavljamo ono što je u prethodnim poglavljima rečeno o papskim dogmama, ali neophodan je kratak pregled da bismo mogli da postavimo pozornicu na kojoj su se odvijali događaji povezani sa obnavljanjem izgubljene »hrišćanske zajednice«.

Obnova odbačenih istina			
1370. n. e.	Džon Viklif	Otkrivenje Biblije	
16. vek	Martin Luter Žan Kalvin	Vera Besplatna milost Božji zakon Biblijsko krštenje	Luterani Prezviterijanci Anabaptisti
17. vek	Džon Smit Džon Džems	Biblijsko krštenje Subota	Baptisti Baptisti 7. dana
18. vek	Džon Vesli	Zakon i milost Obraćenje Posvećenje	Metodisti
19. vek		Biblijsko proroštvo	Adventistički pokret Misionarski pokret

Slika 11.1

Reformacija je obnovila mnoge biblijske istine koje su bile zaboravljene ili odbačene. Reformatori su odlučno poistovetili papski sistem sa sistemom antihrista. Valdežani su u dvanaestom veku jasno svedočili o Antihristu, za koga su tvrdili da vlada u Crkvi. Ipak, Joakim je prvi protumačio proročanstvo koje se odnosilo na antihrista. Viklif, Jeronim, Luter, Noks, Kalvin, Bakster i druge vođe reformacije bili su jedinstveni u otkrivanju indentiteta antihrista. H. Gratan Ginis kaže:

> *»Hiljade, stotine hiljada delili su mišljenje reformatora. Ovo mišljenje prihvatili su i prinčevi i narod. Pod njihovim uticajem, nacije su odricale pokornost lažnom rimskom svešteniku. Kao reakcija na ono što je usledilo, izgiedalo je kao da su paklene sile na slobodi... Ali reformacija je ostala nepobediva i neosvojiva. Božja reč ju je uzdizala...«*

Čak i predgovor za staru King Džems verziju Biblije imenuje papstvo kao bezakonika (čoveka greha), i upozorava protiv opasnosti od onoga što naziva papskim osobama.

O imenu antihrist (grčka reč »anti« znači »protiv«), Biblija kaže:

> *»Da vas niko ne prevari nikakvim načinom; jer neće doći dok ne dođe najpre otpad, i ne pokaže se čovek bezakonja, sin pogibli, Koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog.« (2. Solunjanima 2,3.4).*

Ovakav stav potvrdilo je papstvo kada je papa Bonifacije VIII, u svojoj *Bull Unam Sanctam* izjavio:

> *»Rimski pontif sudi svim ljudima, ali njemu niko ne sudi. Mi objavljujemo, tvrdimo, definišemo i izjavljujemo: Za svako biće je od suštinske važnosti za spasenje da bude pokorno rimskom pontifu... Reči koje je Hristos rekao, 'podložio si sve pod njegove noge' mogu da budu potvrđene u meni... Ja imam autoritet Cara nad carevima. Ja sam sve i iznad svega, tako da sam Bog i ja, namesnik Božji, imamo samo jedno postojanje, i ja mogu sve što Bog može. Šta onda možete da načinite od mene, osim Boga?«*

Papa Leo XIII takođe je u svojim enciklikama tvrdio da je Bog. Zanimljivo je istaći da je *Tajm Magazin,* prilikom pokušaja atentata na papu Jovana Pavla II, ovako pisao: »To je kao da pucate na Boga«.[2]

Rim nije bio spreman da načini kompromis u pitanjima doktrine sa reformatorima. Papa Pavle III zato je sazvao Koncil u Trentu, koji je održan u tri dela između 1545. i 1563. godine. Protestanti su bili prisutni za vreme drugog sastanka. Savet je potvrdio većinu doktrina koje su reformatori odbacivali, uključujući:

1. Transsupstancijaciju,
2. Opravdanje verom i delima,
3. Srednjovekovna misa,
4. Sedam sakramenata,
5. Celibat,
6. Doktrina o čistilištu,
7. Oproštajnice,

Povećana je papska sila davanjem autoriteta papi da sprovodi koncilske dekrete i zahteva od crkvenih službenika da mu obećaju poslušnost.

Koncil u Trentu (1545), koji je sazvao papa Pavle III da se susretne sa reformacijom i objasni doktrinarne stavove Rimokatoličke crkve je, umesto da reformiše Crkvu, utvrdio katoličke doktrinarne stavove i učenja koja su reformatorima bila tako odbojna. Savet je potvrdio stavove Crkve prema doktrini transsupstancijacije, vere i dela, mise, sedam sakramenata, celibata, čistilišta i oproštajnica, i o povećanoj papskoj moći.[3]

Protivreformacija

Bez obzira na odvajanje reformiranih crkava od Rimokatoličke crkve, Pismo predviđa da će na kraju vremena čitav svet slediti zver. To uključuje i današnje Crkve. Reformacija će se zaustaviti, a principi koji su doveli do odvajanja od Rima, na kraju vremena neće predstavljati prepreku. Kao što smo u poglavlju *Vino vavilonsko* govorili, Rim sebe smatra majkom svih Crkava i njegova je težnja da svoju odvojenu decu vrati sebi.

Preterizam i futurizam

Jezuiti su bili pozvani da odgovore na izazov i predstavljanje pape kao antihrista i pape kao »sina prokletstva«. U tom poslu posebno su se istakla dva jezuitska naučnika. To su Alkazar i Ribera, koji su razvili preteristički i futuristički sistem tumačenja proročanstava. Preterističko tumačenje stavlja u prošlost sva proročanstva koja su vezana za antihrista (progonstva izvan jevrejske ili hrišćanske religije), a futurističko tumačenje postavlja ih u budućnost - posle hrišćanskog oslobađanja i Tajnog vaznesenja. Ribera je 1585. godine objavio svoje futurističke stavove.

Prema futurističkom mišljenju, antihrist treba da dođe iz Danovog plemena, i pojaviće se posle tajnog vaznesenja. On treba da obnovi Hram, napusti hrišćansku veru, pretvara se da je Bog i da na kraju osvoji svet u razdoblju od tri i po godine. Štaviše, futurizam uči da će Spasitelj, umesto dolaska na oblacima u velikoj sili i slavi, doći tajno i da će tiho odvesti svoju Crkvu. Ovo učenje bilo je strano apostolskom učenju.

»Jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom Arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre; a potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.« (1. Solunjanima 4,16.17)

Apostoli su smatrali da je duh antihrista počeo da deluje već u njihovo vreme, da bi se na kraju vremena potpuno otkrio. Nema nikakve sumnje da bi sila kojom raspolaže antihrist mogla da se smesti u prošlost. Isus u Jevanđelju po Mateju 24. poglavlju govori o ovom velikom otpadu kao o budućem događaju, a ne o prošlom.

U devetnaestom veku protestantski svet, počevši od anglikanskog sveštenika Semjuela R. Majtlendoa, prihvatio je futuristička učenja i u tome video priliku da zaleči neprijateljstvo sa Rimom.

Futurističko tumačenje proročanstava bilo je dalje pročišćavano, kada je, prema S. P. Tregelesu, u crkvi Edvarda Irvinga u Engleskoj nastao dispenzacionalizam (teorija podela) kroz izgovaranje jezika. Futuristički dispenzacionalistički vid proročkog tumačenja danas je prihvatila većina protestantskih crkava, i to je oblik tumačenja koji se primenjuje u Skofildovoj Bibliji.[4] Dispenzacionalizam je tako postao proizvod futurizma i uči da je istorija podeljena u sedam razdoblja:

Istorija ljudske zajednice

Carstvo nevinosti	Savest	Vladavina	Obećanje	Zakon	Milost	Milenijum
Pre večnog greha (Edemski vrt)	Pretpotopna civlizacija	Razdoblje posle Potopa	Od Avrama do Izlaska	Levitsko doba	Crkveno razdoblje	Vek mira

Za vreme razdoblja Milenijumskog carstva, Jevreji će propovedati Jevanđelje posle vaznesenja hrišćana. Jevreje će mučiti antihrist, ali posle sedam godina spasiće ih vidljivo Hristovo pojavljivanje. Crkva je, prema futuristima, zainteresovana za milost, a Jevreji za Carstvo. Gospodnja molitva: »Neka dođe carstvo tvoje«, ne može onda da ima nikakav značaj za hrišćane. Štaviše, Skofild ne podržava nikakvu povezanost između vernika iz Starog zaveta i Novozavetne crkve. Čak nam ni Hristos ne govori (pošto je učio u starom razdoblju); govore nam samo poslanice.

Većina ljudi koji prihvataju dispenzacionalizam usvojili su Kalvinove verske poglede, sa duboko ukorenjenim verovanjem u predestinaciju. Prema ovoj doktrini, čovek je tako duboko pao u greh da nije u stanju da sam izvrši izbor. Spasenje prema tome nije uslovno ili bezuslovno, već je čovek predodređen ili za večno spasenje ili za večnu propast. Sva obećanja iz Pisma, takođe, su bezuslovna, a Jevreji su Božji izabrani narod, bez obzira da li oni to žele ili ne.

Ovo nije biblijsko učenje, ono uništava čovekovu slobodu izbora, postavlja ga u položaj piona i proglašava zastarelim učenja iz Jevanđelja. Ovo učenje je čisto kršenje biblijskog učenja o uslovnosti (2. Mojsijeva 19,5.6; 5.Mojsijeva 28,1.15; Jeremija 18,7-10. i mnogi drugi tekstovi u Starom i Novom zavetu). Doktrina o predestinaciji u kalvinističkim crkvama otvorila vrata za prihvatanje dispenzacionalizma. Bez govorenja jezika u Irvingovoj crkvi, ovaj sistem tumačenja nikada se ne bi pojavio, jer niko ko veruje u *Sola Skriptura* (samo Bibliju) ne bi to prihvatio. Apostol Pavle piše:

> *»A Duh razgovetno govori da će u poslednja vremena odstupiti neki od vere slušajući lažne duhove i nauke đavolske.« (1. Timotiju 4,1)*

Apostol Pavle poziva da Božju reč učinimo svojim duhovnim standardom i uskladimo se sa Hristovim učenjima, jer ćemo samo tako biti zaštićeni od lažnih doktrina.

> *»I On je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevanđeliste, a jedne pastire i učitelje, Da se sveti priprave za delo službe, na sazidanje tela Hristovog; dokle dostignemo svi u jedinstvo vere i poznanje Sina Božijeg, u čoveka savršenog, u meru rasta visine Hristove; da ne budemo više mala deca, koju ljulja i zanosi svaki vetar nauke, u laži čovečijoj, putem prevare.« (Efescima 4,11-14)*

Viši kriticizam i racionalizam

Dalji napad katoličkih naučnika na protestantska učenja odvijao se kroz Ričarda Simona i dr Aleksandra Gedesa 1678. godine, kada je većina biblijskih opisa i izveštaja o Potopu, devičanskom

rođenju i vaskrsenju proglašena za mit. Viši kriticizam i nemački racionalizam uništili su temeljna verovanja u biblijske istine, a naučnici iz reformisanih crkava nažalost, prihvatili ta učenja. Prema tome, slobodno možemo reći da je većina protestantskih crkava u načelu prihvatila Darvinovo učenje o poreklu.

Kada je papa Pije IX, godine 1854. objavio bezgrešno Marijino začeće i tako postavio temelje za obožavanje Marije, trebalo je da se pojavi još jedna pukotina između protestanata i katolika. On je takođe proglasio da je tradicija vrednija od Svetog pisma. (Jednog biskupa, koji se nije slagao s njim, izgrdio rečima: *»Tradicija, ja sam tradicija.«)* Godine 1869. sazvao je Koncil Vatikan I.

Vatikan I

Vrhunac papske sile pod Pijem IX dostignut je otvaranjem Vatikana I na kome su ultramontanisti, pod jezuitskim vođstvom, zadobili veliku pobedu, a rezultat te pobede bilo je objavljivanje dogme o papinoj nepogrešivosti, 13. jula 1870. godine.

Papa Pije IX takođe je izdao encikliku »Silabus grešaka«, kojom je osudio liberalnu teologiju, a Biblijsko društvo i distributere Svetog pisma proglasio za glasnike neverstva i jeresi. Štaviše, papa je snažno napao odvajanje Crkve od države.[5]

Bog je pozvao Martina Lutera, Zana Kalvina, Džona Noksa, Džona Veslija i druge reformatore da obave veliki posao, ali nažalost, Crkve koje su nastale posle njih, pošto su vratile izgubljene biblijske istine, nisu želele da traže druge izgubljene istine ili da u svoj sistem verovanja uključe one istine koje su drugi otkrili. Džon Robinson to je opisao ovim rečima:

> *Ako vam Bog otkrije bilo šta uz pomoć nekog drugog svog instrumenta, budite spremni da to prihvatite kao što ste prihvatili bilo koju istinu preko moje službe; jer sam ja veoma uveren da Gospod ima <u>još istine</u> i svetlosti koju želi da otkrije u svojoj svetoj Reči. Što se mene tiče, ne mogu dovoljno da oplakujem sudbinu reformisanih crkava, koje su došle do jednog perioda u veri, i koje ne žele da idu dalje od onoga u čemu su otišli instrumenti njihove reformacije. Luterani ne žele da idu dalje od onoga što je Luter rekao;... i Kalvinisi se čvrsto drže* onoga što *im je ostavio taj veliki Božji čovek, koji ipak nije video svet. Ovo je žalost koju treba oplakivati; jer iako su u svoje vreme bili blistava svetlost, ipak nisu prodrli u čitav Božji savet, ali da su danas živi, bili bi jednako spremni da prihvate dalju svetlost kao što su primili prvu... Pazite, pozivam vas, šta primate kao istinu, i poredite je i merite sa drugim istinama iz Pisma pre nego što je prihvatite; jer nije moguće da hrišćani brzo izađu iz tame antihrista, i da se puno savršenstvo poznanja otkrije odjednom.*[6]

Neprekidno odbacivanje istine može da ožalosti Svetog Duha čiji je zadatak da nas vodi u »svaku istinu«.

> *»A kad dođe On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu...« (Jovan 16,13)*

Nažalost, iako odvojene od papstva koje je sledilo lažne doktrine, protestantske crkve počele su da piju vino rimskog Vavilona, jer nisu prihvatile sve izgubljene istine.

Skoro svim protestantima zajednička je pogrešna doktrina o nedelji, neki obavljaju krštenje beba, a postoje i oni koji propovedaju nauku o čistilištu. Pojedini odbacuju proročanstva iz Knjige proroka Danila i Otkrivenje. Doktor R. L. Elson (prezviterijanac) kaže:

> *»Ono što je danas potrebno je završavanje reformacije koja je svoj vrhunac dostigla u šesnaestom veku kroz rad Lutera, Kalvina i Noksa.«*

Ujedinjenje sa Rimom

Pre 1960. godine, mnogi su još uvek sa sumnjom pogledali na Katoličku crkvu, a ideje reformatora još nisu bile izbrisane iz uma mnogih protestanata. Dalje, rimski stav je i dalje bio da se spasenje može naći samo u Katoličkoj crkvi. Ipak, reformisane crkve krenule su ka ekumenizmu, a godine 1948. formiran je Svetski savez crkava, koji je okupio većinu protestantskih crkava, ali nije prihvatio pravoslavne i Katoličku crkvu.

Uticai Vatikana II

Papa Pije XII je 1950. godine definisao i sproveo doktrinu o telesnom vaznesenju Blagoslovene device Marije, što je trebalo da još više poveća doktrinarne razlike između protestanata i katolika. Njegov naslednik, Papa Jovan XXII, sazvao je Koncil Vatikan II, koji nije opozvao ni jednu jedinu doktrinu Katoličke crkve, ali je 1962. godine, ipak, objavio da spasenje nije ograničeno samo na rimokatolike, već da mogu da ga pronađu i dobiju svi koji žive prema svojoj savesti.

Teolog koji se najviše vezuje za provatikanski duh bio je jezuit, Karl Raner. Raner je potvrdio tradicionalnu katoličku doktrinu i njenu tvrdnju da je univerzalna istina i da spasenje dolazi kroz Hrista i Crkvu s jedne strane, ali sa druge strane, on veruje da se Božji narod nalazi i izvan Katoličke crkve i drugih crkava, i da ob uhvata čitavo čovečanstvo.[7]

Principi ekumenskog pokreta objavljeni su u toku Vatikana II i tako utvrđeno da je glavni cilj celokupnog ekumenskog truda da se prepozna prevlast rimskog biskupa. Da bi se Crkve mogle ujediniti, sve Crkve moraju da prihvate prevlast papske stolice. Papa Jovan Pavle II je, u septembru 1995. godine, dao sličnu izjavu u kojoj je tvrdio da je prepoznavanje papske prevlasti od suštinske važnosti za hrišćansko jedinstvo. Naslov članka u katoličkom časopisu *Sadern kros,* od 17. septembra 1995. godine, glasi:

> *»Sve crkve moraju da prihvate papski autoritet da bi se ujedinile.«*

Katehizam Katoličke crkve takođe navodi:

> *»Hristos je od samog početka ostavio jedinstvo svojoj Crkvi. Verujemo da ovo jedinstvo postoji u Katoličkoj crkvi kao nešto što ona nikada ne može da izgubi, i nadamo se da će nastaviti da raste sve do kraja vremena.« (Član 820)*

> *»Konačni cilj ekumenizma, kako ga katolici vide, je jedinstvo u veri, obožavanje i priznavanje vrhovnog duhovnog autoriteta rimskog biskupa.« (Sveštenik Dž. Kornel)*

Što se tiče Katoličke crkve, ovo jedinstvo koje mora da se ostvari ne obuhvata samo protestantske crkve, već i sve ljude na svetu:

> *»Svi ljudi pozvani su u ovo katoličko jedinstvo Božjeg naroda... Njemu, na različite načine pripadaju: katolički vernici, drugi koji veruju u Hrista i konačno svo čovečanstvo, koje je* pozvano *Božjom milošću spasenja.« (Član 836, Catechism of the Catholic Church)*

Iznenađujuće je koliko je brzo svetska zajednica Crkava prihvatila ideju o univerzalnoj papskoj prevlasti. Pre Vatikana II, postojao je značajan ponor između katolika i protestanata, ali dijalozi između reformisanih crkava, već su se uveliko odvijali. Svetski savez crkava (SSC) i Internacionalni misionarski savez (IMS) su se do 1958. godine udružili, a 1961. godine su Pravoslavne crkve i neke Pentekostalne bile prisutne na zasedanju Saveza. Godine 1963. Sveafrička crkvena konferencija je zaključila:

»Crkveno jedinstvo bilo je zajednica, koju tražimo medu sobom, između sebe i nezavisnih crkava, između sebe i Rimokatoličke crkve.

Tajm Magazin, 25. novembra 1966. godine objavio je da je novi Luteranski savez u Sjedinjenim Državama poslao srdačne pozdrave vašingtonskom sastanku rimokatolika. Ovo je navedeno kao »dokaz da je duh jedinstva uzajaman«. Jedan luteranski teolog nagovarao je protestante da svoju pažnju usmere na povratak u svoju crkvenu domovinu - Rimokatoličku crkvu. Godine 1969. papa je posetio sedište Svetskog saveza Crkava, a *Tajm Magazin,* 20, juna 1969. godine, objavio je da to »putovanje ima veliki značaj«. Na sastanku SSC godine 1968. u Usali, Rimokatolička crkva poslala je posmatrače, a to se dogodilo i 1975. godine u Najrobiju.

Godine 1975. rastuće partnerstvo između protestanata i katolika prikazano je objavljivanjem zajedničkog katehizma. Ova knjiga od 720 strana sadrži iscrpne podatke o hrišćanskoj veri, i prema urednicima, napisana je:

»Da pomogne u naporima da hrišćani saraduju unutar svojih zajednica u zajedničkom rastu crkava ka jedinstvu u raznolikosti, koje je cilj svih ekumenskih napora.«

Ovaj dokument potvrđuje mnoštvo kompromisa i bezobzirno odbacuje osnovna biblijska pravila. Evo nekoliko primera koji ovo ilustruju:

1. Moralne odredbe koje možemo da pronađemo u Dekalogu, kao i u Propovedi na gori su *»u velikoj meri uslovljene svojom starošću i kulturološkom okolinom«.*

2. Mnogi novozavetni odlomci opisani su kao tumačenja a ne kao istorijski događaji, dok su neke Isusove rečenice *»stavili u Isusova usta«* njegovi učenici; kao izreke koje *»istorijski Isus nikada nije izgovorio«.*

3. Teme kao što su fizičko Isusovo vaskrsenje predstavljaju *»stalni problem«* za savremenog čoveka, i *»pune su poteškoća«.*

Potrebno je takvu poruku protumači na mnogo značajniji način, pošto je Isusovo vaskrsenje iz mrtvih koncept koji je formulisan »jezikom jevrejske apokalipse«, koja teško može imati ikakvo značenje u našem savremenom društvenom i kulturološkom kontekstu.

Da li je Katolička crkva možda promenila svoj stav i približila se protestantskoj veri? Koncil Vatikan II nije promenio nijednu versku doktrinu, i od tada Vatikan postaje još čvršći u svojoj politici očuvanja tradicionalne katoličke doktrine.

Papa Jovan Pavle II oživeo je »Kongregaciju za doktrinu i veru«, što je novo ime za organizaciju Inkvizicije, kojom predsedava kardinal nemačkog porekla, Džozef Racinger. Papa je postavio stroge starešine u hijerarhiji i naveo da on ne upravlja demokratijom: »To je institucija kojom vlada Isus Hristos, to je teokratska vladavina«, kojom, naravno, upravlja Njegov namesnik, papa. Takođe, izdao je encikliku *Prečišćavanje zla*, u kojoj se snažno podržavaju katoličke doktrine. Bez obzira na to, izrazio je svoje uverenje da će ekumenski pokret doživeti uspeh u ponovnom ujedinjavanju Crkava. Papa Jovan Pavle II je u svojoj knjizi *Prelaženje praga* nade naveo:

»Papa Jovan XXII, koga je Bog pokrenuo da sazove savetovanje, imao je običaj da kaže: 'Ono što nas odvaja kao vernike u Hrista mnogo je manje od onoga što nas ujedinjuje.' U ovoj rečenici nalazimo srce ekumenskog razmišljanja... Do godine 2000. potrebno je da budemo više ujedinjeni, više spremni da napredujemo duž puta ka jedinstvu za koje se Hristos molio u predvečerje svog stradanja. Ovo jedinstvo je izuzetno dragoceno. Sasvim je izvesno da se radi o budućnosti sveta.« (str. 146, 151)

Vatikan II naglašava važnost nedeljnog okupljanja za sve katolike i, uz pomoć ekstrapolacije, u celom svetu. Dokument Vatikana II navodi sledeće:

> *»Štaviše, treba ohrabriti svaki napor da nedelja postane istinski 'dan radosti i odmora od posla'... da se proslavlja euharistija svake nedelje, od početka njihovog hrišćanskog formiranja 'nedelja treba da se predstavlja kao osnovni praznični dan' u kome, okupljeni zajedno, treba da slušaju Božju reč i učestvuju u Pashalnoj tajni.«*[8]

Pored toga što je nedelja prvi dan sedmice, nijedan hrišćanin koji veruje u Bibliju ne može da proslavlja euharistiju i učestvuje u pashalnoj misteriji. Štaviše, katolička ideja o nedelji dijametralno je suprotna protestantskom konceptu bogosluženja, jer je taj dan zasnovan na tradiciji, 'danu sunca', i posvećen obožavanju Marije kao što jasno navodi sam papa Jovan Pavle II u svojoj encikliki, *Dies Domini:*

> *DIES DIERUM: »Nedelja: Osnovni praznik, otkrivanje značenja vremena... Duhovna i pastoralna bogatstva nedelje, kako nam je ona predata kroz tradiciju, istinski su velika... Zbog toga Katehizam Katoličke crkve uči da je nedelja proslavljanje Gospodnjeg dana i njegova euharistija nalazi se u srcu života Crkve... Dok slušaju reč koja se objavljuje na nedeljnom okupljanju, verni gledaju u Devicu Mariju, učeći od nje da svetkuju nedelju i da je čuvaju u svom srcu (Luka 2,19). Sa Marijom, oni uče da stoje u podnožju Krsta, nudeći Ocu Hristovu žrtvu i pridružujući joj žrtvovanje sopstvenog života. Sa Marijom, doživljavaju radost vaskrsenja, prisvajajući reči uzdizanja hvalama koja uzvisuje neiscrpni dar božanske milosti u neumoljivom protoku vremena: 'I milost je Njegova od kolena na koleno onima koji Ga se boje.' (Luka 1,50) Od nedelje do nedelje, hodočasnički narod ide Marijinim koracima i njeno materinsko posredovanje daje posebnu moć i žar molitvi koja se iz Crkve diže do Najsvetijeg Trojstva.«*

Koliko je ovo udaljeno od Hristove jednostavnosti. Ipak, protestanti kao da su blaženo nesvesni verskog kompromisa koji će morati da učine ukoliko prihvate papski autoritet i jedinstvo crkava i religija pod njegovim vođstvom. Koliko su daleko protestantske crkve otišle u ovoj zajednici?

Anglikanska crkva

Godine 1966. arhibiskup dr Majkl Ramsej predvideo je ponovno ujedinjene Anglikanske i Rimokatoličke crkve. Njegov naslednik, dr Donald Kogan, objavio je da bi u takvoj zajednici papa bio nadbiskup. Godine 1969. udružena Anglikansko-rimo-katolička komisija (ARCIC) istražila je doktrinarne razlike i 1977. godine izdala sledeću izjavu:

> *»Čini se da je prikladno da u bilo kojoj budućoj zajednici, univerzaina prevlast, kao što je opisana, treba da pripada (rimskoj) Stolici.«*[9]

Godine 1989. anglikanski arhibiskup Kenterberijski, Najsvetiji Robert Runci, otišao je u Rim i nagovarao hrišćane da razmisle o papskom prvenstvu duhovnog vođe. On je nosio prsten koji je Papa Pavle VI dao jednom od njegovih prethodnika, i rekao je Jovanu Pavlu II da je to:

> *»... Znak sličan vereničkom prstenu.«*[10]

Naslednik Roberta Runcija je Majkl Kari. Kari je predani ekumenista, i predsedavajući važne Savetodavne grupe za veru i red, koja se bavi temama crkvene doktrine. Prema *Tajm magazinu,* on je bio blisko povezan sa harizmatskim pokretom koji neguje govorenje jezicima. On je ohrabrivao vernike da posećuju Marijina svetilišta i odbacio bukvalno tumačenje biblijskih događaja kao što su Stvaranje i

Potop. On je poznat u javnosti kao zagovarač ponovnog ujedinjenja sa Rimom.

Anglikanska i Katolička crkva u junu 1999. godine izdale su zajedničku izjavu »Dar autoriteta«. *Dejli Telegraf* iz juna 1999. godine reagovao je naslovima:

> *»Crkva se slaže da papa ima sveobuhvatni autoritet. Združeni dokument navodi da papa treba da bude priznat kao sveobuhvatni autoritet u hrišćanskom svetu, i opisuje ga kao 'dar koji treba da prime svi hrišćani'. Komisija je zaključila da rimski biskup ima 'posebnu službu u vezi sa razlikovanjem istine' i prihvatila je da samo papa ima moralni autoritet da ujedini razne hrišćanske veroispovesti.«*

Ovom izjavom, Anglikanska crkva predala je svoje protestantsko nasleđe i podložila sebe papskoj hijerarhiji. Ako je, kao što smo čitali u poglavlju *Vino vavilonsko*, Rim vidljiva glava Vavilona na kraju vremena, onda nema drugog zaključka osim da je protestantska Anglikanska crkva službeno učinila sebe delom Vavilona.

Luteranska crkva

Prečasni dr Karl I. Braten je rekao:

> *»Da je Luter danas prisutan, on bi uputio drugačiji poziv, posebno kada bi znao da će njegova reformacija, u dugoročnom terminu, da izrodi toliko mnogo ilegalnih potomaka.«*

Priznati dr Aleksander Kampel je rekao:

> *»Uređenje bogosluženja, operacija koja se sada odigrava* u *hrišćanstvu, obložena i zacementirana njihovim osobitim obimnim priznanjima vere, i njihovim crkvenim konstitucijama, ne pripada Hristovim crkvama, već je nelegalna kći one majke bludnicama - Rimske crkve.«*

Rimokatolici i luterani imali su komunalne mise, i 1974. godine Američki luteransko-rimokatolički dijalog u Sjedinjenim Državama objavio je *Papsku prevlast i Univerzalnu Crkvu: Luterani i Katolici u dijalogu,* 1974. tom V.

Londonski *Telegraf* 31. decembra 1994. godine, objavio je zaprepašćujući članak pod naslovom: »Nemačka zove da pita: oprostite Luteru«. Luterani su 1995. godine poslali delegaciju u Rim, a u Nemačkoj i Engleskoj pojavili su se novinski članci koji su navodili da protestantske crkve traže oproštenje od Rima, zbog reformacije. Rimokatolička crkva i Luteranska svetska federacija 1998. godine izdale su svoju »Združenu deklaraciju o doktrini opravdanja«, a svetska štampa to je objavila kao prevazilaženje provalije. Sinod Luteranske crkve takođe je prihvatio rezoluciju da papu više ne treba smatrati antihristom.

Katolici i luterani u glavnoj luteranskoj katedrali »Der Dom« u Berlinu, održavaju zajedničke mise. Službe naizmenično obavljaju rimokatolički i luteranski teolozi. Marijine slike ponovo su postavljene, a i ritual paljenja sveća onih koji se mole Devici ponovo je postao uobičajen. Nažalost, Luteranska crkva pošla je istim putem kao i Anglikanska.

Prezviterijanci, kongregacionalisti i metodisti

U Južnoj Africi, ove crkve pregovaraju o ponovnom sjedinjavanju sa Anglikanskom crkvom koja je prihvatila ruku Rima.[11]

Godine 1969. za vreme posete pape Pavla sedištu Svetskog saveza crkava, prezviterijanac Eugen Karson Blejk, generalni sekretar Svetskog saveza, istakao je u svojoj dobrodošlici istorijski značaj ovog

susreta, govoreći papi da njegova poseta *»objavljuje celom svetu da ekumenski pokret teče još šire, još dublje, ka jedinstvu i obnavljanju Hristove crkve«.*

Biskup Stenli Mogoba, predsedavajući Metodističke crkve u Južnoj Africi, rekao je da je veliki izazov za različite crkve da jednim proročkim glasom govore državi. Rekao je da snažna, zajednička osnova još uvek postoji između crkava.[12]

Holandska reformisana crkva

Dr Bam iz Holandske reformisane crkve dao je sledeću izjavu:

> *»Mnogo je zrelije vreme da pogledamo šta imamo zajedničko, nego da gledamo samo u ono što nas razdvaja.«*

Ubijeni profesor Hejns, nekadašnji poglavar Sinoda, podržavao ga je u ovome. Pastor Džastis du Plesis, poznat kao Gospodin Pentekost, i bivši vođa Svetskog saveza harizmatskih crkava, takođe je pozivao crkve da je ujedine sa Rimokatoličkom crkvom.

Ekumenski pokret u Južnoj Africi napredovao je od tada, i pored Južnoafričkog saveza crkava, a Crkvena alijansa Južne Afrike (CASA) formirana je juna 1988. sa izraženim ciljem da podrži jedinstvo Crkve i da nastupa kao savest vladi. U svom biltenu od 1. januara 1990. godine, napisano je:

> *»Došlo je vreme da Božja deca u Južnoj Africi prepoznaju da su svi - bez obzira na razlike u veroispovesti, jeziku i kulturi - deo Hristovog tela u ovoj divnoj zemlji.«*

Šta to pokreće ovakav talas ponovnog ujedinjenja? Argus, 12. avgust 1972. godine, pod zastavom sa naslovom »Harizmatski talas jedinstva među južnoafričkim crkvama«, piše:

> *»Vođe crkve ove sedmice kažu da se duh jedinstva bez presedana izmedu rimokatoličkih, protestantskih i pentekostalnih crkava u Južnoj Africi širi. Na našem sopstvenom pragu dobili smo snažan, odgovor od rimokatolika i anglikanaca koji je bio iznad našeg razmišljanja i želje. Iznenada su se pojavila otvorena vrata kroz koja članovi dve različite strane - Pentekostalne i Pravoslavne crkve - pronalaze tačku susreta.*

Pravoslavna crkva

I ruska i grčka Pravoslavna crkva imala je opširne ekumenske rasprave sa Rimom i patrijarsi ovih crkava tražili su pomirenje sa Rimom. Papa Jovan Pavle II posetio je Tursku i održao govor u pravoslavnoj sabornoj crkvi u kojem je aludirao na prevlast papstva, bez ijedne reči odbijanja od strane patrijaraha. Papa je u maju 2001. godine, posetio Grčku na čuvenom putovanju »Koracima Pavlovim«, da pokaže svetu svoj duh pomirenja.

Odnosi sa Ruskom pravoslavnom crkvom takođe su normalizovani. Posle pada Sovjetskog Saveza, izabran je novi patrijarh Ruske pravoslavne crkve - koja je bila tradicionalni neprijatelj katoličanstva. Na iznenađenje sveta, novi patrijarh nije bio Rus i imao je snažne veze sa ekumenskim pokretom. *Tajm Magazin* je objavio:

> *Papa možda više ne mora da bude Italijan, ali je bilo poznato da moskovski patrijarh i patrijarh cele Rusije mora da bude Rus. To jest, sve do prošle nedelje, kada je prekršeno još jedno čvrsto pravilo u Sovjetskom Savezu. U blistavo pozlaćenom Trojstvu - Manastiru svetog Sergija u Zagorsku, Estonac nemačkog porekla, metropolin Aleksej Lenjingradski, izabran je za moskovskog*

patrijarha.

Članak dalje govori da bi izbor antikatoličkog prelata poslao antikatoličke znake Vatikanu.

> *»Suprotno tome, Aleksej, koji je mnogo putovao, je predani ekumenista koji je 22 godine služio kao predsednik Konferencije evropskih crkava, kontinentalnog pravoslavnog i protestantskog tela.«*

Kao posledica svih ovih događaja, pojavljuje se poziv pape Jovana Pavle II koji je pozvao jezuitski red da nadgleda događaje u Rusiji, i povede ličnu brigu u obučavanju sveštenika za ovaj zadatak. Ovo je zabeleženo u članku pod naslovom »Pomirenje sa jezuitima«, u *Tajm Magazinu* od 10. decembra 1990. godine.

Američki evangelisti

Bili Grejem je verovatno najveći protestantski evanđelista u bližoj prošlosti. Međutim, čak je i on počeo da podržava ekumenski pokret, tražeći sjedinjavanje sa Rimim. *Relidžes Njuz Servis,* 13. januara 1981. je objavio:

> *»Papa Jovan Pavle II je skoro dva sata poverljivo razgovarao sa prečasnim Bilijem Grejemom, najpoznatijim protestantskim evanđelistom u svetu.«*

Časopis *Star,* od 26. juna 1979. godine navodi da je Bili Grejem rekao da je papa skoro evanđelista. On je hvalio papu koii stremi verskom probuđenju celog sveta. Primajući počasnu diplomu od rimokatoličkog koledža Belmont, Bili Grejem je okupljenima rekao, *»Jevanđelje koje je osnovalo ovaj koledž isto je Jevanđelje koje ja danas propovedam.«*

Evangelisti u Sjedinjenim Državama su, kao posledicu toga, prihvatili ujedinjenje sa Rimom. Trideset i devet vodećih evangelističkih protestanata i rimokatolika utvrđivali su jedni druge u hrišćanstvu i izglasali smanjenje sukoba između grupa. Prestižne vođe, kao što su Čarls Kolson, Pet Robertson, Džon Kardinal O'Konor iz Južnog baptističkog domaćeg misionarskog odbora, kao i drugi priznati arhibiskupi, biskupi i naučnici potpisali su dokument od dvadeset i pet strana. Među učesnicima u sastavljanju ovog dokumenta bili su katolik Ričard Džon Njuhaus, predsedavajući Instituta za verski i javni život, Carls Kolson, osnivač Udruženja za zatvore, katolik Džordž Vigel, direktor Centra za etiku i politiku, i Kent Hil, predsednik Istočnog nazarenskog koledža. Dokument ističe da su i protestanti i katolici koji prihvataju Hrista kao Gospoda i Spasitelja jednaki hrišćani i članovi jedne Crkve u Hristu. Dokument takođe navodi:

> *»Naša komunalna i crkvena razdvajanja su duboka* i' *dugotrajna, i možda neće moći da se reše sve dok Hristos ne dođe.«*

Oni obećaju da će raditi zajedno za Hrista. Dokument takođe poziva na jačanje zajednice poverenja. Robert Šuler je rekao:

> *»Vreme je da mi protestanti odemo Svetom Ocu u Rim i upitamo ga kako možemo da se vratimo kući.«*[13]

Čatanuga Fri Press objavio je zaprepašćujuću zbirku izjava koje je dala Episkopalna crkva:

> *»Kada je najčasniji Randolf Adler, arhibiskup Internacionalne zajednice harizmatičke episkopalne crkve nedavno govorio u Catanugi, oni koji su ga slušali bili su šokirani... Propovedao je poruku o*

neuspehu protestantizma i o njegovoj predstojećoj propasti... 'Božja crkva je Katolička', objavio je on. 'Bila je Katolička na početku i biće Katolička na kraju.' Dr Ben Onson, profesor na Teološkom seminaru Kolumbija: 'Gledamo kraj protestantizma u njegovom poznatom obliku...' Dr Džon Hal iz Ujedinjene kanadske crkve: 'Svedoci smo propadanja protestantizma'.«[14]

U napuštanju svojih principa i praveći kompromise sa verom j doktrinom, protestantizam je otvorio vrata poplavi zla. Prilagođavanje svetu, spiritizam, savetovanje sa mrtvima i obožavanje predaka postali su deo verskog iskustva. Na sastanku SSC 1961. godine u Nju Delhiju, moto je glasio: »Crkva mora da se obrati u svet današnjice«, a 1966. godine SSC prihvatio je rezoluciju o »Jedinstvu svih naroda«. Na Sedmom zasedanju SSC, održanom u Kanberi u Australiji, od 7 - 20. februara 1991. moto je bio: *»Dođi Sveti Duše, obnovi celo stvaranje«.* Gospođica Cung Hjung Kjung, profesor teologije i propovednik Prezviterijanske crkve u Južnoj Koreji, imala je drugo osnovno obraćanje. Na pozornicu je izašla igrajući sa dva Aboridžina odevena u komad platna oko bedara, i 16 Korejanaca sa gongovima, bubnjevima i zastavama. Pozvala je prisutne da *»dođu sa njom na sveto tlo*, *tako što će izuti cipele i igrati, pripremajući put duhu«.* Zatim, dok su upaljene sveće gorele sa obe njene strane, pozivala je duhove mrtvih čitajući imena sa odštampanog spiska. Među duhovima pokojnih koje je prizivala bili su Agara, Urija, muške bebe koje je Irod ubio, Jovanka Orleanka, Jevreji koji su ubijeni u gasnim komorama, Mahatma Gandi, Stiv Biko, Martin Luter King Junior, Malkom Iks, i konačno, *»duh Oslobodioca, našeg brata Isusa, koji je mučen i ubijen* na *krstu«.* Zatim je spalila spisak i pepeo rasula po vazduhu.

Prilikom pete konferencije »Hrišćanske parapsihologije« (među pokrovitelje spadaju jorkški arhibiskup, dr Dejvid Houp, u Koledžu Hristove crkve u Kanterberiju, upućeni su pozivi za održavanje seansi u crkvama, da bi se pokojnim ateistima pomoglo u njihovom duhovnom prelasku.[15]

Rim i svetske religije

Nije potrebno da se samo hrišćani ujedine sa Rimom, potrebno je da sve religije priznaju papu kao duhovnog svetskog vođu. Vatikan je neprestano jasno poručivao da je papa »Otac čitave ljudske porodice«. Malahi Martin pisao je ovako o Papi Jovanu Pavlu II:

»Jer u poslednjoj analizi, Jovan Pavle II kao imenovani Hristov zamenik tvrdi da je on konačni sud pravde o društvu država kao društvo.«[16]

Godine 1986. u Asiziju održan je sastanak svetskih religija, na kome je papa imao ulogu domaćina. Televizija je širom sveta prenosila sastanak, a bili su prisutni vođe protestantskih, pravoslavnih, anglikanskih, jevrejskih, islamskih, budističkih i hindu religija, kao i vođe većine drugih manjih verskih organizacija. Na ovom sastanku i sastancima koji su sledili u »asiškom duhu«, papa je bio govornik i centralna ličnost. Ovaj godišnji forum proslavlja se sa velikom pompom, a vođe svih religija iskazuju svoju solidarnost sa papom. Sledeći forum je Parlament svetskih religija, koji se bavi temom da sve religije služe istom Bogu. Treba da zapazimo da su Ujedinjene nacije forum za mnoge od ovih razgovara na visokom nivou, i da je papa koristio ovaj forum kao predstavnika svih religija na svetu.

Izrael je posle događaja vezanih za krizu u Zalivu, uspostavio diplomatske odnose sa Rimskom stolicom. Dugo vremena zlovolja između Rima i jevrejske religije postala je prošlost. U svojoj knjizi *Prelazak preko praga nade,* papa Jovan Pavle II kaže da je njegova namera oduvek bila da uspostavi odnose sa Izraelom. On takođe navodi da se u jednom od njihovih razgovora jedan jevrejski vođa zahvalio Rimskoj crkvi na svemu što je proteklih 2000 godina uradila za Boga. Za vreme papine posete Sjedinjenim Državama 1999. godine, rabin Robert Jakobs pohvalio je papu što je prvi papa koji je priznao judaizam.

Vidljivi odnosi između islama i katolicizma su se zaprepašćujuće popravili. Prilikom papine posete

Siriji, u maju 2001. godine, *Rojters Internešenel Press* objavio je sledeći izveštaj:

> *DAMASK (Rojters) »Papa Jovan Pavle je pisao istoriju u nedelju, kada je postao prvi pontif koji je ikada ušao u džamiju, i pozvao hrišćane i muslimane da oproste jedni drugima zbog prošlosti. Govoreći unutar Velike džamije, koja je prekrasno svedočanstvo sirijske istorije, on je takođe rekao da versko ubeđenje nikada nije bilo opravdanje za nasilje. 'Neka se zajednice više ne sukobe', rekao je u džamiji, koja čuva uspomenu na Svetog Jovana Krstitelja. Izvan džamije nalazi se Saladinov grob, koji je oterao krstaše sa Istoka. Papa, koji je obnovio veze sa Jevrejima kada je 1985. godine posetio sinagogu u Rimu, kaže da je sada vreme da se okrene strana i sa islamom. 'Za sva vremena kada su hrišćani i muslimani vredali jedni druge potrebno je da tražimo oproštenje od Svevišnjeg, i da zatražimo oproštenje jedni od drugih', rekao je u svom obraćanju muslimanskim vodama, uključujući i velikog sirijskog muftiju. 'Bolje međusobno razumevanje sigurno će voditi ka... novom načinu iznošenja naše dve religije, ne u opoziciji, kao što se često događalo u prošlosti, već u partnerstvu radi dobra ljudske porodice.' Papa je, poštujući muslimansku tradiciju, izuo svoju obuću pre nego što je ušao na mesto bogosluženja, što je izazvalo klicanje i tapšanje ogromnog mnoštva koje je čekalo napolju. 'To su veličanstveni istorijski događaji. Papa... ulazi u džamiju', rekao je spiker Sirijske državne televizije. 'To je susret islama i hrišćanstva.' Poziv na međusobno opraštanje bio je nastavak teme koja je počela u petak u Grčkoj, u kojoj je pontif tražio Božje oproštenje za nepravdu koju su katolici počinili protiv pravoslavnih vernika tokom prošlih 1000 godina.«*

Papa je najveći svetski verski autoritet. Ipak, jasno je da ovaj status nije postignut na osnovu istine, već na osnovu kompromisa. Štaviše, verski principi i doktrine papstva su oživljavanje paganskog obožavanja Sunca (vidi poglavlje *Vavilonsko vino*) i čine ono što Biblija naziva Vavilonom poslednjeg vremena. Konfederacija sa Rimom i pokornost njegovom autoritetu čine jedan deo Vavilona. Priznajući njegovo vođstvo, oni priznaju i njegove doktrine:

> *»Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu?« (Rimljanima 6,16)*

Protestantizam se, kako sam priznaje, vratio Majci Crkvi i druge svetske religije takođe su u konfederaciji sa njom. Biblija upozorava protiv ovog trostrukog saveza između aždaje, zveri i lažnog proroka. Lažni prorok je vavilonski sastojak koji će izazvati lažne znake i čuda zbog kojih će ljudi biti prevareni da slede zver i prime njen žig.

> *»I bi uhvaćena zver, i s njom lažni prorok koji učini pred njom znake kojima prevari one koji primiše žig zverin i koji se poklanjaju ikoni njenoj: živi biše bačeni oboje u jezero ognjeno, koje gori sumporom.« (Otkrivenje 19,20)*

Omalovažavanje istine je opasno i otvara vrata prevari:

> *»Kog je dolazak po činjenju sotoninom sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima, i sa svakom prevarom nepravde medu onima koji ginu: jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasli. I zato će im Bog poslati silu prevare, da veruju laži; da prime sud svi koji ne verovaše istini, nego voleše nepravdu.« (2. Solunjanima 2,9-12)*

Bog nikada nikoga ne iskušava i ne vara, prema tome prevara se sastoji u stvaranju slike o Božjoj popustljivoj volji. Bog dozvoljava da đavo obmanjuje i vara ljude, jer im je On dao obimno uputstvo i priliku da prihvate istinu. Bog će biti Pobednik, kada konačno uništi duhovni Vavilon koji je varao narode:

»I videlo žiška neće se više svetliti u tebi, i glas ženika i neveste neće više biti čuven u tebi; jer trgovci tvoji behu boljari zemaljski, jer tvojim čaranjem prevareni biše svi narodi.« (Otkrivenje 18,23)

Ekumenizam je samo još jedan pokret za uspostavljanje te super-crkve, Vavilona velikog, koji će na kraju progoniti one koji mu se ne pokore. Kako su istinite reči Džona Noksa, izgovorene 1547. godine, a odnose se na papu:

»Bežite iz Vavilona, ukoliko ne želite da učestvujete u njegovoj propasti.«[17]

Druga anđeoska vest objavlju|e:

»Pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnim vinom kurvarstva svoga napoji sve narode.« (Otkrivenje 14,8)

Otkrivenje u 18. poglavlju ponavlja Poruku drugog anđela i dodaje poziv za odvajanje od njega:

»I povika jakim glasom govoreći: Pade, pade Vavilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica svakom duhu nečistom, i tamnica svih ptica nečistih i mrskih; jer otrovnim vinom kurvarstva svoga napoji sve narode... I čuh glas drugi s neba *koji govori: Izi**đ**ite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena.« (Otkrivenje 18,2.4)*

Poruka drugog anđela je poruka odvajanja od Vavilona, a ekumenski pokret je poruka ujedinjavanja sa Vavilonom. Kompromis nije moguć. Bog poziva svoj narod da stane na stranu Njegove istine. Postoje samo tri definicije istine u Bibliji: Isus je istina, Njegova reč je istina, i Njegov zakon je istina (Jovan 14,6; 17,17; Psalam 119,142). Bog okuplja svoj narod. Reformatori su bili spremni da umru za ono u što su verovali. Oni su proučavali proročanstva koja su papu jasno prepoznavala kao antirista. Ne odbacujmo reči proroka, i ne dozvolimo da sledeće Isusove reči budu primenjene i na nas:

»Jerusaiime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! Koliko puta hteh da skupim čeda tvoja kao što kokoš skuplja pilića svoje pod kriia i ne hteste!« (Matej 23,37)

Literatura

1 *Romanism and the Reformation*
2 *Time Magazine,* May 25. 1981, p.12.
3 *The History of Christianitv,* p. 410.
4 D.F. Neufield, *Ministry,* July 1978.
5 The *History of Christianity,* p. 505-507.
6 *Martyn* Vol. V, p. 70.
7 *The History of Christianity,* p. 608.
8 *Documents of Vatican II,* p. 117
9 *London Church Times,* 21 January 1977.
10 *Time Magazine,* 16 October, 1989.
11 P*rotestant Reveille,* 1st Ouarter, 1977.
12 *Die Burger* 27 Januarv 1990.
13 Texe Marrs: *All Fall* Dov/n.
14 Chattanooga Free Press, Editors's Note, May 10, 1997.
15 *The Times*, Mon. August 28. 2000.
16 *The Keys of This Blood,* p. 374, 375.
17 *Der Reformator Schottlands*

Poglavlje 12

Tuđ oganj

Zašto je protivreformacija bila tako uspešna? Kako je moguće da sve za što se reformacija toliko zalagala može tako lako da se stavi u stranu? Biblija daje jasan odgovor. Obmanjivanje i prevare imale su glavnu ulogu. Duh jedinstva koji nadgleda Crkve zasnovan je na emocijama a ne na istini, i zato je potrebno pažljivo proučavati, jer se samo tako istina može razaznati od laži. Otkrivanje laži je bolan postupak, i nemamo nameru da ovde omalovažimo bilo koji pristup veri, ali pošto su u pitanju duše, važno je da proučimo Sveto pismo i težimo da se uskladimo sa njim.

Pre Vatikana II, većini protestanata bilo je dosta Rima, ali Vatikan II to je uspeo da promeni. U stvari, Vatikan II nije promenio položaj Rima, već rimsko shvatanje. Kako je to postignuto? Jedini način da se ljudi okrenu od usmeravanja na doktrinarne teme je predstavljanje religije iskustva. Vatikan II u skladu sa ovim ciljem, izdao je uputstva za način bogosluženja koji treba da bude prihvaćen u svim crkvama. Odsada crkvena zajednica treba više da učestvuje na crkvenim bogosluženjima, i da više bude uključena u proces bogosluženja. Sa tradicionalnih propovedi treba načiniti pomak prema čitanju psalama i delova iz Jevanđelja. U bogosluženje treba uključiti popularnu muziku, i treba ohrabriti vernike da se za vreme pevanja fizički kreću. Na bogosluženje treba doneti savremene muzičke instrumente, a popularne pesme treba da zamene više tradicionalne himne. Stil bogosluženja treba prilagoditi da odgovara kulturi raznih nacija. Bogoslužbeni deo dokumenta Vatikana II, broj 1, može da dobije ovakav zaključak:

> *»Neka se crkve upoznaju sa terminologijom i konceptom proslavljanja. Svaka funkcija crkve treba da postane proslavljanje... Neka se crkve naviknu na oživljeni stil bogosluženja proslavljanja... Smanjivanje zabrana... Mnogo fizičkih pokreta, telesnih kretanja i stavova. Postavite pesmu i bogosluženja muzičkog proslavljanja kao najuspešnije proslavljanje. Prilagodite popularne verske pesme i muziku raznim kulturama i temperamentu ljudi.«*[1]

Dokument Vatikana II u delu o muzici na bogosluženjima kaže:

> *»Da bi verni mogli aktivno da učestvuju, spremnije i sa više koristi, odgovarajuće je da format proslavljanja i stepen učestvovanja varira što je više moguće, u odnosu na ozbiljnost dana iprirodu prisutnih vernika... Učestvovanje u proslavljanju treba da bude unutrašnje, ali sa druge strane, mora da bude i spoljašnje, to jest, da se pokaže spoljašnje učestvovanje uz pomoć gestikulacije i kretanja tela. Kroz uzvikivanje, reakciju i pevanje.«*[2]

Osećajnost je vitalni sastojak ovakve vrste bogosluženja. Niko ne kaže da su osećanja loša, ali kada zauzmu mesto koje pripada istini i racionalnom razmišljanju, onda ne možemo imati poverenja u njih. *Katehizam Katoličke crkve* objašnjava navedeni citat Vatikana II:

> *1157. »Pesma i muzika ispunjavaju svoju funkciju kao znaci na način koji je sve više značajan kada su sve blize povezani... sa bogoslužbenom akcijom, prema tri osnovna kriterijuma: lepota izražajne molitve, jednoglasno zajedničko učestvovanje u određenim trenucima, i ozbiljan karakter proslavljanja. Na taj način oni učestvuju u nameri bogoslužbenih reči i dela: slava Bogu i posvećenje svetih:*
> *'Kako sam plakao, duboko dirnut vašim himnama, pesmama i glasovima koji su odjekivali kroz vašu Crkvu! Kakva osećanja sam doživeo u njima! Ti zvuci tekli su u moje uši, donoseći istinu u*

moje srce. Proželo me je osećanje pobožnosti, i suze su tekle niz moje lice - suze koje su mi činile dobro.'
1158. Harmonija znaka (pesma, muzika, reči i dela) izražajnija je i rodnija, kada se izražava u kulturološkom bogatstvu Božjeg naroda koji proslavlja.«[3]

Reč »proslavljanje« ponavlja se mnogo puta u ovim dokumentima i osećajnost dobija visoki prioritet. Opasnost se nalazi u tome što misa (crkvena forma i aktivnosti pored propovedanja Reči) može sve toliko da zaokupi da zameni Božju reč. Pevanje, naizmenično čitanje, muzika i aktivnosti proslavljanja mogu da zauzmu mesto religiji zasnovanoj na Reči i tako nude obličje pobožnosti bez ishrane koja se sastoji od nebeskog hleba.

U toj istoj deceniji u kojoj je Vatikan II promenio ekumensko razmišljanje, hrišćanski svet doživeo je dramatično »probuđenje«. Harizmatični pokret, koji se najpre pojavio na početku veka, širio se kao šumski požar preko Sjedinjenih Država i ostatka sveta. Ipak, pentekostalni pokret je i dalje sa sumnjom posmatrao rimokatolike, jer oni nisu bili blagosloveni ovim duhom probuđenja. Ipak, do 1965. godine Irvin Prandž je pisao:

»... Nedavno sam prisustvovao jednom rimokatoličkom, episkopalnom i luteranskom sastanku... Ubeđen sam da je osnovno značenje harizmatskog probuđenja ponovno ujedinjavanje svih crkava.«[4]

Nastavnici i studenti Katoličkog univerziteta Notr Dam u Pitsburgu, u Pensilvaniji (koji vode Oci Svetog Duha), 1967. godine molili su se za darove »Svetog Duha«, i za vreme jednog njihovog sastanka, stotine vernika katoličke vere primilo je ono što su tražili, i tako je rođen katolički harizmatski pokret.

Papa Pavle VI najpre je bio pod pritiskom da osudi ovaj harizmatski pokret u Katoličkoj crkvi, ali 1975. godine, prilikom masovnog okupljanja 25 000 ljudi, od kojih su 10 000 bili stranci, na trgu Svetog Petra u Rimu, Papa Pavle VI pohvalio je duhovno probuđenje. Časopis *Kristianiti tudej* od 6. juna 1975. piše:

»Biskupi, arhibiskupi i kardinali, boreći se da zadrže svoje šešire na mestu, pevali su plesali u ekstazi, grleći jedni druge, podižući ruke ka nebu. Obraćanje pape Pavla VI bilo je puno ekstatičnosti.«

Posle uspostavljanja harizmatskog pokreta unutar Rimokatoličke crkve, protestantske i pravoslavne crkve promenile su svoj stav prema katolicima. Kolin Bukanin piše:

»Pojavljivanje Rimske crkve u ulozi partnera u ekumenskim diskusijama, i uticaj harizmatskog pokreta, potpuno su promenili ekumenske odnose.«[5]

Dejvid du Plesis, ranih pedesetih godina verovao je da ga Bog, kao sekretara Pentekostalne svetske konfederacije, poziva da uspostavi kontakt sa Svetskim savezom crkava, i tako dobije vodeću ulogu u ekumenskim krugovima. Od šezdesetih godina proboj pentekostalizma u starije protestantske i pravoslavne veroispovesti bio je dramatičan. Džems Dun piše:

»Prihvatanje pentekostalizma od strane voda Svetskog saveza označava prvi put da je tradicionalno hrišćanstvo uglavnom sa dobrodošlicom prihvatilo ovaj oduševljeni oblik vere i bogosluženja kao vredno i dostojno izražavanje hrišćanstva. Prethodno su slični oblici hrišćanstva bili ili progonjeni, ili su mogli da napreduju samo izvan organizovane Crkve. Sada je harizmatski pokret porušio veliki broj prepreka i pogrešnog razumevanja sa obe strane. On se proširio kroz sve tradicionalne klase društva i Crkve, a katolički pentekostalizam je u sebe uvukao određeni broj

naučnika, i poštovanje prema autoritetu, sakramentima i tradiciji, što je nedostajalo u klasičnom pentekostalizmu... Mnoge vođe nacionalnih crkava prešli su sa opreznog 'Nema komentara' na mišljenje da je harizmatski pokret najbolja nada za oživljavanje Crkve u završnoj deceniji ovog veka.«[6]

Zanimljivo je zapaziti da je katolički pentekostalizam doprineo još većem poštovanju papskog autoriteta, većem obožavanju Marije i ukorenjivanju katoličke doktrine. Probuđenje i fenomenalan rast Crkve u nekoliko proteklih decenija je, prema Padili, deo mnogo većeg probuđenja religije, koje se odvija u celom svetu.

»Dokaz za ovo probuđenje uključuje i način na koji su okultizam i azijske religije procvetale na Zapadu, ponovno pojavljivanje islama u nekim delovima Afrike, Malezije i Pakistana, zajedno sa obnavljanjem budizma u Tajlandu, Vijetnamu, Kambodži, Burmi i Sri Lanki, hinduizma u Indiji i šintoizma u Japanu, vitalnosti spiritizma u Brazilu i soka gakai u Japanu.«[7]

Profesor Holenveger sa Birmingemskog univerziteta kaže:

»Harizmatski pokret ima ogroman potencijal za stvaranje poverenja i uništavanje podozrenja izmedu grupa u sukobu, i za pružanje platforme na kojoj ljudi mogu iskreno i otvoreno da razgovaraju bez *zauzimanja strana... Pošto već sastavlja rimokatolike i protestante, harizmatski pokret čini 'čuda'.«*[8]

Pentekostalizam se brzo širio preko globusa kao šumski požar i do 1996. godine verski izveštaji ovako su opisivali ovaj fenomen:

»Deset hiljada harizmata i pentekostalaca molili su se, pevali, plesali, tapšali i klicali povezani zajedničkom vezom Svetog Duha tokom četvorodnevnog ekumenskog sastanka prošlog leta... Oko polovina učesnika na kongresu o Svetom Duhu i svetskoj evangelizaciji, održanoj od 26. do 29. jula u Orlandu u Floridi, bili su katolici... 'Sveti Duh želi da sruši zidove između katolika i protestanata', kažu Vinson Sinam i teološki dekan Pet Robertson sa Ridžen univerziteta, koji je predsedavao kongresu.«[9]

Pošto nas Sveti Duh vodi poznavanju svake istine, ne postoji kompromis sa laži. Od imperativne je važnosti da pažljivo proučavamo funkciju Svetog Duha kao i fenomene, kao što su izlečenja i govorenje jezika, koji se pripisuju Njemu. Da li pentekostalni pokret zadovoljava biblijski kriterijum u odnosu na manifestacije Duha?

Harizmatski pokret i duhovni darovi

Harizmatske crkve uveliko prihvataju futuristički dispenzacionalistički pogled proročkog tumačenja i darovi Duha igraju veliku ulogu u njihovom bogosluženju, posebno dar govorenja jezika, koji je naglašen u mnogim harizmatskim grupama. U stvari, ovaj dar jezika često je smatran posebnom manifestacijom delovanja Svetog Duha u nečijem životu i on je iskreno tražen. Ekstremne manifestacije ovog iskustva mogu da budu propraćene drugim manifestacijama kao što je *»savladan u Duhu«,* i to može da bude povezano sa iskustvima isceljenja. Hiljade vern ika i nevernika dolaze na ceremonije izlečenja i mogu da dožive ovu silu, iako nisu imali prethodno versko iskustvo, čak iako dolaze iz ateističke okoline. Istina je da se uz pomoć ovih iskustava lični život često menja, i da alkoholičari i zavisnici od droge mogu da odu kao promenjeni ljudi. To doprinosi još većem obraćenju i boljim izveštajima o naglom rastu pokreta.

Koji je biblijski kriterijum za delovanje Duha i kako se to upoređuje sa onim što se dešava u

harizmatskom pokretu?

Sveti Duh u Svetom pismu

Isus kaže svojim učenicima:

> *»Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite. I ja ću umoliti Oca, i daće vam drugog utešitelja da bude s vama vavek: Duha istine, koga svet* ne može *primiti, jer Ga ne vidi niti Ga poznaje; a vi Ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama će biti.« (Jovan 14,15-17)*

Ljubav prema Bogu stvara rodove poslušnosti; *»Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite.«* Sveti Duh obećan je svima koji teže životu usklađenom sa Božjom reči, a On će ih utešiti i otkriti im istinu. Bog želi da spase sve ljude, i zato je potrebno da hodamo u otkrivenoj svetlosti i prihvatimo da spasenje leži u Isusu Hristu.

> *»Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.« (Jovan 3,16)*

> *»Ako li u videlu hodimo, kao što je On sam u videlu, imamo zajednicu jedan s drugim, i krv Isusa Hrista, Sina Njegovog, očišćava nas od svakog greha.« (1. Jovanova 1,7)*

Uslovni vid spasenja ponovo se pojavljuje: *ako* hodamo u svetlosti, Sveti Duh, koji osnažuje za službu postaće naše svojstvo pod uslovom da prihvatimo poslušnost:

> *»I mi smo Njegovi svedoci ovih reči i Duh Sveti koga Bog dade onima koji se Njemu pokoravaju.« (Dela 5,32)*

Obraćenje znači okretanje, prestanak življenja na onaj način na koji se život do sada odvijao, okretanje od greha koji je prestupanje Zakona. Da bi nas Bog upotrebio i da bismo mogli da budemo ispunjeni Duhom, moramo najpre da budemo ubeđeni u svoju grešnost i potrebu za spasenjem, a ovo ubeđenje, takođe, je izazvano delovanjem Svetog Duha:

> *»Nego vam ja istinu govorim: bolje je za vas da ja idem; jer ako ja ne idem, utešitelj neće doći k vama; ako li idem, poslaću Ga k vama. I kad On dođe pokaraće svet za greh, i za pravdu, i za sud.« (Jovan 16,7.8)*

Potrebno je da budemo svesni svog grešnog stanja da bismo mogli da pronađemo rešenje za problem greha samo uz pomoć Onoga koji jedini može da nas spase od naših grehova i prekrije nas svojom pravdom. Ovo saznanje je srž Jevanđelja. Kako je iznenađujuće to što današnja popularna učenja teže da uklone ovu obavezu i uče drugo jevanđelje popularnog humanizma, u kome nečije samopouzdanje ne treba da se uverava u grešnost. Suprotno čistom učenju Pisma, Robert Šuler kaže:

> *»Ne mislim da je u Hristovo ime i pod zastavom hrišćanstva učinjeno bilo šta za što je dokazano da je destruktivnije za ljudsku ličnost i tako suprotno evanđeoskim poduhvatima, od često grube, proste i nehrišćanske strategije pokušavanja da ljudi postanu svesni svog izgubljenog i grešnog stanja.«*[10]

Potrebno je da znamo šta je pogrešno pre nego što to možemo da ispravimo u Njegovoj sili i da se vratimo u zajednicu poslušnosti. Hristos nas jača protiv iskušenja.

»Iako i beše Sin Božji, ali od onoga što postrada nauči se poslušanju. I svršivši sve, postade svima koji Ga poslušaše uzrok spasenja večnoga.« (Jevrejima 5,8.9)

»Ali Samuilo reče: zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi kao kad se sluša glas Njegov? Gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost od pretiline ovnujske.« (1. Samuilova 15,22)

Sveti Duh će nas naučiti i podsetiti na Božju reč, tako da možemo da postanemo uspešan primer i svedoci za Njega.

»A utešitelj, Duh Sveti, koga će Otac poslati u ime moje, On će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh.« (Jovan 14,26)

Darove Duha dobijamo da bismo se vratili u sklad sa Bogom i za napredak Jevanđelja.

1. *Sveti Duh treba da dovede pojedince pokajanju od greha, vodeći ih punijem razumevanju istine o Bogu i Isusu Hristu* (Luka 24,46-49; Jovan 14-16; Dela 4).
2. *Ispunjenje Duhom treba* da bude od *koristi onima koji* dolaze u Crkvu *kroz svedočanstvo Jevanđelja* (Jovan 1 7,20; Dela 2,38.39.46.47).
3. Dar *jezika dat je kao mogućnost da se Jevanđeije propoveda različitim jezičkim grupama* (Dela 2,2-11.43). I u *Delima 2. i 19. poglavlju vidimo da su jezici i proroštvo povezani, i tako služe* za *propovedanje Jevanđelja.*
4. *Darovi treba da neguju jedinstvo Crkvi* (1. Korinćanima 12,18-27).
5. *U spisku duhovnih darova* (Rimljanima 12,6-8; 1. Korinćanima 12,8-11.28-31; Efescima 4,11), samo *dar proroštva (prenošenje Jevanđelja) spominje se u sva četiri slučaja, a jezici samo u 1. Korinćanima, u kojoj se nalaze na kraju popisa darova.*

Istorija govorenja jezika

Ekstatički jezici bili su čest oblik bogosluženja u paganskim hramovima. To je bilo veoma ukorenjeno u drevnom Biblosu (1100. godine pre nove ere). Platon (429-347. godine pre nove ere) govori o tome kao o fenomenu svoga vremena. Platon ističe da osoba koja je pod božanskim uticajem prima izjave propraćene vizijama koje primalac ne razume, i zbog toga mu je potreban tumač. Ove izjave ponekada su bile propraćene fizičkim isceljenjem prisutnih ljudi. Vergilije (70-19. godine pre nove ere) govori da su proročice sibile, dok su se molile, ujedinjavale svoj duh sa bogom Apolonom i govorile neobičnim jezicima.[11]

Glosolalija se spominje u razdoblju ranog crkvenog perioda, a Irinej (114-202. godine nove ere), u svom delu *Protiv jeresi,* govori protiv zloupotrebe proročkog dara, koja je često vodila nasilnim emocijama i gubitku čistote. U rano vreme, dar jezika smatran je kao dar govorenja jezika pomoću kojih je propovedano Jevanđelje. Origen (185-254. godine nove ere) piše o Pavlovom daru jezika koji je spomenut u 1. Korinćanima 14,18. i jasno govori o daru kao o sposobnosti govorenja nekog poznatog jezika kojim je drugima propovedano Jevanđelje. On kaže:

»Kada neko primi poznavanje jezika, ne radi sebe, već radi onih kojima Jevanđelje treba propovedati, on postaje dužnik svima onima čiji je jezik primio od Boga.«

Do četvrtog veka ne postoji nikakav izveštaj o glosolaliji u Crkvi. Reformatori su verovali da se ovi jezici odnose na poznate jezike. Luter je govorio o prevođenju kao o sposobnosti da se jedan poznati jezik prevede u drugi poznati jezik. Kalvinovo proučavanje o jezicima veoma je iscrpno i u skladu sa mišljenjem reformatora.[12] Vesli je takođe verovao da su u pitanju strani jezici.

Savremena glosolalija imala je svoj početak među irvingitima (posle Edvarda Irvinga, 1792-1834). Za

vreme godina Građanskog rata, verski emocionalizam bio je jak, a »Unutrašnje svetlo Duha« smatrano je vrhovnim standardom, doprinoseći tako da Biblija postane drugorazredna vrednost u odnosu na svedočanstvo Duha. Ipak, Biblija jasno uči da je Reč standard po kome istina mora da se meri, Duh mora da bude u skladu sa Rečі. Pokret je mislio da je Doba Zakona prošlo i da je nastalo Doba Duha. Vera je postala pitanje osećanja, moći i uživanja, a razna tumačenja Jevanđelja, kao što je dispenzacionalizam, uvukla su se u Crkvu.

Natprirodno je postalo najviše, i prevazilazilo je logiku i volju. Ovi propovednici u svojim dnevnicima opisuju kako su pevali i igrali i ekstatički govorili, dok su bili pod uticajem Duha. Džordž Tarter piše:

> *»Bio sam obuzet na najugodniji način, i primoran da ležim pevajući i zviždeći; i da zatim ustanem iz svog kreveta između jedan i dva sata da igram; tako sam nastavio da pevam i igram skoro dva sata... i dok sam tako pevao, uzvikivao sam (pošto sam bio savladan radošću), ha ha tal; tol lal derab la lol; la deo tal deral tal tol dero tal arol atol loi lol dero na takav način da sam skakao... Poželeo sam da moj brat koji je ležao pored mene legne na mene, i on je to učinio, da vidi da li i onda mogu da se tresem, i ja sam ga drmao gore i dole i toliko mnogo sam se tresao da nije mogao da me prisili da mirno ležim... Drmao sam ga kao da je u kolevci.«*[13]

Kada su irvingiti doživeli glosolaliju u Engleskoj, mormoni pod vođstvom Džozefa Smita takođe su govorili jezicima u Sjedinjenim Državama.

> *»Otac Smit bi pozvao nekog nepismenog brata da ustane i govori jezicima u ime Isusa Hrista. Dato je naređenje... Ustani na noge, govori ili načini neki zvuk, nastavi da činiš nekakave zvuke, i Gospod će od toga napraviti jezik.«*[14]

Brigam Jang takođe je govorio jezicima i tumačio sopstvene poruke.[15]

Savremeni pentekostalni pokret izrastao je iz Pokreta svetosti na kraju devetnaestog veka. Probuđenje u Kentakiju bilo je okarakterisano padanjem, trzanjem, prevrtanjem, trčanjem, cviljenjem, vikanjem, svetim smehom i vežbama lajanja. Iste manifestacije doživljavane su i u paganskim verskim ritualima i obožavanju predaka. U vudu ritualima i mnogim afričkim ritualima, udaranje u bubnjeve podsticalo je vrstu hipnotičkog transa koji je dozvoljavao »manjem bogu« da preuzme kontrolu nad osobom, a ceo događaj bio je propraćen izgovaranjem ekstatičkih jezika. U nekim ritualima uzimani su halucinogeni i tako je pojedincima pomagano da dostignu stanje izmenjene svesti, koje je bilo potrebno za sprovođenje manifestacija. Kako čovek u svetlosti ovoga može da načini razliku između pravih darova Duha i lažnih darova Duha? Štaviše, u svetlosti upozorenja protiv lažnih manifestacija »Duha« na kraju vremena, sigurno je proučavanje Svetog pisma jedino bezbedno sredstvo. »Božja sila« je tema koja je takođe centralna i u harizmatskom pokretu. U svojim spisima i izveštajima oni često govore o sebi kao o »narodu sile«. U knjizi I. V. Kenjona, *U Njegovoj prisutnosti,* nalazimo nagoveštaj onoga što želi da kaže. On ovako piše:

> *»Znanje da mu je taj poraz dodeljen od strane naše Zamene, i pripisan nama, tako da smo u izveštajima vrhovnog suda u svemiru mi sotonini gospodari, i da sotona prepoznaje da smo u ime Hristovo mi njegovi vladari - kada srce poznaje ovo kao što telo poznaje toplotu i hladnoću, onda je vera nepotrebna... Mi znamo da je sam Bog stavio sotonu i sve njegove sposobnosti pod naše noge, i Otac i sotona gledaju na nas kao na gospodare carstva tame... Mi zauzimamo Isusovo mesto... On je došao da uništi dela suparnika. Mi završavamo posao koji je On počeo... Ti si pobednik; On te je učinio pobednikom; navikni se na to, ti možeš da odigraš ulogu.«*[16]

Ovo je poluistina, pošto samo Hristos može da postigne ovu pobedu. Sila pripada samo Njemu i samo kroz Njega se pokazuje u Njegovom narodu. Pismo govori da će Hristos biti Pobednik i da će sotona

biti uništen, kada On izvojuje ovu pobedu:

> *»Jer Njemu valja carovati dokle ne položi sve neprijatelje svoje pod noge svoje.« (1. Korinćanima 15,25)*

> *»Ali neko posvedoči negde govoreći: Šta je čovek da ga se opomeneš, ili sin čovečiji da ga obiđeš? Umalio si ga malim nečim od anđela, slavom i časti venčao si ga, i postavio si ga nad delima ruku svojih: Sve si pokorio pod noge Njegove. A kad Mu pokori sve, ništa ne ostavi Njemu nepokoreno; ali sad još ne vidimo da Mu je sve pokoreno. A umanjenog malim čim od anđela vidimo Isusa, koji je za smrt što podnese venčan slavom i časti, da bi po blagodati Božijoj za sve okusio smrt.« (Jevrejima 2,6-9)*

> *»A Bog mira da satre sotonu pod noge vaše skoro. Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista s vama.« (Rimljanima 16,20)*

»Skoro« se odnosi na vreme u kome će sukob biti završen, a to |e Hristov drugi dolazak. Kenjon nastavlja svoju analizu:

> *»On je učinio da sedimo s Njim na nebesima; tako reprezentativno postavljeni smo na presto sa Bogom... Tako ako je glava uzdignuta, i telo se uzdiže sa njom... Ako je on pokorio sve sile tame i ostavio i paralisane i slomljene pre nego što je ustao iz mrtvih, to je kao da smo mi postigli to moćno delo... Taj autoritet i ta sposobnost pripada verniku... Obnovljeni čovek je natprirodan... On je superčovek.«*[17]

Pre nego što budemo mogli da sednemo na presto, treba da obavimo delo pobede.

> *»Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom.« (Otkrivenje 3,21)*

Jasno je da ovde postoji premeštanje naglaska sa Hrista na vernike i to može da otvori vrata za sve veću manifestaciju »duha« da bi duša bila zadovoljena. Ovo se zaista i dogodilo, i uveče 20. januara 1994. godine, kada se zajednica od nekih 450 vernika skupila na malom prostoru crkve Vajnjard u Torontu, svi vernici prsnuli su u neobuzdan smeh. Ovaj oblik bogosluženja za nekoliko meseci proširio se na crkve u čitavom svetu, čak i u Češkoj Republici, Kambodži i Indoneziji. Samo u Britaniji, 3500 crkava »smejalo se u Gospodu«. Fenomen smejanja u Gospodu vodi do stanja pijanstva u kome su česte spoljašnje fizičke manifestacije. Pijanstvo, drhtanje, duboko jecanje, kao i izlečenje česti su na takvim sastancima. Ovi događaji uzdizani su kao veliko izlivanje Duha, ipak Biblija poziva:

> *»A sve neka biva pošteno i uredno.« (1. Korinćanima 14,40)*

Pošto Biblija upozorava da će konačno uzdizanje bezakonika biti omogućeno kroz lažne znake i čuda, onda je potrebno da pažljivo ispitamo harizmatski pokret, pošto je on jedno od sredstava uz čiju se pomoć ruše prepreke između katoličanstva i protestantizma.

> *»Pa će se onda javiti bezakonik, koga će Gospod Isus ubiti duhom usta svojih, i iskoreniti svetlošću dolaska svog; koga je dolazak po činjenju sotoninom sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima, i sa svakom prevarom nepravde medu onima koji ginu: jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasli. I zato će im Bog poslati silu prevare, da veruju laži.« (2. Solunjanima 2,8-11)*

Moramo da ponovimo da će moćna obmana biti »poslata« od Boga u tom smislu da je On neće

sprečiti. On to dopušta, pošto Bog nikoga ne kuša.

> *»Nijedan kad* se *kuša da ne govori: Bog me kuša; jer se Bog ne može zlom iskušati, i On ne kuša nikoga;* nego *svakog kuša njegova slast, koja ga vuče i mami. Tada zatrudnevši slast rada greh; a greh učinjen rada smrt. Ne varajte se, Ijubazna braćo moja! Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti, u koga nema promenjivanja ni menjanja videla i mraka.« (Jakov 1,13-17)*

Znaci i čudesa događaju se širom verskih granica, i ogledaju se od ikona koje piju mleko u hinduizmu, svetlosnih manifestacija u budizmu, pojava i nebeskog pisanja u islamu do euharističkih znaka, pojava i fizičkih manifestacija u katolicizmu.

U katoličkim crkvama i oblastima postoji snažno oživljavanje znaka i čudesa. Statue plaču krv, ulje i suze, događaju se euharistička čuda (hostija se pretvara u telo ili krv), Marijina pojavljivanja su sve češća, a proroci i stigmatici (ljudi koji imaju znake Isusovog raspeća) postaju istaknute ličnosti u katoličkim crkvama. Neke od ovih zaprepašćujućih pojava nedavno su razjašnjene u knjizi *Grmljavina pravde,* čiji je predgovor napisao istaknuti katolički teolog Malahi Martin, dajući tako knjizi službenu pozadinu. U ovoj knjizi, *»Marija«* potvrđuje istaknutost papstva i potvrđuje da stižu veliki događaji karakteristični za poslednje dane. Marijin položaj i njena uloga u planu spasenja postala je veoma istaknuta kao što može da se vidi u raznim titulama koje joj se dodeljuju:

Marijine titule u naše doba:

Proročica ovog poslednjeg vremena,
Bezgrešno začeće, Majka Crkve,
Marija kao nova Eva,
Carica Neba i Zemlje/Carica mira,
Vaznesenje,
Carica svete brojanice,
Carica i majka porodica,
Marija učesnik u iskupljenju, posrednik, advokat,
Naša Gospa svih naroda,
Kovčeg Novog zaveta,
Majka Drugog dolaska.

Titula *Učesnik u iskupljenju, posrednik i advokat* dovoljno govori da ove pojave ne potiču od Božjeg prestola, i Biblija jasno govori o ovoj temi, pošto ona kao takva nije u skladu sa Božjom reči.

> *»Zakon i svedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.« (Isaija 8,20)*

Marijine pojave postale su zaista česte i univerzalne, i što je vrlo zanimljivo, često povezane sa glosolalijom ili govorenjem jezika. U vezi sa tim bile su i vesti agencije CNN (ponedeljak, 9:12 ujutro, 19. decembar 1996. godine) koja je objavila da se figura Device Marije pojavila na prednjim prozorima jedne zgrade u Floridi. Televizija je pokazala mrlju duginih boja na prozoru u obliku Marije koja drži dete Isusa, slika koja se često vidi u katoličkim katedralama. Reporter je rekao: »Bio je to zastrašujući prizor. Mase su se udružile ispred ove zgrade da obožavaju ovaj fenomen, moleći se držeći brojanice i raspelo u ruci, dok su drugi počeli da viču ekstatičkim jezicima ili glosolalijom.«

Pedesetnica i govorenje jezicima

Isus je obećao da će učenici primiti silu sa Neba, koja će ih osposobiti za delo Jevanđelja.

»A znaci onima koji veruju biće ovi: imenom mojim izgoniće đavole; govoriće novim jezicima.« (Marko 16,17)

»I gle, ja ću poslati obećanje Oca *svog na vas; a vi sedite u gradu jerusalimskome, dok se ne obučete u silu s visine.« (Luka 24,49)*

Grčka reč za silu je *»dunamis«,* što znači snaga, sposobnost ili veština. Ovu sposobnost treba upotrebljavati sa određenom svrhom, a učenici su je primili na Dan pedesetnice, kada im je Sveti Duh dao ovu silu ili sposobnost. O tome čitamo u Delima 2. poglavlju:

»I napuniše se svi Duha Svetog, i stadoše govoriti drugim jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu.« (Dela 2,4)

Darovi koji osnažuju dati su na Dan pedesetnice, 50 dana posle Pashe. Pedesetnica je bila uspomena na davanje zakona koji je objavio termine izrailjske zavetne zajednice sa Bogom. Posle žrtvovanja pravog pashalnog Jagnjeta, Isusa Hrista, Božji narod bio je osnažen da propoveda Jevanđelje. Ovaj događaj promenio je učenike od plašljivih vernika u prave Hristove vojnike, koji su u sili propovedali Jevanđelje. Odani Jevreji iz svih nacija bili su prisutni, kada je učenicima dat dar jezika.

»A kad postade ovaj glas, skupi se narod, i smete se: jer svaki od njih slušaše gde oni govore njegovim jezikom.« (Dela 2,6)

»Pa kako mi čujemo svaki svoj jezik u kome smo se rodili?« (Dela 2,8)

Tekst iz Dela 2. poglavlja otkriva da je 17 raznih jezika bilo tada u upotrebi u Jerusalimu i da su svi ljudi na svom jeziku čuli apostolske govore (grčki *»idios dialektos«),* na svom maternjem leziku, »u kome smo se rodili«. Ovo znači više od govorenja jezika, slušaoci su doživeli ambijent kulturološkog okruženja. Posle ponavljanja multikulturološke prirode slušalaca, Biblija, takođe, navodi i o čemu su oni govorili - o divnim Božjim delima.

»Krićani i Arapi, čujemo gde oni govore našim jezicima (grčki »hemeteros glossa — našim jezicima«) veličine Božje.« (Dela 2,11)

Ovaj događaj trebalo je da bude ispunjenje najave iz Knjige proroka Isaije 56,3-6. u kojoj je Bog obećao ne samo da će Izrailj doći u zavetnu zajednicu sa Njim, već da će Ga slušati pripadnici svih naroda i da će poštovati Njegovu subotu i držati Njegov zavet.

»I neka ne govori tuđin koji pristane uz Gospoda: Gospod me je *odlučio od svog naroda; i neka ne govori uškopljenik: gle, ja sam suvo drvo. Jer ovako veli Gospod* za *uškopljenike: koji drže subote moje i izbiraju šta je meni ugodno, i drže zavet moj, njima ću dati u domu svom i među zidovima svojim mesto i ime bolje nego sinova i kćeri, ime večno daću svakome od njih, koje se neće zatrti. A tuđine koji pristanu uz Gospoda da Mu služe i* da *ljube ime Gospodnje, da Mu budu sluge, koji god drže subotu da je ne oskvrne i drže zavet moj, njih ću dovesti na svetu goru svoju i razveseliću ih u domu svom molitvenom; žrtve njihove paljenice i druge žrtve biće ugodne* na *oltaru mom, jer će se dom moj zvati dom molitve svim narodima.« (Isaija 56,3-7)*

Dar jezika tako je postao dar komunikacije; učenici su mogli da govore jezicima drugih naroda, i dar je imao cilj da podrži širenje Jevanđelja među onima koje su Jevreji prethodno isključivali. Kada je apostol Petar primio viziju o platnu punom nečistih životinja, koja je opisana u Delima u 10. poglavlju, pitao je kakvo značenje ima vizija, kada je pozvan u Kornilijev dom, u dom čoveka koji nije bio Jevrejin i koga su Jevreji smatrali nečistim. Vizija je data apostolu Petru da mu pokaže da nijednog čoveka ne treba da smatra nečistim.

> *»I reče im: Vi znate kako je neprilično čoveku Jevrejinu družiti se ili dolaziti k tuđinu; ali Bog meni pokaza da nijednog čoveka* ne zovem *poganim ili nečistim.« (Dela 10,28)*

Dok je Petar razgovarao sa ljudima, Sveti Duh je sišao na njih i oni su primili dar jezika na isti način kao što se to dogodilo i učenicima. Prema tome, nema razlike u načinu na koji se dar pokazao među Jevrejima i neznabošcima.

> *»I udiviše se verni iz obrezanja koji behu došli s Petrom, videći da se i na neznabošce izli dar Duha Svetog. Jer ih slušahu gde govorahu jezike, i veličahu Boga. Tada odgovori Petar: Eda može ko vodu zabraniti da se ne krste oni koji primiše Duha Svetog kao i mi?« (Dela 10,45-47)*

Dar jezika ne nalazi se uvek među darovima koje Duh daje, jer Bog određuje ko će primiti koji dar.

Delovanje darova

> *»A za duhovne darove neću vam, braćo, zatajiti. Znate da, kad bejaste neznabošci, idoste k idolima bezglasnim, kako vas vođahu.« (1. Korinćanima 12,1)*

Pošto je paganstvo uveliko religija rituala i ponavljanja akcija, u njemu nije bilo mnogo spoznajnih funkcija, ljudi su radili ono što je ritual zahtevao od njih. Ipak, apostol Pavle želi da novoobraćeni hrišćani razumeju funkciju duhovnih darova. Štaviše, u paganstvu su ljudi tražili da dobiju naklonost različitih bogova, prema okolnostima koje su okružavale zahtev. Pavle jasno želi da kaže da postoje različiti darovi, ali da ih sve daje isti Božji Duh. Štaviše, darovi se dele na takav način da svi vernici imaju koristi, iako svi ne primaju iste darove.

> *»Darovi su različni, ali je Duh jedan. I različne su službe, ali je jedan Gospod. I različne su sile, ali je jedan Bog koji čini sve u svemu. A u svakome se pojavljuje Duh na korist; jer jednom se daje Duhom reč premudrosti; a drugom reč razuma po istom Duhu; a drugom vera, tim istim Duhom; a drugom dar isceljivanja, po tom istom Duhu; a drugom da čini čudesa, a drugom proroštvo, a drugom da razlikuje duhove, a drugom različni jezici,* a *drugom da kazuje jezike.« (1. Korinćanima 12,4-10)*

Ove darove Bog daje kako On želi, a ne kako čovek želi.

> *»A ovo sve čini jedan i taj isti Duh razdeljujući po svojoj vlasti svakome kako hoće. Jer kao što je telo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednog tela, premda su mnogi, jedno su telo: tako i Hristos.« (1. Korinćanima 12,11.12)*

U svetlosti ovih tekstova, čovek ne može da diktira Bogu koji bi dar voleo da primi. Jasno je da su neki dobili dar jezika a drugi nisu, i čovek nema prava da se ljuti, a kamoli da od primanja dara jezika pravi ispit prihvatanja kod Boga. Telo čini skladnu celinu, i nijedan deo nema veći značaj od drugog dela.

Bog odlučuje ko šta treba da radi.

> *»Ali Bog postavi sve ude u telu kako je koga hteo... Ali oko ne moze reći ruci: Ne trebaš mi; ili opet glava nogama: Ne trebate mi.... I jedne dakle postavi Bog u crkvi prvo apostole, drugo proroke, treće učitelje, a potom čudotvorce, onda darove isceljivanja, pomaganja, upravljanja, različne jezike. Eda li su svi apostoli? Eda li su svi proroci? Eda li su svi učitelji? Eda li su svi čudotvorci? Eda li svi imaju darove isceljivanja? Eda li svi govore jezike? Eda li svi kazuju?« (1. Korinćanima 12,18.21.28-30)*

Ljubav je načelo, koje prožima sve što Bog daje svojoj deci. Ljubav prekriva sve i ljubav nije sebična. Božji darovi se, prema tome, ne daju iz sebičnih razloga, već u korist drugima. Naravno, korist drugima je dvosekli mač, i ako težimo da zadovoljimo druge, zadovoljićemo i sebe. Ovaj princip ljubavi vodi poniznosti, a ne ličnom uzdizanju.

> *»Ako jezike čovečije i anđeoske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao* zvono *koje zvoni, ili praporac koji zveči. I ako imam proroštvo i znam sve tajne i sva znanja, i ako imam svu veru da i gore premeštam, a ljubavi nemam, ništa sam. I ako razdam sve imanje svoje, i ako predam telo svoje da se sažeže, a ljubavi nemam, ništa mi ne pomaže. Ljubav dugo trpi, milokrvna je; ljubav ne zavidi; ljubav se ne veliča, ne nadima se, ne čini što ne valja, ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu.« (1. Korinćanima 13,1-5)*

Da bismo shvatili delovanje načela koja su predstavljena u 1. Korinćanima, možemo da kažemo:

1. *Bogosluženje nije nepromišljeno.* (1. Korinćanima 12,1-3)
2. *Postoji načelo po kome će celo Hristovo delo korisno.* (1. Korinćanima 12,7)
3. *Postoji jedinstvo, iako su darovi različiti.* (1. Korinćanima 12,10)
4. *Bog deli darove.* (1. Korinćanima 12,11)
5. *Postoji jednakost i međusobna zavisnost.* (1. Korinćanima 12,12-23).
6. *Na sve darove primenjuje se načelo nesebične ljubavi.* (1. Korinćanima 13)
7. *Božja sila sastoji se od davanja sposobnosti za širenje Jevanđelja.* (Rimljanima 1,16)

Značenje Poslanice Korinćanima

Pavlovo prvo pismo Korinćanima nije jednostavno kao što se na prvi pogled čini, i zato zahteva pažljivu egzegezu da bismo otkrili njegove različite elemente. Pismo spominje različita dokumenta i svedočanstva, ali ništa od toga nije na raspolaganju čitaocu, pa se zato informacija mora pronaći u onome što je na raspolaganju. Ovi elementi predstavljaju:

a) Pavlovo prvo izgubljeno pismo Korinćanima, na koje ih on podseća.
b) Pismo Korinćana Pavlu, koje takođe nije na raspolaganju čitaocu.
c) Hlojino verbalno svedočanstvo Pavlu, o stanju u crkvi.
d) Navodi iz literature i »znanja« tog vremena.

Značajna spominjanja ovih činilaca u Poslanici su:

a) *»Pisah vam u poslanici da se ne mešate s bludnicima.«* (1. Korinćanima 5,9)
b) *»A za ono što mi pisaste.«* (1. Korinćanima 7,1)
c) *»Jer sam čuo za vas, braćo moja, od Hlojinih domašnjih da su svađe među vama.«* (1. Korinćanima 1,11)
d) *»Jela su za trbuh, i trbuh je za jela* (epikurejska izreka); *ali će Bog i ova i onoga pokvariti. A telo nije za kurvarstvo, nego za Gospoda, i Gospod za telo.«* (1. Korinćanima 6,13)

Apostol Pavle je bio načitani intelektualac i on poznaje i navodi aktuelne filozofe. Još jedan primer Pavlove analize načina razmišljanja, karakterističnog za njegovo vreme, nalazi se u tekstu iz 1. Korinćanima 15,32.33:

> *»Jer ako sam se po čoveku borio sa zverovima u Efesu, kakva mi je korist ako mrtvi ne ustaju? Da jedemo i pijemo, jer ćemo sutra umreti. Ne varajte se: zli razgovori kvare dobre* običaje.«

Pavlov argument ima smisla samo ako pogledamo navode, prvi je epikurejski; »Da jedemo i pijemo, jer ćemo sutra umreti« (ovo nije Pavlovo mišljenje, to govori filozof Epikur), a drugi je Meneanderov: »Zli razgovori kvare dobre običaje« (sa ovim se Pavle slaže).[18]

Apostol Pavle bavi se elementima iz pisma koje su mu Korinćani napisali. Na njih je uticalo razmišljanje i filozofija njihovog vremena, i on je morao da ispravi njihovo pogrešno shvatanje. Epikurejska poslovica koja je gore navedena je glavni primer. Pošto su filozofi iz tog vremena, takođe, verovali u besmrtnost duše, isticali su da je telo samo sud za mnogo važniju dušu koja u njemu boravi. Oni su dalje tvrdili da, zbog beznačajnosti fizičkog tela, nije važno šta neko jede ili pije, kako koristi ili zloupotrebljava telo, jer će telo ionako biti odbačeno. Korinćani su sigurno u svom pismu napisali nešto u ovom smislu, i Pavle, citirajući njihovu poslovicu, otkriva svoje snažno neslaganje sa tim. »A (ali) telo nije za kurvarstvo, nego za Gospoda, i Gospod za telo.«

U Prvoj poslanici Korinćanima, apostol Pavle se bavi veoma osetljivim temama. Crkva je skliznula sa puta i trebalo je proučiti i popraviti neke veoma hitne teme. Lažne doktrine i običaji uvukli su se u crkvu i Pavle je zbog toga pokazao svoje nezadovoljstvo. Pismo je, prema tome, pismo prekora i zato iznenađuje to što ovu poslanicu prekora mnogi koriste u želji da opravdaju doktrine koje Pavle u stvari osuđuje. Evo ukratko nekih činjenica zbog kojih je apostol Pavle bio nezadovoljan, i zbog kojih je korio Korinćane.

> *»Jer sam čuo za vas, braćo moja, od Hlojinih domašnjih da su svađe medu vama, a to kažem da jedan od vas govori: Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; a treći: Ja sam Kifin; a četvrti: Ja sam Hristov. Eda li se Hristos razdeli? Eda li se Pavle razape za vas? Ili se u ime Pavlovo krstiste?« (1.*

Korinćanima 1,11-13)

»Jer ste još telesni. Jer gde su među vama zavisti i svađe i nesloge, niste li telesni, i ne živite li po čoveku? Jer kad govori ko: Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; niste li telesni?« (1. Korinćanima 3,3.4)

»Zato poslah k vama Timotija, koji mi je sin ljubazni i verni u Gospodu; on će vam opomenuti puteve moje koji su u Hristu Isusu, kao što svuda i u svakoj crkvi učim. Neki se naduše kao da ja neću doći k vama.« (1. Korinćanima 4,17.18)

»Vrlo se glasi da *je kurvarstvo među vama, i takvo kurvarstvo kakvo se ni medu neznabošcima ne čuje, da nekakav ima ženu očevu. I vi se još nadimate, mesto da plačete, da se izvadi izmedu vas onaj koji je učinio to delo.« (1. Korinćanima 5,*7.2)

»Nego se brat s bratom sudi, i to pred nevernima! I to je već vrlo sramno za vas da imate tužbe medu sobom. Zašto radije ne trpite nepravdu? Zašto radije ne pregorite štetu? Nego vi sami činite nepravdu i štetu, pa još braći!« (1. Korinćanima 6,6-8)

»Jer svaki svoju večeru uzme najpre i jede, i tako jedan gladuje a drugi se opija. Eda li dakle nemate kuća da jedete i pijete? Ili ne marite za crkvu Božiju i sramotite one koji nemaju? Šta ću vam reći? Hoću li vas pohvaliti za to? Neću.« (1. Korinćanima 11,21.22)

Jedno od klasičnih pogrešnih shvatanja o Pavlu sastoji se u pretpostavki da je on bio protiv braka i ženomrzac. To shvatanje je daleko od istine. Pavle vrlo lepo govori o ženama koje su podržavale njegovu službu, i nikada nije rekao da je za čoveka dobro da živi sam. To su Korinćani napisali u svom pismu Pavlu. Ponovo je to deo zbrke raznih mišljenja u Crkvi u Korintu. S jedne strane postojala je grupa koja je verovala da nije važno šta neko radi u telu, a sa druge strane stajala je grupa koja je tvrdila da posvećenost Gospodu znači apstinenciju od punog bračnog života sa suprugom, što predstavlja ideju koja je pozajmljena iz celibatske zakletve u paganskim religijama. Posle citiranja onoga što su Korinćani naveli u svom pismu, zapazite upotrebu reči »ali« u Pavlovom odgovoru, što ukazuje na njegovo neslaganje sa njihovom izjavom. Zatim nastavlja da sasvim suprotno govori:

»A za ono što mi pisaste: dobro je čoveku da se ne dohvata do žene: Ali zbog kurvarstva svaki da ima svoju ženu, i svaka žena da ima svog muža; muž da čini ženi dužnu ljubav, tako i žena mužu... Ne zabranjujte se jedno od drugog, već ako u dogovoru za vreme, da se postite i molite Bogu; i opet da se sastanete, da vas sotona ne iskuša vašim neuzdržanjem.« (1. Korinćanima 7, 1-3.5)

1. Korinćanima 14. poglavalje - O govorenju jezicima

Pošto je govorio o opštim greškama učinjenim u korintskoj crkvi, o prirodi i davanju duhovnih darova i načelu nesebične ljubavi kao središnje teme svih hrišćanskih poduhvata, apostol Pavle sada je spreman da govori o zloupotrebi dara jezika među Korinćanima. Ovo poglavlje napisano je antitetičkim paralelizmom, što znači da je izlaganje teme o kojoj se govori ostvareno u paralelnom praćenju pozitivnih i negativnih oblika ili suprotnih ideja. Egzegeza 1. Korinćanima 14. poglavlja kao i Poslanice Korinćanima uopšte, koja je ovde predstavljena, delo je P. Geja van Pitusa.[19]

Nemamo sve detalje pitanja iz pisma Korinćana na koja Pavle odgovara. Nemamo ni sve detalje o pretpostavkama i idejama na kojima su Korinćani zasnovali svoje mišljenje. Prema tome, moramo iz samog stila i dijaloga da zaključimo da li se Pavle slaže ili ne slaže se napisanim rečenicama. U praćenju

Pavlovog argumenta pomaže nam ako imamo na umu da imamo rečenicu posle koje dolazi suprotna izjava. Apostol Pavle, takođe, koristi suprotan veznik »ali«, ili slične oblike reči da bi pokazao da se ne slaže sa prethodnom rečenicom.

Organizacija teksta iz 1. Korinćanima 14. poglavlja

KAKO TREBA DA BUDE: *»Držite se ljubavi, a starajte se za duhovne darove, a osobito da prorokujete.«* (1. Korinćanima 14,1)

Ljubav nalaže propovedanje Jevanđelja. Nisu svi proroci koji primaju vizije od Boga, i pošto je samo njih nekoliko pozvano da budu Božji proroci, reč proroštvo ovde znači govorenje za nešto, u ovom slučaju propovedanje ili objavljivanje jevanđelja.

KAKO NE TREBA DA BUDE: *»Jer koji govori jezike, ne govori ljudima nego Bogu: jer niko ne sluša, a on duhom govori tajne.«* (1. Korinćanima 14,2)

Apostol Pavle navodi izreku ili pretpostavku koja je potekla od Korinćana. Biblija ima samo jednu definiciju jezika, a ona postoji u Delima u 2. poglavlju u kome je definisan kao dar jezika. Pavle se ne slaže sa ovim stavom i to se jasno vidi iz upotrebe reči »nego«.

KAKO TREBA DA BUDE: *»A koji prorokuje govori ljudima za popravljanje i utehu i utvrđenje.«* (1. Korinćanima 14,3)

Ako ljudi ne razumeju ono što se govori, onda njihov govor nema nikakvu vrednostza druge i samo krši nesebični princip ljubavi. Prorokuj i propovedaj Jevanđelje, tako da drugima posluži za napredovanaje i utehu.

KAKO NE TREBA DA BUDE: *»Jer koji govori jezike sebe popravlja.«* (1. Korinćanima 14,4a)

Oni koji govore jezike isključivo za sebe, ugrožavaju načelo ljubavi. Ljubav ne traži svoje, ali apostol Pavle ne odobrava ništa što ne doprinosi napretku Crkve i propovedanju Jevanđelja odnosno govorenju o Bogu.

KAKO TREBA DA BUDE: *»...A koji prorokuje crkvu popravlja.«* (1. Korinćanima 14,4b)

Da li svi govore jezike? Očigledno da ne, pošto je Pavle već objasnio da Bog daje darove onako kako On želi, a ne kako ljudi očekuju.

KAKO NE TREBA DA BUDE: *»Ali ja bih hteo da vi svi govorite jezike...«* (1. Korinćanima 14,5a)

Ako Bog daje darove, i ako ne primaju svi iste darove, zašto bi apostol Pavle želeo da svi govore jezike? Pavle ne kaže da svi moraju da govore ili da žele da govore jezike. To je u svakom slučaju sigurno bila korintska jeres. Istim rečima apostol Pavle ističe da on ne zabranjuje pravi dar jezika. Ako im Bog daje taj dar, onda On želi da ga oni svakako imaju! Ipak, apostol se ne slaže sa ovom izjavom u kojoj su Korinćani iskazali svoju želju. Ovo ponovo može da se zaključi iz upotrebe veznika sa suprotnim značenjem. Štaviše, suprotno uređenje rečenica sa argumentom pomaže da negativnu rečenicu postavimo u perspektivu, posle koje dolazi pozitivna.

KAKO TREBA DA BUDE: *»A još više da prorokujete: jer je veći onaj koji prorokuje negoli*

koji govori jezike, već ako ko kazuje, da se crkva popravlja.« (1. Korinćanima 14,5b)

Upotreba »a«, »ali« pokazuje pravu nameru. Nijedan dar nije veći od drugoga (1. Korinćanima 12,4-26) i svrha darova ogleda se u unapređenju propovedanja Jevanđelja. Reč »kazuje« takođe može da ima dva značenja i oba su upotrebljena u Svetom pismu. Prvo značenje je prevođenje, a drugo objašnjavanje. Takcđe treba da zapazimo nalog da pojedinac mora da protumači ili razjasni svoj govor.

KAKO NE TREBA DA BUDE: *»A sad, braćo, ako dođem k vama jezike govoreći, kakvu ću korist učiniti...«* (1. Korinćanima 14,6a)

Apostol Pavle kaže da ne bilo nikakvog smisla u govorenju ezicima ako niko drugi ne bi mogao da ima koristi od toga, i pjegova sledeća rečenica ponovo je propraćena rečju koja ukazuje na suprotnost.

KAKO TREBA DA BUDE: »*...Ako vam ne govorim ili u otkrivenju, ili u razumu*, *ili u proroštvu, ili u nauci? Tako i vi, budući da se starate za duhovne darove, gledajte da budete onima bogati koji su na popravljanje crkve. Zato, koji govori jezikom neka se moli Bogu da kazuje.«* (1. Korinćanima 14,6b; 12.13)

Ono što je potrebno su korisne informacije za izgrađivanje crkve, i ako neko prenese informaciju na nekom jeziku, onda treba i da je protumači. Verovatno su postojala dva problema u vezi sa jezikom u korintskoj crkvi: prvi se ogledao u nepravilnoj upotrebi dobrog dara (ljudi su bili »nadmeni« zbog svog dara i koristili su ga u pogrešnom okruženju), a drugi u upotrebi nepovezanog govora koji nije mogao da popravi druge i tako crkva nije imala nikakve koristi.

KAKO NE TREBA DA BUDE: *»Jer ako se jezikom molim Bogu, moj se duh moli, a um je moj bez ploda.«* (1. Korinćanima 14,14)

Apostol Pavle se ne slaže sa ovim, kao što ponovo može da se vidi u njegovoj sledećoj rečenici, jer i tu navodi izvode iz filozofije njegovog vremena. »Šta će se dakle činiti«, pokazuje njegovo neslaganje sa prethodnom rečenicom. Prema tome 15. stih je njegovo mišljenje, a 16. obrada.

KAKO TREBA DA BUDE: *»Šta će se dakle činiti? Moliću se Bogu duhom, a moliću se i umom; hvaliću Boga duhom, a hvaliću i umom. Jer kad blagosloviš duhom kako će onaj koji stoji mesto prostaka reći »amin« po tvom blagoslovu, kad ne zna šta govoriš?«* (1. Korinćanimo 14,15.16)

KAKO NE TREBA DA BUDE: *»Ti dobro zahvaljuješ, ali se drugi ne popravlja.«* (1. Korinćanima 14,17)

Bez popravljanja drugih sve zahvaljivanje na drugim jezicima nema nikakve koristi ni za koga.

KAKO TREBA DA BUDE: *»Hvala Bogu mom što govorim jezike većma od svih vas. Ali u crkvi volim pet reči umom svojim reći, da se i drugi pomognu, nego hiljadu reči jezikom.«* (1. Korinćanima 14,18.19)

Apostol Pavle je zahvalan za svoj dar jezika (ne nepoznatih jezika), ali ne želi da ga zloupotrebi.

KAKO NE TREBA DA BUDE: *»Braćo! Ne budite deca umom, nego pakošću detinjite, a umom budite savršeni.«* (1. Korinćanima 14,20)

Pavle ih sada podseća na njegovo prethodno izlaganje:

> *»Kad ja bejah malo dete kao dete govorah, kao dete mišljah, kao dete razmišljah; a kad postadoh čovek, odbacih detinjstvo.« [1. Korinćanima 13,11)*

KAKO TREBA DA BUDE: *»U zakonu piše: drugim jezicima i drugim usnama govoriću narodu ovom, i ni tako me neće poslušati, govori Gospod. Zato su jezici za znak ne onima koji veruju, nego koji ne veruju; a proroštvo ne onima koji ne veruju, nego koji veruju.«* (1. Korinćanima 14,21.22)

Sposobnost govorenja jezicima je dar za rad sa onima koji ne veruju ili koji pripadaju drugim narodnostima. Kada bi jezici bili isključivo usmereni vernicima, oni ne bi zadovoljili načelo nesebične ljubavi.

KAKO NE TREBA DA BUDE: *»Ako se dakle skupi crkva sva na jedno mesto, i svi uzgovorite jezicima, a dođu i prostaci, ili nevernici, neće li reći da ste poludeli?«* (1. Korinćanima 14,23)

Jezička zbrka bilo koje prirode nanela bi štetu Jevanđelju i pre bi odbijala nego zadobijala nevernike. Nerazumljivo izgovaranje ne bi imalo nikakve vrednosti ni za koga.

KAKO TREBA DA BUDE: *»A ako svi prorokuju, i dođe kakav nevernik ili prostak, bude pokaran od svih i suđen od svih. I tako tajne srca njegovog bivaju javljene, i tako padnuvši ničice pokloniće se Bogu, i kazaće da je zaista Bog s vama.«* (1. Korinćanima 14,24.25)

Slušanje pravih reči koje imaju životnu važnost ubediće duše i dovesti ih do stvarnog obraćenja.

Zaključak

> *»Šta će se dakle činiti, braćo? Kad se sabirate svaki od vas ima psalam, ima nauku, ima jezik, ima otkrivenje, ima kazivanje; a sve da biva na popravljanje. Ako ko govori jezikom, ili po dvojica, ili najviše po trojica i to poredom; a jedan da kazuje. Ako li ne bude nikoga da kazuje, neka ćuti u crkvi, a sebi neka govori i Bogu. A proroci dva ili tri neka govore, i drugi neka rasuđuju. Ako li se otkrije šta drugom koji sedi, neka čeka dok prvi ućuti. Jer možete prorokovati svi, jedan po jedan, da se svi uče i svi da se teše. I duhovi proročki pokoravaju se prorocima.« (1. Korinćanima 14,26-32)*

Evo načina za pravilan crkveni red. U crkvi treba da postoje aktivnosti koje popravljaju. Na višejezičnom sastanku govorenje jezika (drugačijih jezika, stranih jezika) dozvoljeno je ako se obavlja uz uredno i pravilno prevođenje. Nerazumljivo govorenje suprotno je Božjem Duhu, jer Bog nikoga neće posebno da blagoslovi zbog nekog »dara« koji nije na korist drugima. To je suprotno Njegovoj prirodi nesebične ljubavi. Fenomen govorenja jezika danas je raširen po čitavom svetu,[20] ali ta činjenica ne znači u isto vreme sklad sa Svetim pismom.

> *»Jer Bog nije Bog bune, nego mira, kao po svim crkvama svetih.« (1. Korinćanima 14,33)*

»Da ne budemo više mala deca, koju ljulja i zanosi svaki vetar nauke, u laži čovečijoj, putem prevare.« (Efescima 4,14)

Literatura

[1] Lloyd & Leola Rosenvold, *Adventist Carnivals,* p. 116.
[2] *Documents of Vatican II,* p. 83.84. 3
[3] Catechism of the Catholic Church, Articles 1157, 1158.
[4] Erwin Prange, *Voice*, April 1965, p. 7.
[5] *The Hystory of Christianity,* p. 636.
[6] Struik Christian Books, *The History of Christianity,* p. 621, 622.
[7] *Isto,* p. 621.622.
[8] December 1975, *Dimensions*
[9] Winter 1996, National and International Religion Report, Signswatch
[10] March 18, 1985, *Time Magazine*
[11] *Great Books of the Westem World*, vol. 3, pp. 6.7
[12] *Commentary on the Epistle of Paul to the Corinthians,* vol. 1, p. 403
[13] V.N. Olsen, *The Gift of Tongues - A study of historical theology to the I8th century.*
[14] C.B. Cutten, *Speaking in Tongues,* p. 71.
[15] *History of the Church of Jesus Christ of Latter Day Saints*
[16] E. W. Kenyon, *In His Presence,* p. 92.
[17] E. W. Kenyon, *In His Presence,* p. 93.
[18] *Dividing Fire,* In press. P. Gey van Pittius
[19] *Dividing Fire*, In press. P. Gey van Pittius
[20] Hasel, *Speaking in tongues*

Šta donosi Novo doba?

Poglavlje 13
Pokret Novo doba i Maitreja

Izraz »novo doba« potiče iz astrologije. Zodijak, koji potiče iz drevnog Vavilona, sastoji se od dvanaest znakova i potrebno je oko 25000 godina da naš solarni sistem prođe kroz ove zvezdane znake.

Pokret Novo doba u suštini uči da se čovečanstvo kreće prema dobu prosvećenosti. Doba Ribe, u kome je naglasak bio na formalnoj religiji, treba da bude zamenjeno dobom Vodolije, ili dobom prosvećenosti. Svako razdoblje, navodno, traje dve hiljade godina i ima sopstveni zodijački znak i planetarnu silu.

> *»Kada se dogodi promena iz jednog doba u drugo, prema tome i promena iz jednog znaka u drugi, određeni stručnjaci koji su se možda vekovima pripremaii za svoju službu kroz meditaciju i proučavanje, preuzimaju posao nadahnjivanja novog ciklusa. Skoro dve hiljade godina Zemlja je bila pod uticajem vodenog znaka Ribe kojim vlada Neptun, a glavne odlike bile su uspostavljanje hrišćanstva i osvajanje okeana. Sada je počeo novi ciklus, Vodolija, vazdušni znak, koji utiče na umove ljudi zajedno sa naučnim pravcima koji idu u svim smerovima, posebno prema osvajanju vazduha.«*[1]

U dobu prosvećenosti čovečanstvo treba da doživi novo rođenje i stvori inicijaciju u viši nivo svesnosti koji odražava božansko u čoveku. U suštini, doktrine novog doba govore da je čovek u panteističkom smislu nasledno božanski. Štaviše, naglašeno je da je ljudski materijalni element evoluirao kroz uzastopne živote, i da je duhovni element besmrtan i postoji od početka vremena zajedno sa Bogom.

Prema filozofiji Novog doba, promena iz jedne u drugu fazu nastaje meditacijom prosvećenih koji su stekli vekovnu mudrost. Događajima u svetu oduvek su rukovodili dominantni gospodari koji periodično intervenišu u zemaljskim događanjima. Novo doba čeka Maitreju, ili Hrista, koji će pomoći čovečanstvu u novom rođenju. Za hrišćane, on izgleda da je Hristos, za Hinduse je Krišna, za islam je Iman Mahdi, a za istok on je Bodisatva. Njegovo zvanje je Svetski učitelj i on upravlja sudbinom velikih religija.

Dominantni gospodari, koristeći zemaljske kanale, tvrde da su hiljadama godina uticali na čovečanstvo, ali u svakom milenijumu nastajala je promena u pristupu. Postoji učenje da je uglavnom devet svetskih učitelja ili gospodara uticalo na promenu doba tokom vekova i da su brojni duhovni entiteti pomagali u približavamju čovečanstva dobu prosvećenosti. Ovi prosvećeni mogu da postoje u eteričnom obliku ili kao inkarnacija. Devet učitelja su:

Učitelj Hilarion, koji tvrdi da je bio sveti Pavle u prethodnoj inkarnaciji. Prema članovima Novog doba, on zadržava krićansko telo i provodi veći deo vremena u Egiptu. Učitelj Morja je rujputski princ koji boravi u Sigatsu, koji je u prethodnoj inkarnaciji zauzimao Akbarovo telo. Učitelj Kut Humi Lai Sing, koji je kašmirskog porekla i navodno bio je Pitagora ujednoj od svojih prethodnih inkarnacija, i takođe boravi u Sigatsu.

Učitelj Isus, čije su prethodne inkarnacije bile Isus Navin i Isus iz Nazareta, živi prerušen negde u Svetoj zemlji. Prema teologiji Novog doba, »Gospodar Isus« nije radio sebi u korist dok je živeo na

Zemlji kao Isus iz Nazareta, već ga je tada zasenio Maitreja ili Hristos.

Venecijanski Učitelj koji tvrdi da je bio reinkarnacija slikara Paula iz Verone.

Učitelj Mahakohan, čiji je zadatak da pravilno ocenjuje i suočava, ako je to potrebno, konfliktne sile u svemiru. Učitelj Serapis poznat je po svom radu u deva evoluciji, a njegovo mesto prebivanja ne sme da bude otkriveno. Učitelj Rakoczi (St. Germain). Naziv »Grof« odnosi se na Učitelja Rakoczija, takozvanog Gospodara civilizacije. On je po svemu sudeći Vođa mnogih grupa, preko kojih naizgled širi snažan uticaj na svetske prilike. Osim toga, on je vođa lože Učitelja, u onoj meri u kojoj se to odnosi na rad u Evropi i Americi.

Učitelj Maitreva je takozvani Učitelj sveta, koji se prema filozofiji Novog doba za hrišćane treba pojaviti kao Hristos, za Orijent kao Bodhisatva, za muslimane kao Imam Magdi, u Indiji kao Krišna, i u Palestini kao Isus Hristos (kojega navodno nadmašuje, pa, prema tome, zauzima uzvišenije mesto od Isusa). Njegov je zadatak da bude Učitelj sveta, koji u svojoj ruci drži sudbinu velikih religija. U skladu sa ovom filozofijom, treba da se svetske religije njegovim trudom sjedine oko jednog zajedničkog temelja i univerzalne forme.

Devet takozvanih Velikih koji su nadahnuli cikluse čovečanstva toliko su napredni u svom razmišljanju i pristupu da njihova ucenja padaju kao muzika na ljudske uši.

> *»Ujedinjeni tonovi ovih devet Velikih čine akord skladnog zvuka na nebu, a ipak unutar aure Zemlje da bi joj pomogli. Onaj ko je naučio da sluša ovu izvrsnu muziku učinio je to najpre slušajući ton svog Gospodara, na unutrašnjim ravnima i za vreme meditacije. Teži onome za koga smatraš da je tvoj gospodar ako želiš da čuješ na Zemlji, iako tiho u početku, taj ton koji će odmah uskladiti svoje srce sa njegovim.«*[2]

Postoje i drugi dominantni gospodari koji su značajni za Novo doba. Svaki od njih ima određenu poruku za određeni vremenski period ili priliku. Učenja Novog doba duboko su ukorenjena u istočnjačkom misticizmu i okultizmu. Ona sačinjavaju deo probuđenja drevne vavilonske hijerarhije u kojoj su čarobnjaci, astrolozi i mistici radili zajedno sa haldejskim sveštenicima u verskim i državnim poslovima. Kada je sanjao svoj san, Navuhodonosor je konsultovao ove »mudrace« i od njih potražio tumačenje:

> *»I reče car da dozovu vrače i zvezdare i gatare i Haldeje da kažu caru san njegov. I dođoše i staše pred carem.« (Danilo 2,2)*

Ovaj sistem paganske hijerarhije nije bio ograničen i nije se odnosio samo na Vavilon, već je prožimao sistem većine paganskih kultura. Čoveka privlači saznanje da ima religiju ukorenjenu u misticizmu i da mu božanstvenici i vračari otkrivaju nepoznato. Ovaj prevarni sistem uvukao se čak i u redove izrailjskog naroda, i ovakav način razmišljanja uprljao je njegovu religiju. To je podstaklo proroka Jeremiju da ozbiljno upozori svoj narod:

> *»Ne slušajte dakle proroka svojih ni vrača svojih ni sanjača svojih ni gatara svojih ni bajača svojih, koji vam govore i vele: Nećete služiti caru vavilonskom.« (Jeremija 27,9)*

Doba prosvećenosti u kome danas živimo, tek će se pokazati kao doba velike duhovne tame. Isti sistemi postoje i danas u savremenim odnosima. Vlade se savetuju sa medijumima i astrolozima, pa čak i najpoštovaniji političari u današnjem svetu koriste isti spisak savetnika kao i vavilonski car.

Biblija uči da je plata za greh smrt, i Bog je zato podrobno objasnio Adamu i Evi u Edemu da će, ako prestupe Božji zakon, morati da snose posledice - a posledice su bile gubitak besmrtnosti. Zmija je navela

Evu da, kušajući zabranjene plodove prestupi Božji zakon. Drvo poznanja dobra i zla bilo je ispit poslušnosti za par u Edemu. Nije postojala nikakva bolja vrlina u uzdžanju od plodova samog drveta. Vrlina je ležala u poslušnosti Božjim zahtevima.

Sotona je prema biblijskom izveštaju, je doveo u pitanje Božju nameru zato što je usred vrta postavio drvo poznanja između dobra i zla.

> *»Ali zmija beše lukava mimo sve zveri poljske, koje stvori Gospod Bog; pa reče ženi: Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu?« (1. Mojsijeva 3,1)*

Eva u svom odgovoru zmiji (zmija je bila medijum kroz koji je sotona govorio) sasvim jasno govori da je u potpunosti razumela šta je Bog rekao:

> *»A žena reče zmiji: Mi jedemo rod sa svakog drveta u vrtu; Samo rod s onog drveta usred vrta, kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete.« (1. Mojsijeva 3,2.3).*

Sotona je izgovorio prve dve laži u istoriji čovečanstva; koje glase: »Nećete vi umreti« i »Bićete kao Bog«.

> *»A zmija reče ženi: Nećete vi umreti; nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro šta li zlo.« (1. Mojsijeva 3,4.5)*

Dvostruka laž o ljudskoj besmrtnosti i urođenom božanstvu oduvek je bila temelj sotonine lažne religije tokom svih vekova. Sotona, oslanjajući se na ovu dvostruku laž, može da iz ljudskog uma izbaci važnost i značaj traženja spasenja u Hristu. Pošto imamo besmrtnost, nije nam potreban Hristos da bismo povratili nesto što nikada nismo izgubili. Pošto imamo božanstvenost, mi postajemo jednaki sa Njim i sposobni da spasemo sebe. Ovo sotonino remek-delo čini nepotrebnim plan spasenja. Uspeh koji je postigao u Edemu donosio mu je radosttokom vekova, a to će posebno biti izraženo na kraju vremena. Njegova strategija, koja je u Edemu bila vrlo uspešna, prevariće većinu ljudi pre velikog i strašnog dana Gospodnjeg. Biblijski izveštaj pokazuje da se sam sotonin karakter ugradio u čovečanstvo.

> *»I žena videći da je rod na drvetu dobar za jelo i da ga je milina gledati i da je drvo vrlo drago radi znanja, uzabra rod s njega i okusi, pa dade i mužu svom, te i on okusi.« (1. Mojsijeva 3,6)*

Želja koja se može nazvati - Biti kao Bog, uzrok je kršenja ne samo desete zapovesti, već i prve. Želja za Božjim položajem i želja biti kao Bog i umesto Boga, konačno će doživeti vrhunac u kršenju svih Božjih zapovesti, poništavajući tako ceo Božji zakon. Ovo je dovoljno prikazano i potvrđeno u istoriji čovečanstva.

Čisto učenje Pisma stajalo je kao bedem protiv sotonskih obmana, ali vremenom, velike istine zatrpane su lažnim doktrinama. Dvadeseti vek, koji je na mnogo načina vek velikog napretka i naučnih čudesa, takođe je vek tragičnog duhovnog opadanja. Proročki, mi živimo u poslednjim danima velikog sukoba između Jevanđelja Isusa Hrista i sotone, i pokret Novo doba je još jedan veliki sotonin plan za napad na istinu.

Savremeno Novo doba ima svoje poreklo u spiritizmu i komunikaciji sa duhovnim bićima. Kao što Biblija uči, mrtvi se nalaze u nesvesnom stanju (vidi poglavlje *Tajanstveno carstvo smrti),* tako da su ova duhovna bića u stvari demonske sile koje se predstavljaju kao ljudi. Biblija uči da će u poslednje dane ljudi zaista izučavati đavolsku doktrinu, i zato ne treba ništa imati sa demonskim silama.

> *»A Duh razgovetno govori da će u poslednja vremena odstupiti neki od vere slušajući lažne duhove i nauke đavolske.« (1. Timotiju 4,7)*

»Nije; nego šta žrtvuju neznabošci, da đavolima žrtvuju, a ne Bogu; a ja neću da ste vi zajedničari sa đavolima. Ne možete piti čaše Gospodnje i čaše đavolske; ne možete imati zajednicu u trpezi Gospodnjoj i u trpezi đavolskoj.« (1. Korinćanima 10,20.21).

Jedan uglađeniji oblik spiritizma, koji teži da složi hrišćanske koncepte sa teologijom Novog doba, koja je počela da živi sredinom devetnaestog veka. Osnivač Hrišćanskog naučnog pokreta, Meri Bejker Edi, bila je jedna od prvih ličnosti koja je počela da uči o besmrtnosti duše i urođenom čovekovom božanstvu. U svojoj knjizi *Nauka i zdravlje imaju ključ za Sveto pismo,* izmešala je drevne principe gnosticizma, panteizma, hinduizma i dualizma sa hrišćanskim idejama.

Dvostruka laž koju je sotona izgovorio u Edemu ponovljena je u njenim spisima. Nekoliko rečenica iz njene knjige otkrivaju njen stav:

»Zlo nema stvarnost. To nije ni osoba, ni mesto niti predmet, već jednostavno verovanje, iluzija materijalne prirode.«[3]

»Upamtimo da je skladni i besmrtni čovek postojao oduvek.«[4]

»Smrt. Iluzija, laž života u materiji... Bilo koji materijalni dokaz o smrti je lažan, jer je suprotan duhovnoj činjenici bića.«[5]

»Čovek i žena koji postoje oduvek i večno sa Bogom zauvek odražavaju u proslavljenoj jednakosti beskrajnog Boga Oca-Majku.«[6]

»Duša je božanski princip čoveka, i ona nikada ne greši zato je duša besmrtna.«[7]

Mormoni imaju slične ideje. Mormonska *Doktrina zaveta* glasi:

Mi smo takode na početku bili sa Ocem. Čovek je takode bio na početku sa Bogom. Inteligencija, ili svetlost istine, nije stvorena ili načinjena, niti to može da bude.

Brigham Jang, veliki mormonski vođa, rekao je:

»Đavo je rekao istinu o božanstvu. Ja ne krivim majku Evu. Ne bih želeo da je ona ni za šta na svetu propustila da pojede zabranjeni plod. Kroz dar greha čovečanstvo može da postigne božanstvo.«

Savremeni kanali i knjige Novog doba ponavljaju isti koncept. Virdžinija Esen, savremeni kanal, navodi da je »Isus« preko nje rekao:

»Smrt je Stvoritelj čovečanstva, a ne Bog. To je jednostavna istina.«

Preteča pokreta Novo doba je hinduistički pokret reformacije (1830-1870). Centralno učenje ovog pokreta je Bahti, učenje da se božanskoj prirodi pristupa uz pomoć usmerene meditacione koncentracije i vizualizacije. Hinduistički gurui su pod kontrolom organizacije koja se naziva Viša Hindu Parišad. Takve grupe uključuju Rama Krišnu, Vedanta pokrete, Hare Krišnu, ISKON, 3HO, Teozofsko društvo, i mnoge joga-grupe. Njihov cilj je da je ujedine sve religije. Istoriju otpada moguće je pratiti unazad sve do Vavilona, jer je održavana tokom vekova. U Hristovo vreme, eseni su se držali okultnih učenja, a kasnije su bili upućeni u bratstvo nazvano Sufi. Oni koji su bili zaduženi za ove mistične organizacije poznati su kao Gospodari Mudrosti. Sadašnje Veliko belo bratstvo, sa sedištem u Tibetu, izvor je do koga je moguće pratiti većinu okultnih organizacija, uključujući Red ružičastog krsta, Ordo Templi Orientis, Bavarske

iluminate, pa čak i Jezuite. Prema istaknutom okultisti, Elizabet van Buren, Veliko belo bratstvo predvodi Sanat Kumara (»sanat« je šifra koja znači sotona).

Simboli koje koristi pokret Novo doba u suštini su isti simboli koje koriste jezuitski red i masoni, čije poreklo možemo da pratimo sve do Vavilona i Egipta. Masoni koriste akronim »Solomun« i Solomunov hram da bi svojim ritualima dali legitimitet, ali rituali su u suštini isti kao i u svim paganskim tajnim društvima. Sol-om-on su imena sunčevih božanstava u latinskom, istočnjačkom misticizmu i drevnom egipatskom misticizmu. Iskustvo »novog rođenja« u masoneriji i mnogim drugim tajnim društvima i verskim telima nije moguće poistovetiti sa biblijskom idejom o obraćenju, pošto sadrži rituale kao što su ležanje u kovčegu i vaskrsavanje u život prosvećenosti od strane gospodara. Štaviše, rituali u hramu predstavljaju aktivnosti za koje je Bog odlučno rekao svom narodu da ih ne čini, jer uključuju proslavljanje nebeskih tela. Hramska terminologija, mitraizam, istočnjačke religije i savremeno hrišćanstvo jednaki su u Novom dobu i stavljeni u kontekst vavilonskih misterija - nova religija za Novo doba. Njihovi spisi ilustruju ovo:

> *»... Dva stuba Jahina i Voza... nastala su otprilike pre osam hiljada godina. Zatim je došao Taurus, Bik, iz koga je* došao *Mitra kao svetski učitelj i ustanovio Misterije Mitrasa sa (očiglednim) obožavanjem Bika. Zatim je došao Arijes Ovan, koji je video početak jevrejske dispenzacije koja je važna Jevrejima i nažalost važna i hrišćanskoj religiji, ali nema nikakve važnosti za bezbrojne miiione u drugim delovima sveta; tokom ovog ciklusa došao je Buda, Šri Krišna i Sankaračarva; konačno imamo doba Ribe, koje nas je dovelo do Hrista. Hristos će nam razjasniti redosled misterija koje svaki Zodijakov znak utelovljuje.«*[8]

Vodeći ka konačnoj svetskoj religiji, određeni broj mistika obavio je pripremno delo i tako počeo da popločava put za prihvatanje ovakvog razmišljanja. Savremeni teozofski pokret bio je uveliko raširen radom Helene Petrovne Blavatski, koja je bila sa Kut Humijem, jednim od gospodara, i tako postala instrument za uvođenje drevnih okultnih ideja u zapadnu civilizaciju. Njena knjiga *Tajna doktrina* sadrži mnogo kanalisanog materijala, pa je i tu opet ponovljena dvostruka laž iz Edema.

Prvosveštenica savremenog pokreta Novog doba nesumnjivo je Alis A. Bejli (1880-1949), koja je primala poruke od tibetanskog gospodara Djual Kula (Djwal Khul), takođe poznatog i kao D.K. Među njene čuvene spise spadaju *Problemi čovečanstva* i *Ponovno pojavljivanje Hrista.* Ovi spisi treba da pripreme svet za jedinstvenu vladu, jednu svetsku religiju i univerzalno prihvatanje Hrista (sotona maskiran u anđela svetlosti). Djual Kul tvrdi da će ga oni koji su povezani sa njim prepoznati kroz službu Alis A. Bejli. On dalje tvrdi sledeće:

> *»Ja sam tvoj brat, koji je malo duže putovao Putem nego prosečni učenik, i tako sam stekao veće odgovornosti. Ja sam onaj koji se borio i krčio svoj put u veću meru svetlosti nego primalac koji čita ovaj članak, i zato moram da delujem kao predajnik svetlosti, bez obzira na cenu. Ja nisam starac, kao što se uvek broji medu učiteljima, a ipak nisam mlad i neiskustan. Moj posao je da učim i širim znanje Večite Mudrosti kada god mogu da pronađem primaoca, i činio sam to mnogo godina.«*[9]

Suština njegove poruke naglašava stavove da će mistične jdeje Novog doba, prikrivene spoljašnjim simbolima amuleta j talismana, kao i koncepti Novog doba kao što su astrologija, numerologija, rad sa bojama, čitanje karata, čitanje dlana, moć piramida, prirodno izlečenje i svesnost o ekologiji konačno prožeti sve religije, i podgrevani prihvatanjem dvostruke laži o besmrtnosti i urođenoj božanstvenosti, konačno dovesti do prihvatanja lažnog Hrista koji će povesti svet u milenijum mira.

D.K. je uputio svoje sledbenike da šire ove doktrine kroz sve moguće kanale, medije, svet zabave, naučne institute i medicinu, i da to treba da počne posle 1975. godine. Tajna društva kao što su Slobodni

zidari (masoni), Iluminati i oni verskog reda prožeće svetsku ekonomiju, i pripremiti veliki verski pokret za ujedinjavanje, sa prihvatanjem rimskog biskupa kao vrhovnog verskog vođe dvadesetog veka. Informacije o tome kako to postići gospodari će kanalisati preko izabranih pojedinaca, koji će obaveštavati vlade i pomagati u stvaranju strategija. Svet se priprema za konačni sukob između Hrista i sotone.

Veliki katolički vizionar, Don Bosko, predvideo je 1862. godine da će papa uspeti da usidri brod »jevanđelja« između dvostrukih stubova istine na kraju dvadesetog veka. Dvostruki stubovi koje je on video su euharistija i obožavanje Marije. Euharistija je simbol poraženog Hrista (Hristos se stalno ispočetka žrtvuje), a Marija je simbol sunčevog božanstva ili velika ženska personifikacija tog božanstva, Izida, Artemida, Venera, Astarta ili kako god neko želi da je nazove. U sistemu razmišljanja u Novom dobu, koncept o boginji (velikoj zemaljskoj majci) veoma je istaknut. Pristalica Novog doba i Psiholog Ken Vilber piše:

> *»Velika boginja Kali u Indiji, kada se posmatra u svom najvišem obliku Šivine žene, je savršeni primer asimilacije lika stare Velike Majke u novi i viši korpus mitologije Velike Boginje... koji služi stvarne žrtve u svesnosti, a ne žrtve zame*ne *u krvi... 'Pad' je bio evolutivni napredak i savršeni rast ali doživljen je kao pad, jer je sa sobom neophodno nosio porast osećanja krivice, ranjivost i svest o smrtnosti i ograničenosti... Jedući sa drveta poznanja izmedu dobra i zla čovek i zena nisu shvatili samo svoje već smrtno i ograničeno stanje, shvatili su da moraju da napuste edemsku podsvest i počnu stvarni život pravog sebe... Oni nisu isterani iz edemskog vrta; oni su odrasli i otišli. (Za ovo hrabro delo treba da zahvalimo Evi, a ne da je krivimo.)«*[10]

Suprotno tome, Biblija ima svoje stubove istine koji počivaju na potpuno drugačijim temeljima, a to je poslušnost Bogu i vera u Isusa Hrista:

> *»Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.« (Otkrivenje 14,12)*

Poslednja bitka za prevlast je bitka za um, i zato nije nikakvo čudo što su mediji i zabava osnovna meta za sprovođenje filozofije Novog doba. Veliki holivudski zabavljači iz 20. veka trebalo je da budu glavna meta, a danas znamo da gospodari govore kroz brojne kanale (savremeno ime za spiritističke medijume) i imaju svoje klijente medu istaknutim zvezdama muzičkog i pozorišnog sveta, kao što su Ramta koji kroz Dž. Z. Najta govori Širli Meklejn, Bertu Rejnoldsu, Klintu Istvudu, Ričardu Cembrlenu i pokojnoj Džoan Haket, Šeli Fabares, Majku Farelu, Lindi Evans i mnogim drugima. Širli Meklejn je blisko povezana sa jednim indijskim stručnjakom za jogu koji je poznat kao Bikram, koji ima i drugu klijentelu kao što su Majkl Džekson i Kvinsi Džons. Glumac Ričard Gir odan je Tibetu, a Patrik Dafi i Tina Tarner predani su budisti koji prihvataju ideologiju Novog doba.

Kroz ove uzore umovi generacije 20. veka treba da se prilagode konceptima Novog doba. Još jedno sredstvo je kompjuterska tehnologija. Kompjuterske igre i softver uveliko proizvode organizacije koje rade za napredak okultnih ciljeva. Kompjuterska igra »heksen« ima okultno značenje koje se podsmeva Knjizi Otkrivenje i za svoje heroje ima trilogiju koja je identifikovana kao Vavilon u Knjizi Otkrivenje. Okultne igre ovakve prirode istaknuta su odlika Novog doba i lansiranje »heksena« bilo je čak planirano za đavolsku noć (ili Noć veštica), 31. oktobra 1994. godine.

Jedna od prvih zaista javnih reklama za Novo doba bila je predstavljena kroz mjuzikl *Kosa*, u kome naslovna pesma sledećim rečima predstavlja koncept Novog doba:

> *Kada je Mesec u sedmoi kući*
> *i kada Jupiter stane u red sa Marsom -*
> *Onda će Mir voditi planete,*
> *i ljubav upravljati zvezdama,*

Ovo je svitanje doba Vodolije;
Sklad i razumevanje,
Simpatija i veliko poverenje,
Nema više laži i podela,
zlatni život, snovi vizije,
mistično kristalno otkrivenje,
i prava sloboda uma,
Vodolija! Vodolija! Vodolija!

Ideje o reinkarnaciji, životu posle smrti i povratku duhova na Zemlju čine deo sveta zabave. Pokojne zvezde obožavane su kao bogovi (Elvis Prisli), a drugima se pripisuje činjenje čuda (Majkl Landon). Savremene TV predstave pune su iskustava posle smrti, teologije druge prilike, komunikacije sa anđelima, anđela koji postaju ljudi i imaju odnose sa ženama, i tako spisak ide sve dalje i dalje. Svet stvarno veruje u dvostruku laž iz Edema.

Zapadni svet je otvoren za istočnjački misticizam, a od obožavanja mrtvih do obožavanja živih postoji samo jedan kratak korak. Istočnjački gurui kao što su Sri Satha Sai Baba u Ašramu obožavani su kao »Svevišnji Bog«, i u zapadnim gradovima i po kućama u njegovu čast podižu svetišta. Njihova poruka ponovo ističe: »Volite svoje susede, mir i Bog je u svima nama«. Ovo je lažno milenijumsko učenje o miru i bezbednosti.

Teologija Novog doba svoje ostvarenje među intelektualcima nalazi u spisima Helen Sukman, psihologa sa psihijatrijskog odeljenja Univerziteta Kolumbija. Pošto se najpre odupirala glasu Dominantnog gospodara, ona je konačno pristala da napiše veliku knjigu zasnovanu na idejama Novog doba za savremene mistike - priručnik za učitelja kako da postigne božanstvo i sličnost sa Hristom, kako da čini sve ono što On čini. Ovo delo poznato je kao *»Seminar za čuda«.* Ona ovako opisuje svoje iskustvo:

> *»Kada mi je najpre pristupljeno sa ovim zadatkom, neprekidno mi se pojavljivalo pitanje koje je želelo* da *zna: 'Ali zašto ja? Zašto ja, kada postoji toliko mnogo dobrih ljudi?' Odgovor je došao u obliku nežne podrške: 'Zato što ti želiš da znaš pravog mene, spremna si da služiš i dala si mi dozvolu da uđem u tvoj život.' Stalno mi je ispočetka govoreno da zato što je ovo planeta slobodne volje, svi moramo da tražimo da primimo one koji su duhovni - svojim ličnim izborom moramo da se složimo i sarađujemo.«*[11]

Zlo koje je sakriveno u ovom tekstu ne može se opisati. Igrajući se čovekovim egom, sotona koristi lukave laži da bi ga naveo da sarađuje u njegovim zaverama. Ipak, čak i sotona zna da je čovek stvoren sa slobodom izbora, i da ako u velikom sukobu, izabere stranu dobra, on neće moći da kontroliše njegov um.

U ovom kanalisanom poslu čovečanstvo je, kroz seriju pouka, uvedeno u okultni način razmišljanja. Svaka lekcija počinje jednostavnom melodijom, koja ponavlja misao o odvojenosti tela i duše: »Ja nisam telo. Ja sam slobodan«.

Dvostruka laž da nema smrti i o našem urođenom božanstvu stalno se ponavlja:

> *»Nema smrti, jer je Božji Sin kao njegov Otac. Ništa što uradiš ne može da promeni Večnu Ljubav. Zaboravi svoje snove o grehu i krivici i pođi sa mnom da učestvuješ u vaskrsenju* Božjeg *Sina. Povedi sa sobom sve one koje ti je On poslao da se staraš za njih, kao što se ja staram za tebe.«*[12]

Dalje se pojavljuje rečenica: »Ja se pozvam na Božje i svoje ime.« To nas izjednačava sa Bogom.

Božje ime je moje izbavljenje
od svake pomisli zle i greha.
To je moje ime kao i Njegovo.[13]

Cilj sotonine strategije je da odvrati um od greha i pokajanja, tako da spasenje postane nepotrebno. Ista laž nalazi se u teologiji Novog doba, a svoje mesto pronašla je u takozvanim hrišćanskim crkvama našeg vremena. Posle hiljaditog emitovanja emisije Sat sile, dr Robertu Šuleru čestitala je Majka Tereza, Bili Grejem, C. Skot King (udovica Martina Lutera Kinga), svi živi predsednici Sjedinjenih Država, kao i zabavljač Semi Dejvis Junior. Dr Suler je rekao sledeće:

»Verujem da je odgovornost ovoga veka da pozitiviše religiju. Ovo se ne *odnosi mnogo na vas jer ste ujedinjeni, vi ste pozitivni, već govorim o grupama koje nisu pozitivne, čak i o onim koje bismo nazvali fundamentalisti, koji se stalno bave rečima kao što su greh, spasenje, pokajanje, krivica, slično. Govorim o tim ljudima. Potrebno je da pozitivišemo reči koje su imale samo negativnu konotaciju. Ne postoji veća šteta od one koju može da nanese govorenje o izgubljenom, grešnom stanju čoveka.«*

Ako greh više nije problem, onda nam Spasitelj zaista nije potreban. Velike svetske religije naivno su prihvatile prevaru. U Rimokatoličkoj crkvi, liberalne katoličke crkve otvoreno propovedaju Novo doba, reinkarnaciju, zakone karme i spominju Hristovo hrišćanstvo, a ne Isusa Hrista. Katolički sveštenici otvoreno prihvataju zenbudističke ideje, a Majka Tereza bila je glavni pobornik ideje da sve religije vode ka spasenju. Velika globalna konferencija o opstanku, održana u Oksfordu u Engleskoj, imala je sledeću temu:

»Mi moramo da *ujedinimo etičko i praktično, političara i sveštenika, sveto i svetovno.«*

Prisutni na ovom sastanku bili su kenterberijski arhibiskup Robert Runci, katolički kardinal Franc Kenig, Dalaj Lama, kao i viši predstavnici katoličke, muslimanske, jevrejske, hindu, šinto, sik, zoroastrijan Jain i hopi religije. Oni su *»ujedinjavali novo partnerstvo kao znak odgovora globalnoj krizi«*. Zabeleženo je da je Majka Tereza rekla:

»Oh, *nadam se da se obraćam. Ne mislim na to što vi mislite... U susretanju sa Bogom licem k licu, mi Ga prihvatamo u svoj život, mi smo zatim obraćeni. Mi postajemo bolji hindus, bolji musliman, bolji katolik, bolji šta god bilo. Kakav pristup treba da koristim? Za mene bi to, prirodno, bio katolički pristup, ali vaš može da bude hinduistički, budistički, prema vašoj savesti. Morate da prihvatite ono što je Bog u vašem umu.«*

Takvo jevanđelje negira Hristovo Jevanđelje. Savremeno hrišćanstvo postalo je oblik okultizma, očigledno nesposobno da razazna biblijske doktrine od demonskih doktrina. Nije nikakvo čudo što vođe crkava u Engleskoj upućuju službene zahteve za održavanje okultnih seansi u crkvama, bez ijedne reči protesta od strane crkvene hijerarhije. Crkvene vođe otvoreno ohrabruju okultizam. Nijedan crkveni vođa ne usuđuje se da kaže bilo šta negativno za knjigu o Hari Poteru, jer knjige navodno uče decu dobrim vrednostima. Da li su nam potrebne okultne teme da bi se deca učila dobrim vrednostima? Jedan od onih koji najviše podržavaju knjige o Hariju Poteru je novinar lista *Kristianiti Tudej,* Carls Kolson, koji je u radio-emisiji 2. novembra 2000. godine izjavio da Hari Poter i njegovi prijatelji *»razvijaju hrabrost, odanost i spremnost da se žrtvuju jedni za druge, čak i* po cenu *života. To nisu loše pouke u samocentričnom svetu«.*

Teologija Novog doba čeka da se Hristos vrati, ali taj Hristos nije Isus Hristos. Taj Hristos, takođe, se

naziva i svetski vođa čija učenja nisu u skladu sa Pismom, i koji sebe prikazuje kao Hrista, prikazujući se kao Isus Hristos. Teolog Novog doba, Metju Foks, opisuje karakteristike ovog Hrista Novog doba:

> *»Ova knjiga govori o svetom i o našoj reakciji na njega: strahopoštovanje. Sveto šta? Sveto sve. Sveto stvaranje*: *zvezde, galaksije, kitovi, zemlja, voda, drveće, ljudi, misli, tela, slike, sveta sveprisutnost božanskog u svemu. Zapadni izraz za ovaj Božji lik predstavljen u svemu je 'kosmički Hristos'... Koje se stvorenje usuđuje da porekne da je to besmrtni dijamant? Originalni blagoslov/lik božanskog? Moje je iskustvo da se jedino ljudska vrsta usuđuje da se odrekne svog božanstva, usuđuje se da porekne kosmičkog Hrista.«*[14]

Osećanje koje je ovde izraženo isto je osećanje koje je zmija pokazala u Edemu. Čovek je božanski, a kosmički Hristos je konačna manifestacija ove ideje. Metju Foks odbacuje istorijskog Isusa iz scenarija svetskih događaja i zamenjuje Ga kosmičkim Hristom:

> *»Ako je moja teza ispravna, onda je vreme da predemo sa potrage za istorijskim Isusom na potragu za kosmičkim Hristom i to će pomoći da se raspr*ši *iskrivljena religija i pseudomistički pokret našeg vremena koji je popularno poznat kao fundamentalizam, a ponekada se naziva i hristofašizam... U ovoj knjizi pozivam na rasturanje liberalne religije i utemeljivanje vere u mistički, proročki i kosmološki pogled - promena i obnavljanje, ne samo reformacija ili premeštanjezamorneagende... Potrebna je ona vrsta obnovljenja koju je sanjao Jovan XXII kada je pokrenuo svoju revoluciju u Vatikanu 1960-tih godina. Možda se u našem vremenu približava novi 'ekumenski savet'. Taj bi bio duboko ekumenski i pozivao bi mudrost svih svetskih religija.«*[15]

Zanimljivo, hrišćani koji veruju u Bibliju u ovoj izjavi nazvani su fašistima, i izgleda kao da ništa ne stoji na putu jednoj svetskoj religiji koju zastupa Vatikan II. Prema Metju Foksu, ovaj kosmički Hristos učiniće da se prilike razvijaju i promeniće religiju i mišljenje ljudi.

> *»Ovaj kosmički Hristos učiniće da se stvari dogadaju, uticaće na promenu srca, promenu kulture, promenu načina. Ovaj kosmički Hristos vodiće ka dubljoj seksualnosti, dubljoj komunikaciji izmedu mladih i starih, dubljoj kreativnosti u načinu života, radu i obrazovanju, dubljem bogosluženju, dubljem ekumenizmu i saradnji između svih religija na planeti.«*[16]

Pošto je Metju Foks svoj koren našao u katoličanstvu, počeo je da zagovara i dva stuba katoličanstva, euharistiju i obožavanje ženskog božanstva.

> *»Euharistija... u tome postoji obećanje materinskog erosa... Religija koja suzbija i kvari materinsko, takode, će suzbijati i drevnu tradiciju Boga kao Majke i kao boginju u svakoj osobi.«*[17]

Pagansko bogosluženje, posebno bogosluženje povezano sa ženskim božanstvima, bilo je oblik kulta plodnosti. Jezik gornjeg citata precizno formuliše tu staru paganski ideologiju.

Učenje Novog doba potpuno je suprotno biblijskom učenju:

Biblija uči da je Isus Božji Sin.
Novo doba uči da je Isus jedan od gospodara.

Biblija uči da se spasavamo milošću.
Novo doba uči da božanstvo stičemo delima.

Biblija uči da je Isus jedini put (spasenje izvan nas samih).

Novo doba uči da moramo da probudimo Hristovu svest u sebi.

Biblija uči da je Lucifer đavo.
Novo doba uči da je Lucifer (svetlonoša) istinski Božji sin.

Biblija uči da obožavamo Boga.
Novo doba uči da obožavamo stvorenja.

Biblija uči da je čovek stvoren.
Novo doba uči da je fizički čovek evoluirao, a da je duhovni čovek oduvek postojao.

Biblija uči da Bog nije deo stvorenja.
Novo doba uči da je Bog deo stvorenja (panteizam).

Biblija uči o vaskrsenju. Novo doba uči o reinkarnaciji.

Biblija uči da je Reč istina.
Novo doba uči da je istina u nama.

Biblija nas uči da čekamo Drugi Hristov dolazak koji će biti vidljiv svima. Njegov dolazak u slavi je blažena nada.

Novo doba čeka Maitreju koji će pomoći u uspostavljanju jedne svetske vlade, jednog monetarnog sistema i religije.

Biblija uči da ostavimo greh.
Novo doba uči da ostavimo neznanje, jer nema greha.

Biblija učio posvećenju u Hristu!
Novo doba učio otkrivanju sopstvenog božanstva.

Nova religija je zemljocentrična. Ovaj tip religije praktikovan je u Vavilonu. To je iskustvena religija koja usmerava vernike u stanje transa, snova, vizija, pogađanja, spiritizma, magije, vračanja, čarolija, amuleta, solsticijskih rituala, obožavanje zmije pa čak i na takozvane svete seksualne rituale.

Verske sile u svetu traže ujedinjenje. Kroz ekumenski pokret, Crkve se ujedinjuju oko zajedničkih doktrinarnih tačaka, dok je konačni ekumenski cilj prihvatanje rimskog biskupa kao vrhovnog verskog vođe. Velike istočne religije kao što je budizam već su priznale tu prevlast, kada je papa Jovan Pavle II govorio kao zastupnik svih religija prilikom pedesete godišnjice Ujedinjenih nacija. Ujedinjene nacije su put za jedinstvo, kao što je rekao Hindu Kapelan Sri Čimnoj:

> *»Ujedinjene nacije su put, put prema jedinstvu, koji vodi do Jednog Vrhovnog. To je kao reka koja teče ka izvoru, Konačnom Izvoru. Ali doći će dan kada će Ujedinjene nacije spasiti svet. I kada stvarnost Ujedinjenih nacija počne da donosi rodove, onda će dah besmrtnosti biti živa stvarnost na Zemlji.«*[18]

Skrivene među plemenitim agendama nalaze se tajne agende izgradivanja jedne svetske vlade sa jednom svetskom religijom. Kao što *Tajm Magazin,* u svom komemorativnom članku, od 6. novembra 1995. godine kaže: *»Svi zajedno sada: Mi smo svet.«* Pokret Novo doba pripremio je put za ovu konačnu prevaru koja svet treba da prebaci u sotonin logor, a to je lažni Hristov dolazak.

Godine 1982. Bendžamin Krem iz organizacije Tara centar, objavio je reklamu na čitavoj strani

glavnih novina širom sveta objavljujući *»Hristos je sada došao«.*

> *»Obnovljene hrišćanske crkve kao i masonske lože biće upotrebljene radi davanja masovnih planetarnih inicijacija.«*

On je od tada postao kanal koji je zasenio (obuzeo) Hristos, oglašavajući njegovo prisustvo među ljudima. U svojoj knjizi *Pojavljivanje Hrista i Gospodara Mudrosti,* otkrio je kanalisanu informaciju o neposrednom pojavljivanju Hrista (Maitreja).

> *»Mnogi od vas uskoro ćete me videti. Podelite sa svojom braćom ovo radosno iskustvo i kažite im da je Maitreja, njihov prijatelj, njihov brat, njihov učitelj, došao.«*[20]

> *»...Potreba za ratovima je prošlost... Čovekov instinkt je da voli i živi... Mržnja se rađa zbog odvajanja... Božji zakon živi u čoveku i fundament je u njegovoj prirodi. Pokazaću vam sve to. Radite sa mnom i dokažite da je ovo istina. Ja sam prenosilac Božje ljubavi. Ja sam administrator Božje volje. Božja svetlost živi u meni i tom svetlošću ja vas obasjavam. Rastite u njoj, moji prijatelji, i svetlite Božjom slavom. Moj plan je da se otkrijem na takav način da samo nekolicina zaista zna ko sam ja.«*[21]

Ujedinjeni otpad protiv Boga uvek je bio sotonina strategija. On je to pokušao u Vavilonu i Bog je razdvojio narode. On će to ponovo pokušati na kraju vremena, i njegova strategija težiće da ih sve ujedini pod lažnim moralnim sotonskim kodom, koji se pokazuje kroz promenjeni Božji zakon koji je Papstvo dalo svetu. Kada su ga upitali za ulogu pape u Rimu, Maitreja je rekao:

> *»Gospodar Isus preuzeće presto svetog Petra u Rimu, i počeće pravo apostolsko nasleđe. Posle Hristove deklaracije, ovaj događaj je blizu. Sasvim je moguće da je sadašnji papa i poslednji.«*[22]

Još jedna primedba dodata ovoj izjavi u januaru 1979. godine glasi:

> *»Smrt pape Pavla IV i iznenada smrt pape Jovana posle samo jednog meseca na položaju pontifa, čini da je veoma verovatno da će sadašnji papa, Jovan Pavle II, biti poslednji papa.«*[23]

U aprilu 1995. godine, Benjamin Kren je u Cirihu, dok je bio zasenjen Hristom, objavio da je »Gospodar Isus« svoj presto premestio u Rim. Maitreja koristi grupu reči »Gospodar Isus« kao mamac. Ipak, on uzdiže papsku stolicu do takvog položaja i autoriteta da se poistovećuje sa njegovim principima. On tvrdi da je Božji zakon nerazdvojiv od ljudske prirode, i da je on, Maitreja, upravnik Božje volje. Tako zakon koji on želi da sprovede mora da bude papska verzija Deset zapovesti. Zapovest koja daje autoritet Zakonu je subotna zapovest koja sadrži potpis zakonodavca. Pošto je promenilo četvrtu zapovest i zamenilo je lažnom subotom, za koju tvrdi da je znak njegovog autoriteta, papstvo će biti uzdignuto, prema Otkrivenju 13. poglavlju tako što će staviti svoj žig na sve narode. (vidi poglavlje: *Žig zveri)* Očigledno je da će se Maitreja povezati sa ovim lažnim zakonom koji potiče iz Rima. Marijini vizionari i Marijina pojavljivanja pokrenuli su iste tvrdnje; obe sile veoma skladno deluju.

Lažni Hristos uzeće u obzir događaje pre pravog Hristovog dolaska. Zato treba da zapazimo da kroz svoja učenja sotona upućuje na događaje koje je Hristos predvideo, i koji imaju veze sa krajem istorije sveta. On uvodi lažne doktrine o milenijumskom carstvu mira na ovoj Zemlji, i tvrdi da će ga mnogi prihvatiti. Ovo je posebno istinito u svetlosti činjenice da će se on pojaviti tek posle brojnih dodatnih lažnih Hristosa. Svuda u svetu mnogi tvrde da su Mesija, ali kada se pojavi Maitreja, događaće se Čuda. Benjamin Krem tvrdi da se Maitreja pojavio u svim velikim svetskim centrima, da su ga mnogi videli, i da

su ove pojave propratila izlečenja. Maitreja je u Evropi blagoslovio vodene izvore i služio kao izvor isceljenja.

U još jednoj kanalisanoj knjizi iz savremenog perioda Novog doba, Nova učenja za *buđenje čovečanstva,* koju je napisao Hristos, on tvrdi:

> *»Oni koji veruju u ono što ja govorim treba da od sada pa nadalje potvrđuju činjenicu Hrista kao Svetskog Učitelja; da potvrđuju činjenicu hijerarhije; i činjenicu neposrednog ponovnog pojavljivanja Hrista i hijerarhije u svetu. Ako verujemo u to, to treba i da uradimo, jer postoji vrlo malo vremena da se ovaj posao pripreme obavi. Vreme izmedu sadašnjice i ponovnog pojavljivanja Hrista je zaista veoma kratko. Nedavno je ovo iznošeno sve dok Hristos nije bukvalno bio na ovoj Zemlji - tako je blizu Njegovo ponovno pojavljivanje. Prvih pet gospodara dolaze na svet ove godine. Naravno, oni se neće pokazati, ali će njihovo delo ove godine započeti u pet centara.«*[24]

Biblija kaže da đavo zna da je vreme kratko i da se zato veoma razbesneo (Otkrivenje 12,12). Prevara uvek mora da ide pre istine, i sotona zna da ima malo vremena, da je Hristov dolazak na nebeskim oblacima, vidljiv svima, zaista veoma blizu. Dalja učenja Maitreje potvrđuju da je on ista zmija koja je govorila u Edemu:

> *»Dok učite da na Zemlji sprovodite u praksu učenja našeg Stvoritelja, zaradićete višu priliku koja vas čeka u trenutku koji vi zovete smrt. Svrha bilo koje crkve, svetišta, hrama, katedrale ili mesta molitve i meditacije je da iznad svega uči o Božjoj ljubavi. Ona ne treba da obogotvori jednog svetskog učitelja ili biio kakvu njihovu kombinaciju. Ono treba da ceni i razume njihova učenja toliko da ih vi sprovodite u praksu. Da ih živite. Ovo međusobno ponašanje u ljubavi dovodi i održava mir. Ako želite da me proslavite, na primer, vaše ponašanje ljubavi pokazaće vašu privrženost, a ne vaše kravoliko ili ozbiljno prenemaganje u upotrebi mog imena. Vaše padanje na kolena koje nije propraćeno svakodnevnom primenom je beskorisno. Ako me volite zbog mog primera, sledite me. Širite ljubav i mir. To je sve što treba da radite. Ljubav prema meni vidi se u vašem ponašanju, a ne u velelepnim zgradama ili skupim organizacijama. Oni često odvlače pažnju sa prave misije ljubavi. Ako volite mene ili bilo kog svetskog učitelja, proslavite nas delima iz svog svakodnevnog života.«*[25]

U ovoj rečenici možemo zapaziti da je istrgnuto srce Jevanđelja. Nažalost, ista osećanja pojavljuju se u crkvama ovog vremena, u kojima se govori o Božjoj ljubavi, ali njena sila im je uskraćena. Postoji mala razlika između dobra i zla, ali o ljubavi se propoveda sa bolećivom osećajnošću. Biblija se više ne uzima u obzir, već lično ja postaje važno. Hristos o ovoj pojavi govori sledeće:

> *»Svako od vas mora svakoga* dana da *meditira u unutrašnjem mestu svoga bića da iskuje orude komunikacije na koje svi imaju pravo, a ne samo odabrana nekolicina. Uz pomoć meditacije lakše možete da sprovodite Božje zapovesti, a posebno ljubav prema Bogu... Ljubite Boga svim svojim srcem, umom i dušom... i svoju braću i sestre kao sebe. Prema tome, silom Božjom i mnogih drugih sunarodnika, svetskih učitelja koji mi se pridruže u ovom naporu prema Novom dobu, ja pozivam svetu Božju silu u vama da čuje ovu poruku i dovede vas u zlatno doba kao sjajni i blistavi primer novog života koji svi mogu da dobiju kroz spremnost da prihvate ljubav koju mi nudimo. Bog se smeši na naše međusobne priiike i predani trud.«*[26]

Zapazite kako se opet ponavlja laž o božanstvu u pojedincima. Štaviše, u sledećim rečenicama Pismo dobija drugorazredni položaj, kao i Hristos koji se spominje u Pismu kao Izvor sve jstine. Sastojak ljubavi

uzdignut je iznad svih proporcija, i zamenjuje biblijsko učenje:

> *»Da li je moja poruka jasna onima koji obavljaju verske poslove na ovoj planeti? Vaša jedina odgovornost je da Božju decu opet dovedete u kuću. Uradite to tako što ćete svakoga dovesti u dodir sa njihovim unutrašnjim učiteljem, Svetim Duhom, i dušom koja poznaje svoju životnu svrhu i plan koji joj je Bog dao. Ohrabrite, nadahnite i nahranite duše koje traže vođstvo, vraćajući ih nazad Ocu/Majci, okrećući ih iznutra. Teologija je obično beskorisna i raspravljanje o Spisima je gubljenje energije. Jednostavno uzmite temu ljubavi i živite po njoj. Uložite svoju energiju u tkanje, rad u svetu, u kome će doneti rod. Nešto manje je loša reakcija na* Božju *poruku.«*[27]

Božja ljubav prema čovečanstvu ne prikazuje se u opravdavanju greha. Nju je Bog pokazao tako što je svojim životom platio ljudske prestupe. Hristova smrt nije izgovor za greh, već poziv na pokajanje i novi život u Hristu koji nas poziva: *»Idi i više ne greši«.* Tema o samopovlađivanju pomešana sa lažnim jevanđeljem ljubavi veoma je očigledna u sledećim Hristovim rečima:

> *»Ja, Hristos, svetski učitelj, sada pozivam svaku iskrenu osobu na planeti Zemlji da postane Božji ljubavnik... Ljubavnik vaše planete Zemlje... ljubavnik sebi i svim živim stvarima u svemiru. Ovoj planeti potrebi su dobrovoljci u korpusu ljubavi, koji će se povezati u ujedinjenom i izdržljivom poduhvatu. Da li ćete se pridružiti nama sa neba koji tražimo vašu pomoć? Hoćete li meditirati svakoga dana i deliti svoju ljubav sa drugima koji meditiraju svake sedmice? Hoćete li postati jedno sa Bogom? Ako hoćete, onda silom i autoritetom moje uloge kao vašeg svetskog učitelja, dodeljujem vam punu podršku neba u vašim odgovornostima izaslanika sveta i univerzalnog mira. Znajte da nikada niste sami, i da će vam se dodeliti dodatni lični vodič ili učitelj kada se vaš meditativni komunikacioni sistem ponovo poveže sa nebom.«*[28]

Konačno, iznesena je tema o nevoljama i milenijumu mira. ne kao upozorenje da se srca pripreme za Hristov dolazak kao što je otkriveno u Pismu, već kao period rasta koji vodi stvaranju više svesnosti. Hristos ovako kaže:

> *»Čak iako vreme koje se naziva 'nevolja' označava neku vrstu kraja, rekao sam vam da u Duhu nema kraja, zato ne očekujte da imate iskustvo koje potpuno završava život. Uvek se setite da se Bog širi... širi... širi... i prema tome, to čine i zvezdani sistemi, i svemiri, i galaksije... i dragi moji, to činite i vi! Ne brinite se o tome kako je to počelo i šta je Bog. Bog je disanje ili širenje i zatim će nas ponovo sve udahnuti kući (ovo je koncept udisanja i izdisanja u Brami - koncept vede) da uživa u našem duhovnom banketu. Samo verujte da postoji plan velikog obećanja i radosti za sve koji to izaberu. Verujte. Bez vere ćete propasti.«*[29]

Sledi još jedna izjava o milenijumu:

> *»Vi dolazite u ovo zlatno doba od hiljadu godina mira, dragi moji; prema tome, uredite svoje pravo stečeno rođenjem tako što ćete stvoriti jedini pasoš koji je potreban - vaše prikazivanje da ste svetlost i da je svetlost ono što birate. Vaše vreme za meditaciju izgradiće ovu komunikacionu povezanost između svetlosti i vibracije više energije, koja nikada ne može da propadne kada se veza jednom uspostavi.«*[30]

Veoma je jasan kontrast između ovog odlomka sa onim što Biblija uči o milenijumu (vidi poglavlje: *Dugo očekivani milenijum).* Nažalost, hrišćanske crkve u svetu uče ovu istu demonsku doktrinu umesto biblijske verzije koja poziva ljude da se pokaju pre velikog i strašnog Dana Gospodnjeg.

Maitreja se jedanaestog juna 1988. godine prvi put pojavio u javnosti. On se pojavio u verskom centru za isceljenje Sestre Marije Akatsa. Sestra Akatsa ga je predstavila kao Isusa Hrista. (Na raspolaganju su fotografije, zahvaljujući Ijubaznosti Šer Internešenel, Amsterdam, Holandija.) Od tada su Hristova pojavljivanja postala sve brojnija, i razni Ijudi tvrde da su ga videli na televizijskom ekranu u Sjedinjenim Državama i Australiji, gde su hiljade Ijudi bili svedoci njegovog pojavljivanja na televizijskim ekranima, a sve to bilo je propraćeno čudesnim znacima i isceljenjima.

Istaknuti pripadnici Novog doba više se ne stide da javno priznaju kuda su usmerena njihova osećanja ili čak ko je stvarno »Hristos«. Dejvid Spangler, direktor i govornik Fajndhorn Komjuniti u severnoj Škotskoj kaže:

> *»Prava Luciferova svetlost ne može da se vidi kroz tugu, kroz tamu, kroz odbacivanje. Prava svetlost ovog velikog bića može da se prepozna, kada nečije oči mogu da vide Hristovu svetlost, svetlost unutrašnjeg sunca. Lucifer radi u svakome od nas da nas dovede do punine... Svako od nas se na neki način dovodi do tačke koju ja nazivam Luciferova inicijacija... Lucifer dolazi da nam da konačni dar punine.«*[31]

Ovi znaci govore da je vreme za konačnu prevaru, koji će izvesti sotona, koji se pretvara u anđela svetlosti. Pravo izlivanje Svetog Duha sigurno je blizu. Isus Hristos neće završiti svoje delo sa manje sile od one kojom ga je započeo. Pravi Hristov dolazak je blizu. Pozvani smo da izađemo iz Vavilona i da se odvojimo od zlog požara, od Ijudi koji staju na stranu palog princa ovog sveta da zajednički pokušaju da obezvrede Božji zakon.

Literatura

[1] *Through the Eyes of the Masters - Meditations and Portraits,* David Anrias

[2] Isto.

[3] Mary Baker Eddy, *Science and Health with a Key to the Scripture,* p. 71.

[4] Isto, 302.

[5] Isto, 584.

[6] Isto, 516.

[7] Isto, 480.

[8] *The Teachings of Christ,* p. 127.

[9] Published August 1934, Statement by D.K., *Prophecies by D.K.*

[10] Ken Wilber, *Up from Eden*

[11] Helen Shucman, *A Course in Miracles*

[12 13] Isto.

[14] Matthew Fox, *The Coming of the Cosmic Christ,* p. 8.

[15] Isto, 7

[16] Isto, 8.

[17] Isto, 31.

[18] *Share International Magazine* 4, No. 3, March 1985:15-16.

[19] C. Cumbey, *Hidden Dangers of the Rainbow,* p. 140.

[20] Beniamin Creme, *The Reappearance of Chnst and the Masters of Wisdom*

[23] Isto.

[24] The Christ, *New Teachings for an Awakening Humanity*

[25,26.27,28,29,30] Isto

[31] D. Spangler, *Reflections of the Christ.*

Bekstvo iz lavirinta laži

Poglavlje 14

Kamen umesto jastuka

Da li Bog ima pokret koji će prevazići napad vavilonskog duha? Ako Vavilon, kao što smo videli, predstavlja veliku konfederaciju verskih sila združenih protiv Božje vladavine na kraju vremena, ko onda predstavlja Božju stranu? Žalosna je činjenica što će većina ljudi biti prevarena silom i slavom žene koja sedi na zveri. Žena ukrašena zlatom, dragim kamenjem i biserima (Otkrivenje 17,4) predstavlja, kao što smo videli, Rim (vidi poglavlje *Vavilonsko vino*). Odeća koju ona nosi odgovara odeći drevnog prvosveštenika, što znači da ona preuzima ulogu Hrista Prvosveštenika, zauzimajući Njegov položaj. Doktrine iz Rima prokrčile su put u razne kulture u svetu, a različiti verski sistemi dobrovoljno su prihvatili njegovo vođstvo. Isusova prvosveštenička služba ima životni značaj za svet i dok Vavilon stiže do ostvarenja svojih zamisli, Bog oglašava poslednje upozorenje i poziva čovečanstvo da se vrati u zavetnu zajednicu sa Njim.

Tokom vekova Bog je imao narod koji je izabrao da se bori za očuvanje Njegove istine. Božji plan je isticao činjenicu da svi ljudi - svaka nacija, pleme i jezik - budu učesnici u Njegovoj blagodati. Bog je u svom božanskom planu obnovljenja, izabrao pala ljudska bića da postanu Njegovi saradnici u ostvarivanju ovog cilja. On je uvek imao verne sledbenike koji će stati na stranu istine i pravde čak i u susretu sa Velikim protivljenjem. Enoh je pre Potopa hodao sa Bogom, a verni Noje postao je otac poslepotopne ljudske rase, kada su on i njegova porodica ostali jedini preživeli posle uništenja tadašnjeg otpalog sveta.

Patrijarh Avram posle Potopa, dobio je obećanje da će kroz njegovo potomstvo biti blagosloveni svi narodi (1. Mojsijeva 12,2). Mesijansko obećanje trebalo je da se ostvari preko Isaka i Jakova čije ime je bilo promenjeno u Izrailj, pošto je dobio božansko oproštenje i blagoslov (1. Mojsijeva 32,28). »Izrailj« je postalo ime za Jakovljeve potomke - izabrani narod u zavetu između Boga i Avrama, njihovog praoca (1. Mojsijeva 15,18; Psalam 105,9.10).

Božji Izrailj

a) Izrailj iz Staroga zaveta

Danas postoji mnogo zbrke oko toga ko čini Božji Izrailj. Mnoge veroispovesti ispunjenje Božjih obećanja drevnom Izrailju traže u savremenom Izrailju. One očekuju obnavljanje Izrailja, a savremeni Izrailj u Palestini smatraju integralnim delom ovog procesa. Moramo da se setimo da »Izrailj« nije Jakovljevo prirodno ime, već mu ga je Bog dao kao znak za prepoznavanja duhovne pobede u trenutku u kome je dobio oproštenje za grehe koje je učinio u prošlosti. Jakov se borio sa Anđelom i nije hteo da Ga pusti, sve dok nije dobio sigurnost nebeskog blagoslova koji mu je obezbedio oproštenje greha. Jakov je nadvladao i primio blagoslov, njegovo srce bilo je obnovljeno i sada je mogao da se suoči sa svojim bratom Isavom, jer je znao da je Bog sa njim. Promena imena označila je promenu koja se dogodila u njegovom karakteru: od »varalice« do »Bog se bori«.

Shvatanje odnosa između fizičkog Izrailja i zavetnog Božjeg naroda ima vitalnu važnost ako želimo da prepoznamo ko su Božje svetlonoše u ovom savremenom vremenu.

Bog je posle izlaska iz Egipta formalno ušao u zajednicu sa izrailjskom nacijom (2. Mojsijeva 19,1-8). Izrailj je trebalo da postane carstvo sveštenika i sveti narod (2. Mojsijeva 19,6), trebalo je da širi svetlost svim ljudima na Zemljinom licu (Isaija 60,1-3). Zavetna obećanja data drevnom Izrailju zavisila su od nieaove poslušnosti:

> *»A sada ako dobro uzaslušate glas moj i uščuvate zavet moj, bićete moje blago mimo sve narode, premda je moja sva zemlja.« (2. Mojsijeva 19,5)*

Obećanja su zavisila od »ako«. Fizički izrailjski presto uvek je zavisio od poslušnosti, i David i Solomun poznavali su ovu temu:

> *»Da bi Gospod ispunio reč svoju koju mi je rekao govoreći: Ako uspaze sinovi tvoji na put svoj hodeći preda mnom verno, svim srcem svojim i svom dušom svojom, tada ti neće nestati čoveka na prestolu Izrailjevom.« (1. O carevima 2,4)*

Obećanje je ponovljeno i u tekstu iz 1. O carevima 9,5-7:

> *»Utvrdiću presto carstva tvog nad Izrailjem vavek, kao što sam kazao Davidu ocu tvom govoreći: Neće ti nestati čoveka na prestolu Izrailjevom. Ali ako se vi i sinovi vaši odvratite od mene i ne uzdržite zapovesti moje i uredbe moje koje sam vam dao, i otidete i stanete siužiti drugim bogovima i klanjati im se, tada ću istrebiti Izrailja sa zemlje, koju sam vam dao, i ovaj dom, koji sam posvetio imenu svom, odbaciću od sebe, i Izrailj će postati priča i podsmeh među svim narodima.« (1. O carevima 9,5-7)*

Tekst iz Pete knjige Mojsijeve 28,1-14. sadrži spisak najlepših obećanja koja su ikada izgovorena nekom narodu. Obećanja su ponovo zavisila od poslušnosti:

> *»I doći će na te svi ovi blagoslovi, i steći će ti se, ako uzaslušaš glas Gospoda Boga svog.« (5. Mojsijeva 28,2)*

Ipak, Izrailj nije poslušao ova upozorenja i postao je grešniji od naroda koji su živeli oko njega (2. O carevima 17,6-23). Samo su Judino i Venijaminovo pleme za određeno vreme bila pošteđena, dok je druga plemena asirski car odveo u ropstvo u kome su nestala iz istorije. Bez vernosti Bogu, obećanja nisu mogla da se ispune, a jedan i po vek kasnije čak je i Judino pleme iščupano iz Obećane zemlje i rasejano po novom vavilonskom carstvu.

Ipak, neki su ostali verni Bogu čak i usred ove nevolje, kao što vidimo u događajima u kojima su učestvovali Danilo i njegovi prijatelji, koji su bili spremniji da umru nego da budu neposlušni Bogu. Bog je preko proroka Jeremije izdvojio određeno vreme za pokajanje i razmišljanje, i obećao da će ih vratiti u njihovu zemlju posle 70 godina izgnanstva (Jeremija 31,10-14; Isaija 43,1-13). Posle povratka trebalo je da obnove Hram, dok su Danilova vremenska proročanstva ukazivala na Mesijin dolazak, Izrailjci su tako imali priliku da budu svedoci narodima (Mihej 4,1-4; 5,2-6; Zaharija 8,20-23). Ponovo su sva ova obećanja bila uslovna i njihovo ispunjenje zavisilo je od poslušnosti (Zaharija 6,15). Nažalost, nacija je odbacila Mesiju i izgubila svoju zavetnu ulogu i zavetna obećanja. Kada su odbacili Isusa, izrailjska kuća ostala je pusta.

> *»Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! Koliko puta hteh da skupim čeda tvoja kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila i ne hteste! Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta. Jer vam kažem: Nećete mene videti odsele dok ne kažete: Blagoslovljen koji ide u ime Gospodnje.« (Matej 23,37-39)*

b) Izrailj Iz Novoga zaveta

Kada je jevrejski narod odbacio Mesiju, Jevanđelje je trebalo da ode neznabošcima, a svi koji veruju u Isusovo ime da postanu Avramovi duhovni potomci (Galatima 3,16; Rimljanima 4,16; Rimljanima 9,3.8).

»A kad ste vi Hristovi, onda ste seme Avraamovo, i po obećanju naslednici.« (Galatima 3,29)

Apostol Pavle govori o hrišćanima kao o »Božjem Izrailju« (Galatima 6,16) i »obrezanju« (Filibljanima 3,3). Božje carstvo i zavetna obećanja povezana sa njim treba da budu oduzeti od Jevreja i preneti na duhovni Izrailj - one koji Hristu dozvoljavaju da ih menja, da menja njihov karakter kao što je bio slučaj sa Jakovom iz starih vremena.

»Zato vam kažem da će se od vas uzeti carstvo Božje, i daće se narodu koji njegove rodove donosi. I ko padne na ovaj kamen razbiće se; a na koga on padne satrće ga.« (Matej 21,43.44)

Isus nije slučajno izabrao dvanaest učenika. Baš kao što su dvanaest patrijaraha bili osnivači drevnog Izrailja, tako su ovih dvanaest ljudi postali kamen temeljac novog Izrailja kome je Gospod obećao carstvo (Matej 19,28; Luka 22,30). Kasniji izbor sedamdesetorice drugih izvršen je prema modelu Mojsijevog izbora sedamdeset starešina u drevnom Izrailju (4. Mojsijeva 11,16). Pravi Božji Izrailj je ostatak izabran milošću (Rimljanima 11,5). Postoji čudesno trajanje i povezanost između starog i novog Božjeg Izrailja. U tekstu iz Rimljanima 11,1 7-24. apostol Pavl e govori o maslini koja predstavlja Izrailj. Grane (Jevreji) su odlomljene zbog neverovanja, a divlji izdanci masline (neznabošci) nakalemljeni su, jer samo tako mogu da primaju ishranu od drveta. Prirodne grane mogu ponovo da se nakaleme na drvo ako prihvate uslove. Bog nije pristrasan ni prema jednom narodu ili pojedincu. Svi koji Mu se obrate biće prihvaćeni (Dela 10,34.35).

»Jer nema razlike među Jevrejinom i Grkom: jer je On Bog svih, i bogat za sve koji Ga prizivaju.« (Rimljanima 10,12)

»Jer ste vi svi sinovi Božji verom Hrista Isusa.« (Galatima 3,26)

Novi Izrailj je naslednik Božjih zavetnih obećanja. Oni koji su prihvatili Hrista postaju izabrani narod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod koji pripada Bogu (uporedi: 1. Petrovu 2,9.10. i 2. Mojsijevu 19,5.6). Oni su izabrani da otkriju čudesnu Božju svetlost svetu (1. Petrova 2,9; Matej 28,19.20; Efescima 3,10).

Ljudski rod ima očajničku potrebu za iskupljenjem. Bog teži da oprosti i očisti (Jovan 3,16; 1. Timotiju 2,4). Prema tome, uloga Crkve je da svetu odnese Jevanđelje.

Duhovno propadanje i reformacija

Žalosna je istorijska činjenica da je duhovni Izrailj, kao i drevni Izrailj, takođe doživeo moralno propadanje i okrenuo se obožavanju drugih bogova. Principi neznabožačkog obožavanja Sunca prokrčili su svoj put u Crkvu, i pod vođstvom Rimske crkve uzdignuti na takav položaj da su uskoro postali falsifikat Jevanđelja Isusa Hrista (vidi poglavlje *Vino vavilonsko).*

Tokom razdoblja duhovnog propadanja, postojali su ljudi koji su se čvrsto držali Božje reči, ali zato su bili nemilosrdno progonjeni zbog svoje vere. Među njima su se nalazili i valdenžani koji su se, pošto su se zbog progonstva povukli u Alpe, potpuno odvojili od Rimske crkve. Delo Vigilantiusa Lea, koji se žestoko protivio mnogim lažnim doktrinama i običajima koje je Rimska crkva prihvatila, služilo je kao

svetlost mnogim vernicima.

Valdenžani su sačinjavali ostatak koji je čuvao svetlost Božje reči u periodu tragičnog duhovnog propadanja. U seriji napada koje su protiv njih vodili katolički vođi, oni su zbog svoje vere nemilosrdno ubijani. Posebno se pamte krvavi napadi koje su predvodili D'Opede 1544. godine, Markiz od Pijanesa 1655. godine i Gabrijel od Savoje 1686. godine.

Svetlost istine koju su širili valdenžani i albigenzi postavila je temelje reformaciji. U Engleskoj je Džon Viklif bio glasnik promene, a Hus i Jeronim, osnaženi njegovim pisanjem, poneli su zastavu promene u Češkoj. Hus je 6. jula 1415. godine spaljen na lomači, a Jeronim je istu sudbinu doživeo 30. maja 1416. godine, ali reformacija je išla napred bez obzira na žestoko progonstvo. Jedan po jedan, veliki reformatori otkrivali su dragocene istine koje su bile duboko prekrivene lažnim doktrinama i sujeverjem. Opravdanje verom i Isusova žrtva koja je jednom i zauvek dovoljna za sve, kao i Njegova posrednička služba bili su ugaoni kamen vere reformatora.

Odbačena su mnoga nebiblijska učenja, kao što je obožavanje svetaca i relikvija, misa, nauka o čistilištu, celibat, brojni sakramenti i vera u tradiciju umesto u Božju reč. Protestantski reformatori bili su doslovno jednoglasni u prepoznavanju papskog sistema kao »čoveka pogibli« i on je poistovećen sa »malim rogom« iz Knjige proroka Danila 7. poglavlja.

Martin Luter bio je jedan od najistaknutijih reformatora koje je Bog upotrebio da pozove svet iz tame. On je dobio mnogo svetlosti, ali potpuno delo obnovljenja nije povereno samo njemu. Sledili su drugi i svaki je otkrivao nov deo Istine koji su, zajedno, mogli da stvore put za Jevanđelje. Umesto toga, sledbenici Lutera, Kalvina, Noksa, Veslija i drugih velikih reformatora nisu otišli ništa dalje putem svetlosti Jevanđelja od svojih vođa. Svoja verovanja trebalo je da kristališu u kredo do te mere da odbace svaku dodatnu nauku koja se nije uklapala u njega. Umesto da prokrči put u Istinu, reformacija se izdelila u brojne Crkve od kojih je svaka imala delove istine, ali zapostavljala potpunu Istinu. Sotona je ponovo pobedio. Uhvaćen u kavez dogmi, protestantizam je počeo da se pretvara u formalizam i teoretsku teologiju, koja je ugasila plamen koji su zapalili reformatori, otvarajući tako put ka univerzalnom otpadu. Sadašnji talas saradnje između Crkava nije zasnovan na temama iz Jevanđelja, već na društvenim temama, i tako ne postoji više ništa što »reformisane« Crkve odvaja od Rima. Cilj reformacije - otkrivanje Jevanđelja, ponovo je odbačen.

Poslednja reformacija (pozni dažd)

Bog neće završiti svoje delo na Zemlji sa manje sile od one kojom je počeo. Koristeći simbole ranog i poznog dažda, Bog je obećao pljuskove blagoslova koji će žetvu dovesti do sazrevanja. Kao što se Božja sila pokazala prilikom Pedesetnice, kada je rana Crkva osnažena da Jevanđelje odnese svetu, tako će se Božja sila pokazati kada Crkva završi svoje svedočenje. Simboli ranog i poznog dažda (Osija 6,3; Joilo 2,23.28-32; Dela 2,16-21) predstavljaju ne samo izlivanje Duha na Crkvu, već i na pojedince koji čine tu Crkvu. Svaki pojedinac mora da doživi iskustvo i ranog i poznog dažda. Rani dažd predstavlja ponovno rođenje, dok pozni dažd karakter pojedinca treba da uskladi sa Hristovim karakterom. Oni se, takođe, odnose na opravdanje i posvećenje ili »nas u Hristu« i »Hrista u nama«. (Jovan 14,20)

> *»Kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, koje je Hristos u vama, nada slave.« (Kološanima 1,27)*

Bog će na kraju vremena, imati narod koji će predstavljati Njega i Njegovu istinu pred otpalim svetom. Kao u dane učenika, Istina će doživeti trijumf - pozni dažd izvršiće svoj posao u dovođenju Božje žetve do zrelosti.

Vreme kraja

Vreme kraja ne treba da pobrkamo sa poslednjim vremenom. Grupa reči »vreme kraja« pet puta je upotrebljena u Knjizi proroka Danila, u poglavljima 8-12 i odnosi se na vreme pre Drugog Hristovog dolaska. Postoji definitivno određeni rok u kome će to vreme nastati (Danilo 11,35). U tekstu iz Knjige proroka Danila 7,25 prorok spominje period od 1260 godina papske dominacije, a u tekstu iz Danila 1 2,6.7 isto razdoblje (vreme, vremena i pola vremena) spomenuto je y odnosu na vreme kraja. Završetkom perioda od 1260 godina papske dominacije 1798. godine, počinje vreme kraja. Velike istine u vezi sa Hristovom službom gažene su za vreme papske dominacije (Danilo 8,11), ali ove istine biće obnovljene.

Prorok Danilo nije shvatio viziju o očišćenju Svetinje (Danilo 8) na kraju razdoblja od 2300 dana, niti je u potpunosti razumeo događaje koji će se odvijati tokom vremena kraja. U to vreme tako je moralo biti, jer je proročanstvo zapečaćeno do vremena kraja (Danilo 8,17.26; 12,9).

> *»A ti Danilo zatvori ove reči i zapečati ovu knjigu do poslednjeg vremena; mnogi će pretraživati, i znanje će se umnožiti.« (Danilo 12,4)*

Na jevrejskom jeziku, određeni član pridodat je reči »znanje«, koji označava povećanje poznavanja Knjige proroka Danila u vremenu kraja. Treba zapaziti da će samo pravedni, a samim tim i mudri, biti dovedeni do razumevanja ovih proročanstava ali zato nikome od zlih to neće biti omogućeno. Mudri će, takođe, mnoge dovesti pravdi (Danilo 12,3).

Mudrost u biblijskom smislu potiče od zajednice sa Bogom koja je izgrađena na poverenju i poslušnosti i ne može da se uporedi sa svetovnom mudrošću. U Psalmu 119. čitamo:

> *»Zapovest Tvoja čini me mudrijeg od neprijatelja mojih; jer je sa mnom uvek. Razumniji postah od svih učitelja svojih; jer razmišljam o Tvojim otkrivenjima.« (Psalam 119,98.99)*

Mudrost je povezana sa Božjim zakonom i Božjom rečju. Razumevanje dolazi kroz poslušnost Božjem zakonu (Psalam 119,100.104) i svedočanstvu, Božjoj reči otkrivenoj u spisima proroka iz svih vekova (Psalam 119,125.130.144). Ako Istinu treba obnoviti, onda je poznavanje i razumevanje biblijskog koncepta Istine od suštinske važnosti. U Svetom pismu se nalaze tri definicije Istine:

> *»Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me.« (Jovan 14,6)*

> *»Osveti ih istinom svojom: reč je Tvoja istina.« (Jovan 17,17)*

> *»Reč je Tvoja veoma čista, i sluga je Tvoj veoma ljubi.« (Psalam 119,140)*

> *»Ti si biizu, Gospode, i sve su zapovesti Tvoje istina.« (Psalam 119,151)*

Obnovljena Istina sadrži sve ove elemente. Ona je hristocentrična, ona se zasniva na reči, i sadrži poslušnost Božjem zakonu, kao što je sam Isus istakao:

> *»Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite.« (Jovan 14,15)*

U vreme kraja pojaviće se pokret koji će sve obnoviti i otkriti zapečaćena proročanstva iz Knjige proroka Danila. Istorija potvrđuje da je oko 1798. godine počelo veliko obnavljanje interesovanja za Sveto pismo, praćeno misionarskom revnošću. Godine 1795. organizovano je Londonsko misionarsko društvo, a godinu dana posle toga i Njujorško misionarsko društvo, prvo u Americi. Velika biblijska

društva osnovana su u periodu između 1798. i 1844. godine, što ujedno predstavlja završetak proročkog lanca od 2300 godina. U vezi sa ovim obnavljanjem interesovanja, organizovana su brojna zdravstvena udruženja, kao i udruženja koja su popularisala umerenost, a do 1807. godine Vilijem Metkalf je čak osnovao vegetarijansko i trezvenjačko »Udruženje biblijskih hrišćana Filadelfije«. Značajno je zapaziti da je ovaj vremenski period, takođe, povezan sa velikim tehnološkim napretkom.

Prva parna mašina patentirana je 1769. godine, i ovo je otvorilo putza bolji saobraćaj parobrodima (1810 - 1807) i železnicom (1825). Jevanđelje je počelo da se širi po »celom svetu«, a Bog se postarao za sredstva za ispunjenje ovog cilja. U svetu muzike, velike biblijske teme postale su nepresušni izvor inspiracije, kao što je na primer Hendelov »Mesiji« u kome je umetnik usmeravao pažnju na Cara nad carevima. Hajdn je 1844. godine komponovao oratorijum »Stvaranje«.

Otkrivanje Danilovog proročanstva

Tokom ovog razdoblja obnovljenog interesovanja za Sveto Pismo, mladi baptista po imenu Viljem Miler (1782-1849) objavio je seriju članaka u baptističkom sedmičnom časopisu »Vermont Telegraf« o Danilovim proročanstvima. On je primenio lednostavan komplet pravila za otkrivanje velike teme proročanstva, a ta pravila su sledeća:

a) Novi zavet je tumač Starog,
b) Sveto pismo mora da tumači samo sebe,
c) Simbolika tipa i antitipa,
d) Svaka reč mora da bude razmatrana,
e) Proročanstvo dopunjava proročanstvo.

Njegovo istraživanje teksta Knjige proroka Danila, iz 8. poglavlja, učinilo je da poveruje da se čišćenje Svetinje, koje treba da bude obavljeno na kraju razdoblja od 2300 godina, odnosi na čišćenje Zemlje od greha. Zaključio je da će se Hristos vratiti na kraju ovog proročkog vremena, i koristeći princip dan za godinu izračunao je da će se ovaj događaj dogoditi 1843. godine. Tada će se očistiti »Duhovna svetinja«, Crkva.

Miler je odbacio popularna tumačenja iz tog vremena i ponovo predstavio staro protestantsko, hristocentrično tumačenje, koje je Isusove sledbenike smestilo u srce proročanstava o kraju vremena. On je naglasio premilenijumski Hristov povratak, i oslanjajući se na vremensko proročanstvo iz Knjige proroka Danila 8. poglavlja, konačno odredio definitivni datum ovog događaja - 22. oktobar 1844. godine. Kao posledica takvog pristupa proročanstvu, on i još otprilike 100.000 drugih vernika, isključeni su iz svojih crkava. Vernici koji su poverovali u skori Hristov dolazak poticali su iz svih veroispovesti i imali u svojoj sredini najmanje 200 propovednika iz istaknutih protestantskih crkava.

Povezivanjem sa kratkom pričom o deset devojaka (Matej 25,1-13), njena poruka postala je poznata kao »ponoćna vika«, povratak ženika. U tim prilikama dogodio se povratak na primitivnu pobožnost, dok su razne grupe vernika očekivale Gospodnji povratak.

Istorija kaže da se Isus nije vratio na Zemlju 1844. godine. Oni koji su željno očekivali Njegov povratak bili su veoma razočarani, a događaj je postao poznat kao »veliko razočarenje«. Mnogi koji su ostali bez ispunjenja svojih iluzija, napustili su pokret. Oni koji su se držali svog uverenja i iskustva, postali su su predmet surove poruge.

Takvo razočarenje dogodilo se još jednom u istoriji Crkve. Hristovi sledbenici sa velikim nadama očekivali su Njegovo krunisanje kao Mesije u Jerusalimu. Oni su Ga pozdravili kao svog cara i palmino lišće polagali ispred Njegovih nogu (Jovan 12,13), ali umesto krunisanja, doživeli su da budu svedoci raspeća. Njihovo razočarenje bilo je duboko i stvarno i mnogi su izgubili veru. Čak su i učenici obuzeti strahom počeli da se kriju, jer su se bojali Jevreja (Jovan 20,19). Na putu u Emaus, dva Isusova sledbenika

dok su razmišljali o ovim žalosnim događajima (Luka 24,13-53), jedva su zapazili da im se pridružio Isus, koji:

»... Počevši od Mojsija i od svih proroka kazivaše im šta je za Njega u svemu pismu.« (Luka 24,27)

Kao i u slučaju razočarenja u Hristovo vreme, razočarenje iz 1844. godine pokrenulo je detaljno proučavanje Pisma i oživljavanje istina koje je reformacija otkrila. Oni koji su bili povezani sa adventnim pokretom i koji su ostali i posle 1844. godine smatraju sebe »Crkvom ostatka« ili jednostavno »Ostatkom«. Danilova proročanstva bila su ponovo istražena i jedan broj vernika otkrio je da su knjige Jevrejima poslanica i Otkrivenje pune spominjanja Svetinje na Nebu. Velika doktrina o Svetinji, njen tip i antitip (vidi poglavlje *Zastupnik za naše vreme)* ponovo je otkrivena, a Isusova uloga kao našeg Prvosveštenika i žrtvenog Jagnjeta bila je shvaćena u ovom okruženju. Tipologija jevrejskih praznika i njihovo značenje i ispunjenje takođe je otkriveno. Zajedno sa ovim ogromnim uspehom u shvatanju biblijskih tekstova došlo je i saznanje šta Dan očišćenja predstavlja u tipu, i kakva je njegova važnost u opisima čišćenja nebeske Svetinje ili početka suda na Nebu. Standard suda, Zakon, i njegovo značenje takođe je shvaćeno u njegovom neposrednom odnosu sa planom spasenja. Drevni zid Istine koji je služio kao tvrđava protiv zla, ponovo je bio sagrađen, tačno onako kao što je prorok Isaija isticao:

»I tvoji će sazidati stare pustoline, i podignućeš temelje kojj će stajati od kolena do kolena, i prozvaćeš se: Koji sazida razvaline i opravi puteve za naselje.« (Isaija 58,12)

Zakon i Subota bili su ponovo otkriveni, a odnos između Zakona i milosti shvaćen u pravom značenju. Božje zapovesti i Isusova vera postali su stubovi na kojima je počivala vera Ostatka.

U Otkrivenju 12. poglavlju apostol Jovan opisuje karakteristike poslednje generacije vernika pre Hristovog povratka.

»I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalim semenom njenim, *koje drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista.« (Otkrivenje 12,17)*

Iz pepela mileritskog pokreta izrasla je Hrišćanska adventistička crkva. Do 1848. godine nastala je doktrinarna platforma, koja je ujedinila velike istine koje su reformatori otkrili. Osnovni principi proročkog tumačenja, koje je nova Crkva uzdizala bili su u stvari jedinstveni proročki pogledi na Crkvu tokom svih vekova. Tako su prihvaćene i nastavljene reforme koje su bile izgubljene u pesku vremena. Doktrinarne oznake pokreta bile su utemeljene na učenju Pisma o:

1. Drugom Hristovom dolasku,
2. Obavezujućim shvatanjima Subote kao sedmog dana,
3. Poruci trećeg anđela u odnosu na vest prvog i drugog anđela,
4. Hristovoj službi u nebeskoj Svetinji,
5. Duši koja nije besmrtna.

U pravo vreme

Poruka o času suda, koju je objavljivao mileritski pokret, nije bila poslednja upozoravajuća poruka, već poziv na »obnavljanje svih stvari«. U Otkrivenju 14. poglavlju apostol Jovan opisuje poruku o času suda, koju je anđeo izgovorio snažnim glasom.

»I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegovog; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.« (Otkrivenje 14,7)

Posle ove poruke dolaze još dve, i to o objavljivanju propasti palog Vavilona i upozorenju protiv saveza sa zveri i njenom ikonom.

Isključivanje vernika koji su verovali i propovedali Drugi Hristov dolazak, iz postojećih crkava, pokrenulo je ove pionire da poveruju da je odbijanje ovih Crkava da prihvate Božje upozorenje, izraz njihovog pada u Božjim očima. Odbijanje svetlosti vodi u tamu (Isaija 5,20; Jeremija 13,16), a prihvatanje Božje reči donosi svetlost:

»Reči Tvoje kad se jave, prosvetljuju i urazumljuju proste.« (Psalam 119,130)

Oni su ovaj pad povezali sa padom Vavilona, koji je objavio drugi anđeo (Otkrivenje 14,8). Ipak, tek posle velikog razočarenja počeli su da shvataju poruku trećeg anđela.

Poruka trećeg anđela predstavlja konačno upozorenje otpalom svetu. Ona je puna sile i dubokih duhovnih istina. Pošto |e prepoznato njeno značenje, otkrivena je simbolika i proročki značaj čitave knjige Otkrivenje. Proročanstvo iz Otkrivenja 10. Poglavlja bilo je povezano sa otkrivanjem poruke i iskustvom adventnih vernika.

U Otkrivenju 10. glavi prikazan je moćni anđeo koji u svojim rukama drži otvorenu knjigu. On viče snažnim glasom koji Podseća na riku lava (3. stih) i usred grmljavine sedam gromova, apostol Jovan čuje glas sa Neba koji govori:

»Zapečati šta govoriše sedam gromova, i ovo ne piši.« (Otkrivenje 10,4)

Knjiga (ili svitak) koja je otvorena i spominjanje informacije koja je zapečaćena, može da bude samo osvrtanje na zapečaćenu knjigu (ili proročanstvo) koja sada mora da bude otvorena ili otpečaćena. Pismo mora da bude svoj tumač i u vezi sa tim samo je Danilovo proročanstvo (proročanstvo od 2300 dana) bilo zapečaćeno proročanstvo koje može da bude otvoreno u »vreme kraja« ili posle razdoblja od 1260 dana, što nas dovodi do 1798. godine. U precizno određeno vreme (posle 1798. godine) mileritski pokret objavljivao poruku o sudu što predstavvlja činjenicu koja je proistekla iz otkrivanja Danilovog proročanstva. Poruka je bila slatka, ali pretvorila se u gorko razočarenje, kada se Hristos nije vratio 1844. godine.

Proročanstvo o 2300 dana najduže je vremensko proročanstvo u Bibliji, i posle njega nije više dato nijedno proročko vreme. Rečenica koju je izgovorio anđeo iz Otkrivenja 10,6. da »vremena već neće biti«, može se smatrati osvrtom na Danilovo proročanstvo koje nas dovodi do kraja proročkog vremena. Apostol Jovan takođe je dobio uputstvo da pojede svitak (9. stih) koji je sladak u njegovim ustima, ali u stomaku postaje gorak (stih 10). Pojesti svitak znači razumeti ga, primiti ga u svoje srce, prisvoiiti ga.

»Kad se nadoše reči Tvoje, pojedoh ih, i reč Tvoja bi mi radost i veselje srcu mom, jer je ime Tvoje prizvano na me, Gospode Bože nad vojskama.« (Jeremija 15,16)

Slast je bilo radosno iščekivanje koje je razumevanje reči podstaklo, a gorčina odražava iskustvo razočarenja zbog pogrešne primene. Vernici su očekivali Hristov povratak - ali On nije došao. Mislili su da je objavljeno poslednje upozorenje, ali to nije bilo tako. U Otkrivenju 10,11. dato je sledeće uputstvo:

»I reče mi: Valja ti opet prorokovati narodima i plemenima i jezicima i carevima mnogima.« (Otkrivenje 10,11)

Reč »opet« veoma je značajna. Oni su mislili da su završili prorokovanje, ali trebalo je da *opet* prorokuju. Štaviše, poruka koju treba *opet* prorokovati treba da bude poruka koju će čuti ceo svet, poruka koja treba da stane do svakog naroda, plemena i jezika.

Šta Bog želi da se objavljuje po celom svetu? To je važna poruka tri anđela koja je zabeležena u Otkrivenju 14. poglavlju u kojoj su ponovo data uputstva da poruka mora da dopre do svih ljudi na Zemlji.

> *»I videh drugog anđela gde leti posred neba, koji imaše večno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakom plemenu, i jeziku i kolenu i narodu.« (Otkrivenje 14,6)*

Bog je u pravo vreme podigao narod koji je došao iz svih veroispovesti (Ostatak) da propoveda Jevanđelje u svoj njegovoj punini, »Večno jevanđelje« celom svetu. To je Ostatak koji će aždaja progoniti na kraju vremena.

> *»I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalim semenom njenim, koje drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista.« (Otkrivenje 12,17)*

U ovom tekstu iznete su karakteristike Ostatka koji izaziva sotonin gnev, a to su poslušnost Božjim zapovestima i svedočanstvo Isusa Hrista. Reformacija je obnovila veru u zasluge Isusa Hrista kao jedino sredstvo spasenja, ali važnost Zakona i Poslušnosti Bogu, kao i važnost Isusove prvosveštеničke službe, uglavnom je bila pogrešno shvaćena. Punina Jevanđelja i Isusova služba, zajedno sa proročkim lancem događaja od pada do konačnog obnavljanja, jesu istine koje Ostatak, odgovarajući na poziv milosti, treba da propoveda u poslednjim časovima probe. Zato je Isusovo svedočanstvo, ili Duh proroštva, obnovljen da bi pomagao u otkrivanju istine (vidi poglavlje *Božji dar vođstva).*

> *»I padnuvši pred nogama njegovim poklonih mu se; i reče mi: Gle, nemoj, ja sam sluga kao i ti i braća tvoja koja imaju svedočanstvo Isusovo. Bogu se pokloni; jer je svedočanstvo Isusovo Duh proroštva.« (Otkrivenje 19,10)*

Ilija koji će doći

Karakteristike Ostatka tako su jasno definisane u Pismu, da postaje moguće prepoznati ko odgovara tom kriterijumu. Takođe, treba da zapazimo da će takav Ostatak zasnivati svoje verovanje na celom Svetom pismu, koje je pisana Božja volja:

> *»Sve je pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi.« (2. Timotiju 3,16)*

U svetlosti skoro univerzalnog otpada, koji će prema Svetom pismu nastati na kraju vremena, takođe je logično da će Ostatak činiti manjina bez obzira na njegovu univerzalnost. Postoji jedan pokret koji ispunjava sve kriterijume, a to je Hrišćanska adventistička crkva, koja se pojavljuje na istorijskoj pozornici u tačno određeno vreme da ispuni proročanstvo. Samo ova Crkva propoveda poruku tri anđela čitavom svetu i zato je najraširenija protestantska crkva u celom svetu. Štaviše, ova Crkva prati svoje korene do otpečaćivanja Danilovog svitka i velikog adventnog probuđenja. Pokret propoveda Večno Jevanđelje i ukazuje na Stvoritelja svega kao Jedinog koji je dostojan obožavanja. Crkva službeno uzdiže zapis o stvaranju kao jedini pravi izvor porekla vrsta i pošto je sedmi dan Subota Božji spomenik stvaranja, adventisti svetkuju Subotu, priznajući tako pečat Stvoriteljevog autoriteta.

Iako je većina veroispovesti antinomijska (veruju da je Božji zakon ukinut), Hrišćanska adventistička crkva naglašava nepromenljivost Božjeg zakona. S obzirom na tu činjenicu, adventisti naglašavaju da niko ne može da bude opravdan samo držanjem Zakona.

> *»Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, Ne od dela, da se niko ne*

pohvali.« (Efescima 2,8.9)

Spasenje je posledica poštovanja Zakona i izražavanje ljubavi Bogu.

»Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite.« (Jovan 14,15)

Crkva Ostatka odbacuje skoro univerzalno prihvaćene doktrine o besmrtnosti duše i prihvata biblijsku doktrinu o vaskrsenju iz mrtvih (vidi poglavlje *Tajanstveno carstvo smrti).* Iznad svega, ona uzdiže Hristovu prvosveštеničku službu u nebeskoj Svetinji, verujući da:

»Zato i može vavek spasti one koji kroza Nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih.« (Jevrejima 7,25)

Vernici ove Crkve veruju da je samo Hristos Posrednik između Boga i čoveka, i da je kroz Njega nastalo čitavo stvaranje (Jovan 1,1-3; Kološanima 1,15; Jevrejima 1,1-3). Štaviše, Božju reč, Bibliju, smatraju istinitim i potpunim otkrivenjem Božje volje ljudima.

Samo ova Crkva ispunjava sve karakteristike Božjeg Ostatka koje daje Sveto pismo. Sotona možda može da falsifikuje jednu ili više karakteristika, ali sve ne može da falsifikuje.

Hrišćanska adventistička crkva:

1. Pojavljuje se u pravo vreme,
2. Propoveda poruku tri anđela,
3. Raširena po celom svetu,
4. Drži Božje zapovesti (Otkrivenje 12,17; 14,12; 22,14),
5. Ima veru Isusovu (Otkrivenje 14,12). Ona ima hristocentričnu religiju i veruje da kroz veru u Boga vernik može da stekne milost da pobedi kao što je Hristos pobedio (1. Jovanova 5,4; Otkrivenje 12,11; 1. Jovanova 2,6; 3,3.7).
6. Ima svedočanstvo Isusovo (Otkrivenje 12,17) koje je Duh proroštva (Otkrivenje 19,10; vidi poglavlje *Božji dar vođstva).*

Misija pokreta poziva ljude iz otpada i ukazuje im na Jagnje Božje i odanost Njegovom autoritetu. Kao što je Bog pozvao Izrailj iz Egipta, iz zemlje otpada, i doveo ga u pustinju, tako Bog poziva Izrailj poslednjeg vremena da napusti nekorisno znanje, i dopusti Njemu da ga povede kroz pustinju čovečanstva nakon 1844. godine. Bog je obnovio Zakon i Subotu (2.Mojsijeva 16,23-30; 20,1-17) u Izrailju iz starine, odmah pošto ih je pozvao iz Egipta, tako su Zakon i Subota obnovljeni posle 1844. godine. Slično tome, kao što je Bog obnovio u Izrailju stara pravila higijene i zdravog načina života, (2. Mojsijeva 15,26), tako adventisti propovedaju poruku o zdravom načinu života verujući da, kao što se Hristos starao za fizičke bolesti ljudi iz svog vremena, tako se i mi moramo postarati za ublaženje fizičkih bolesti u našem vremenu, dok iznosimo Jevanđelje. Nijedna druga protestantska crkva nema tako veliko medicinsko delo širom sveta kao Hrišćanska adventistička crkva.

U Jevanđelju po Mateju 1 7,11. Isus obećava povratak proroka Ilije koji će pre kraja sve obnoviti.

»Ilija će doći najpre i urediti sve.« (Matej 17,11)

U dvanaestom stihu, On spominje proroka Iliju koji je već došao, ali čija su učenja odbačena. Ovo predstavlja osvrt na propovedanje Jovana Krstitelja, koga je Isus prepoznao kao Iliju (Matej 11,14). Prema tome spominjanje proroka Ilije odnosi se na poruku, a ne na čoveka. Poruke proroka Ilije iz starine, Jovana Krstitelja i Hrišćanske adventističke crkve imaju upadljive paralele. Sva tri spomenuta uzora pozivaju ljude da se vrate poslušnosti Bogu i obožavanju Onoga koji je stvorio nebo, Zemlju i izvore

vodene. Pored toga, poruke predstavljaju poruke pripreme - da se pripreme putevi za dolazak Gospodnji (Luka 1,17).

U tekstu iz 1.0 carevima 16,31. opisan je brak cara Ahava sa Jezaveljom, kćerkom Etvala, sidonskog cara. Ovaj brak koji nije bio Bogu po volji, omogućio je uvođenje Vala ili obožavanja Sunca u Izrailj (2.0 carevima 23,5). Rezultat je bio potpuni otpad severnih plemena i:

> *»Ostaviše sve zapovesti Gospoda Boga svog, i načiniše sebi livene likove, dva teleta, i lugove, i klanjaše se svoj vojsci nebeskoj, i služaše Valu.« (2. O carevima 17,16)*

Ilijin zadatak je bio da pozove narod iz otpada i obnovi ledinstvo u Izrailju. On je lično obnovio porušeni žrtveni oltar koji se sastojao od dvanaest kamenova koji su predstavljali jedinstvo Izrailja, a sam oltar bio je simbol spasenja milošću, jer se spasavamo samo krvlju Božjeg Jagnjeta (3. Mojsijeva 17,11).

Prorok Ilija iz starine bio je preteča Božjeg suda koji je dolazio na drevni Izrailj, a Ilija poslednjeg vremena biće preteča Božjeg suda na kraju vremena.

> *»Pamtite zakon Mojsija sluge mog, kome zapovedih na Horivu za svega Izrailja uredbe i zakone. Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji i on će obratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima njihovim, da ne dođem i zatrem zemlju.« (Malahija 4,4-6)*

Prorok Ilija je obnovio drevne spomenike poslušnosti Bogu i poverenja u Njegovu spasonosnu milost. Slično tome, Hrišćanska adventistička crkva treba da obnovi odbačeni Zakon i poverenje u Isusove zasluge, kao što je Isaija prorokovao:

> *»I tvoji će sazidati stare pustoline, i podignućeš temelje koji će stajati od kolena do kolena, i prozvaćeš se: koji sazida razvaline i opravi puteve za naselje. Ako odvratiš nogu svoju od subote da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnim, i budeš ga slavio ne idući svojim putevima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći reči, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš nasledstvo Jakova oca svog; jer usta Gospodnja rekoše.« (Isaija 58,12-14)*

Porušeni zidovi odnose se na Božji zakon. Putevi se odnose na stare puteve, istine Jevanđelja koje su bile gažene i odbacivane od strane paganstva. U ovom proročanstvu o kraju vremena, Subota se uzdiže kao veliki svedok koji će narod iz sveta povesti u obnovu prave zajednice sa Bogom. Subota ne treba da bude teret, već radost, dan za proslavljanje Boga.

Poruka tri anđela pojavljuje se neposredno pre Hristovog drugog dolaska i žetve žita zemaljskog. Oni pripremaju put za Drugi dolazak i pozivaju narod iz sveta...

> *»... Koji drži zapovesti Božije i veru Isusovu.« (Otkrivenje 14,12)*

Jevrejski praznici predskazuju događaje koji će se odvijati na kraju vremena. Oglašavanje Hristovog drugog dolaska je antitip Praznika truba, objavljivanje Suda koji dolazi je antitip Dana pomirenja, a Praznik senica predskazuje konačno izbavljenje i povratak Božjeg naroda domu.

Poruke tri anđela

Poruke tri anđela su poslednje poruke upozorenja svetu. Prestanak ovih poruka označiće kraj vremena probe i Hristovog povratka da oslobodi svoj narod. Veliki sukob između Hrista i sotone dostići će vrhunac u propovedanju ovih poruka, a sledbenici Hrista i sotone podeliće se u dve grupe, one koji slede

Jagnje i one koji slede zver. Borba će biti žestoka, i nastaće vreme nevolje kakvo nikada nije bilo (Danilo 12,1).

U čitavoj knjizi Otkrivenja sukobljavaju se dve velike vrednosti i sotona odlučuje da falsifikuje plan spasenja da bi prevario, ako je moguće, i izabrane (Matej 24,24). Kroz silu zveri (papstva), on će krivotvoriti Hristovu službu (vidi poglavlje *Vino vavilonsko),* i postaviće lažno trojstvo koje će svet povesti u otpad. Samo pravi Princ ovoga sveta, Isus Hristos, može da nas spase i očisti od svake nepravde:

> *»I od Isusa Hrista, koji je Svedok verni, i Prvenac iz mrtvih, i Knez nad carevima zemaljskim, koji nas Ijubi, i umi nas od greha naših krvlju svojom.« (Otkrivenje 1,5)*

Hristos i Njegovi sledbenici uključeni su u ovu bitku, iako je Hristos već pobedio neprijatelja, bitka će besneti sve do Drugog Hristovog dolaska.

> *»Već neću mnogo govoriti s vama; jer ide knez ovog sveta, i u meni nema ništa.« (Jovan 14,30).*

Ovom lažnom knezu, sotoni, biće suđeno i biće izbačen.

> *»A za sud što će knez ovog sveta osuđen.« (Jovan 16,11)*

Upoređivanje dve strane je tema knjige Otkrivenje.

Poruka prvog anđela

> *»I videh drugog anđela gde leti posred neba, koji imaše večno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakom plemenu, i jeziku i kolenu i narodu. I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.« (Otkrivenje 14,6.7)*

Poruka koja se nalazi u vesti prvog anđela nije samo poruka o sudu, već i poruka o obnavljanju svega. To je Ilijina poruka, konačna reformacija koja će odvojiti ostatak Duhovnog Izrailja od ovoga sveta, i pripremiti narod za Gospodnji dolazak. Anđeo je prikazan kako širi Večno Jevanđelje svakoj naciji. Bog poziva ljude da budu saradnici sa Njim u širenju Jevanđelja. Anđeo je simbol nebeske prirode poruke.

Večno Jevanđelje je velika tema spasenja - spasenje krvlju Jagnjetovom. Ovo Jevanđelje nikada se nije promenilo. Naši prvi roditelji shvatili su pouku o spasenju milošću, kada je Bog ovčijom kožom prekrio njihovu golotinju, shvatajući tako Hristovu pravednost koja ih prekriva. Avelj je prineo jagnje kao žrtvu, jer je razumeo da spasenje mora da se nađe izvan njega, u zaslugama onoga Jagnjeta koje treba da bude zaklano za grehe sveta. Kain je tražio Božju naklonost kroz delo svojih ruku i Bog nije mogao da prihvati njegovu žrtvu. Dve velike klase - spasenje milošću i spasenje delima - ustanovljene su od samog početka. Avram je shvatio značaj Jagnjeta, kada je Bog u umanjenom obliku prikazao plan spasenja preko patrijarhovog sina, Isaka.

Isak je bio simbol Božjeg Sina koji treba da bude žrtvovan, ali Bog je dao svoje jagnje - simbol Isusa Hrista koji će umreti za grehe sveta. Jevreji su u ceremonijalnom zakonu učili principe plana spasenja, a ti isti principi primenjuju se i danas - naše spasenje nalazi se u Jagnjetu koje je zaklano. Jevanđelje se nikada nije promenilo, bez obzira što sotona izvrće Jevanđelje, tako da odgovara njegovim ciljevima.

Jagnje je zaklano, jer Zakon ne trpi kompromis. Ako je Zakon mogao da bude ukinut, onda Hristos ne bi morao da umre. Spasenje milošću ne daje dozvolu za greh, koji je prestupanje Zakona (1.Jovanova 3,4).

> *»Kvarimo ii dakle zakon verom? Bože sačuvaj! Nego ga još utvrdujemo.« (Rimljanima 3,31)*

»Bože sačuvaj! Jer koji umresmo grehu kako ćemo još živeti u njemu?« (Rimljanima 6,2)

»Jer pred Bogom nisu pravedni oni koji slušaju zakon, nego će se oni opravdati koji ga tvore; jer kad neznabošci ne imajući zakon sami od sebe čine što je po zakonu, oni zakon ne imajući sami su sebi zakon.« (Rimljanima 2,13.14)

Svako delo biće razmatrano na sudu (2. Korinćanima 5,10). Božja milost velika je koliko i Božja pravda.

»Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca moga koji je na nebesima.« (Matej 7,21)

Jevanđelje počiva na dvostrukim stubovima - na Zakonu i milosti. Sotona to zna i ratuje protiv onih koji ova dva stuba Postavljaju u pravilan odnos.

»I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalim semenom njenim, koje drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista.« (Otkrivenje 12,17)

U starom Izrailju, sotona je uzdigao Zakon i razapeo Jagnje a u duhovnom Izrailju, pokušava da uzdigne Jagnje, a razapne Zakon. Nemojte da pogrešite - ne možemo da primimo Hristove zasluge, ako namerno nastavimo da grešimo.

»Jer kad mi grešimo navalice, pošto smo primili poznanje istine, nema više žrtve za grehe.« (Jevrejima 10,26)

Ne možemo da prihvatimo opravdanje, a da odbacimo posvećenje. Bez svetosti niko ne može da vidi Boga (Jevrejima 12,14).

Mi prihvatamo posvećenje na isti način na koji prihvatamo opravdanje verom u Hrista. Niko ne može da drži Zakon svojom sopstvenom snagom, već samo kroz Hrista u nama ta poslušnost postaje moguća. Posvećenje je rast u Hristu, a ne neki čarobni štapić. Stalnom verom u Boga možemo savladati svoju grešnu prirodu.

Neki teže za savršenošću, a neki čak veruju da su bezgrešni. Sve takve težnje su beskorisne, jer samo kroz Hrista u sebi možemo da postignemo pobedu. Sami ne možemo ništa da uradimo (Jovan 15,5).

»I koji drži zapovesti Njegove u Njemu stoji, i On u Njemu. I po tom poznajemo da stoji u nama, po Duhu koga nam je dao.« (1. Jovanova 3,24)

»A vi, dakle, ljubazni, znajući unapred, čuvajte se da prevarom bezakonika ne budete odvedeni s njima, i ne otpadnete od svoje tvrđe.« (2. Petrova 3,17)

»Jer koji misli da stoji neka se čuva da ne padne.« (1. Korinćanima 10,12)

Što se čovek više približi Hristu, to će bolje shvatiti svu ništavnost sopstvenih zasluga. Kao i prorok Isaija, čovek će biti podstaknut da uzvikne:

»Jaoh meni! Pogiboh, jer sam čovek nečistih usana, i živim usred naroda nečistih usana, jer Cara Gospoda nad vojskama videh svojim očima.« (Isaija 6,5)

Čak je i apostol Jovan pao pred Isusove noge kao mrtav, kada mu se Hristos prikazao u svojoj slavi (Otkrivenje 1,17).

Zakon ne sadrži nikakve elemente sebičnosti. Na Nebu nema sebičnosti. Celokupna nebeska atmosfera prožeta je nesebičnošću. Pravo posvećenje izbrisaće sebičnost iz duše. Lažno posvećenje uzdizaće sebe i negovaće duh osuđivanja.

Ostatak treba da propoveda Večno Jevanđelje, koje će ispraviti izveštaj, a temu o Zakonu i milosti postaviti u pravilnu perspektivu:

> *»I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegovog; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.« (Otkrivenje 14,7)*

Ostatak će propovedati istinu o sudu (vidi poglavlje *Milenijum mira)* i uzdizati Stvoritelja - Onoga koji je stvorio nebo i Zemlju i izvore vodene. Ovo je Božji pečat, znak Njegovog autoriteta, koji se pojavljuje u subotnoj zapovesti, koja naglašava ne samo autoritet, već i Božje vlasništvo nad svemirom.

Subota stoji kao spomenik Stvaranju i Ostatak treba da istakne i uzvisi Boga kao Stvoritelja. Treba da zapazimo da Bog na kraju proročanstva o 2300 dana, 1844. godine šalje Poruku svetu podsećajući ga na poreklo, dok u isto vreme (1844. godine) Darvinov koncept evolucije priprema se za svet. U muzičkom svetu, Hajdnov oratorijum »Stvaranje« uzdiže Stvoritelja.

U poruci prvog anđela istaknut je poziv da napravimo izbor između istine i laži; između večnih tvrdnji Jevanđelja, nasuprot popularnom humanizmu; između odbacivanja svoga »ja« i uzdizanja sebe i prihvatanja vere u Boga.

Poruka drugog anđela

> *»I drugi anđeo za njim ide govoreći: Pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnim vinom kurvarstva svog napoji sve narode.« (Otkrivenje 14,8)*

Vavilon iz drevnih vremena stoji nasuprot Jerusalimu. Vavilon je prevario Jerusalim i učinio da služi lažnim bogovima. Stari Vavilon je konačno ceo Izrailj odveo u ropstvo i samo se ostatak vratio da obnovi drevne razvaline. Bog je objavio sud nad drevnim Vavilonom:

> *»Vavilon beše zlatna čaša u ruci Gospodnjoj, kojom opoji svu zemlju; vino njegovo piše narodi, zato poludeše narodi. Ujedanput pade Vaviion i razbi se; ridajte za njim; donesite balsama za rane njegove, ne bi li se iscelio. Lečismo Vavilon, ali se ne isceli; ostavite ga, i da idemo svaki u svoju zemlju; jer do neba dopire sud njegov i diže se do oblaka.« (Jeremija 51,7-9)*

Na sličan način, antitipski Vavilon, konfederacija verskih sila na kraju vremena, učiniće da čovečanstvo zastrani, i svojim brojnim lažnim doktrinama odvešće ga u ropstvo (vidi poglavlja *Vino Vavilonsko, Duh jedinstva, Tuđ oganj* i *Pokret Novo doba).* Isti stav o vavilonu iz Knjige proroka Jeremije 51,8 objavljen je i u Otkrivenju 14,8 U Otkrivenju 18,1-5 poziv za izlazak iz Vavilona isti je kao poziv koji je Bog uputio u staro vreme (Jeremija 51,9). Vavilon ne može da se izleči. On je zatvorio svoje uši da ne čuje Božje pozive, a ostatak je pozvan da izađe iz njega. Zaista, njene umirujuće doktrine o spasenju u grehu i samouzdizanje su đavolske doktrine (1. Timotiju 4,1).

> *»I posle ovog videh drugog anđela gde silazi sa neba koji imaše oblast veliku; i zemlja se zasvetli od slave njegove. I povika jakim glasom govoreći: Pade, pade Vavilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica svakom duhu nečistom, i tamnica svih ptica nečistih i mrskih; jer otrovnim vinom kurvarstva svoga napoji sve narode; i carevi zemaljski s njom se kurvaše, i trgovci zemaljski obogatiše se od bogatstva slasti njene. I čuh glas drugi s neba koji govori: Izađite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena. Jer gresi njeni dopreše tja do*

neba, i Bog se opomenu nepravde njene.« (Otkrivenje 18,1-5)

Drugi anđeo najavljuje pad Vavilona, ali glasna vika da Božji narod izađe iz njega biće kasnije objavljena. Božji narod je tako još uvek u Vavilonu. To je Vavilon koji je osuđen, to je sistem verskih struktura koji je prerastao u konfederaciju protiv Hrista i Njegovog naroda, a ne pojedinaca.

Postoje dva poziva za izlazak iz Vavilona. Kao što je Isus počeo i završio svoju službu na Zemlji čišćenjem Hrama od svetovnog, tako postoje i dva poziva za Crkve na kraju vremena. Prvi od ovih poziva upućen je prilikom pojave adventnog pokreta oko 1844. godine, i uglavnom je bio vezan za Ameriku, dok će poslednji poziv biti odnesen širom sveta, i vrhunac će mu biti izražen u glasnoj viki neposredno pre kraja probe. Ovo iskustvo biće propraćeno izlivanjem poznog dažda.

HRISTOS I NJEGOV NAROD	SOTONA I NJEGOVI SLEDBENICI
Trojstvo Boga Oca, Sina i Svetoga Duha.	Lažno trojstvo aždaje, zveri i lažnog proroka.
Sva sila pripada Sinu (Jevrejima 1,8; Otkrivenje 6,2).	Sila zveri (Otkrivenje 13,2).
Ključevi smrti i had (Otkrivenje 1,18).	Ključevi jame bez dna (Otkrivenje 9,1).
Ko je kao Gospod (Isaija 40,18).	Ko je kao zver? (Otkrivenje 13,4).
Jagnje koje je zaklano (Otkrivenje 13,8).	Jedna od glava ranjena na smrt (Otkrivenje 13,3).
Onaj koji jeste, koji je bio i koji će doći (Otkrivenje 1,4).	Zver koja je bila, koja nije, i koja treba da dođe (Otkr. 17,8).
Gnev Jagnjetov (Otkrivenje 6,16).	Gnev đavolov (Otkrivenjel 2,12).
Božji pečat na čelu (Otkrivenje 7,2.3).	Žig zveri na čelu ili ruci (Otkrivenje 13,16.17).
Ime Božje (Otkrivenje 14,1).	Ime zveri (Otkrivenje 13,17).
Plemena Izrailjeva (Otkrivenje 1,4).	Zemaljska plemena (Otkrivenje 1,7).
Nebeske vojske (Otkrivenje 19,14).	Zemaljske vojske (Otkrivenje 19,19).
Rat protiv sotone i njegovih sledbenika (Otkrivenje 12,7; 16,14; 19,11).	Rat protiv Hrista i Njegovog naroda (Otkrivenje 12,17; 17,14; 20,8).
Večera Jagnjetova (Otkrivenje 19,19).	Večera pticama (Otkrivenje 19,17-20).
Jagnjetova nevesta (Otkrivenje 21,9.10).	Vavilonska bludnica (Otkrivenje 17,1.5).
Jagnjetovi apostoli (Otkrivenje 21,14).	Lažni apostoli (Otkrivenje 2,2).
Jerusalim - Božja crkva (Otkrivenje 11,2; 14,20).	Vavilon - sotonina crkva (Otkrivenje 14,8; 16,19).
Vladar neba, Zemlje i mora (2. Mojsijeva 1. Mojsijeva 2,3; Matej 23,18).	Zver iz mora, zver iz zemlje, aždaja (Otkrivenje 13,1.2.11-14; 12,9).

Slika 14.1

Poruka trećeg anđela

»I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikim: Ko se god pokloni zveri i ikoni njenoj, i primi žig

na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gneva Božijeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegovog, i biće mučen ogniem i sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihovog izlaziće va *vek veka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njenoj, i koji primaju žig imena njenog. Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.« (Otkrivenje 14,9-12)*

Poruka trećeg anđela je najozbiljnija poruka ikada objavljena svetu. Ona upozorava protiv prihvatanja žiga zveri ili obožavanja zveri i njene ikone (vidi poglavlje *Žig zveri*).

Prihvatanje autoriteta lažnog verskog sistema umesto Božjeg znači obožavanje sistema zveri umesto Boga. Prihvatanje lažne subote je prihvatanje autoriteta zveri umesto Božjeg autoriteta. Pošto zver stiče svoj autoritet od aždaje (Otkrivenje 13,2), priznavanje tog autoriteta je obožavanje aždaje ili samog sotone.

»I pokloniše se zveri govoreći: Ko je kao zver? I ko može ratovati s njom?« (Otkrivenje 13,4)

Obožavanje sistema podrazumeva mnogo više od prihvatanja samog autoriteta. To je, takođe, i usklađivanje sa principima sistema. Doktrina spasenja u grehu dozvoljava sve i uči da su u Hristu svi slobodni i da nikome ne odgovaraju za svoje postupke i stavove.

»Jer kao što pred potopom jedahu i pijahu, ženjahu se i udavahu do onog dana kad Noje uđe u kovčeg, i ne osetiše dok ne dođe potop i odnese sve; tako će biti i dolazak Sina čovečijeg.« (Matej 24,38-39)

Zaista:

»Sveštenici njeni prestupaju zakon moj i skvrne moje svete stvari, ne razlikuju sveto od oskvrnjenog, i nečisto od čistog ne raspoznaju, kriju oči svoje od subota mojih, i bivam oskvrnjen među njima.« (Jezekilj 22,26)

Oni koji su u Hristu uskladiće svoj život sa Hristovim principima. Oni će postići svetost i odvojiti se od svega što ih udaljava od Hrista.

»Ne vucite u tuđem jarmu nevernika; jer šta ima pravda s bezakonjem? Ili kakvu zajednicu ima videlo s tamom? Kako li se slaže Hristos s Velijarom? Ili kakav udeo ima verni s nevernikom? Ili kako se udara crkva Božja s idolima? Jer ste vi crkve Boga živoga, kao što reče Bog: *Useliću se u njih, i živeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod. Zato izađite izmedu njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do nečistote, i ja ću vas primiti, i biću vam Otac, vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj. Imajući, dakle, ovakva obećanja, o ljubazni! da očistimo sebe od svake poganštine tela i duha, i da tvorimo svetinju u strahu Božijem.« (2. Korinćanima 6,14-18; 7,1)*

»Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi, da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo. I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svog, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.« (Rimljanima 12,1.2)

Celokupan način života Hristovih vernika mora da odražava ovu zajednicu. Vavilon je u neprijateljstvu sa Bogom, i propoveda doktrinu kompromisa, iako je kompromis sa grehom nemoguć, jer je Bog oganj koji proždire (Jevrejima 12,29).

Poruka trećeg anđela je poruka o odvajanju od Vavilona i njegovih principa. To je poruka koja našoj zajednici sa Hristom daje pravu perspektivu, i to je poruka koja pokreće promenu života, ali i određuje one koji će stajati u prisutnosti svetog Boga.

Odvajanje od sveta ne znači povlačenje na usamljena mesta. Mi treba da radimo u svetu kao što je Hristos radio, ali ne treba da budemo zahvaćeni svetovnim načinom življenja. Stajanje za ispravne principe zahteva hrabrost i moralnu čvrstinu, često nasuprot snažnom protivljenju, ali u Hristu možemo da savladamo svetovnost. Posledice pijenja vavilonskog vina jasno su izražene u Božjoj reči:

> *»I on će piti od vina gneva Božijeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom.« (Otkrivenje 14,10)*

Gnev koji nepomešano treba da se izlije odnosi se na gnev bez milosti, bez blagodati.

> *»Ko prestupi zakon Mojsijev, bez milosti umire kod dva ili tri svedoka. Koliko mislite da će gore muke zaslužiti onaj koji sina Božjeg pogazi, i krv zaveta kojom se osveti za poganu uzdrži, i Duha blagodati naruži? Jer znamo Onog koji reče: Moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod; i opet: Gospod će suditi narodu svom. Strašno je upasti u ruke Boga živoga.« (Jevrejima 10,20-31)*

U drevnom Izrailju, Božji neprijatelji bili su potpuno uništeni (5. Mojsijeva 7,2; 20,16-18). Lažni proroci koji su zavodili Izrailj trebalo je da budu bez milosti pogubljeni (5. Mojsijeva 13,7-10). Ova tipologija primenjuje se i na Božje neprijatelje u poslednje vreme.

> *»A onima koji se uz prkos suprote istini, a pokoravaju se nepravdi, nemilost i gnev. Nevolja i tuga na svaku dušu čoveka koji čini zlo, a najpre Jevrejina i Grka; A slava i čast i mir svakome koji čini dobro, a najpre Jevrejinu i Grku; Jer Bog ne gleda ko je ko.« (Rimljanima 2,8-11)*

Božji narod ne treba da se boji suda jer:

> *»U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku: A ko se boji nije savršen u ljubavi. Da imamo mi ljubav k Njemu, jer On najpre pokaza ljubav k nama.« (1. Jovanova 4,18.19)*

Oni koji prime žig zveri postavljeni su u oštru suprotnost sa onima koji primaju Božji pečat. U Otkrivenju 7. poglavlju, apostol Jovan vidi 144.000 onih koji primaju Božji pečat. Oni imaju određeni broj karakteristika za prepoznavanje koje su date u Otkrivenju 14. glavi. Najpre, oni nose ime Jagnjeta i Njegovog Oca napisano na čelima (Otkrivenje 14,1). Drugo, oni su iskupljeni sa Zemlje (Otkrivenje 14,3). Oni se nisu uprljali sa ženama (Otkrivenje 14,4) i čisti su. Štaviše, u njihovim ustima se ne nalazi laž (Otkrivenje 14,5), oni su bez krivice (Otkrivenje 14,5) i slede Jagnje gdegod Ono pođe (Otkrivenje 14,4). Ovde je istaknuta značajna činjenica - oni stoje u oštroj suprotnosti sa onima koji primaju žig zveri.

Ime predstavlja njihov karakter. Oni imaju udeo u Božjoj prirodi i karakteru i odbijaju da se opogane sa ženama, što znači da ne prihvataju da budu uključeni u idolopokloničke običaje. Oni ostaju čisti, verni Isusu. Činjenica da se nikakva laž ne nalazi u njihovim ustima označava rezultat ispitivanja njihovog karaktera. Oni stoje opravdani pred Bogom. Oni su bez krivice.

> *»... Da budemo sveti i pravedni pred Njim u ljubavi.« (Efescima 1,4; Filibljanima 2,15; Kološanima 1,22; 2. Petrova 3,11)*

Ovo nije legalistička ili perfekcionistička poruka, jer bez Isusa ne možemo ništa da činimo. To je prepoznavanje Hristove sile. Hristos opisuje svoju nevestu obučenu u belo bez mrlje, prekrivenu

Hristovom pravednošću. Nijedan čovek nikada ne sme da se usudi da izgovori rečenicu: »Ja sam bez greha«. Samo Hristos to može da napiše u svojoj knjizi, jer Njegovo proštenje ne samo što skida mrlju greha, već briše i izveštaj o rehu. U Trećoj knjizi Mojsijevoj čitamo da je sveštenicima bilo dozvoljeno da se žene samo devicama, što je tipologija Hrista i Njegove neveste. Sveštenici nisu čak smeli da se žene ni moralnim udovicama, koje su zbog prirode svog statusa imale prethodne veze. Pošto su svi sagrešili i izgubili Božju slavu, svako od nas spada u kategoriju koja je imala prethodne odnose sa zlom. Za ispunjenje zahteva tipologije, Božje oproštenje mora da bude tako celovito da bude izbrisan čak i izveštaj o prethodnom neverstvu Božjeg naroda. Samo tada oni mogu da se kvalifikuju kao čisti i neuprljani. Sva čas i slava pripada Bogu i ovo ne ostavlja prostor za legalizam, koji počiva na nečijim zaslugama.

Da li je slučajno što danas u svetu postoje samo dva stvarno svetska verska pokreta - Katolička crkva i Hrišćanska adventistička crkva? Američko biblijsko društvo i dokument Misije crkve imenuje Hrišćansku adventističku crkvu kao jedinu univerzalno raspodeljenu protestantsku veroispovest na svetu. Katolička crkva zahteva poslušnost svom sistemu i tvrdi da je nedelja znak njenog autoriteta, dok Hrišćanska adventistička crkva ističe poslušnost Bogu i samo Njemu u čast i uzdiže sedmi dan Subotu, kao znak poslušnosti Bogu u skladu sa Pismom. Kao što katolici naglašavaju, kompromis nije moguć:

> *»Razum i zdravo rasuđivanje nalažu prihvatanje jedne ili druge mogućnosti: ili protestantizam i svetkovanje subote*, *ili katolicizam i svetkovanje nedelje. Kompromis nije moguć.«*[1]

Ovo je jednostavni sukob volje, takmičenje za autoritet. Enciklika pape Jovana Pavla II o svetkovanju nedelje poziva svet da Poštuje taj dan. Hrišćanska adventistička crkva upozorava svet Protiv prihvatanja žiga zveri. Ona protestuje protiv uzurpiranja Božjeg autoriteta. Ovo je recept za prepoznavanje poslednjeg sukoba. Kao što Katolička crkva ističe, adventisti u ovom sukobu imaju autoritet Svetog pisma na svojoj strani. U stvari, oni zaključuju da protestanti koji svetkuju nedelju odaju počast njima:

> *»Možete da pročitate Bibliju od 1. Mojsijeve do Otkrivenja i nećete pronaći ni jedan jedini red koji autorizuje svetost nedelje. Pismo naglašava versko svetkovanje subote, dana koji mi nikada ne svetkujemo.«*[2]

> *»... Protestanti koji svetkuju nedelju odaju počast, bez obzira na ono što tvrde, autoritetu Katoličke crkve.«*[3]

Katolička crkva otvoreno zaključuje da samo Hrišćanska adventistička crkva postupa u skladu sa Pismom:

> *»Adventisti su jedino hrišćansko telo koje kao svog učitelja ima Bibliju, koja na svojim stranicama ne sadrži nikakav dokaz o promeni dana sa sedmog na prvi. Odatle i njihovo ime, 'Crkva adventista sedmog dana'.«*[4]

> *»Katolička crkva promenila je svetkovanje subote u nedelju po pravu božanskog, nepogrešivog autoriteta koju joj je dao njen Osnivač, Isus Hristos. Protestanti koji tvrde da im je Biblija jedini vodič u veri nemaju nikakve dokaze za svetkovanje nedelje. U ovom pitanju su Adventisti sedmog dana jedini dosledni protestanti.«*[5]

Sveta Katarina, *stražar* Katoličke crkve, ovako govori o ovoj temi:

> *»Ljudi koji smatraju da Sveto pismo treba da bude jedini autoritet, logično treba da postanu Adventisti sedmog dana i da svetkuju subotu.«*[6]

Izbor je naš - Božje zapovesti ili ljudske zapovesti. Oni koji su svesno neposlušni Bogu moraće da odgovaraju pred Njim.

»No zaludu me poštuju učeći naukama i zapovestima ljudskim.« (Matej 15,9)

Poslednji sukob u drami velike borbe između Hrista i sotone uskoro će se dogoditi. Kada je pred ljude jednom postavljen izbor, i kada žig zveri postane zakonit, onda će se završiti proba i Hristos će se vratiti. Ostatak će pevati novu pesmu pred prestolom. Njihovo jedinstveno iskustvo kao onih koji izlaze iz poslednje nevolje učiniće ih sposobnim da pevaju ovu pesmu proslavljanja Božjeg Jagnjeta, koje je bilo zaklano, ali večno živi. Izbor je jasan, Bog teži da nas iskupi. On koji nije poštedeo svoga Sina želi sve da nam da. Danas, ako čujete Njegov glas, nemojte da vam srce odrveni.

Literatura

[1] *The Catholic Mirror,* December 23,1893.
[2] Cardinal Gibbons, *The Faith of Our Fathers,* p. 89.
[3] Monsignor Louis Segar, *Plain Talk About the Protestantism of Today,* p. 213.
[4] Sept. 9, 1893, *Catholic Mirror*
[5] »The Question Box«, The Catholic Universe Bulletin, (August 14, 1942), p. 4.
[6] The Saint Catherine Catholic Church Sentinel, May 21,1995, Volume 50, Number 22.

Poglavlje 15

Vođstvo - Božji dar

Kada je upozorio stari svet o dolazećem sudu, Bog je upotrebio proroka. Noje je bio propovednik pravde (2. Petrova 2,5) i pronašao je milost u Gospodnjim očima (1. Mojsijeva 6,8). Bog je uvek pozivao proroke da preko njih upozori svoj narod, pa je u vreme Izlaska upotrebio Mojsija da izvede narod iz Egipta u Hanan. Mojsije je bio više od proroka, on je bio i vođa naroda. Mojsije je trebalo da pripremi narod za ulazak u Obećanu zemlju i zato ovaj veliki događaj služi kao tip za konačno okupljanje Božjeg naroda i njegov ulazak u nebeski Hanan. Ako je prorok bio neophodan u procesu pripreme za zemaljski Hanan, sasvim je izvesno da je on još više potreban u pripremi za nebeski Hanan. Biblija predviđa da će Ostatak posedovati Duh proroštva i da će obnavljanje ovoga dara biti ledna od tema protiv koje će sotona ratovati.

> *»I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalim semenom njenim, koje drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista.« (Otkrivenje 12,17)*

> *»Bogu se pokloni; jer je svedočanstvo Isusovo Duh proroštva.« (Otkrivenje 19,10)*

Prema tome, Božji ostatak mora da poseduje duh proroštva da bi se kvalifikovao kao Ostatak i zato je potrebno da dobro razumemo o čemu se ovde radi. Za sotonu ništa nije opasnije od jasnog otkrivanja Božje volje. Način njegovog ratovanja protiv toga je izazivanje prezira prema njoj ili njeno krivotvorenje. Zato je od životne važnosti da razumemo biblijski kriterijum za manifestaciju Dara proroštva i da shvatimo razloge zašto je Bog dao ovaj dar, da ne bismo bili odvučeni sotoninim prevarama.

Greh nas je odvojio od Boga

Kada su Adam i Eva sagrešili, prvi poduhvat koji su učinili bio je da se sakriju od Boga:

> *»I začuše glas Gospoda Boga, koji idaše po vrtu kad zahladi; i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga među drveta u vrtu.« (1. Mojsijeva 3,8)*

Njihov razlog za sakrivanje ogledao se u činjenici da su prepoznali svoju golotinju. Kada je Bog pozvao, Adam je odgovorio:

> *»Čuh glas Tvoj u vrtu, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih.« (1. Mojsijeva 3,10)*

Adam i Eva izgubili su svoj ogrtač pravde i zbog toga su nagi stajali pred Bogom. Greh je razdvojio Boga i čoveka.

> *»Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice Njegovo od vas, da ne čuje.« (Isaija 59,2)*

Samo u Hristu možemo da se pomirimo sa Bogom:

> *»Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću Sina njegovog dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se većma spasti u životu Njegovom kad smo se pomirili.« (Rimljanima 5,10)*

Poruka pomirenja poverena je Crkvi. Starozavetnoj crkvi u tipu i Novozavetnoj crkvi u antitipu.

»Ali je sve od Boga, koji pomiri nas sa sobom kroz Isusa Hrista, i dade nam službu pomirenja. Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom ne *primivši im grehe njihove, i metnuvši u nas reč pomirenja. Tako smo mi poslani mesto Hrista, kao da Bog govori kroz nas; molimo vas u ime Hristovo pomirite se s Bogom.« (2. Korinćanima 5,18-20)*

U Hristu se mirimo sa Bogom, ali sve dok postoji greh nije moguć razgovor licem k licu sa Bogom. Svetlost Njegove slave bi nas uništila.

Kada god je Bog otkrivao sebe čoveku, bilo je to ili u snu, ili u viziji, ili je Bog zaklanjao svoju slavu. Kada je Bog govorio Izrailju sa Sinajske gore, upozorio ih je da će umreti ako se previše približe. Božje prisustvo, iako zaodenuto u guste oblake, bilo je tako impresivno da je narod zahtevao da im Mojsije govori Božje reči, jer će umreti od Božjeg glasa (2. Mojsijeva 20,19). Proroci iz starih vremena čak i u vizijama osećali su da će umreti u Božjoj prisutnosti.

»I rekoh: Jaoh menil pogiboh, jer sam čovek nečistih usana, i živim usred naroda nečistih usana, jer Cara Gospoda nad vojskama videh svojim očima.« (Isaija 6,5).

Ove prilike nisu se promenile ni u novozavetno vreme. Kada je apostol Jovan u viziji video Isusa, osećao se kao da je mrtav.

»I kad Ga videh, padoh k nogama Njegovim kao mrtav i metnu desnicu svoju na me govoreći mi: Ne boj se, ja sam Prvi i Poslednji.« (Otkrivenje 1,17)

Jednog dana stajaćemo pred Bogom i razgovaraćemo sa Njim licem k licu:

»Tako sad vidimo kao kroz stakio, u zagonetki, a onda ćemo licem k licu; sad poznajem nešto, a onda ću poznati kao što sam poznat.« (1. Korinćanima 13,12)

Naša komunikacija sada je ometana, ali uskoro biće potpuno obnovljena.

»Jer nešto znamo i nešto prorokujemo; A kad dođe savršeno, onda će prestati što je nešto.« (1. Korinćanima 13,9.10)

Kako Bog objavljuje

Najveći Božji dar palom čovečanstvu je dar Njegovog Sina:

»Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.« (Jovan 3,16)

Najveće reči ikada izgovorene su Hristove reči dok je hodao među ljudima. Bog nije ostavio svoju decu bez reči života pre utelovljenja svoga Sina, niti ih je ostavio kao siročad posle Njegovog vaskrsenja. Bog je tokom vekova prenosio svoju volju svojim slugama prorocima.

»Jer Gospod Gospod ne čini ništa ne otkrivši tajne svoje slugama svojim prorocima.« (Amos 3,7)

Ovi proroci nisu izgovarali svoje reči, već su ljudima otkrivali Božju volju.

»Jer nikad proroštvo ne bi od čovečije volje, nego naučeni od Svetog Duha govoriše sveti Božiji

ljudi.« (2. Petrova 1,21)

Bog je birao i sarađivao sa prorocima još, od vremena pada u greh.

»...Što Bog govori ustima svih svetih proroka svojih od postanja sveta.« (Dela 3,21)

Enoh je bio prvi prorok koji se spominje u Svetom pismu.

»Ali i za ovakve prorokova Enoh, sedmi od Adama, govoreći: Gle, ide Gospod s hiljadama svetih anđela svojih.« (Juda 14)

Posle Enoha bilo je mnogo proroka i proročica. Bog je neke proroke pozvao da Njegove reči napišu na svitku, i neki od tih spisa danas čine deo Svetog pisma. Spisi drugih proroka i proročica koji se spominju u Bibliji nisu uključeni u kanon. Primeri iz starozavetnog vremena spominju Natana, Gada i proročicu Oldu (2. Samuilova 7,2; 1 .Samuilova 22,5; 2.0 carevima 22,14). U novozavetno vreme postojali su Simeun (Dela 13,1), Ana (Luka 2,36); Agav (Dela 11,28; 21,10), Varnava (Dela 13,1) i Filipove četiri kćeri (Dela 21,9). Bog je i preko muškaraca i žena objavljivao svoju volju svom narodu, pa iako spisi ili izreke svih proroka nisu uvršćeni u kanon, to ne znači da su njihove poruke bile manje značajne, niti postoji bilo kakav razlog za tvrdnju da su proroci na bilo koji način bili drugačiji od proročica kada je u pitanju proročki dar. Među proročice koje se spominju u Bibliji spadaju Marija (2. Mojsijeva 15,20), Olda (2. O carevima 22,14), Devora (Sudije 4,4), Ana (Luka 2,36) i četiri Filipove kćeri (Dela 21,9).

Proročki dar

Ako Bog svoju nameru otkriva preko svojih slugu proroka (Amos 3,7; Osija 12,10), a sotona falsifikuje Božju poruku kroz lažne proroke (1. Jovanova 4,1), onda je od životne važnosti potreba da ispitujemo proroke i vidimo da li je poruka zaista od Boga. Sveto pismo nas poziva da to učinimo:

»Proroštva ne prezirite.« (1 .Solunjanima 5,19)

»...verujte Gospodu Bogu svom i bićete jaki, verujte prorocima Njegovim i bićete srećni.« (2. Dnevnika 20,20).

Međutim, postoji i upozorenje protiv lažnih proroka:

»Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesa da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane.« (Matej 24,24)

Prorok mora da prođe na ispitu:

»Ljubazni! Ne verujte svakom duhu, nego kušajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi lažni proroci izišoše na svet.« (1. Jovanova 4,1)

Lažni proroci tvrde da imaju snove i da dobijaju vizije, zbog toga Sveto pismo daje siguran kriterijum po kome treba ispitati verodostojnost proročkih poruka.

Dar proroštva jedan je između darova koje je Božji narod dobio kao snagu kojom bi održao čistotu Crkve tokom svih vekova. Proroci iz starih vremena dobijali su poruke upozorenja i ukora, kao i vizije i snove o budućim i prošlim događajima, i tako pomogli Božjem narodu da ostane na ispravnom putu.

Proroci su bili oči Crkve, duhovnog tela, koje se poredi sa ljudskim telom.

> *»Jer kao što je telo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednog tela, premda su mnogi, jedno su telo: tako i Hristos.« (1. Korinćanima 12,12)*

Kao što je ljudsko telo visoko organizovana struktura u kojoj svi sudeonici jedinstveno deluju, tako i Božji narod čini usklađenu zajednicu različitih činilaca. Među darovima koje je Hristos dao Crkvi posebno se ističe Dar proroštva. Ne primaju svi iste darove:

> *»Jer hoću da svi ljudi budu kao i ja; ali svaki ima svoj dar od Boga: ovaj dakle ovako, a onaj onako.« (1. Korinćanima 7,7)*

Darovi su dati sa ciljem da ljudi budu osnaženi i pripremljeni zaslužbu (Rimljanima 1,11), oni su neopozivi (Rimljanima 11,29), ali zavise od poslušnosti (1. O carevima 13). Darovi mogu biti sumirani na sledeći način:

GLAVNE KATEGORIJE DAROVA:

Efescima 4,11; *1. Korinćanima 12,28-31;*
Rimljanima 12,4-8; *1. Korinćanima 12,4-11.*

1. Apostoli - da budu *poslani napred, glasnici ili ambasadori*. Pored dvanaestorice učenika, ovaj izraz često se odnosi i na Pavla (1. Korinćanima 9,1.2; Rimljanima 1,1), Varnavu (Dela 14,14), pa čak i na samoga Isusa (Jevrejima 3,1).

2. Prorok - *onaj koji ima poziv od Boga.* Prorok može da govori o prošlim, sadašnjim ili budućim događajima. Prorokovati može, takođe, da znači i izgovarati nadahnute reči.

3. Evanđelista - *onaj koji objavljuje radosnu vest.* Izraz je primenjen na Filipa (Dela 21,8) i Timotija (2. Timotiju 4,5).

4. Pastor - *da vodi, da čuva, pastir.*

5. Učitelj - Sposobnost poučavanja je Božji dar kroz koji se drugi dovode Hristu (npr. Dela 18,24-28).

6. Čuda - Bog je činio čuda preko nekih svojih slugu s ciljem da produbi veru.

7. Isceljenja - Bog se brine za duhovne i fizičke potrebe svog naroda. Dar isceljenja uvek je bio celovit deo službe, ali često je bio uzrok rasprave.

8. Pomaganje - Jevanđelje je mač sa dve oštrice. Pomaganjem drugima svi mogu da budu uzdignuti.

9. Upravljanje - Dar upravljanja ima cilj da u najboljem obliku očuva delovanje i službu Crkve.

10. Jezici I tumačenje - O ovom daru govorili smo u poglavlju *Tuđ oganj.*

11. Milost - *Staranje za potrebe drugih i saosećanje sa onima koji su slomljenoga srca,* na primer: Jakov 1,27; Isaija 61,1.

12. Mudrost

1 3. Znanje

14. Vera - Bez vere nije moguće ugoditi Bogu. (Jevrejima 1 1,6)

15. Rasuđivanje

16. Gostoprimstvo - *1. Timotiju 3,2.*

Od svih ovih darova najveći je ljubav, koju će Bog dati svima koji prime Njegov poziv. Svi darovi imaju jedinstvenu svrhu:

»Da se sveti priprave za delo službe, na sazidanje tela Hristovo.« (Efescima 4,12)

Uloga proroka

Proročki dar uvek je imao istaknuti položaj u Božjoj crkvi tokom vekova, i imao je glavnu ulogu u pomaganju Božjem narodu da ne zastrani sa puta istine. Istina je večna, a novozavetna Crkva izgrađena je na ovoj istini koja sadrži istinu otkrivenu preko starozavetnih proroka. U vekovima dominacije mraka, istina je bačena na zemlju, a papska sila promenila je Božji zakon. Prorok Amos je objavio da će vizije prestati onda kada Zakona više ne bude (Amos 7,7; 8,2; 8,11.12), odnosno dar proroštva neće više delovati u ovom razdoblju.

»Nazidani na temelju apostola i proroka, gde je kamen od ugla sam Isus Hristos, na kome sva gradevina sastavljena raste za crkvu svetu u Gospodu.« (Efescima 2,20.21)

U novozavetno vreme Dar proroštva bio je istaknut isto kao i u starozavetno, jer i dalje nudi reči ohrabrenja, upozorenja i ukora od Boga.

Preko proroka rana Hrišćanska crkva pokrenula je svoje misionarskodelo (Dela 13,1; 16,6-10). Proroci su utvrđivali sigurnost vernika tako što su im ukazaivali na neposredne opasnosti kao što su glad (Dela 11,27-30), ali i opasnosti koje su pretile onima koji su širili Jevanđelje. Štaviše, proroci su utvrđivali doktrine i običaje (Dela 15,1 -15), ali su ohrabrivali i jačali Crkvu.

»A Juda i Sila, koji i proroci behu, mnogim rečima utešiše braću i utvrdiše.« (Dela 15,32)

Dar proroštva ostaće sve do kraja vremena i dana Gospodnjeg, dana u koji će opet doći u slavi:

»Tako da nemate nedostatka ni u jednom daru, vi koji čekate otkrivenja Gospoda našega Isusa Hrista, koji će vas i utvrditi do samog kraja da budete pravi na dan Gospoda našega Isusa Hrista.« (1. Korinćanima 1,7.8)

U svetlosti Hristovog upozorenja protiv lažnih proroka i poziva da »kušamo duhove« (1. Jovanova 4,1), od životne je važnosti naša mogućnost da napravimo razliku između pravih proroka i varalica.

»Proroštva ne prezirite. A sve kušajući dobro držite.« (1. Solunjanima 5,19.20)

Ispitivanje proroka

Biblija spominje seriju ispita pomoću kojih možemo doći do saznanja da li je prorok istinit ili ne. Ako

bismo ih pojedinačno primenjivali, mnogi od ovih ispita ne bi imali vrednost, ali zajedno pružaju neprelaznu prepreku koja zadržava lažne proroke. Lažni proroci mogu da navode tekstove iz Svetog pisma ili čak da im se ostvare neka proročanstva, ali i dalje mogu da budu lažni proroci, koji lukavo koriste svaku priliku da zavedu Božji narod. Božji prorok mora da zadovolji sve biblijske kriterijume koji mogu da potvrde njegov rad na sledeći način:

1. Poruka pravog proroka biće u potpunom skladu sa Božjom rečі i Njegovim zakonom.

»Zakon i svedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.« (Isaiia 8,20)

Većina savremenih proroka pali bi na ovom ispitu. Prorok ne može da negira ono što je Bog otkrio u svojoj Reči, a sva pravila Zakona su obavezuiuća.

»Jer koji sav zakon održi a sagreši u jednom, kriv je za sve.« (Jakov 2,10)

Kada se Zakon ne poštuje, dar proroštva se povlači:

»...Zakona nema, i proroci njeni ne dobijaju utvare od Gospoda.« (Plač 2,9)

2. Predviđanja pravog proroka moraju da se ostvare.

»Prorok koji proriče mir, kad se zbude reč tog proroka, onda se poznaje taj prorok da ga je zaista poslao Gospod.« (Jeremija 28,9)

»Šta bi prorok rekao u ime Gospodnje, pa se ne zbude i ne navrši se, to je reč koju nije rekao Gospod; nego je iz oholosti rekao onaj prorok, ne boj ga se.« (5. Mojsijeva 18,22)

U ovom, slučaju prikladna je reč upozorenja. Prorokova predviđanja mogu da se ostvare, i on ili ona mogu čak da i učine čuda da bi ubedili one kojima se obraćaju u istinitost proročanstva, ali ono, ipak, može da bude lažno.

»Ako ustane među vama prorok ili koji sne sanja, i kaže ti znak ili čudo, pa se zbude taj znak ili čudo koje ti reče, i on ti kaže: Hajde da idemo za drugim bogovima kojih ne znaš, i njima da služimo, nemoj poslušati šta ti kaže taj prorok ili sanjač, jer vas kuša Gospod Bog vaš da bi se znalo ljubite li Gospoda Boga svog iz sveg srca svog i sve duše svoje. Za Gospodom Bogom svojim idite, i Njega se bojte; Njegove zapovesti čuvajte, i glas Njegov slušajte, i Njemu služite i Njega se držite.« (5. Mojsijeva 13,1-4)

Znaci i čuda nisu nikakav dokaz istinitosti. Kao i u gore navedenom primeru iz Svetog pisma, prorokove reči nisu u skladu sa Božjim zakonom. Sotona će u poslednje vreme činiti čuda sa ciljem da mnoge prevari (Otkrivenje 16,14).

3. Pravi prorok prorokuje u želji da unapredi Crkvu, savetujući i poučavajući u svim verskim pitanjima.

»A koji prorokuje govori ljudima za popravljanje i utehu i utvrđenje. Jer koji govori jezike sebe popravlja, a koji prorokuje crkvu popravlja.« (1. Korinćanima 14,3.4)

»A ja sam Gospod Bog tvoj od zemlje misirske, još ću ti dati da sediš u šatorima kao o praznicima.

I govoriću preko proroka, i umnožiću utvare, i davaću priču preko proroka.« (Osija 12,10.11)

Pravi prorok neće laskati niti opravdavati greh (prestupanje Zakona, 1. Jovanova 3,4).

4. Pravi prorok uzdizaće Hrista kao Božjeg Sina i Spasitelja čovečanstva.

»Boga niko ne *vide nikad: ako imamo ljubav među sobom, Bog u nama stoji, i ljubav je Njegova savršena u nama... Koji prizna da je Isus Sin Božji, Bog u njemu stoji i on u Bogu.« (1. Jovanova 4,12.15)*

Kada je Isus posle svog vaskrsenja objašnjavao Sveto pismo svojim učenicima, On im je otkrio proročke objave koje su govorile o njemu.

»I počevši od Mojsija i od svih proroka kazivaše im šta je za Njega u svemu pismu.« (Luka 24,27)

U vezi sa ovim tekstom postoji upozorenje. Mnogi lažni proroci na poslednjem sudu reći će Isusu:

»Gospode! Gospode! nismo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojim imenom đavole izgonili, i Tvojim imenom čudesa mnoga tvorili?« (Matej 7,22)

Gospod ih, ipak, neće prepoznati kao svoje, jer su činili bezakonje (grčki: *anomia* - protiv Božjeg zakona). Sve izgleda kao da su položili ispit, ali su u stvari prestupili Zakon.

5. Pravi prorok govori i ima čvrst autoritet:

»Jer ih učaše kao Onaj koji vlast ima, a ne kao književnici.« (Matej 7,29)

Isus je vrhovni primer. On je govorio ono što je video i čuo od Oca (Jovan 8,26.28.38). Slično tome, prorok će sa punim autoritetom otkrivati ono što mu je Bog pokazao.

6. Pravi prorok donosi dobre rodove.

»I tako dakle po rodovima njihovim poznaćete ih.« (Matej 7,20)

Ovaj ispit veoma je težak. Da li prorok živi životom koji je u skladu sa Božjom voljom i da li se život onih koje dodiruje, menja tako da i oni žive pobožnim životom? Niko nije bez greha i svi su izgubili slavu Božju i zato nam je potrebno upozorenje:

»Ilija beše čovek smrtan kao i mi, i pomoli se Bogu da ne bude dažda, i ne udari dažd na zemlji za tri godine i šest meseci.« (Jakov 5,17)

Iako je prorok Ilija imao slične nedostatke i strasti kao i mi, ipak, činio je sve da živi pobožnim životom i plodovi njegovog truda svedoče da je zaista bio Božji prorok.

7. Pravi prorok pokazuje fizičke znake, dok je zauzet vizijom:

a. U viziji prorok ima otvorene oči.

»Kaže onaj koji čuje reči Božje, koji vidi utvaru (viziju) Svemogućeg, koji kad padne otvorene su mu oči.« (4. Mojsijeva 24,4)

Ovde su značajna dva pokazatelja: najpre, prorok pada na zemlju i drugo, njegove/njene oči širom su otvorene.

U Knjizi proroka Danila u 10. poglavlju opisano je fizičko stanje proroka Danila dok je bio zauzet vizijom:

> *»I ja Danilo sam videh utvaru, a ljudi što behu sa mnom ne videše je, ali ih popade strah velik, te pobegoše i sakriše se. I ostah sam i videh tu veliku utvaru, i ne osta snage u meni, i lepota mi se nagrdi, i ne imah snage. I čuh glas od reči njegovih, i kad čuh glas od reči njegovih, izvan sebe padoh ničice licem na zemlju.« (Danilo 10,7-9)*

Danilo nije imao »snage«, i sigurno je pao na zemlju jer je pao »licem na zemlju«. Prorok, ipak, ne ostaje u ovom bespomoćnom stanju na zemlji, već ga Bog podiže, i dok je još u viziji, on staje na svoje noge.

> *»I gle, ruka me se dotače i podiže me na kolena moja i na dlanove moje. I reče mi: Danilo, mili čovečei Slušaj reči koje ću ti kazati, i stani pravo, jer sam sada poslan k tebi. I kad mi reče tu reč, ustah drhćući.« (Danilo 10,10.11)*

b. Prorok koji prima viziju lišen je daha i svoje snage.

> *»I gle, kao čovek dotače se usana mojih, i otvorih usta svoja, i progovorih i rekoh onom koji stajaše prema meni: Gospodaru moj, od ove utvare navališe moji bolovi na mene i nema snage u meni. A kako može sluga mog gospodara govoriti s gospodarem mojim? Jer od ovog časa u meni nesta snage i ni dihanje ne osta u meni.« (Danilo 10,16.17)*

Zapazite da Danilo nije imao snage zbog vizije. Njega je Bog dodirnuo i govorio mu iako u njemu nije bilo daha.

> *»A kako može sluga mog gospodara govoriti s gospodarem mojim? Jer od ovog časa u meni nesta snage i ni dihanje ne osta u meni.« (Danilo 10,17)*

Bog je Danilu dao snagu.

> *»Tada onaj što beše kao čovek opet me se dotače i ohrabri me.« (Danilo 10,18)*

U ovom tekstu nije spomenuto nikakvo obnavljanje disanja za vreme vizije. Bog svojom silom održava proroka dok, je u viziji. Da zaključimo, prorok u viziji:

I) pada na zemlju slab,

II) Bog ga podiže i jača,

III) oči su mu širom otvorene za vreme vizije,

IV) ne diše, iako govori.

To su znaci koji ne mogu biti lako krivotvoreni. U stvari, savremeni, takozvani, vizionari imaju sklonost da padnu dok su im oči zatvorene, ali za to vreme dišu, jer samo Bog može da održi život bez disanja.

Dar proroštva u vremenu kraja

Jedan od znakova prepoznavanja Božjeg ostatka je dar proroštva.

> *»I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalim semenom njenim, koje drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista.« (Otkrivenje 12,17)*

Ostatak drži zapovesti Božje i tako je Zakon u njegovoj sredini obnovljen u svoj svojoj punini. Kao što je potrebno da Božji proroci žive i govore u skladu sa Božjim zakonom, tako pravi dar proroštva može da se iskaže samo ako Zakon predstavlja jedinstveni deo teologije određenog proroka. Isusovo svedočanstvo je Duh proroštva.

> *»I padnuvši pred nogama njegovim poklonih mu se; i reče mi: Gle, nemoj, ja sam sluga kao i ti i braća tvoja koja imaju svedočanstvo Isusovo. Bogu se pokloni; jer je svedočanstvo Isusovo Duh proroštva.« (Otkrivenje 19,10)*

Sveto pismo uči da onima koji čekaju Gospodnji povratak neće biti uskraćen nijedan dar, a Hristos upozorava sve svoje sledbenike da će se u poslednje vreme pojaviti lažni proroci koji će pokušavati da zavedu Božji narod. Mi smo pozvani da ispitamo duhove i da se držimo onoga što je dobro, a od životne je važnosti da u naše vreme primenimo kriterijum za ispitivanje proroka.

Posle smrti apostola, proroci su uživali poštovanje u mnogim krugovima sve do 300. godine posle Hrista,[1] ali opadanje duhovnosti u Crkvi i otpad koji je usledio zbog toga prouzrokovali su odbacivanje prisustva i darova Svetog Duha. U isto vreme, lažni proroci izazvali su gubitak poverenja u proročki dar. Propadanje proročkog dara u vreme određenih istorijskih razdoblja u Crkvi nije značilo da je Bog trajno povukao proročki dar. Biblija ukazuje da će ovaj dar, kako se približava kraj, biti prisutan da pomogne Crkvi u ovim teškim vremenima. Štaviše, ona ukazuje na povećanu aktivnost ovog dara. Crkva u srednjem veku obezvredila je Božji zakon, jer je izmenila Deset zapovesti i tako uspešno zaustavila proročki dar.

> *»Utonuše u zemlju vrata njena, polomi i potre prevornice njene; car njen i knezovi njeni medu narodima su; zakona nema, i proroci njeni ne dobijaju utvare od Gospoda.« (Plač 2,9)*

Pre Hristovog prvog dolaska, Bog je dao dar proroštva Jovanu Krstitelju da bi mogao da pripremi put za Njegov dolazak. Na sličan način, proročki dar mora da bude obnovljen pre Drugog dolaska, tako da svi imaju priliku da se pripreme da sretnu svog Spasitelja.

Hristos spominje pojavljivanje lažnih proroka kao jedan od znakova da je Njegov dolazak blizu (Matej 24,11.24)! Kada na kraju vremena ne bi bilo pravih proroka, Hristos bi ukazao na svakoga ko prisvaja taj dar. Njegovo upozorenje protiv lažnih proroka ukazuje na činjenicu da će u to vreme delovati pravi proroci.

Prorok Joilo predvideo je, neposredno pre Hristovog povratka posebno izlivanje proročkog dara:

> *»I posle ću izliti duh svoj na svako telo, i proricaće sinovi vaši i kćeri vaše, starci će vaši sanjati sne, mladići će vaši vidati utvare. I na sluge ću i na sluškinje u one dane izliti duh svoj; i učiniću čudesa na nebu i na zemlji, krv i oganj i pušenje dima. Sunce će se pretvoriti u tamu i mesec u krv pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji.« (Joilo 2,28-31)*

Pedesetnica je doživela značajnu manifestaciju Duha. Apostol Petar, citirajući Joilovo proročanstvo, istakao je da je Bog obećao takve blagoslove (Dela 2,2-21). Ipak, Joilovo proročanstvo nije dostiglo puno

ispunjenje za vreme Pedesetnice, jer se »veliki i strašni dan Gospodnji« odnosi na Drugi Hristov dolazak.

Tako je Pedesetnica bila predukus pune manifestacije Duha pre Drugog dolaska. Slično palestinskoj ranoj kiši, koja je padala u jesen, ubrzo nakon sejanja useva, izlivanje Svetog Duha prilikom Pedesetnice odgovara duhovnom ranom daždu koji je trebalo da neguju ranu Crkvu. Potpuno i konačno ispunjavanje Joilovog proročanstva odgovara poznom daždu koji je, padajući u proleće, doprinosio sazrevanju roda (Joilo 2,23). Dakle, konačno izlivanje Božjeg Duha dogodiće se neposredno pre Drugog dolaska - posle predviđenih znakova u Suncu, Mesecu i zvezdama (Matej 24,29; Otkrivenje 6,12-17; Joilo 2,31).

Slično poznom daždu, ovo konačno izlivanje Duha doprineće zrenju žetve na zemlji (Matej 13,30,39), i »svaki koji prizove ime Gospodnje spašće se«. (Joilo 2,32)

Mileriti, a kasnije adventistički hrišćani, doživeli su ispunjenje proročanstva u vezi sa pomračenjem Sunca i padanjem zvezda u neobično mračnom danu u Novoj Engleskoj 19, maja 1780. godine, kada je velike delove Nove Engleske prekrila neobjašnjiva tama. Trinaestog novembra 1833. godine, svet je bio svedok najvećem meteorskom događaju u zabeleženoj istoriji. Meteori su osvetljavali nebo, a procenjeno je da su padali u količini od oko 200 000 u jednom satu. Dovodeći u vezu ove događaje sa otvaranjem Danilovog proročanstva o 2300 dana, postaje razumljivo je što su povezani sa proročanstvima o događajima u poslednje vreme.

Tokom ovog perioda počelo je obnavljanje proročkih tvrdnji, a pojavili su se mnogi pokreti koje su osnovali proroci. Sotonina strategija uvek je bila postavljana tako da izazivanjem brojnih teškoća sakrije prave istine, koje se na taj način gube u blatu lažnih proročanstava. Bog je uvek koristio proroke da bi svoj narod održao i doveo ga do boljeg shvatanja Njegove istine. Proroku nikada nije bilo naloženo da organizuje neki novi pokret i okupi sledbenike na osnovu nove svetlosti koja je suprotna već datoj svetlosti. Ipak, u vremenskom periodu pre i neposredno posle 1844. godine, nastali su mnogi takvi pokreti. Postoje sledeći primeri:

1. Mormonski pokret vodio je njihov prorok Džozef Smit (1805 - 1844) koji je tvrdio da je primio mnoga otkrivenja od Boga. Neka od tih otkrivenja vodila su neprihvatljivim običajima, kao što je krštavanje mrtvih i poligamija. Džozefa Smita ubila je razjarena masa 1844. godine, dok je čekao na suđenje zbog upravo ovakvih poduhvata.

2. Šejkeri su bili poznati u ovom periodu a sledili su svog proroka En Li, koja je tvrdila da je sam Hristos utelovljen u ženskom telu. Oni su verovali u dualnu (Otac - majka) Božju ličnost, a živeli su u zajednici u kojoj je spiritizam bio sastavni deo života.

3. Savremeni spiritizam koji je započeo 1848. godine sa sestrama Foks i učinio da komunikacija sa mrtvima postane popularna (vidi poglavlje *Mistično carstvo smrti).*

4. Savremeni pokret Novo doba vodi poreklo od mnogih takozvanih proroka koji su nastali tokom ovog ključnog pokreta (vidi poglavlje *Pokret Novo doba).*

Svi ovi pokreti zasnovani su na otkrivenjima koja poništavaju ili menjaju Božju reč tako da odgovara njihovim potrebama, ali Bog se ne menja:

> *Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti, u kog nema promenjivanja ni menjanja videla i mraka; Jer nas dragovoljno porodi rečju istine, da budemo novina od Njegovog stvorenja. (Jakov 1,17.18)*

Ostatak i prorok

Posle velikog razočarenja 1844. godine mnogi koji su verovali u Hristov povratak doživeli suobeshrabrenje i pripremili se da napuste svoju veru. Neposredno pre 1844. godine dva čoveka primili su slične vizije o adventnom pokretu. Prvi je bio Vilijem Foj, vernik »Baptističke crkve Frivil« (Slobodna volja, prim. prev.), koji se pripremao za propovedničku službu. Godine 1842. u Bostonu, on je bio svedok prizora nagrade za verne i kazne za zle, kao i velikih prizora suda u tri koraka, knjige za spomen na nebu, Hristovog dolaska i nagradama za verne, u tom redosledu. Foj je slušaocima opisao ove vizije, ali kada je primio treću viziju, koju nije shvatio, odustao je od svog javnog rada.

Hejzen Fos takođe je primio viziju koja se odnosila na iskustvo adventnog naroda, ali odbio je da je objavi u javnosti posle velikog razočarenja koje je veoma uticalo na njega.

Ubrzo posle tog razdoblja, mlada devojka po imenu Elen Harmon primila je viziju o nevoljama adventnog naroda. Ovu viziju dobila je dva meseca nakon velikog razočarenja, u decembru 1844. godine. Vizija nije otkrivala razloge razočarenja, ali nudila je utehu i veliko saznanje o događajima onako kako su se odvijali i kako će se odvijati u budućnosti. Vizija je prikazivala adventističke hrišćane koji su putovali prema gradu uskim putem, a iza njih je bilo snažno svetlo »ponoćne vike«, put je bio osvetljen sve do kraja tako da nisu mogli da se spotaknu. Oni koji su svoj pogled zadržali na Isusu nisu se spoticali, već ulazili u grad, Novi Jerusalim. Ona je bila svedok događaja povezanih sa Drugim dolaskom i zapečaćenjem 144.000, uzdizanja do Novog Jerusalima i nagrade za verne.[2]

Kada je Elen Harmon opisivala svoju viziju, početkom 1845. godine, Hejzen Fos je bio prisutan i veoma iznenađen, jer je vizija bila ista kao vizija koju je primio, ali koju je odbio da objavi.

Od 1844. godine, kada je Elen Harmon imala 1 7 godina, sve do 1915. godine, kada je umrla, imala je više od 2000 dokumentovanih vizija. Tokom tog vremena živela je i radila u Americi, Evropi i Australiji. Njen rad često je bio susretan skepticizmom i porugom, posebno zbog toga što je bila žena i nije jmala mnogo formalnog obrazovanja zbog nesreće koju je doživela u detinjstvu i zbog koje je ostala delimično slabog zdravlja. Elen je u devetoj godini, bila ozbiljno povređena kamenom koji je na nju bacila drugarica iz razreda, dok se vraćale iz škole. Tri sedmice je ležala bez svesti i mislili su da se neće oporaviti. Posle prvobitnog oporavka, vratila se u školu, ali nikada nije uspela da ode dalje od početnih razreda. Elen je bila vernik Metodističke crkve i krštena je 26. juna 1842. godine. Bila je iskreni istraživač Biblije i posle sastanaka, koje je držao Vilijem Miler sa svojim pomoćnicima, ona je bila nadahnuta porukom koju je čula.

Posle velikog razočarenja, koje je takođe snažno uticalo na nju, izabrana je da otkrije svoju prvu viziju i ona na sledeći način opisuje svoju reakciju:

> *»Pošto* sam *primila viziju, i Bog mi je dao svetlost, On me je pozvao da je prenesem... ali ja sam ustuknula od nje. Bila sam mlada, i mislila sam da neće hteti da je prime od mene.«*[3]

Tridesetog avgusta 1846. godine Elen se udala za Džemsa Vajta, mladog adventističkog propovednika, iz tog braka dobili su četiri sina: Henrija, Edsona, Vilijema i Herberta. Posle smrti njenog muža 6. avgusta 1881. godine, Elen je sama radila još 34 godine, a tokom tog vremena nastala su njena najdublja dela o Božjoj reči. Njena služba, vizije i dela:

1. Čuvali su Crkvu od fanatičnih uticaja i stranputica na koje bi je odvele nebiblijske doktrine.

2. Postavili su temelje adventističkom hrišćanstvu potvrđivanjem, ispravljanjem rezultata i podržavanjem iskrenog istraživanja Biblije od strane mnogobrojnih adventističkih vernika. Ovi stubovi uključivali su ulogu Božjeg zakona, Subotu, Svetinju, Drugi Hristov dolazak, poruke tri anđela i prepoznavanje i ulogu Vavilona u velikom sukobu između Hrista i sotone.

3. Uspostavili su crkveni red i usmerili službu širenja konačne poruke nade i ukora, poruke tri anđela.

4. Organizovali su izdavačko delo i pomagali njegovo pretvaranje u svetsku službu.

5. Organizovali su desnu ruku evanđeoske službe, zdravstvenu poruku, širom sveta koja prepoznaje sve čovekove i fizičke i duhovne potrebe.

Bez obzira na njenu fizičku slabost koja joj je onemogućavala da piše, Elen Vajt je postala jedan od najplodnijih pisaca našeg vremena. Nijedna druga književnica nije napisala tako obimno književno delo duhovnog usmerenja kao Elen G. Vajt. Brojne knjige, članci u časopisima, traktati, kao i pisma, tekli su iz njenog pera. Njeni spisi prekrivaju široko polje tema od doktrinarnih tema do hrišćanskog življenja, ishrane i zdravlja, roditeljskog staranja i vođstva, obrazovanja, medicinske službe, rasvetljavanja biblijskih proročanstava i istorijskih događaja. Ovaj značajan i originalan pristup razvoju događaja omogućen joj je neposrednom Božjom intervencijom. Pošto je bila pozvana da zapiše ono što je videla u viziji, osećala je da je to pretežak zahtev. Na sledeći način opisala je ovo iskustvo:

»Gospod je rekao: Zapiši ono što ću ti otkriti. Ja sam kao veoma mlada obećala da ću uraditi taj posao. Moja ruka, koja je bila slaba i drhtava zbog *slabosti, postala je čvrsta čim sam uzela pero u svoju ruku, i od tih prvih spisa bila sam u stanju da pišem. Bog mi je dao sposobnost da pišem... Ta desna ruka jedva da je ikada osećala neku neprijatnost. Nikada se nije umarala. Retko je zadrhtala.«*[4]

Ona ovako opisuje svoja osećanja:

»Plakala sam i govorila: 'Nemoguće, nemoguće.' Došle su reči: 'Bogu ništa nije nemoguće.' Učinjen je trud i moja ruka počela je da zapisuje ono što mi je otkriveno.«[5]

Životno pitanje:
Da li je Elen Vajt Božji prorok ili varalica?

Ne postoji ništa teže od prevare, jer je prevara sotonino najubojitije oružje.

»Niko da vas ne vara praznim rečima; jer ovih radi ide gnev Božji na sinove nepokornosti.« (Efescima 5,6)

S druge strane, savetovano nam je da poslušamo reč proroka (2. Petrova 1,19). Jedini način na koji možemo razrešiti ovu dilemu je da ispitamo proroke primenjujući biblijski kriterijum. Ako je ona zaista bila Božji prorok, onda mora da ispunjava svaki kriterijum. Ako je svaki kriterijum ispunjen, onda znamo da:

»...Imamo najpouzdaniju proročku reč, i dobro činite što pazite na nju, kao na videlo koje svetli u tamnome mestu, dokle dan ne osvane i danica se ne rodi u srcima vašim. I ovo znajte najpre da nijedno proroštvo književno ne biva po svom kazivanju; jer nikad proroštvo ne bi od čovečije volje, nego naučeni od Svetoga Duha govoriše sveti Božiji ljudi.« (2. Petrova 1,19-21)

Elen Vajt i provera

1. Da li je uzdizala Božju reč i Božji zakon?

Božja reč - Biblija

Ona je ovako pisala:

> *»Sveto pismo treba prihvatiti kao autoritativno, nepogrešivo otkrivanje Njegove volje. Ono je mera karaktera, otkrivenje doktrina i ispit iskustva.«*[6]

Njeni spisi, koji se kolektivno nazivaju Duhom proroštva(nikada nisu imali cilj da daju novu svetlost, već su uvek ima li nameru da većom svetlošću, osvetljavaju Sveto pismo. Elen Vajt piše:

> *»Malo pažnje posvećuje se Bibliji i Gospod je dao manje svetlo da ljude i žene povede većem svetu.«*[7]

> *»Pisana svedočanstva ne daju neku novu svetlost, nego samo podvlače značaj već otkrivenih istina nadahnuća. U Božjoj reči tačno je određena dužnost čoveka prema Bogu i bližnjima, ali je malo onih koji se pokoravaju datoj svetlosti. Osim ove, nema više nikakvih istina. Međutim, Bog je svedočanstvima uprostio velike istine koje su već date i otkrio ih narodu na način koji je sam izabrao, da bi probudio njihov um, ostavljajući na njega trajan utisak, tako da ne mogu imati izgovora... Svedočanstva nisu napisana da bi umanjila važnost Biblije nego da bi je uzvisila i privukla k njoj duh ljudi, da bi svi jednostavno shvatili lepotu istine.«*[8]

Onima koji su kritikovali Božju reč pisala je:

> *»Držite se svoje Biblije i onoga što u njoj piše i prestanite da kritikujete njene vrednosti, slušajte Reč, da se nijedan od vas ne bi izgubio.«*[9]

Biblija treba da bude jedini kredo:

> *»Biblija i samo Biblija treba da bude naš kredo, glavno sveza zajednice... Božja reč je nepogrešiva... Uzdinite zastavu na kojoj je upisana Biblija, naše pravilo vere i discipline.«*[10]

Elen Vajt je kao i veliki reformatori, uzdigla zastavu Biblije nasuprot lažnim doktrinama i običajima. Pisala je:

> *»Dok se tama zgušnjava i laž postaje sve veća, treba da stičemo temeljnije poznavanje istine, i budemo spremni da sa našeg položaja održimo istinu iz Svetog pisma.«*[11]

> *»Moramo da stojimo zaštićeni istinama iz Biblije. Svod istine je jedini svod pod kojim možemo bezbedno da stojimo.«*[12]

Njen stav povodom Božje reči isti je kao stav koji su protestanti zauzimali od početka svoje istorije. Protestanti su uvek odbacivali papske tvrdnje da tradicija isto kao i Sveto pismo, treba da diktira verovanja. Vestminstersko priznanje to naglašava:

> *»Vrhovni sud, koji treba da odredi svaku kontroverzu u reiigije, i svi dekreti saveta, mišljenja pisaca, doktrine ljudi i lični duhovi moraju da budu ispitani, i na čiju presudu treba da se*

oslanjamo ako ne na Svetog Duha koji govori u Svetom pismu. Ipak, uprkos tome, naša potpuna ubeđenost i uverenost u nepogrešivost istine, i njen božanski autoritet, potiče iz unutrašnjeg delovanja Svetog Duha koji svedoči po Reči u našem srcu.«[13]

Elen G. Vajt jasno prepoznaje ulogu Svetog Duha u tumačenju Svetog pisma, kao što je navedeno u Vestminsterskom Priznanju. Ona je ovako pisala:

»Razumevanju Božje reči možemo da doprinesemo samo kroz rasvetljavanje od strane tog Duha kojim je Reč i data.«[14]

Činjenica da je Bog otkrio svoju volju čoveku u svojoj Reči ne isključuje potrebu stalne prisutnosti i vođstva Božjeg Duha. Naprotiv, Spasitelj je obećao Svetog Duha svojim učenicima da bi mogli razumeti Njegovu reč, da ih rasvetli i Njegovu nauku zapečati u njihovim srcima.«[15]

»Predivno prosvetljenje neće biti dato izvan Reči, niti će se dogoditi umesto nje.«[16]

Božji zakon

Elen Vajt je neprekidno ukazivala na obavezujuće vrednosti Božjeg zakona. Džozef Bec, adventistički pionir, predstavio joj je Subotu iz četvrte zapovesti,ali iako je u početku bila skeptična, ona i njen suprug istražili su Sveto pismo i zauazeli čvrst stav da je zapovest o Suboti obavezujuća kao i ostalih devet zapovesti. Jedne subote, 3. aprila 1847. godine, Elen Vajt je dobila viziju koja je potvrdila večne vrednosti Deset zapovesti i Subote. O Božjem zakonu ona ovako piše:

»Sotonina namera oduvek je bila da poništi Božji zakon i pokvari pravo značenje plana spasenja. Zato je stvorio lai da je Hristova žrtva na krstu Golgote učuinjena radi oslobađanja ljudi od obaveze držanja Božjih zapovesti. On je svetu nametnuo prevaru da je Bog ukinuo svoje moralno uređenje, odbacio svoj moralni standard i poništio svoj sveti i savršeni Zakon. Da je On to učinio, koliko bi to skupo koštalo Neboi Umesto da objavi odbacivanje Zakona, krst Golgote gromovitim glasom objavljuje njegov nepromenljiv i večni karakter.«[17]

Slično ovome, naglasila je da je dužnost Božje dece da prosvetljuju i uče druge proročanstvima i Božjem zakonu:

»Zatim im predstavite proročanstva; pokažite im čistotu i obavezujuće zahteve Božjeg zakona. Nijedna jota ili slovo iz tog Zakona nisu izgubili svoju moć, već svoje obavezujuće zahteve postavljaju svakoj duši do kraja vremena.«[18]

Spisi Elen Vajt zasnovani su na dvostrukim stubovima vere u zasluge Isusa Hrista i poslušnosti Njegovom pravednom zakonu. Isus je rekao: »Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite.« (Jovan 14,15) Zašto ona u svojim spisima široko razmatra odnos između Zakona i milosti. Ona nikada nije iznosila legalistički pogled na Božji zakon, ali nikada nije umanjivala njegove zahteve. Mi se spasavamo milošću i samo milošću, ali spasenje dolazi kroz zasluge Isusa Hrista i čovek samo tako ponovo dolazi u ispravnu zajednicu sa Bogom, što obuhvata i poslušnost Njegovom zakonu. Ona dalie piše:

»Zar čovek ne može da shvati da umanjivanje vrednosti Božjeg zakona znači sramotu za Hrista? Zbog čega je On došao na ovaj svet da pati i umre, ako Zakon ne predstavlja obavezu za *ljudska bića? Ko bi jasnije od Njega mogao da govori o nepromenjivosti Zakona? On je došao da donese*

svetlost i besmrtnost, uzdižući Zakon i čineći ga slavnim. Gde možemo da nademo one koji obavezujuće zahteve Božjeg zakona, propovedaju jasnije i odlučnije nego što je Hristos činio dok je bio na Zemlji?«[19]

»U iznošenju obavezujućih zahteva Zakona, mnogi nisu uspeli da prikažu Hristovu bezgraničnu ljubav. Oni koji imaju tako velike istine, tako značajne reforme da iznesu narodu, nisu shvatili važnost pomiriteljske Žrtve kao izraz Božje velike ljubavi prema čoveku. Ljubav prema Isusu, i Isusova ljubav prema grešnicima, izostavljeni su iz verskog iskustva onih kojima je naloženo da propovedaju Jevanđelje, i umesto Iskupitelja čovečanstva, veličanje doživljava lično ja. Zakon treba izneti prestupnicima, ne kao nešto što je odvojeno od Boga, već kao odluku Njegovog uma i karaktera. Kao što sunčeva svetlost ne može da se odvoji od Sunca, tako Božji zakon ne može da bude ispravno predstavljen čoveku, ako je odvojen od božanskog Autora. Glasnik treba da bude u stanju da *kaže: 'U Zakonu je Božja volja; dođite i za sebe vidite da je Zakon onakav kakvim ga je Pavle propovedao – svet, pravedan i dobar.' On ukorava greh, osuđuje grešnika, ali pokazuje mu njegovu potrebu za Hristom, u kome se nalazi izobilje milosti i dobrote i istine. Iako zakon ne može da ukine kaznu za greh, već osuđuje grešnika, Hristos je obećao neizmerno oproštenje svima koji se kaju i veruju u Njegovu milost. Božja ljubav bezgranično se širi u duši koja se kaje i veruje. Mrlja greha na duši može uspešno da se izbriše samo krvlju Žrtve za pomirenje. Ništa manja žrtva nije zahtevana od žrtvovanja Onoga koji je bio jednak sa Ocem. Hristovo delo - Njegov život, poniženje, smrt i posredovanje za izgubljenog čoveka, veliča Zakon i čini ga slavnim.*[20]

»Nemoguće je da čovek svojom snagom savlada prirodnu sklonost ka grehu. U Zakonu ne postoji nikakav spasavajući kvalitet koji može da spase prestupnika, a ipak nijedan čovek, koji je imao svetlost o obavezujućim zahtevima Zakona, neće biti opravdan od poslušnosti velikom Zakonodavcu, opravdanjem da je držanje Božjih zapovesti nepogodno, jer može da ugrozi čovekov društveni položaj, ili da povredi njegove zemaljske interese. Zakon će na sudu, biti smatran ispitom za karakter. Sotonina odredena namera je da danas prevari čoveka kao što je prevario Evu u Edemu, i da ga navede da ne poštuje Božju zapovest i prihvati nešto drugo pored Boga, nešto nezavisno od Boga, nešto suprotno Bogu.«[21]

Subota iz četvrte zapovesti nedeljivi je deo Božjeg zakona i obavezuje i danas, kao što je obavezivala, kada ju je Bog blagoslovio i posvetio posle svog dela stvaranja sveta. Menjanje Subote znači odbacivanje obavezujućeg zahteva Božjeg zakona i diskvalifikaciju proroka koji tvrdi da je takva promena dobra.

»Ovo je delo na koje smo pozvani. Sa propovedaonica popularnih crkava objavljuje se da je prvi dan sedmice Gospodnja subota; ali Bog nam je dao svetlost, pokazujući da je četvrta zapovest iz Dekaloga jednako obavezujuća kao i ostalih devet moralnih pravila. Naš je posao da našoj deci objasnimo da prvi dan sedmice nije prava Subota, i da njeno svetkovanje, nakon što smo dobili svetlost o pravoj Suboti, predstavlja idolopoklonstvo i otvoreno protivljenje Božjem zakonu.«[22]

Elen Vajt je ispunila sve zahteve prvog biblijskog ispita istinitosti njenog rada i dela. Ona je uzdizala Reč i Božji zakon.

2. *Ostvarenje njenih predviđanja?*

Većina predviđanja Elen Vajt povezana su sa biblijskim proročanstvom koje se odnosi na poslednje vreme. Ona je mnogo pisala o događajima onako kako će se odvijati, a pored toga objavila je neka lična

upozorenja koja se ogledaju kao ukazivanja na katastrofe koje će zadesiti svet. Ona je obimno pisala o zdravstvenim temama i učinila zaprepašćujuća predviđanja u odnosu na ovu oblast, koja su bila daleko ispred njenog vremena. Zaista, većina tih predviđanja ispunjavaju se u sadašnjosti.

Godine 1902. upozorila je da će gradovi u zalivskom delu Kalifornije pretrpeti katastrofu. Pisala je:

> *»Neće još dugo potrajati kad će ovi gradovi biti pod udarom Božjih sudova. San Francisko i Oukland postaju kao Sodom i Gomor i Gospod će ih pohoditi u svom gnevu.«*[23]

Oni koji su poslušali upozorenje Elen Vajt napustili su ovu oblast i izbegli zemljotres od 18. aprila 1906. godine, koji je opustošio spomenute gradove! Godine 1890. u vreme mira, ona je pisala:

> *»Oluja dolazi... Videćemo nevolju na sve strane. Hiljade brodova biće bačeno u morske dubine. Mornarice će tonuti i milioni ljudskih života biće žrtvovani.«*[24]

Godine 1904. ovako je pisala:

> *»Uskoro će nastati velika nevolja među narodima - nevolja koja neće prestati sve do Isusovog dolaska.«*[25]

Od tada je svet doživeo dva svetska rata i brojne lokalne sukobe. Trenutno je žalosna činjenica da se preko 200 ratova između raznih nacija vodi širom globusa, izazivajući često tragične događaje poznate kao »etničko čišćenje«. Pored ovih globalnih upozorenja, ona je učinila određeni broj ličnih predviđanja, koja su se odnosila na pojedine vernike u crkvi, koji su odbili da poslušaju Božji savet. Sva ova upozorenja doslovno su se ispunila.

Što se tiče organizovanja zdravstvene službe, Elen Vajt je primila brojne vizije sa detaljnim uputstvima o tome šta čini zdrav način života. Informacija koja je izašla na videlo bila je mnogo ispred vremena u kome je živela, i uglavnom suprotna mišljenjima koje je u to vreme imala nauka. Njena predviđanja budućih opasnosti po zdravlje, sada se ispunjavaju zaprepašćujućom brzinom.

Zdravstvena poruka imala je za cilj da uzdigne čovečanstvo iznad pogrešnih ideja o zdravlju i pruži zaštitu od bolesti. Zdravstvena poruka bila je više od ovoga, ona je izraz poziva na duhovnu pripremu za odbranu od stresova i napora da pruži duhovno oružje koje je predviđeno za kraj vremena. Božja je namera da uz pomoć zdravstvene poruke povede čovečanstvo natrag, korak po korak, onom životnom stilu koji je prvobitno namenio čoveku.

Kada je preko svog proroka Mojsija pozvao Izrailjce, iz Egipta i poveo ih u Hanan, Bog je promenio način života i ishrane svom narodu, jer su samo tako mogli da se pripreme za teškoće koje će doneti iskustvo Izlaska. Mnogi su bili nezadovoljni i bunili se protiv Božjeg plana, žudeći za loncima sa mesom iz Egipta. Oni koji su se pobunili odbacili su svoju odanost Bogu i ličnim izborom prekinuli svoju povezanost sa Stvoriteljem. Kada je pozvao svoj Ostatak iz ropstva grehu da ih pripremi za putovanje u nebeski Hanan, Bog je slično tome upotrebio proroka koji će Njegovu volju preneti Njegovom narodu. Bog je u svojoj mudrosti dao informaciju da će fizički i duhovno pripremiti svoj narod za putovanje, a mi ostajemo slobodni da prihvatimo ili odbacimo Njegov savet.

Sama Elen Vajt bila je veoma slaba i bolesna kada je primila prve vizije o zdravlju, ali prihvatajući savete koje je primila, polako je ozdravljala i doživela duboku starost. Nemamo prostora za detaljniju analizu njenih zdravstvenih saveta, ali potrebno je izdvojiti nekoliko tema. Još 1864. godine, kada je medicinski svet bio nesvestan opasnosti koju otvara upotreba duvana, i često ga prepisivao kao lek ili preventivnu meru protiv određenih plućnih bolesti, Elen Vajt je pisala:

> *»Duvan je otrov najprevarnije i najzloćudnije vrste, pošto ima najpre uzbudljiv, a zatim parališući uticaj na nerve u telu. On je još opasniji jer je njegov uticaj na sistem toliko spor, i u početku se*

jedva zapaža. Množina je pala kao žrtva njegovog otrovnog uticaj«[26]

Tek 1957. godine odbor naučnika koji je sastavilo Američko društvo za borbu protiv raka i Američko udruženje za srce, zaključio da je pušenje uzročnik raka pluća. Savetujući lekare kako da se odnose prema pušenju, ona je pisala:

»Lekar treba da bude strogo umeren čovek. Fizičke bolesti čovečanstva su bezbrojne i on treba da se bori sa bolestima u njihovim najrazličitijim oblicima. On zna da je većina patnje, koju on želi da olakša rezultat, neumerenosti i drugih oblika sebičnog popuštanja. On je pozvan da leči mladiće i ljude na vrhuncu života i u zrelom dobu, koji su sami izazvali bolest zbog upotrebe duvana koji je narkotik.«[27]

Ona duvan naziva narkotikom, a to je zaista iznenađujuća činjenica, pošto su narkotički efekti duvana otkriveni tek u skorije vreme. Imajući to na umu, kao i sadašnje znanje da je upotreba duvana prepoznati prethodnik razvoja želje za jačim stimulansima kao što su droge, čijem su uticaju i upotrebi mladi posebno podložni, zaista je zaprepašćujuće saznanje da je ona u vreme u kome je živela pisala o toj danas tako poznatoj temi.

»Upotreba duvana i jakih pića ima mnogo veze sa širenjem bolesti i kriminala. Duvan je spor i podmukao, ali najzloćudniji otrov, i njegova upotreba izaziva neopisivu štetu... Dečaci veoma rano počinju da koriste duvan. Navika koja se stvara, kada su telo i um posebno osetljivi prema njegovom uticaju, ugrožava fizičku snagu i kvari moral.«[28]

Biblija uči da je čovekovo telo hram Svetog Duha i da smo pozvani da ga čuvamo kao živu žrtvu:

»Molim vas, dakle, braćo, milosti Božje radi, da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo. I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svoga, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.« (Rimljanima 12,1.2)

Ovakav stav obuhvata izbegavanje štetnih supstanci, sledeće reči otvaraju pravu perspektivu:

»Čovek može mnogo više da uradi za Boga i svoje bližnje ako je u dobrom zdravlju, nego kada pati zbog bolesti i bola. Upotreba duvana, pijenje alkohola i pogrešne navike u ishrani izazivaju bolest i bol koji onesposobljava čoveka - da izvrši zadatak koji bi mogao da ima u svetu.«[29]

Elen Vajt je pisala da je upotreba prehrambenih proizvoda životinjskog porekla u ishrani štetna i da će njihova upotreba postati sve štetnija kako vreme odmiče. Sledeće rečenice, tako suprotne mišljenju koje je vladalo u njeno vreme, predstavljaju kratak opis onoga što je pisala o ovoj temi:

»Mesna hrana je ozbiljno pitanje. Da li je potrebno da se ljudska bića hrane mesom zaklanih životinja? Odgovor na osnovu svetlosti koju je Bog dao, glasi: 'Ne', odlučno 'ne'. Ustanove zdravstvene reforme treba da pruže vaspitanje u ovom pitanju. Lekari koji tvrde da poznaju ljudsko telo ne moraju da podstiču svoje bolesnike da se hrane mesom zaklanih životinja. Oni treba da ukažu na povećanje bolesti u životinjskom carstvu. Svedočanstvo istraživača potvrđuje da je veoma malo životinja koje ne pate od neke bolesti i da navika široke upotrebe mesa u ishrani znači navlačiti na sebe sve vrste bolesti - rak, tumore, škrofule, tuberkulozu i mnoga slična oboljenja.«[30]

Ovaj savet sada odobrava i potvrđuje nauka. Veza koja postoji između upotrebe mesa i bolesti dobro

je dokumentovana. Sirom sveta, i u mojoj laboratoriji, bez ikakve sumnje ustanovljena je ova veza.[31] Vegetarijanska društva imaju mnogo manji procenat rizika od nekih bolesti, nego društva u kojima se jede meso. Elen Vajt je, takođe, upozoravala da će doći vreme kada ce čovek, radi očuvanja zdravlja, morati da odbaci sve životinjske proizvode, uključujući mleko i jaja. Međutim, ona nikada nije podržavala fanatično shvatanje ovih tema, pa je upozoravala da uvek treba uzeti u obzir okolnosti u kojima se nalaze ljudi koji nemaju uvek pristup hrani koja zamenjuje meso. Godine 1901. ovako je pisala:

> *»Vidimo da stoka sve više oboleva, da se sama zemlja pokvarila i da će doći vreme kada neće biti dobro da upotrebljavamo mleko i jaja. Međutim, to vreme još nije došlo. Mi znamo da će se Gospod pobrinuti, kada ono dođe.*
> *Pitanje koje mnogo znači za sve koji se za to zanimaju glasi: 'Hoće li Gospod postaviti sto u pustinji?' Verujem da može odgovoriti: 'Da, Bog će se pobrinuti za hranu svoml narodu'.«*[32]

Godine 1902. savetovala je da još nije došlo vreme za odricanje od mleka i jaja i da ljudi treba obazrivo da razmatraju ovu temu.

> *»Mleko, jaja i maslac ne smeju se uvrstiti u istu grupu sa mesom. U nekim slučajevima upotreba jaja je blagotvorna. Još nije došlo vreme da kažemo da treba potpuno prestati sa upotrebom mleka i jaja. Ima siromašnih porodica čija je ishrana u velikoj meri sastavljena od hleba i mleka. One imaju malo voća i nemaju sredstava za nabavku oraha. Prilikom iznošenja zdravstvene reforme, kao i u svakoj drugoj grani evanđeoskog rada, treba da se susretnemo sa ljudma tamo gde se nalaze. Sve dok ne možemo da ih poučimo kako da pripremaju ukusnu, kvalitetnu i jeftinu hranu, mi nemamo pravo da im iznosimo najnaprednije predloge o ishrani prema zdravstvenoj reformi.«*[33]

Ona je isticala da će Bog pripremiti put za zamenjivanje štetnih namirnica zdravijim izborom. Ovo predviđanje ostvareno je predstavljanjem novih poljoprivrednih kultura, kao što je soja i proizvodi od nje, kao i širenje puteva trgovine i komunikacije.

> *»U svim delovima sveta biće preduzete mere da se zamene mleko i jaja, a kada dođe vreme Gospod će nam javiti da se odreknemo tih namirnica. On želi da svi osete da imaju milostivog nebeskog Oca, koji će ih u svemu poučavati. Gospod će podariti kuvarsku veštinu svom narodu u svim delovima sveta, učeći ga da iskoristi proizvode zemlje za održanje svog života.«*[34]

Ipak, došlo je vreme kada ove namirnice treba izostaviti iz ishrane.

> *»Uskoro maslac neće više biti preporučivan, a posle izvesnog vremena mleko će biti u potpunosti odbačeno, jer se bolesti kod životinja povećavaju u srazmeri sa povećanjem zla među ljudima. Doći će vreme kada upotreba mleka, jaja i maslaca više neće biti bezbedna.«*[35]

U naše vreme ova predviđanja ispunila su se na način koji je zaprepastio i naučnike i javnost, čak su i vlade u panici zbog poplave savremenih bolesti koje su zadesile stočarstvo. U Britaniji, bilo je potrebno uništiti čitav stočni fond zbog BSE (bolest ludih krava). Uzgoj živine i proizvodnja jaja posrće pod pritiskom prenosivih zaraznih bolesti koje izazivaju bakterije kao što je *salmonela.*

Savremena stočarska industrija proizvela je novu vrstu bakterija koje su otporne na antibiotike i prete da izazovu svetsku epidemiju trovanja hranom životinjskog porekla. Epidemije trovanja hranom više nisu vezane za zemlje ili institucije sa lošom higijenom, već su postale univerzalne, kao što je bila katastrofalna epidemija trovanja hranom izazvane bakterijom *E. Coli* godine 1996. u Japanu.

Predviđanja koja je dala Elen Vajt u vezi sa političkim, ličnim, verskim i zdravstvenim temama tako su se precizno ispunila da ona potpuno zadovoljava proročki kriterijum koji naglašava da se predviđanja proroka moraju ostvariti. Štaviše, njeni saveti nisu dati zato da bi bila zadovoljena besposlena radoznalost, već su dati da budu korist, ne samo Crkvi, već i celom čovečanstvu.

3. Da li je popravljala crkvu?

Vizije koje je Elen Vajt dobija imale su cilj da vode Crkvu većem razumevanju Božje reči, i ispravljaju pogrešne puteve kojima se Božji narod, s vremena na vreme, kretao. Kao što su Pavlova pisma, u vremenu u kome je živeo, bila upućena Crkvi, sadržala snažne reči prekora upućene čak i pojedinačnim vernicima, tako su svedočanstva Duha proroštva, takođe, namenjena Crkvi ostatka. Samo Crkva potpuno opremljena duhovnim oružjem (pravilno razumevanje Reči i dobri rodovi koji potiču iz neposredne zajednice sa Bogom), može da odnese spasonosnu vest o milosti svetu koji umire. Kao u Pavlovo vreme, poruka upućena Crkvi često je pogrešno primenjena, jer treba da odgovara cilju onih koii žele da iskvare Istinu.

> *»Svaki koji mrzi na brata svog krvnik je ljudski; i znate da nijedan krvnik ljudski nema u sebi večni život. Potom poznasmo ljubav što On za nas dušu svoju položi: mi smo dužni polagati duše* za braću.« *(1. Jovanova 3,15.16)*

Elen Vajt upozorava protiv svakog pogrešnog tumačenja, i savetuje pažljivo ispitivanje Svedočanstava u njihovom kontekstu:

> *»Biće uočeno da oni koji nose lažne vesti nemaju uzvišeno osećanje časti i poštenja. Oni varaju ljude i svoju zabludu mešaju sa Svedočanstvima; služe se mojim imenom da bi dali značaj svom radu. Oni vade delove iz Svedočanstava i tako ih vešto sastavljaju u jednu celinu da dobiju sasvim drugo značenje od prvobitnog, potkrepljujući tako svoju zabludu s ciljem i da je ljudi prihvate. Oni izvrću i zloupotrebljavaju ono što je Bog da svojoj Crkvi u nameri da upozori, posavetuje, ukori, uteši i ohrabri one koji će predstavljati ostatak Božjeg naroda. Oni koji prime 'Svedočanstva' kao vest od Boga, primiće kroz njih pomoć i blagoslov; ali oni koji ih uzimaju delimično, jednostavno zato da podrže svoje lične teorije i ideje, da sami sebe odbrane u širenju svoje zablude, neće od onoga što uče imati ni koristi ni blagoslova.«*[36]

Pojedinačna svedočanstva često su upućivana onima koji su zastranili od Istine, ne na neki osuđujući način, već kao uveravanje u Božju ljubav. Oni vernici koji nisu osećali potrebu da rade za duše, takođe su bili ukoreni.

> *»Otkrili smo da ne možemo ništa da uradimo za zalutale ovce u svojoj blizini, ukoliko najpre ne ispravimo greške u zivotu mnogih vernika u crkvi. Oni su dozvolili da ove jadne duše lutaju. Oni ne osećaju nikakav teret prema njima. Napisala sam usmerena svedočanstva ne samo za one koji su mnogo pogrešili i izašli iz Crkve, već za one vernike u crkvi koji uveliko greše u tome što ne izlaze da traže izgubljene ovce.«*[37]

Činjenica da je Duh proroštva najpre namenjen Crkvi ne podrazumeva da ga treba sakriti ispod nekog suda, kao što ni Pavlove spise ne treba tako sakriti. Potrebno je da svet upozna Istinu koju je Bog objavio preko svojih slugu proroka. Istina je za sve, za ukor i popravljanje Crkve.

> *»Postoje pojedinci koji zauzimaju odgovorne položaje, a koji su imali malo iskustva sa radom Svetoga Duha. Oni ne cene svetlost u upozorenjima, ukorima i ohrabrenjima koja su ovih*

poslednjih dana upućena Crkvi, jer njihova srca i um nisu primili Duh božanske milosti. Ovi Ijudi skloni su da prikriju činjenicu da u povezanosti sa delom poruke trećeg anđela, sa Gospodom, preko Duha proroštva, oni Njegovom narodu donose poznavanje Njegove volje. Oni misle da će Istina biti spremnije priljena ako ova činjenica ne bude obznajena. Ali to je obično Ijudsko razmišljanje. Sama činjenica da se ova svetlost koja dolazi Ijudima ne iznosi onako kao da je potekla iz ljudskog uma, uticaće na mnoge koji veruju da darovi Duha treba da se otkriju u Crkvi u poslednje vreme. Tako će zadobiti pažnju mnogih, koji će biti ubeđeni i obraćeni. Tako će biti nadahnuti mnogi do kojih inače ne bismo stigli.«[38]

Elen Vajt nikada nije prisvajala titulu proročice, već je o sebi govorila kao o Božjem glasniku. Ipak, nije ukoravala one koji su je nazivali proročicom. Njena svedočanstva upućena Crkvi veoma su široka i tako obimna da je u njima moguće pronaći slučajeve svih onih koji će živeti do kraja vremena. Svaka osoba pronaći će u svedočanstvima ono što se nje tiče, i ako to prihvati, izvršiće promenu karaktera koju Bog želi da svako Njegovo dete doživi. Ona piše:

»Rekla sam da ja ne tvrdim da sam proročica. Nisam stajala pred Ijudima prisvajajući ovu titulu, iako su me mnogi tako nazivali. Pozvana sam da kažem: 'Ja sam Božji glasnik, poslana da objavim poruku ukora onima koji greše i ohrabrenje onima koji su ponizni i krotki.' Perom i glasom, treba da prenosim poruke koje su mi date. Data mi je reč: 'Ti treba verno da ukoravaš one koji žele da zamrljaju veru Božjeg naroda. Napiši poruke koje ću ti dati, da bi mogle da stoje kao svedoci za istinu do kraja vremena'.«[39]

Imajući na umu delo koje je pokrenula, Elen Vajt je zaista bila više od proroka u Crkvi.

4. Hristos Božji Sin

Isus Hristos je tema koja prožima sve spise Elen Vajt. Ona je napisala četiri knjige o Hristovom životu i učenjima, a njena knjiga o Hristovom životu, *Čežnja vekova,* uzdiže se kao najbolja knjiga ikada napisana o Hristovom životu i službi. Njeni spisi privlače Hristu i izazivaju težnju za zajednicu sa Njim kao što je ilustrovano u odlomku iz knjige *Uputstvo za mlade*, u poglavlju pod naslovom *»Da li kupuješ blago?«*

»Isus Hristos, Veličanstvo Neba, nije bio prepoznat u plaštu čovečnosti. On je bio božanski učitelj poslan od Boga, slavno Blago dato čovečanstvu. On je bio lepši od sinova Ijudskih, ali Njegova neuporediva slava bila je sakrivena prekrivačem siromaštva i patnje. On je zaklonio svoju slavu da bi božanstvenost mogla da dodirne ljudsko, i Ijudski rod nije prepoznao to blago neprocenjive vrednosti, 'a koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime Njegovo, koji se ne rodiše od krvi, ni od volje telesne, ni od volje muževlje, nego od Boga'. Čovek koji pronalazi Hrista, čovek koji ugleda blago spasenja, pronašao je polje i sakriveno blago. 'I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao Jedinorodnoga od Oca.' 'I od punine Njegove mi svi uzesmo blagodat za blagodaću.' Blago je zaista sakriveno pod plaštom ljudskosti. Hristos je neistraživo blago, i onaj koji pronalazi Hrista pronalazi Nebo. Čovek koji pogleda u Isusa, koji se verom zadržava u Njegovoj neuporedivoj privlačnosti, pronalazi večno blago. U kratkoj priči onaj koji pronalazi blago predstavljen je kao toliko zadovoljan svojim otkrićem da prodaje sve što ima da bi kupio to polje.«

U jednoj drugoj rečenici, ona objašnjava razvijanje zajednice sa Hristom i kako u Njegovoj milosti još jednom možemo da postanemo Božja deca i Božji saradnici.

Sav duhovni život potiče od Isusa Hrista. 'A koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji.' (Jovan 1,12) Kakav je siguran rezultat postajanja Božjeg deteta? Rezuitat je u tome što postajemo saradnici sa Bogom. Postoji veliko delo koje treba obaviti za spasavanje vaše duše, i to vas kvalifikuje da zadobijate druge iz neverstva u život koji se održava verom u Isusa Hrista. »Zaista, zaista vam kažem: koji veruje mene (Neobaveznom verom? - Ne, trajnom verom koja deluje kroz ljubav i čisti dušu.) ima život večni. Ja sam Hleb života... Ja sam hleb živi koji siđe s neba; koji jede od ovog hleba živeće vavek; i hleb koji ću ja dati telo je moje, koje ću dati za život sveta... ako ne jedete telo Sina čovečijeg i ne pijete krv Njegovu, nećete imati život u sebi. Koji jede moje telo i pije moju krv ima život večni, i ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan'.«[40]

Spisi Elen Vajt uvek su imali cilj da našu zajednicu sa Hristom postave u ispravnu perspektivu. Postoje oni koji veruju da je poznavanje Hrista dovoljno za spasenje. Hristos je došao da spase one koji su izgubljeni i došao je da u čovečanstvu obnovi Božji lik. Covek ne može da prisvaja opradvanje, a da odbija posvećenje, jer su oboje ponuđeni kao Božji darovi kroz zasluge Isusa Hrista. Elen Vajt je pisala o ovome:

»U ovom veku Božja reč se ne smatra pouzdanom. Hristova reč, koja neposredno seče kroz ljudske želje i zadovoljstva, i osuđuje navike i običaje - Reč koja je postala telo i živela među nama, zanemarena je i prezrena. Hristova učenja i primer nisu kriterijum za život onih koji tvrde da slede Hrista. Mnogi koji imenuju Hristovo ime hodaju u svetlosti iskre koju su sami zapalili, umesto da slede korake Onoga za koga kažu da im je Gospodar. Oni ne predstavljaju isti karakter koji je Hristos predstavio u svojoj čistoj, iskrenoj ljubavi prema Bogu i u svojoj ljubavi prema palom čoveku. Oni ne drže Boga za reč, i svoje interese poistovećuju sa Isusom Hristom. Oni nemaju običaj povezivanja sa Isusom, nemaju običaj da Ga primaju kao svog Vođu i Savetnika, i tako nauče da žive pravim hrišćanskim životom. Oni koji ne samo slušaju već i postupaju po Hristovim rečima, u svom karakteru pokazuju delovanje Svetog Duha. Rezultat unutrašnjeg delovanja Svetog Duha pokazuje se u spoljašnjem ponašanju. Život hrišćanina sakriven je sa Hristom u Bogu i Bog priznaje one koji su Njegovi, objavljujući: 'Vi ste moji svedoci'. Oni svedoče da božanska sila utiče na njihovo srca i oblikuje njihovo ponašanje. Njihove reči dokazuju da se Duh kreće u unutrašnjem čoveku; oni koji su povezani sa njima uvereni su da im je Isus Hristos Uzor.«[41]

U njenim spisima Hristos je uzdignut kao Iskupitelj, kao Jedini koji može da nas spase.

Prema Iskupitelju sveta ponašali su se onako kako mi zaslužujemo, da bi se prema nama ponašali onako kako je On zaslužio. On je došao na naš svet i preuzeo naše grehe na sebe, da bismo mi mogli da primimo Njegovu pripisanu pravdu. On je bio osuđen za naše grehe, u kojima nije imao udela, da bismo mi mogli da budemo opravdani Njegovom pravdom, u kojoj nismo imali udela. Iskupitelj sveta dao je sebe za nas. Ko je On bio? Veličanstvo Neba, koje je izlilo svoju krv na oltar pravde za grehe krivog čoveka. Mi treba da poznajemo svoju zajednicu sa Hristom, i Njegovu zajednicu sa nama. Bogu treba u potpunosti da verujemo i da Ga molimo da ispuni našu i najmanju i najveću potrebu. Gospod ohrabruje naše poverenje; veliki dokaz naše zajednice sa Hristom, i najbolje iskazivanje naše ljubavi prema Njemu, nalazi se u poslušnosti Njegovim zahtevima. Ako imaš ijubav prema Isusu Hristu, koja je izražavanje Hristovog života u duši, onda ćeš raditi ono što ti On zapoveda. To je praktična religija. Iskupljeni otkupninom koja je plaćena za vaše duše, idite napred i Ijubav prema Isusu pokažite u poslušnosti Njegovim zapovestima. Treba da rodite rod u poslušnosti Njegovim zapovestima, jer ste loze živog Cokota. Njegova je molitva da ova radost ostane u vama i da se vaša radost ispuni.[42]

Elen G. Vajt zaista je uzdizala Spasitelja Isusa Hrista kao Božjeg Sina.

5. Da li je govorila sa autoritetom?

Elen Vajt je morala da vodi stalnu bitku protiv onih koji su je omalovažavali i odbacivali njenu poruku. Ona se suočila sa najtežim izazovima, dok je još bila mlada i slaba i ljudski govoreći, nije bilo načina na koji bi mogla da pokaže autoritet koji je imala bez neposredne božanske intervencije. Bog je izabrao najslabiju među slabima da zbuni jake. Autoritet koji je imala bio je Božji autoritet. Božja reč je sekla, a ne Njegova sluškinja. Bez ovog autoriteta, stubovi adventne vere odavno bi bili srušeni, ali njih drži Reč i stajaće sve do kraja vremena. Ona je pisala ovako:

> *»Kazano mi je da onima koji se trude da sruše temeije koji su nas načinili adventistima sedmog dana kažem: - Mi smo Božji narod koji drži zapovesti. Tokom prošlih pedeset godina svaka faza jeresi okomila se* na nas, da *zamagli naš um u vezi sa učenjem Reči - posebno što se tiče Hristove službe u nebeskoj Svetinji i poruke Neba za ovo poslednje vreme, koju su objavili anđeli iz četrnaestog poglavlja Otkrivenja. Poruke svakog reda i vrste nametane su adventistima sedmog dana, da ne zauzmu mesto istine koje su, korak po korak, pronađene proučavanjem u molitvi i posvedočene čudesnom Gospodnjom silom. Ali putokazi koji su nas učinili onim što jesmo, treba da budu sačuvani i biće sačuvani, kao što je Bog označio u svojoj Reči i Svedočanstvu svoga Duha. On nas poziva da se čvrsto držimo vere, osnovnih načela koja su zasnovana na neospornom autoritetu.«*[43]

6. Da li je imala dobre rodove?

Život i rad Elen Vajt bio je posvećen službi Bogu. U svim njenim delima, objavljenim u 55 tomova, postoje rodovi onoga koji je poznavao i voleo Isusa. U hiljadama njenih pisama pojedincima uvek je govorila istinu u ljubavi, iako je poruka možda predstavljala ukor. Činila je sve što je mogla da uzdigne druge i živela je onako kako je propovedala. Kao što je napisala u svojoj knjizi *Vaspitanje:*

> *»Greh je u čoveku pokvario Božju sliku, gotovo ju je izbrisao. Čovekove fizičke sposobnosti su oslabile, njegova mentalna sposobnost se smanjila, i njegova duhovna vizija potamnela. Čovek je postao podložan smrti. Ipak, ljudski rod nije ostavljen bez nade. Beskrajna ljubav i milost stvorila je plan spasenja, i čoveku je poklonjen život kao vreme probe. Obnoviti u čoveku sliku njegovog Tvorca, vratiti ga u stanje prvobitnog savršenstva, podstaći razvoj njegovog tela, uma i duše, da bi bio ostvaren božanski cilj stvaranja - to je delo otkupljenja. To je cilj vaspitanja, veliki cilj života.«*[44]

Elen Vajt nije bila samo glasnik, ona je radila i kao misionar. Pomagala je da se ustanove misije na nekoliko mesta u svetu i ohrabrivala je sve da učestvuju u velikom delu širenja Jevanđelja:

> *»Razapeti Hristos - pričajte o tome, molite se za to, pevajte o tome, i to će slomiti i zadobiti srca. Ovo je Božja sila i mudrost za okupljanje duša za Hrista... Božju ljubav koja gori u srcima radnika prepoznaće oni sa kojima rade. Duše žedne vode života. Nemojte da budete prazne cisterne. Ako im otkrivate Hristovu ljubav, gladne i žedne možete dovesti Isusu, i On će im dati hleb života i vodu spasenja.*[45]

Danas je Hrišćanska adventistička crkva najrasprostranjenija protestantska crkva u svetu. Ona sponzoriše preko 5000 škola, 350 srednjih škola i koledža širom sveta, i uspostavila je svetsku

zdravstvenu službu koja milione ljudi snabdeva zdravom hranom, a sponzoriše preko 200 bolnica u gradovima i oblastima koji su često nedostupni. Štaviše, Crkva vodi svetsku humanitarnu organizaciju, ADRA, koja je igrala veliku ulogu u pomaganju ljudima koje su zadesile prirodne katastrofe ili ratovi.

Ova velika dostignuća ostvarena za tako kratko vreme bila bi nemoguća bez njenog saveta i rada Elen G. Vajt. To su plodovi njenog rada. Njen životni put završen je 16. jula 1915. godine u 87. godini. Sahranjena je pored svbg supruga na groblju u Batl Kriku u državi Mičigen. Ubrzo posle njene smrti časopis *Njujork Independent* objavio je članak iz koga je ovaj navod:

> *»Ona nije pokazivala nikakav duhovni ponos i nije tražila nikakvu prljavu dobit. Živela je život i radila* posao *dostojan proročice, najdostojnije divljenja u američkom nasleđu.«*[46]

Štampa je na sledeći način dalje prokomentarisala smrt Elen Vajt:

> *»Život gospođe Vajt bio je primer koji svi treba da podržavaju... Bila je ponizni, odani Hristov učenik i uvek je išla čineći dobro... Nju su poštovali i počastvovali svi koji cene plemenitu ženskost, posvećenu nesebičnom radu za uzdizanje i poboljšanje čovečanstva. Njena smrt označava opozivanje još jednog zapaženog vođe verskih misli, čijih skoro 90 godina su bili puni, i preticali, dobrim delima, ljubaznim rečima i iskrenim molitvama za čitavo čovečanstvo.«*[47]

> *»Bez obzira na činjenicu da su dela gospođe Vajt napisana mnogo pre nastanka savremene naučne ishrane, danas nije na raspolaganju nijedan bolji i potpuniji vodič.«*[48]

7. Da li je pokazivala neophodne fizičke znake?

Fizički znaci povezani sa pravim Božjim prorokom toliko su zapanjujući, da mogu biti objašnjeni samo natprirodnim delovanjem. Lažni proroci uvek su bili napast za Božji narod i svet uopšte. Pravi Božji proroci bili su surovo gonjeni, mučeni pa čak i ubijani na najokrutniji način. S druge strane, lažni proroci uglavnom su iznosili senzacionalistička proročanstva o prosperitetu ili su obećavali iskupljenje na temelju ekskluzivnosti, umesto na iskupljenju u Hristu i poslušnošću Njegovim zahtevima. Ponos i sebičnost su dve velike prepreke koje sprečavaju čovečanstvo da prihvati besplatni darspasenja.

Bog je u svojoj mudrosti smatrao da je neophodno da pravim darom proroštva poveže fizičke znake koji ne mogu biti falsifikovani. Zajedno sa ostalim kriterijumima koji se primenjuju na rad Božjeg proroka, niko ne može da ima izgovora ako odluči da zanemari Njegove proroke.

Fizički znaci povezani sa prorokom u viziji, kao što smo ranije govorili u ovom poglavlju, su:

1. Prorok pada na zemlju slab,
2. Bog jača proroka i podiže ga,
3. Prorokove oči širom su otvorene za vreme vizije,
4. Prorok ne diše za vreme vizije.

U slučaju Elen Vajt, Bog je učinio da prikladno i javno ustanovi autentičnost njenih vizija. Posebno u ranim godinama službe, ona je često ulazila u viziju na javnim sastancima na kojima su mnogi skeptici i lekari mogli da je prate i ispituju, dok je bila u viziji. Izveštaji svedoka su zaprepašćujući i dokazuju da je Elen Vajt pokazivala sve fizičke kriterijume koji su određeni u Božjoj reči. Posle uspostavljanja njene istinite službe, posebno u kasnijim godinama, ona je većinu svojih vizija primala noću, kao što je bio slučaj sa prorokom Danilom (Danilo 7,12).

Pre nego što ispitamo dokaze koje su utvrdila medicinska istraživanja, pozabavićemo se vrlo prikladnim opisom događaja od strane jednog dugogodišnjeg prijatelja Elen Vajt, Dž. N. Laftboroua, koji

ju je 50 puta video za vreme vizije. On ovako opisuje te događaje:

> *»Ulazeći u viziju, ona tri puta razdragano uzvikuje 'Slava', koje odjekuje drugi put, a posebno treći, slabiji uzvik, ali mnogo uzbudijiviji od prvog, glas zvuči kao da je prilično daleko od vas, i da upravo izlazi izvan polja sluha. Oko četiri ili pet sekundi čini se da pada kao u nesvest ili kao da je izgubila snagu; onda izgleda kao da se trenutno puni nadljudskom snagom, ponekada ustajući odmah na noge i hodajući po prostoriji. Vidljivo postojalo je često kretanje njenih ruku, pokazujući desno ili levo, kako se njena glava okretala. Svi ti pokreti učinjeni su na najljupkiji način. U koji god položaj da se ruka namestila, bilo je nemoguće da je bilo ko ukloni. Njene oči uvek su bile otvorene, ali nije treptala; njena glava je uzdignuta, i gleda prema gore, ne praznog pogleda, već sa zadovoijnim izrazom koji se od normalnog razlikuje* samo *u tome što ona izgleda kao da pažljivo gleda u neki udaljeni predmet. Ona ne diše, ali njen puls ipak udara normalno. Njena pojava je ugodna, a boja na njenom licu prirodna.«*[49]

Sve četiri karakteristike koje se spominju u Pismu, u pravilnom redosledu, navedene su ovde i potvrđene brojnim uvaženim svedocima. Još jedan svedok (Neli Sisli Star) izveštava o događajima koji su povezani sa vizijom koju je Elen Vajt imala 12. juna 1868. godine, na molitvenom sastanku koji je održan u Batl Kriku. Govoreći o Elen Vajt, ona na sledeći način opisuje događaj:

> *»Hodala je napred i nazad i razgovarala sa nama, i dok je hodala, pala je na zemlju. Pala je nežno. Pala je kao da su anđeoske ruke bile ispod nje... Mislili smo da se onesvestila, ali brat Vajt je rekao: 'Ne brinite se. Žena se nije onesvestila, već je pala u viziju.' Volela bih da mogu da opišem osećanje koje smo svi imali. Bila je to savršena tišina; čak su i deca bila bez glasa... Činilo se kao da se nebo spušta na nas... Sestra Vajt je ležala savršeno mirno i bez svesti. Oh, osećanje koje je vladalo u toj zgradii Brat Vajt je rekao: 'Možda u crkvi postoje neki koji sumnjaju o nadahnuće* mo/e *supruge. Ako postoje takvi, pozivam ih da dodu napred i primene fizičke ispite koje Biblija daje. Možda će to pomoći nekima od vas.' Znala sam da moja majka ima neke sumnje. Došli smo iz Engleske i ona je izašla iz engleske crkve i nije baš mogla sve da razume, zato sam rekla: 'Mama hajde da izađemo napred i stanemo pored njene glave.' U međuvremenu, brat Vajt je klekao i podigao glavu i ramena sestre Vajt na svoja kolena. Prišli su i drugi, a među njima su se nalazila dva izvanredno velika čoveka. Oni su stali sa strane njenih ramena. 'Sada', rekao je brat Vajt, 'svi smo videli kako sestra Vajt pada; videli smo da je izgubila svoju prirodnu snagu. Sada ćemo videti da li ima natprirodnu snagu.' Ona je ležala a ruke su joj nežno bile sklopljene preko grudi. Ležala je tiho i gledala u jedan ugao zgrade. Oči su joj bile otvorene, a na licu joj se nalazio prijatan izraz. Ništa neprirodno ili neobično. Brat Vajt je rekao tim velikim ljudima: 'Razdvojite joj ruke. Imate dve ruke na njenu jednu. Jednostavno joj razdvojite ruke.' Oni su to i pokušali. Vukli su i vukli sve dok se neki među nama nisu zabrinuli da će je povrediti. Brat Vajt je rekao: 'Ne brinite se; ona je bezbedna u Božjim rukama, a vi možete da vučete sve dok ne budete potpuno zadovoljni.' Odgovorili su: 'Sada smo zadovoljni. Ne treba više da vučemo.' Rekao je: 'Podignite joj jedan po jedan prst.' To je bilo nemoguće. Nisu mogli čak ni da joj pomere prst. Delovao je kao komad granita. Nije bilo nikakve promene u izgledu, ali jednostavno nije mogao da se pomeri. Pogledali smo da vidimo da li su joj oči zatvorene i da li diše. Onda je sama razdvojila ruke i mahnula njima. Rekli smo: 'Videćemo kada će izaći iz vizije u kojoj je bila.' Brat Vajt je rekao tim ljudima: 'Sada je držite.' Mislim da su oni mislili da mogu. Zgrabili su je za zglobove na rukama, ali nisu mogli da spreče pokretanje. Izgledalo je kao da bilo koje dete može da je zadrži, ali ona je nastavila na isti način. Brat Vajt je rekao, 'Sada smo zadovoljni sa tim. Sada moramo da vidimo da li su joj oči zatvorene. U blizini na postolju*

nalazila se jedna velika Ročester (kerozinska) lampa. On je uklonio štitnik i stavio ovu svetlost ispred njenih očiju. Mislili smo da će zakloniti oči da se zaštiti. Ali ona to nije učinila. Bila je potpuno nesvesna. Izraz njene pojave ponekada se menjao. Nekada je izgledala zadovoljna. A ponekada smo mogli da vidimo da je nešto uznemirava, ali oči joj se nisu zatvarale. 'Sada', rekao je brat Vajt, 'moramo da vidimo da li diše.' Izgledalo je da ne diše. Svi su tražili, ali disanja nije bilo. Brat Vajt je rekao: 'Donećemo ogledalo i ispitati je.' Neko je otišao kroz susedna vrata i doneo ogledalo, stavili smo ga blizu njenog lica, ali para se nije skupila. Disanja nije bilo.«[50]

Treba da zapazimo da je redosled događaja ponovo u skladu sa Pismom.

Elen Vajt je često morala da se bori sa agresivnom opozicijom. Jednom takvom prilikom, uzeta je u viziju za vreme okupljanja ljudi, koji su se protivili njenim vizijama. Protivnici su vikali, dobacivali, glasno čitali iz Pisma i pokušavali sve što su znali da bi je prekinuli, ali ona je nastavila da govori otprilike od podneva pa do zalaska Sunca glasom koji je sekao buku protivnika, sve dok se nisu umorili. U jednom trenutku, u njenu ruku stavili su jednu tešku Bibliju iz koje je počela da citira, dok je držala Bibliju visoko iznad svoje glave u jednoj ruci, a drugom je listala odlomke bez gledanja koja mesta otvara. Otis Nikols, svedok tog sastanka ovako opisuje taj događaj:

»Onda je Tajer uzeo tešku, veliku porodičnu Bibliju koja je ležala na stolu i bila retko korišćena, otvorio je, i stavio na grudi Elen dok je ona bila u viziji, jer se ona tada naslanjala na zid u jednom uglu prostorije. Kada je Biblija stavljena u njene ruke, ona je odmah ustala na noge i došla u sredinu sobe sa otvorenom Biblijom u jednoj ruci podignutom što je više mogla, njene oči su stalno gledale prema gore, objavljujući ozbiljnim glasom: 'Nadahnuto svedočanstvo Božje', ili reči istog značaja, a zatim je dugo nastavila, dok je Biblija bila pružena u jednoj ruci, njene oči gledale su prema gore a ne u Bibliju, da okreće strane drugom rukom i postavlja prst na određene odlomke i tačno izgovara reči ozbiljnim glasom. Mnogi prisutni tražili su odlomke koje je njen prst pokazivao da vide da li ih tačno izgovara, jer su joj oči sve vreme gledale gore. Neki odlomci odnosili su se na sud protiv zlih i onih koji hule; a drugi su bili saveti i uputstva vezana za naše sadašnje stanje. U ovom stanju ona je ostala celo posle podne, skoro sve do zalaska Sunca kada je izašla iz vizije.«[51]

Konačno, neophodno je da zapazimo svedočanstvo lekara koji su ispitivali Elen Vajt, dok je bila u viziji. Ovde ćemo govoriti o dva veoma dobro dokumentovana slučaja. Prvi se dogodio na konferenciji u junu 1854. godine na kojoj su bili prisutni predstavnici iz brojnih crkava, a drugi je bio na konferenciji u Hilsdejlu, u državi Mičigen, na kojoj je, takođe, bilo prisutno mnogo ljudi. Na prvom sastanku Elen Vajt je otišla u viziju 26. juna 1854. godine i Dejvid Sili, potvrđujući svedočanstvo drugih svedoka piše sledeće:

»Bio sam prisutan na tom sastanku i svedočio sam ispitivanju. Slažem se sa onim što kažu brat i sestra Lamson, i još bih dodao da su doktor Fleming i još jedan mladi iekar obavili ispitivanje. Kada je gospoda Vajt ustala na noge, kao što su oni naveli, citirajući tekstove iz Pisma, doktor Fleming je zatražio upaljenu sveću... On je ovu sveću držao veoma blizu njenim usnama, trudeći se da je ne opeče, i u direktnoj liniji sa njenim dahom u slučaju da diše. Nije bilo ni najmanjeg pomeranja plamena. Doktor je tada sa ubeđenjem rekao, 'Ovo sve rešava zauvek, u njenom telu nema disanja.«[52]

Na drugom sastanku Džems Vajt je pozvao lekara da ispita njegovu suprugu dok je bila u viziji. Ovom prilikom doktor Lord bio je u publici i takođe nije otkrio da diše, dok se nalazila u takvom stanju. Dva izveštaja svedoče o ovom događaju. Prvi potiče od bračnog para Fauler, koji svedoče na sledeći način:

»Mi smo bili prisutni kada je sestra E. G. Vajt imala viziju u Voldrons Holu, Hilsdejl. Doktor Lord je obavio ispitivanje i rekao: 'Njeno srce kuca, ali nema daha. Postoji život, ali nema akcije pluća. Ne znam da objasnim ovo stanje'.«[53]

Drugo svedočanstvo C. S. Kovera glasi:

»Bio sam prisutan kada je sestra Vajt imala gore *pomenutu viziju u Valdrons Holu, u Hilsdejlu. Kao dodatak gonjoj izjavi, čuo sam kako doktor kaže da je stanje sestre Vajt u viziji izvan njegovog znanja'. On je takođe rekao: 'Tu postoji nešto natprirodno'.«*[54]

Elen Vajt je jedini prorok u savremenoj istoriji koji ispunjava sve biblijske kriterijume za Božjeg proroka. Ona je napisala usmerena svedočanstva i primila uputstva od Boga, koja su dala neophodno vođstvo Božjem ostatku na kraju vremena. Oni koji ova uputstva primaju u svoje srce, razviće veće razumevanje Božje volje i biće dovedeni u bližu zajednicu sa Bogom. Ona je pisala:

»Obilna svetlost data je našem narodu u poslednje vreme. Bilo da moj život bude pošteden ili ne, moji spisi stalno će govoriti, i njihovo delo ići će napred sve dok vreme traje. Moji spisi čuvaju se u fasciklama u kancelariji, i čak i ako ja ne živim, te reči koje mi je Gospod dao i dalje će živeti i govoriti ljudima. Ali moja snaga je još pošteđena, i nadam se da ću moći da obavim još korisnog posla. Mogu da živim do Gospodnjeg povratka, ali ako se to ne dogodi, verujem da će se za mene reći: 'Blago mrtvima koji umiru u Gospodu otsad. Da, govori Duh, da počinu od trudova svojih; jer dela njihova idu za njima'.«[55]

Literatura

1 Gerhard Friedrich, *Prophets and Prophecies in the New Testament,* vol. 6, p. 859.
2 Arthur L. White, »Prophetic Guidance in Early Days«, *Ministry 1946*
3 Elien G. White, letter 3, 1847.
4 MS 88a, 1900
5 Arthur White, *Bio 1*
6 *The Faith I Live By,* p. 13
7 *Colporteur Ministry,* p. 125
8 *Testimonies, Vol. 2,* pp. 605,606
9 *Selected Messages, Vol. 1,* p. 18.
10 *Selected Messages, Vol. 1,* p. 416, *1885; Early Writings,* p. 78
11 *Review and Herald, August 11, 1853.* p. 53
12 MM 88, 7904.
13 *Westminister Confession, chapter 1, art 10,5*
14 *5 Testimonies,* p. 703
15 *Velika borba,* str. 8,9.
16 *Selected Messages, Vol. 2,* p. 48
17 *The Faith I Live By,* p. 119.
18 *15 MR,* p. 351
19 *ST 01-25-05*
20 *Selected Messages Vol* 7, p. 371
21 *ST 04-04-95*
22 *EE, pp.* 287, 288
23 *Evangelizam,* str. 300

[24] *Signs of the Times, April 21, 1890*
[25] *Review & Herald, February 11*, *1906*
[26] CH, p. 84
[27] CH, pp. 321, 322
[28] *MR,* p. 115
[29] *HR*
[30] *Saveti o životu i ishrani,* str. 264
[31] W.J. Veith. 1993. *Diet and Health, New Scientific Perspectives.* Southern Publishing Association, Cape Town
[32] *Saveti o životu i ishrani,* str. 246
[33] *Saveti o životu i ishrani,* str. 239
[34] *Saveti o životu i ishrani,* str. 246
[35] *8 MR, Letter 14, 1901,* p. 3
[36] *Testimonies to Ministers,* p. 42,43
[37] *LD 15,* 187
[38] 1888, p. 808
[39] *Review & Herald, Jan. 26, 1905*
[40] *1 Selected Messages,* p. 137
[41] *Review & Herald,* 05.12.96
[42] *Review & Herald,* 03.21.93
[43] 4MR, p. 246
[44] *Vaspitanje,* str 13
[45] *1 LHU* 126
[46] *The New* York *Independent,* August 23, 1915
[47] *Star*, St. Helena, CA July 23, 1915
[48] Clive M. McCay, »A Nutrition Authority Discusses Mrs. E.G. White. *Review & Herald,* Feb. 26, 1959, page 10
[49] *1PLO* p. 122 2
[50] *2 Bio*, pp. 232,233
[51] *1 Bio*, p. 104
[52] *1 Bio* p. 303
[53] *1 Bio,* p. 351
[54] *1 Bio*, p.351,352
[55] *SM* 55,56

Poglavlje 16

Proslavljanje Hristovog vaskrsenja

Šta moram da učinim ako sam otkrio istinu i želim da način svoga života uskladim sa Božjom voljom? Pošto je Isus Put, Istina i Život, očigledno je da mojim delima mora da upravlja Njegova otkrivena volja. Pismo je naš vodič, i njegovom pomoći možemo da naučimo da sledimo Isusove korake. Najveći nalog koji je ikada dat čoveku je da propoveda Jevanđelje svetu.

»Idite po svemu svetu i propovedite jevanđelje svakom stvorenju. Koji uzveruje i pokrsti se, spašće se; a ko ne veruje *osudiće se.« (Marko 16,15.16)*

Reči koje su izgovorene u 16. stihu imaju životni značaj za izgubljeni svet.

»Koji uzveruje i pokrsti se, spašće se.«

Nije dovoljno da samo verujemo u Jevanđelje. Moramo i da živimo po njemu.

»Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca moga koji je na nebesima. Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode! Gospode! Nismo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojim imenom đavole izgonili, i Tvojim imenom čudesa mnoga tvoriii? I tada ću im ja kazati: Nikad vas nisam znao; idite od mene koji činite bezakonje.« (Matej 7,21-23)

Klasa koja je spomenuta u gornjem stihu predstavlja ljude koji tvrde da imaju veru u Isusa, oni propovedaju u Njegovo ime, oni čak tvrde da su učinili velika dela u Isusovo ime, ali oni čine greh. Reč greh koja je ovde upotrebljena potiče od grčke reči »anomia«, što znači bezakonje ili prestupanje zakona, a prestupanje zakona je jedina definicija greha u Svetom pismu:

»Svaki koji čini greh i bezakonje čini: i greh je bezakonje.« (1. Jovanova 3,4)

Poslušnost je rod zajednice sa Bogom. Razumevanje Božjeg karaktera, Njegove ljubavi i staranja prema svim Njegovim stvorenjima od životne je važnosti, ako želimo da shvatimo zahteve Zakona. Oni koji ulaze u novu zavetnu zajednicu sa Bogom želeće da drže Zakon, jer razumeju i znaju da je načelo ljubavi utelovljeno u Zakonu. Poslušnost je bolja od žrtve, a velika nagrada nalazi se u držaniu Zakona:

»Zakon je Gospodnji savršen, krepi dušu; svedočanstvo je Gospodnje verno, daje mudrost neveštome. Naredbe su Gospodnje pravedne, vesele srce. Zapovest je Gospodnja svetla, prosvetljuje oči. Strah je Gospodnji čist, ostaje doveka. Sudovi su Njegovi istiniti, pravedni svikoliki. Bolji su od zlata i dragog kamenja, sladi od meda koji teče iz saća. I slugu Tvoga oni su prosvetlili; ko ih drži ima veliku platu.« (Psalam 19,7-11.)

Nije dovoljno da imamo teoretsko poznavanje Božjeg zakona ili da držimo Njegove zapovesti zato što znamo da je to ispravno (to je legalizam). Zakon mora da se drži i poštuje iz srca, i mora da postane deo karaktera, jer samo tako možemo da otkrivamo Hristovu ljubav svetu kome je potrebna.

»Svaki dakle koji sluša ove moje reči i izvršuje ih, kazaću da je kao mudar čovek koji sazida kuću

svoju na kamenu.« (Matej 7,24)

Vernik svoj život mora da uskladi sa Božjim zakonom.

»Jer pred Bogom nisu pravedni oni koji slušaju zakon, nego će se oni opravdati koji ga tvore.« (Rimljanima 2,13)

Ako sada ponovo ispitamo reči zapisane u Jevanđelju po Marku 16,16. onda dobijamo puno značenje reči »krstiti se«. Krštenje je simbol promenjenog života. Ono je simbol novog rođenja, prikazivanje smrti starog čoveka koji živi u grehu i vaskrsavanje promenjenog čoveka - čoveka koji živi u skladu sa Božjim zakonom. Krštenje je simbol obnavljanja - promena čoveka od onoga koji je živeo u neprijateljstvu sa Bogom u onoga koji živi u skladu sa Božjom voljom.

»I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svoga, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.« (Rimljanima 12,2)

Pre nego što nas dodirne Božja milost i delovanje Njegovog Svetog Duha, nećemo moći da slušamo Boga i poštujemo Njegove zahteve. Teoretsko držanje Zakona može da postoji, ali bez Hrista to prelazi u oblik nestvarne pobožnosti.

»Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne *pokorava zakonu Božijem niti može. A koji su u telu ne mogu Bogu ugoditi.« (Rimljanima 8,7.8)*

Bog nas osposobljava da živimo u skladu sa Njegovom voljom.

U Jevanđelju po Jovanu, u trećem poglavlju, Isus sa Nikodimom priča o prirodi duhovnog novorođenja, i u petom stihu ovako kaže:

»Zaista, zaista ti kažem: ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božije.« (Jovan 3,5)

Duh radi u nama i menja naš grešni karakter u karakter koji će odražavati Isusov karakter. Voda je spoljašnji simbol nečije spremnosti da prihvati proces promene, a ta spremnost potvrđuje se krštenjem. Poslušnost Bogu dolazi kao dar od Boga, a opravdanje i posvećenje su darovi koje primamo verom u Božjeg Sina.

»Ne za dela pravedna koja mi učinismo, nego po svojoi milosti spase nas banjom prerođenja i obnovljenjem Duha Svetog.« (Titu 3,5)

Banja preporođenja, ili pranje, znači opravdanje pred Bogom koje dobijamo zaslugom Isusa Hrista. Tekst dalje dodaje:

»... i obnovljenjem Duha Svetog.«

To je posvećenje. Prihvatanje opravdanja i posvećenja nalazi se u nedeljivoj zajednici. Niko ne može da dobije i prihvati jedno bez drugoga. Odbijanje posvećenja je dokaz o lažnom opravdanju.

»I tako dakle po rodovima njihovim poznaćete ih.« (Matej 7,20)

Krštenje je spoljašnji znak prihvatanja zavetne zajednice sa Bogom, odnosno novi zavet koji je Bog obećao duhovnom Izrailju.

»Evo, idu dani, govori Gospod, kad ću učiniti s domom Izrailjevim i s domom Judinim nov zavet, ne kao onaj zavet, koji učinih s ocima njihovim, kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje misirske, jer onaj zavet moj oni pokvariše, a ja im bejah muz, govori Gospod. Nego ovo je zavet što ću učiniti s domom Izrailjevim posle ovih dana, govori Gospod: metnuću zavet svoj u njih, i na srcu njihovom napisaću ga, i biću im Bog i oni će mi biti narod.« (Jeremija 31,31-33)

Duhovni Izrailj držaće Zakon, ali držaće ga iz srca. Strah Gospodnji je to strahopoštovanje koje nastaje doživljavanjem Njegove slave i iskazivanjem Njegovog karaktera. Pavle u Jevrejima 8,8-10. primenjuje ove tekstove na novi zavet:

»Jer kudeći ih govori: Evo dani idu, govori Gospod, i načiniću s domom Izrailjevim i s domom Judinim nov zavet; ne po zavetu koji načinih s očevima njihovim u onaj dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje misirske; jer oni ne ostaše u zavetu mom, i ja ne marih za njih, govori Gospod. Jer je ovo zavet koji ću načiniti s domom Izrailjevim posle onih dana, govori Gospod: daću zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovim napisaću ih, i biću im Bog, i oni će biti meni narod.«

Pridruživanje Hristovom telu

Krštenje je veoma ozbiljan korak i zahteva razumevanje svih tema o kojima se ovde radi. Krštenje je više od spoljašnjeg simbola novorođenja. Ono je spoljašnji znak ulaska u Hristovo telo Njegovu crkvu.

»Jer jednim duhom mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo.« (1. Korinćanima 12,13)

»A vi ste telo Hristovo, i udi među sobom.« (1. Korinćanima 12,27)

Oni koji prihvate Hrista postaju deo Crkve.

»Hvaleći Boga, i imajući milost u sviju ljudi. A Gospod svaki dan umnožavaše društvo onih koji se spasavahu.« (Dela 2,47)

Ako krštenjem pokazujemo svoje prihvatanje zavetne zajednice sa Bogom, onda postajemo deo Božjeg zavetnog naroda. Pošto postoji samo jedno telo, od suštinske je važnosti da pažljivo razmislimo o ovom izboru.

»Tako smo mnogi jedno telo u Hristu, a po sebi smo udi jedan drugom.« (Rimljanima 12,5; vidi 1. Korinćanima 10,17; Kološanima 3,15)

»Jer kao što je telo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednog tela, premda su mnogi, jedno su telo: tako i Hristos. Jer jednim duhom mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo. Jer telo nije jedan ud, nego mnogi... Sad su pak mnogi udi, a jedno telo.« (1. Korinćanima 12,12-14.20)

»Jedno telo, jedan duh, kao što ste i pozvani u jednoj nadi zvanja svog.« (Efescima 4,4)

Pravo Hristovo telo mora da poznaje poslušnost Božjem zakonu i mora da ima veru u silu Božjeg Duha koja menja. (Vidi poglavlje *Kamen umesto jastuka)* Niko ne može da se krsti, a da živi odvojeno od Crkve. To bi bilo kao da neki organ pokušava da postoji izvan tela. Krštenje je tako simbol sledećeg:

1. To je simbol čovekove spremnosti da prihvati Jevanđelje Isusa Hrista.
2. Krštenje podseća na Hristovu smrt, ukop i vaskrsenje.
3. Ono predstavlja smrt i ukop starog čoveka koji je živeo u grehu.
4. Ono je upečatljiva slika vaskrsenja u »novinu života« u Isusu Hristu i novorođenje ostvareno opravdanjem i posvećenjem.
5. To je simbol ulaska u Hristovo telo, Njegovu crkvu, Božji Izrailj.

Ponovno krštenje posle primanja nove svetlosti?

Postoje okolnosti u kojima se čini da je prikladno ponovno krštenje. Pismo navodi primer vernika koje je Jovan Krstitelj krstio i koji su se ponovo krstili kada su primili veću svetlost povodom spasenja u Hristu:

> *»Dogodi se pak, kad beše Apolos u Korintu, da Pavle prolažaše gornje zemlje, i dođe u Efes, i našavši neke učenike, reče im: Jeste li primili Duha Svetog kad ste verovali? A oni mu rekoše: Nismo ni čuli da ima Duh Sveti. A on im reče: Na šta se dakle krstiste? A oni rekoše: Na krštenje Jovanovo. A Pavle reče: Jovan krsti krštenjem pokajanja, govoreći narodu da veruju Onog koji će za njim doći, to jest, Hrista Isusa. A kad to čuše, krstiše se u ime Gospoda Isusa.« (Dela 19,1-5)*

Mogu li da radim izvan organizovanog tela?

Bog je uvek radio kroz svoje organizovano telo, kroz svoju Crkvu. Čak je i Hristos, bez obzira na poruge koje su Mu upućivane, radio u organizovanom telu koje je tada bilo Izrailj. Kada je pozvao Ostatak iz Izrailja i organizovao Hrišćansku crkvu Gospod nije zaobišao svoje sredstvo za otkrivanje znanja Jevanđelja. Čak je i Pavle, posle poziva koji mu je uputio Gospod da bude apostol neznabošcima, bio poslan u Gospodnju crkvu da primi uputstvo:

> *»A on drhćući od straha* reče: *Gospode! Šta hoćeš da činim? I Gospod mu reče: Ustani i uđi u grad, pa će ti se kazati šta ti treba činiti.« (Dela 9,6)*

> *»I pođe Ananija, i uđe u kuću, i metnuvši ruke na nj reče: Savle, brate! Gospod Isus, koji ti se javi na putu kojim si išao, posla me da progledaš i da se napuniš Duha Svetog.« (Dela 9,17)*

Način krštenja

Grčka reč »baptizo« znači »ja uronjavam«, a »baptizma« znači »uronjavanje«. Kao i u svemu drugome, Hristos i u ovome treba da bude naš primer.

> *»Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba tako da hodi kao što je On hodio.« (1. Jovanova 2,6)*

Isus je bio kršten uronjavanjem.

> *»I krstivši se Isus iziđe odmah iz vode; i gle, otvoriše Mu se nebesa, i vide Duha Božjeg gde silazi kao golub i dođe na Njega. I gle, glas s neba koji govori: Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji.« (Matej 3,16.17)*

Isus je bio kršten u reci. Jovan je krštavao u reci, jer mu je bila potrebna dovoljno duboka voda.

»A Jovan krštavaše u Enonu blizu Salima, jer onde beše mnogo vode; i dolažahu te ih krštavaše.« (Jovan 3,23)

Još jedan primer o načinu krštenja dat je u Svetom pismu. To je Filipovo krštenje evnuha.

»I zapovedi da stanu kola, i siđoše oba na vodu, i Filip i uškopljenik, i krsti ga. A kad iziđoše iz vode, Duh Sveti pade na uškopljenika, a anđeo Gospodnji uze Filipa, i više ga ne vide uškopljenik; nego otide putem svojim radujući se.« (Dela 8,38.39)

Oni su najpre ušli u vodu, a zatim »iziđoše iz vode«. Krštenje je bilo izvršeno potpunim uronjavanjem. Reformatori su takođe razumeli da krštenje treba vršiti uronjavanjem. Martin Luter je na sledeći način definisao krštenje:

»Grčka reči baptizo znači 'Ja uronjavam', a baptizma znači 'uronjavanje'. Iz tog razloga ja bih kandidata za krštenje potpuno uronio u vodu, kao što reč 'baptizma' označava. Nema sumnje da je i ovo uspostavio Hristos.«[1]

Žan Kalvin je pisao:

»Sama reči 'baptize' znači 'uroniti', i sigurno je da je uronjavanje bilo običaj u drevnoj Crkvi.«[2]

Kada je Vesli, osnivač Metodističke crkve, imao četrdeset godina, on je pripremio sledeću izjavu:

»Verujem da je dužnost da poštujem, onoliko koliko to mogu, krštavanje uronjavanjem.«[3]

Krštavanje beba

Pošto krštenje predstavlja nečiju spremnost da prihvati Jevanđelje Isusa Hrista, taj korak rtiora da bude podržan svesnom odlukom.

»Koji uzveruje i pokrsti se, spašće se; a ko ne veruje osudiće se.« (Marko 16,16)

Bebe ne mogu da donose svesne odluke, i krštenje beba nije spomenuto u Svetom pismu. Doktrina krštenja beba ima pagansko poreklo i papstvo ju je uvelo u Crkvu. Kao i većina katoličkih doktrina, krštenje beba potiče iz vavilonskih tajni.

U Vavilonu je novorođenje ostvarivano krštenjem beba. Evropski pagani prskali su svoju novorođenčad ili su ih uronjavali, i do današnjeg dana »sveta voda« koja je potrebna za krštenje u nekim zajednicama još uvek se priprema prema paganskom običaju - ubacivanjem baklje sa oltara u vodu. Pošto je uvela krštavanje beba, Katolička crkva vatreno se protivila krštenju odraslih, pa je čak izdala i sledeći dekret:

»Neka bude proklet onaj koji kaže da se odrasli moraju krštavati.«[4]

Neki savremeni biblijski prevodi takođe su podržali način koji ostavlja slobodu za stvaranje pogrešnih doktrina. Engleska verzija Biblije, King Džems, prevedena je sa grčke *Textus Receptus* 1611. godine, ali savremeni prevodi Biblije upotrebljavaju druge tekstove sumnjivog konteksta. Origen je bio jedan od prvih biblijskih naučnika (200. godine nove ere) koji je iskvario biblijske rukopise da bi ih prilagodio svojim humanističkim i alegorijskim idejama. Tokom vekova, mnogi manuskripti su menjani s

ciljem da se otvori put paganskoj filozofiji.

U Delima apostolskim, u 8, poglavlju verzija King Džems daje puni opis krštenja evnuha. Evnuh je bio visoki službenik iz Etiopije (Dela 8,27) i došao je na bogosluženje u Jerusalim. On je čitao Knjigu proroka Isaije, kada mu je poslan Filip da mu objasni tekstove koji su se odnosili na Mesiju. Kada je evnuh shvatio njihovo značenje i prepoznao Isusa Hrista u ovim stihovima, bio je spreman da se krsti (Dela 8,1 7-35).

> *»Kako iđahu putem dođoše na nekakvu vodu; i reče uškopljenik: Evo vode, šta brani meni da se krstim? A Filip mu* reče: *Ako veruješ od svega srca svog, možeš. A on odgovarajući reče: Verujem da je Isus Hristos Sin Božji. I zapovedi da stanu kola, i sidoše oba na vodu, i Filip i uškopljenik, i krsti ga.« (Dela 8,36-38)*

Na evnuhovo pitanje: *»Šta brani meni* da se *krstim«* (36. stih), Filip je odgovorio u 37. stihu:

> *»Ako veruješ od svega srca svog, možeš.«*

Savremeni prevodi izostavljaju 37. stih i tako evnuh ostaje bez odgovora na svoje pitanje. U tim prevodima je naglašeno da neki manuskripti ne sadrže ovaj stih, ali da je to tako, onda ne bi morali da opravdaju kajastičku strukturu stiha o kome se radi. Stih je napisan po kajastičkoj metodi pitanje-odgovor, tako da bi izostavljanje 37. stiha uništilo ovu literarnu strukturu. Izbacivanje stiha je veoma pogodno za one koji podržavaju krštavanje beba, pošto bebe ne mogu da ispune uslov za krštenje - verovanje iz svega srca. Krštenje beba i krštenje škropljenjem uvela je Katolička crkva, ali Sveto pismo to ne podržava.

Krštavanje tokom vekova

Brojne ruševine ranih hrišćanskih crkava tiho svedoče o obredu krštenja u ranoj Crkvi. Ranevizantijske crkve bile su opremljene krstionicama, koje su osmišljene za krštavanje uronjavanjem i za odrasle, muškarce i žene.

> *»Kad pak verovaše Filipu koji propovedaše jevanđelje o carstvu Božjem, i o imenu Isusa Hrista, krštavahu se i ljudi i* žene.« *(Dela 8,12)*

Isus je kršten kada je imao 30 godina, u vreme kada je započeo svoju službu (Luka 3,23). Običaj krštavanja odraslih uronjavanjem još uvek je postojao u ranoj Crkvi. Čak i katolički izvori priznaju ovu činjenicu, kao što može da se vidi u spisima Kardinala Gibonsa. On u svojoj knjizi Vera *naših otaca* piše:

> *»Nekoliko vekova nakon uspostavljanja hrišćanstva, krštenje je obično obavljano uronjavanjem; ali od dvanaestog veka, običaj krštavanja prskanjem preovladao je u Katoličkoj crkvi, jer je ovaj način bio manje neugodan od krštenja uronjavanjem.«*[5]

Tek je na zasedanju u Raveni, 1311. godine, Katolička crkva objavila škropljenje kao službeni vid krštenja. Tada se Grčka pravoslavna crkva rastala sa Katoličkom, pa su mogli da nastave da uronjavanjem krštavaju bebe, što je ostalo kao običaj do današnjeg dana. Johan Vorns u svojoj knjizi o krštenju ovako piše:

> *»Takozvane krstionice ili krsteničke kapele u najstarijim katoličkim crkvama dalji su dokaz da je cela crkva vekovima obavljala krštenje uronjavanjem. One imaju velike bazene za krštenje (sa stepenicama za silazak), i često kao dodatak i prostorije za upućivanje krštenika... U italijanskom*

delu Il Battistero di Parma, koje je napisao Mihael Lopez, nije imenovano ništa manje nego šezdeset i šest takvih krstionica u Italiji, a njihova izgradnja izvršena je izmedu četvrtog i četrnaestog veka.«[6]

Krštenje je tokom svih vekova bilo prikazivano u umetnosti.

»Najstarije slike krštenja potiču možda iz drugog veka, a dolaze iz najstarijeg dela katakombi Svetog Kaliksta.«[7]

Na krstionici u Veroni nalazi se slika Hristovog krštenja.

»Voda Jordana podigla se u brdašce, a naš Spasitelj uronjen je u nju.«[8]

Krstionica u Pizi ima sliku Isusa u Jordanu, a voda mu dopire do vrata.[9]

Tokom vekova, mnoge verske grupe praktikovale su krštenje uronjavanjem. Anabaptisti, menoniti, i konačno veliki Baptistički pokret koji je širio doktrinu o biblijskom krštenju.

Džon Smit, pastor u Engleskoj crkvi, 1806. godine, napustio je Crkvu i pridružio se separatistima koji su emigrirali u Holandiju, da bi izbegli progonstvo koje je pokrenuo Džems Prvi.

»On je osnovao prvu Crkvu sastavljenu od Engleza koja je poznata po tome što se zalagala samo za krštavanje vernika.«[10]

Iz ovog skromnog početka, Baptistički pokret raširio se po svetu i postao jedna od najjačih snaga u protestantizmu.

Značenje krštavanja uronjavanjem

Pored toga što je simbol čovekove spremnosti da prihvati Jevanđelje opravdanja i posvećenja i stupi u Hristovo telo, krštenje uronjavanjem otkriva duboke duhovne istine. Te istine objašnjene su u Pavlovim spisima.

»Zakopavši se s Njim krštenjem, u kome s Njim i ustaste verom sile Boga koji Ga vaskrsnu iz mrtvih.« (Kološanima 2,12)

»Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se? *Tako se s Njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo. Jer kad smo jednaki s Njim jednakom smrću, bićemo i vaskrsenjem; znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu.« (Rimljanima 6,3-6)*

Ovi stihovi ističu da je stari život u grehu zakopan krštenjem. Kandidat za krštenje treba da bude uronjen ispod površine vode da u vodenom grobu sahrani stari život.

»Jer koji se god u Hrista krstiste, u Hrista se obukoste.« (Galatima 3,27)

Drugi načini krštenja, kao što je škropljenje ili samo izlivanje vode, uskraćuju obredu ovo značenje. Samo krštenje uronjavanjem može ispravno da predstavi smrt, ukop i vaskrsenje Isusa Hrista. Apostol Petar sledećim rečima povezuje krštenje sa spasenjem:

»Za spomen toga i nas sad spasava krštenje, ali ne pranje telesne nečistote, nego obećanje dobre savesti Bogu vaskrsenjem Isusa Hrista.« (1. Petrova 3,21)

Pošto je u Svetom pismu opisan samo jedan oblik krštenja, bilo kakvo krštenje osim uronjavanjem je pogrešno. Postoji samo:

»Jedan Gospod, jedna vera, jedno krštenje.« (Efescima 4,5)

Krštenje i dar Svetog Duha

Pošto krštenje dovodi čoveka u zavetnu zajednicu sa Bogom, Božja obećanja primenjuju se na vernika.

»Tvrdo dakle neka zna sav dom Izrailjev da je i Gospodom i Hristom Bog učinio ovog Isusa koga vi raspeste. A kad čuše, ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalim apostolima: Šta ćemo činiti, ljudi braćo? A Petar im reče: Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha; i primićete dar Svetog Duha; jer je za vas obećanje i za decu vašu, i za sve daleke koje će god dozvati Gospod Bog naš.« (Dela 2,36-39)

Obećanje Svetoga Duha onima koji veruju i koji se krste ovde je dato čitavom duhovnom Izrailju. Pošto je krštenje prihvatanje uslova spasenja - poslušnost Bogu - tako je obećanje o Svetom Duhu zavisno od pokajanja i poslušnosti.

»Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha; i primićete dar Svetoga Duha; jer je za vas obećanje i za decu vašu, i za sve daleke koje će god dozvati Gospod Bog naš.« (Dela 2,38-39)

»I mi smo Njegovi svedoci ovih reči i Duh Sveti koga Bog dade onima koji se Njemu pokoravaju.« (Dela 5,32)

»Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite. I ja ću umoiiti Oca, i daće vam drugog utešitelja da bude s vama vavek: Duha istine, koga svet ne može primiti, jer Ga ne vidi niti Ga poznaje; a vi Ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama će biti.« (Jovan 14,15-17)

»Poslušnost je bolja od žrtve.« (1. Samuilova 15,22)

»Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se? Tako se s Njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo.« (Rimljanima 6,3.4)

Krštenje tako nije samo prihvatanje Isusovog oproštenja, ono je prihvatanje Isusove sile koja potpuno menja način života i razmišljanja.

»Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu.« (Rimljanima 6,6)

»A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjeg, kome omileh, i predade sebe za mene.« (Galatima 2,20)

Sveti Duh ima dve funkcije u životu vernika:

1. Oblikovanje karaktera i usklađivanje života sa Bogom.
2. Pripremanje vernika za službu.

Stara priroda mora da umre, a novu prirodu, koja donosi rodove pravednosti, moramo obući. Apostol Pavle u Galatima u petom poglavlju, upoređuje rodove tela sa rodovima Duha. Novi čovek je potpuno promenjen delovanjem Svetog Duha.

> *»Jer telo želi protiv duha, a duh protiv tela; a ovo se protivi jedno drugom, da ne činite ono šta hoćete.« (Galatima 5,17)*

Dela grešne prirode su:

> *»A poznata su dela telesna, koja su preljubočinstvo, kurvarstvo, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, čaranja, neprijateljstva, svade, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi, zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja, i ostala ovakva za koja vam napred kazujem kao što i kazah napred, da oni koji tako čine neće naslediti carstvo Božije.« (Galatima 5,19-21)*

> *»A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdržanje; na to nema zakona.« (Galatima 5,22.23)*

Krštenje je znak raspeća starog, grešnog čoveka sa kojim se u vodi krštenja ukopava grešna priroda.

> *»A koji su Hristovi, raspeše telo sa slastima i željama. Ako u duhu živimo po duhu i da hodimo, Da ne tražimo lažne slave razdražujući jedan drugog, i zavideći jedan drugom.« (Galatima 5,24-26)*

> *»Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvariio, da više ne bismo služili grehu. Jer koji umre oprosti se od greha.« (Rimljanima 6,6.7)*

> *»Ne za dela pravedna koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas banjom preroñenja i obnovljenjem Duha Svetog.« (Titu 3,5)*

Pripremanje za službu pokreće prvenstveno Duh istine (Jovan 14,1 7), koji će nas podsetiti na ono što smo naučili iz Božje reči (Jovan 14,26). On će nam zatim dati i darove za službu da bi Delo napredovalo, a Jevanđelje se širilo. Ovi darovi prikazani su u Rimljanima 12,6-8; 1. Korinćanima 1 2,8-1 1.28.31; Efescima 4,11.12.

Obećanje o duhovnoj obnovi tako nas u potpunosti menja čineći nas ponovo Božjom decom i Njegovim saradnicima.

> *»Vidite kakvu nam je Ljubav dao Otac, da se deca Božja nazovemo i budemo; zato svet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna. Ljubazni! sad smo deca Božja, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo Ga videti kao što jeste. I svaki koji ovu nadu ima na Njega, čisti se, kao i On što je čist.« (1. Jovanova 3, 1-3)*

Bog u ove poslednje dane poziva svoj narod iz Vavilona da stane u razvalinu i pomogne u izgradnji zida. Obnavljanje Istine koja je u Isusu traži saradnike sa Bogom koji će zauzeti svoje mesto u Njegovom vinogradu i pomoći u poslu žetve.

> *»Tada reče učenicima svojim: Žetve je mnogo, a poslenika malo. Molite se, dakle, Gospodaru od*

žetve da izvede poslenike na žetvu svoju.« (Matej 9,37.38)

Prihvatanje Istine nije pasivan akt. Ono zahteva ustajanje za načelo, a sadrži i krst. Istinsko hodanje za Isusom nikada nije bilo popularno i uvek je zahtevalo uzimanje krsta. Štaviše, istina izaziva podelu, ali to ne treba da omete čoveka u želji da je sledi.

»I koji ne uzme krst svoj i ne pode za mnom, nije mene dostojan.« (Matej 10,38)

»Ne *mislite da sam ja došao da donesem mir na zemlju; nisam došao da donesem mir nego mač. Jer sam došao da rastavim čoveka od oca njegovog i kćer od matere njene i snahu od svekrve njene: I neprijatelji čoveku postaće domašnji njegovi. Koji ljubi oca ili mater većma nego mene, nije mene dostojan; i koji ljubi sina ili kćer većma nego mene, nije mene dostojan.« (Matej 10,34-37)*

»I sad šta oklevaš? Ustani i krsti se, i operi se od greha svojih, prizvavši ime Gospoda Isusa.« (Dela 22,16)

Literatura:

[1] *Works of Martin Luther,* Vol. 2, p.226.
[2] John Kalvin, *Insitutes of the Christian Religion*, Book 4, Chapter 15, section 9, Vol. 2, p. 434
[3] J.H. Blunt, *Dictionary of Sects, Heresis, Ecclesiastical Parties and Schools of Religious Thought*, p. 320
[4] *History of Romanizam,* p. 510
[5] Cardinal James Gibbons, *Faith of our Fathers,* 76th edition, p. 266
[6] Johannes Warns, *Baptism,* p. 327. 328
[7] Philip Schaff, *Teaching the Twelve Apostles,* p. 36
[8] Wolfred N. Cote, *The Archeology of Baptism,* p. 195
[9] Martiru, *Theatrum Basilicae Pisanae,* Appendix, cited in Cote, p. 203
[10] Henry C. Vedder, *Short History of the Baptists*

Opravdana istina

Poglavlje 17

Nastupa vrhunac istorije

Poslednji sukob

Pozornica je postavljena; poslednji događaji koji treba da se ostvare na Zemlji uskoro će protutnjati planetom. Dok se ljudi povezuju u konfederacije, na Zemlji se propoveda poslednja upozoravajuća poruka. Uskoro će »Trostruka anđeoska vest« obaviti svoj zadatak, a u naporu da osigura odanost celog sveta, sotona će pokrenuti zemaljske sile da prihvate znak odanosti papstvu, a pitanje Subote i nedelje biće objavljeno svim narodima na Zemlji. Svaki čovek moraće da odluči - obožavanje Boga onako kako On želi, ili obožavanje zveri onako kako ona kaže. Kompromis neće biti moguć. Lažni prorok podstiče sukob i objavljivanje nedeljnog zakona, ali zato poruka upozorenja dostiže glasnu viku koja je opisana u tekstu iz Otkrivenja 18. poglavlja u kome drugi moćni anđeo ponavlja poruku o padu Vavilona. Ova poslednja upozoravajuća poruka daje silu objavljivanju vesti trećeg anđela, koja takođe upozorava i protiv prihvatanja žiga zveri.

> *»I posle ovog videh drugog anđela gde silazi sa neba, kojj imaše oblast veliku; i zemlja se zasvetli od slave njegove i povika jakim glasom govoreći: Pade, pade Vavilon veliki i posta stan đavolima, i tamnica svakom duhu nečistom i tamnica svih ptica nečistih i mrskih; jer otrovnim vinom kurvarstva svoga napoji sve narode; i carevi zemaljski s njom se kurvaše, i trgovci zemaljski obogatiše se od bogatstva slasti njene. I čuh glas drugi s neba koji govori: Izidite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena.« (Otkrivenje 18,1-4)*

Ovo je poslednje upozorenje i zbog toga izbor koji donesemo odlučiće da li ćemo primiti žig zveri ili Božji pečat. Koji zakonodavac ima prednost u našem životu? Kada ljudski rod izvrši svoj izbor, proba će biti završena, a na Nebu će se začuti sledeće ozbiljno obaveštenje:

> *»Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet neka se još sveti. I evo ću doći skoro, i plata moja sa mnom, da dam svakome po delima njegovim.« (Otkrivenje 22,11.12)*

Vrata probe su zatvorena; nema vremena za povratak. Kao u Nojevo vreme, vrata kovčega bila su zatvorena i proba za pretpotopska bića bila je završena, ali oni to nisu znali. Čitavu jednu sedmicu kovčeg je stajao na suvom tlu, dok su se ljudi rugali ne znajući da im je suđeno i da su proglašeni krivim. Onda su se otvorile nebeske vodene ustave.

Bog dugo trpi ljudski greh, ali dolazi kraj vremenu Njegovog trpljenja. Mi i dalje živimo u antitipsko vreme Danu pomirenja, međutim, ovaj predadventni sud biće završen, a Isus više neće biti Posrednik. On će obući svoju carsku odeću i počeće izvršni sud.

Poslednjih sedam zala

Tipološki događaji prikazani u Starom zavetu mogu mnogo da nas pouče o budućnosti. Božji karakter nije promenjen i nema nikakvog znaka promene. Bog je uvek bio dosledan u svom postupanju prema grehu i otpadu. Iako dugo trpi i ne želi da bilo ko bude izgubljen, Njegovo trpljenje ima granicu i dolazi vreme u kome će delovati. Kada su sve Božje molbe pale na gluve uši i kada je otpad postao univerzalan, pretpotopni svet bio je uništen potopom, a Sodom i Gomor ognjem sa neba. Ovi događaji služe kao primer onima koji žive u poslednje vreme. Ovde nema mesta za doktrinu o drugoj prilici, i ako želimo da budemo dosledni, onda moramo da očekujemo da će se Bog obračunati sa univerzalnim otpadom na isti odlučni način na koji je to činio u prošlosti.

Događaji koji vode u konačni otpad u velikoj borbi između Hrista i sotone, predskazani su u događajima koji su zadesili Egipat za vreme izlaska. Egipat je tip sveta koji je u suprotnosti sa Bogom, a Izrailjci su tip Božjeg naroda koji će biti iskupljen iz sveta i uzet u nebeski Hanan.

U Drugoj knjizi Mojsijevoj, u petom poglavlju, živo su opisani poslednji događaji koji su prethodili Izlasku. Mojsije je sproveo subotnu reformu među izrailjcima, a faraon je odgovorio izdavanjem dekreta koji je činio da svetkovanje Subote prema zapovesti postane nemoguće.

> *»Još reče Faraon: Eto, naroda je mnogo u zemlji; a vi još hoćete da ostavlja svoje poslove.« (2. Mojsijeva 5,5)*

Jevrejska reč za odmor, koja je ovde upotrebljena, je »šabat«, što znači svetkovanje Subote. Faraon je kao odgovor na taj zahtev povećao njihove radne terete i tako u gnevu izdao zakon koji je Izrailjcima onemogućio da svetkuju Subotu. Ovaj zakon zapečatio je sudbinu Egipta, pošto je bio u neposrednoj suprotnosti sa Božjim zakonom. Kao posledica njegovog izdavanja, došla su zla, a Izrailj je bio oslobođen ropstva i poveden u Obećanu zemlju. Ovi događaji služe kao tip konačnog izbavljenja Božjeg naroda koji se nalazi u sličnim okolnostima. Nametanje žiga zveri onemogućiće Božji narod da svetkuje Subotu, Gospodnji dan iz Deset zapovesti, proba će biti završena i nastupiće sedam poslednjih zala.

> *»I videh drugi veliki znak na nebu i čudo: sedam anđela koii imahu sedam poslednjih zala, jer se u njima savrši gnev Božji.« (Otkrivenje 15,1)*

Isus je prekinuo svoju posredničku službu, i apostol Jovan vidi kako se nebeski Hram puni dimom, završava služba u nebeskom Hramu i proba je završena:

> *»I napuni se crkva dima od slave Božije i od sile Njegove*; *i niko ne mogaše doći u crkvu, dok se ne svrši sedam zala sedmorice anđela.« (Otkrivenje 15,8)*

Ovi događaji razvijaju se na Nebu pre Hristovog dolaska. Sledeći događaj je izlivanje zala:

> *»I čuh glas veliki iz crkve gde govori sedmorici anđela: Idite, i izlijte sedam čaša gneva Božijeg na zemlju. I ode prvi anđeo, i izli čašu svoju na zemlju; i postaše rane zle i ljute na ljudima koji imaju žig zverin i koji se klanjaju ikoni njenoj.« (Otkrivenje 16,1.2)*

Prvo zlo

Prvo zlo zahvata samo one koji imaju žig zveri, dok je Božji narod zaštićen božanskom intervencijom. Bog je u Egiptu napravio razliku između Egipćana i Izrailjaca. Poslednjih sedam zala nisu uticali na Izrailj. Pre uništenja Jerusalima i Hrama, Bog je svome narodu ukazao na propast koja predstoji. On im je ukazao

na Danilova proročanstva i pozvao ih da istražuju i da ih razumeju. Oni koji su poslušali Njegov savet napustili su grad i spasili svoj život, ali oni koji to nisu učinili doživeli su propast. Oni su trpeli posledice svoje tragične odluke. Bog je dugo čekao i molio, i na kraju, žalosnoga srca morao je da odustane od njih.

Faraon se nije pokajao kada su došla zla, tako isto i oni koji se ne kaju na kraju neće prestati da pokušavaju da unište Božji narod. Kriza će se širiti sve dok ne dostigne vrhunac izdavanjem smrtnog dekreta protiv onih koji odbiju da svetkuju papsku subotu. Ipak, Božja obećanja su sigurna:

> *»Nećeš se bojati strahote noćne, strele, koja leti danju, pomora, koji ide po mraku, bolesti, koja u podne mori. Pašće pored tebe tisuća i deset tisuća s desne strane tebi, a tebe se neće dotaći. Samo ćeš gledati očima svojim, i videćeš platu bezbožnicima. Jer si Ti, Gospode, pouzdanje moje. Višnjeg si izabrao sebi za utočište. Neće te zlo zadesiti, i udarac neće dosegnuti do kolibe tvoje. Jer anđelima svojim zapoveda za tebe da te čuvaju po svim putevima tvojim.« (Psalam 91,5-11)*

To je utešna misao. Božji anđeli štite one koji imaju Božji pečat.

Drugo zlo

> *»I drugi anđeo izli čašu svoju u more; i posta krv kao od mrtvaca, i svaka duša živa umre u moru.« (Otkrivenje 16,3)*

Da li možda predukus ovog zla doživljavamo već sada? Već osećamo posledice ljudskog neodgovornog i nasumičnog bacanja otrovnog otpada u osetljive morske i slatkovodne sisteme u svetu. Cvetanje algi u morskim i rečnim sistemima sve je češće, a neke od njih proizvode posledice koje su zapanjujuće slične onima koje Biblija opisuje. Krvavo crveni cvetovi algi i mikroorganizmi izazivaju nestanak miliona vodenih bića, jer im je uskraćen kiseonik. Alge i mrtvi organizmi zatim se raspadaju i stvaraju krvavo crveno blato.

Treće zlo

> *»I treći anđeo izli čašu svoju na reke i na izvore vodene; i posta krv. I čuh anđela vodenog gde govori: Pravedan si Gospode, koji jesi, i koji beše, i svet, što si ovo sudio; jer proliše krv svetih i proroka, i krv si im dao da piju jer su zaslužili. I čuh drugog iz oltara gde govori: Da, Gospode Bože Svedržitelju, istiniti su i pravi sudovi Tvoji.« (Otkrivenje 16,4-7)*

Dok oni koji omalovažavaju Božju ruku nastavljaju u svojoj odluci da proliju krv svetih, voda se pretvara u krv, ali obećanje za Božji narod glasi:

> *»...Hleb će mu se davati, vode mu se neće premicati. (Isaija 33,16)*

Onako kao što se Bog postarao za Iliju u vreme njegove nevolje, tako će se postarati i za svoju decu u vreme njihove nevolje. Prorok Ilija služi kao tip Božjeg naroda na kraju vremena. Ilija nije doživeo smrt, već je prenesen i uzet, na Nebo. Slično tome, oni koji su primili Božji pečat, takođe, će biti preneseni i neće doživeti smrt. Onako kao što je proroka Iliju progonio savez Crkva-Država u njegovo vreme, tako će Božji narod pretrpeti slično progonstvo na kraju vremena. Bog je ispunio Ilijine potrebe, Bog će, takođe, ispuniti potrebe vernih na kraju ove velike drame pobune protiv Njegove vladavine.

> *»I četvrti anđeo izli čašu svoju na sunce, i dano mu bi da žeže ljude ognjem. I opališe se ljudi od*

velike vrućine, i huliše na ime Boga koji ima oblast nad zalima ovima, i ne pokajaše se da Mu dadu slavu.« (Otkrivenje 16,8.9)

Četvrto zlo

Četvrto zlo obuhvata Sunce. Zemlja neće doživeti samo sušu, već će sunčeva radijacija biti tako velika da će peći ljude. Kao i u slučaju vodenih katastrofa koje su izazvala prethodna zla, danas već imamo pokazatelje kako će ovo zlo uticati na čovečanstvo. Uništavanjem ozonskog omotača, ultravioletno zračenje dramatično se povećalo, tako da su neke zemlje bile primorane da načine kodeks oblačenja za školsku decu sa ciljem da ih zaštite od izlaganja suncu. Gasovi koji stvaraju efekat staklene bašte izazivaju globalno otopljavanje, tako da su se vreme i životne prilike dramatično promenile tokom prošlih decenija. Promene vremenskih prilika ogledaju se u neviđenim sušama u nekim oblastima i poplavama ogromnih razmera u drugim. Suše, često povezane sa fenomenom El Ninjo, uzele su svoj danak u obliku strahovitih požara, koji su progutali milione hektara šuma i pašnjaka. Ono čemu smo danas svedoci samo je predukus neuporedivo težih prilika koje će doći. Prorok Joilo predvideo je ovo zlo i ovako ga opisao:

»Kako uzdiše stoka! Kako su se smela goveda! Jer nemaju paše; i ovce ginu. K Tebi, Gospode, vičem, jer oganj sažeže paše u pustinji, i plamen popali sva drveta u polju.« (Joilo 1,18.19)

Isto kao što je Bog načinio razliku između Egipćana i Izrailjaca, Božji narod biće zaštićen od ovog zla.

»Danju te neće sunce ubiti ni mesec noću.« (Psalam 121,6)

Bog je zaštitio Izrailjce od dnevne žege tako što im je bio stub od oblaka, a od noćne hladnoće štitio ih je u stubu od ognja.

Peto zlo

»I peti anđeo izli čašu svoju na presto zverin; i carstvo njeno posta tamno, i žvakahu jezike svoje od bola. I huliše na ime Boga nebeskog od bola i od rana svojih, i ne pokajaše se od dela svojih.« (Otkrivenje 16,10.11)

Ovo zlo posebno pogađa presto zveri. Papstvo je ljude u svetu držalo u tami, i tako je tama postala njegov udeo. Svojim jezikom varali su narode, i sada u bolu žvaću svoje jezike.

Svetlost potiče od Boga, i u Njemu nema tame. Oni su svojim sistemom zamenili Isusa, Svetlost svetu. Oni su umanjili Njegovu posredničku ulogu, i stalno Ga razapinjali prilikom svake mise. Umesto Božjom reči, narod su hranili misama i ljudskim zapovestima.

»I ovo je obećanje koje čusmo od Njega i javljamo vama, da je Bog videlo, i tame u Njemu nema nikakve.« (1. Jovanova 1,5)

Božja reč, koju je papstvo potiskivalo i izvrtalo, mogla je da izleči njihovu bolest da su bili spremni da je slušaju.

»Reči Tvoje kad se jave, prosvetljuju i urazumljuju proste.« (Psalam 119,130)

Rim je kvario Zakon i promenio Božje uredbe.

»Jer se zemlja oskvrni pod stanovnicima svojim, jer prestupiše zakone, izmeniše uredbe, raskidoše zavet večni.« (Isaija 24,5)

»Ako tih uredbi nestane ispred mene, govori Gospod, i seme će Izrailjevo prestati biti narod preda mnom na vek.« (Jeremija 31,36)

Bog se ne menja. Kod Njega nema nikakvog nagoveštaja promena.

»Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti, u kog nema promenjivanja ni menjanja videla i mraka.« (Jakov 1,17)

Peto zlo predstavlja vreme preokreta. Stanovnici Zemlje, koji već pate od delovanja prethodnih zala, svedoci su patnje zveri (papskog sistema) i počinju da sumnjaju u njenu verodostojnost. Podrška faraonovom tvrdoglavom odbijanju da pusti Izrailj nestala je kada su zla pogodila Egipat (2. Mojsijeva 10,7), tako će početi da nestaje i podrška papskom sistemu, i tako će biti otvoren put šestom zlu.

Šesto zlo

»I šesti anđeo izli čašu svoju na veliku reku Eufrat; i presahnu voda njena, da se pripravi put carevima od istoka sunčanoga.« (Otkrivenje 16,12)

Ovde su spomenute dve činjenice - presušivanje reke Eufrat koje priprema put za careve sa istoka. Eufrat je bila reka koja je hranila Vavilon, tako da nas njeno ime u ovom tekstu vraća na pad drevnog grada, kada se reka presušila i načinila put kojim su osvajači ušli u njega. Sto pedeset godina pre nego što se rodio osvajač Vavilona, prorok Isaija spominje njegovo ime:

»Ovako govori Gospod pomazaniku svom Kiru, koga držim za desnicu, da oborim pred njim narode i careve raspašem, da se otvaraju vrata pred njim i da ne budu vrata zatvorena: Ja ću ići pred tobom, i puteve neravne poravniću, vrata bronzana razbiću i prevornice gvozdene slomiću.« (Isaija 45,1.2)

Ovo je zadivljujuće proročanstvo. Pažljivo proučavanje otkriva da Kir u ovom navodu predstavlja tip Hrista koji će jednog dana doći i izbaviti svoj narod iz mističnog Vavilona i odvesti ga u nebeski Jerusalim.

»Govorim dubini: Presahni i isušiću reke tvoje; govorim Kiru: Pastir si moj; i izvršiće svu volju moju, i kazaće Jerusalimu: Sazidaćeš se, i crkvi: Osnovaćeš se.« (Isaija 44,27,28)

U tekstu iz Knjige proroka Isaije 44,27. istaknuto je da će sam Bog presušiti vode Eufrata i da će to otvoriti put Kiru da uđe u grad. Istorija pokazuje da je Kir Veliki pokorio Vavilon 539. godine pre nove ere, jer je voda u Eufratu prestala da teče. Kir se naziva pastirem, i u Knjizi proroka Isaije 45,1. nazvan je Gospodnjim pomazanikom. Kir je oslobodio Izrailj bez plaćanja otkupa, a Isus će takođe, besplatno osloboditi svoj narod.

Kao što su vode doslovnog Vavilona presušile, tako moraju presušiti vode duhovnog Vavilona. Vode prema tekstu iz Otkrivenja 17. poglavlja jesu narodi koji podržavaju Rim, i tako podrška prema Rimu počinje da se ruši.

»I reče mi: Vode, što si video, gde sedi kurva, ono su ljudi i narodi, i plemena i jezici.« (Otkrivenje 17,15)

Ko su bili carevi sa Istoka koji su osvojili Vavilon 539. godine pre nove ere, kada su vode u Eufratu presušile?

To su bili Kir i Darije, njegov tast, tip oca i sina. Ko su carevi koji će doći da nas izbave kada jednom antitipski Eufrat presuši i kada se ljudska podrška udalji od mističnog Vavilona? Ako je Kir bio tip Hrista, onda antitipski carevi sa istoka moraju da budu Bog Otac i Bog Sin prilikom Drugog Hristovog dolaska. Proroci Isaija i Jezekilj govore o ovom događaju:

> *»Umuknite preda mnom, ostrva; i narodi neka se potkrepe, neka pristupe, i tada neka kažu: Hajdemo da se sudimo. Ko je podigao pravdu s istoka? Ko je dozvao da* ide *za njim ustopice? Ko joj je pokorio narode i dao joj vlast nad carevima i učinio te su kao prah maču njenom i kao razvejana pleva luku njenom?« (Isaija 41,1.2)*

> *»Potom me odvede k vratima koja gledaju na istok. I gle, slava Boga Izrailjevog dohodaše od istoka, i glas joj beše kao glas velike vode, i zemlja se sjaše od slave Njegove.« (Jezekilj 43,1.2)*

Isus će doći u svojoj slavi, slavi svoga oca i slavi svih svetih anđela:

> *»Jer ko se postidi mene i mojih reči u rodu ovom preljubotvornom i grešnom, i Sin će se čovečji postideti njega kad dođe u slavi Oca svog s anđelima svetima.« (Marko 8,38)*

Poslednji događaj pre Hristovog dolaska

Podstaknut nestajanjem podrške, sotona koristi svu svoju silu da okupi vavilonske sile, i poslednjim naporom šalje svoje zle duhove da uvere svet da se problem nalazi među onima koji poštuju Božje zapovesti i odbijaju da priznaju papsku subotu. Pošto je video presušivanje reke Eufrat, apostol Jovan vidi sledeće:

> *»I videh iz usta azdahinih, i iz usta zverinih, i iz usta lažnog proroka, gde izlđoše tri nečista duha, kao žabe. Jer su ovo duhovi đavolski koji čine čudesa i izlaze k carevima svega vasionog sveta da ih skupe na boj za onaj veiiki dan Boga Svedržitelja. Evo idem kao lupež; blago onome koji je budan i koji čuva haljine svoje, da go ne hodi i da se ne vidi sramota njegova. I sabra ih na mesto koje se jevrejski zove Armagedon.« (Otkrivenje 16,13-16)*

U ovom poslednjem sukobu ujedinjavaju se vavilonske sile. Kao što smo u poglavlju *Vino vavilonsko* prepoznali, aždaju koja predstavlja spiritizam, zver koja prestavlja papstvo, a lažni prorok predstavlja pali protestantizam. Ovaj trio takođe predstavlja lažnog oca, sina i »Svetog Duha«. Aždaja imitira Boga Oca, jer i ona daje silu, autoritet i presto nekom drugom, u ovom slučaju zveri. Zver, papstvo, lažno predstavlja Hrista, jer i ono zadobija smrtnu ranu kao Hristos i doživljava vaskrsenje. Lažni prorok je zver slična jagnjetu, u stvari protestantska Amerika, iz Otkrivenja 13. poglavlja, (vidi poglavlje *Dve zveri iz Otkrivenja 13)* koja vara svet tuđim ognjem, jer izaziva da vatra padne sa Neba. Drugim rečima, on podražava Pedesetnicu i stvara lažnog Svetog Duha.

Bog, kao i u prošlosti, interveniše u korist svog naroda u vreme velike nevolje. Progonstvo Božjeg naroda jednako je ratovanju protiv Boga. Izveštaj o Pavlovom obraćenju predstavlja jedan takav primer. U Delima čitamo da je Isus rekao da Pavle progoni Njega, a Pavle je progonio hrišćane:

> *»I padnuvši na zemlju ču glas gde mu govori: Savle! Savle! Zašto me goniš? A on reče: Ko si Ti, Gospode? A Gospod* reče: *Ja sam Isus, koga ti goniš: teško ti je protivu bodiia praćati se.« (Dela*

9,4.5)

Pošto tekst iz Otkrivenja 13. poglavlja otkriva da će konačno biti izdat smrtni dekret za sve one koji se ne poklone (slušaju zver umesto Boga) ikoni zveri (savezu crkva-država u protestantskoj Americi) i koji odbiju da prihvate žig zveri, ovaj poslednji događaj prouzrokovaće Armagedonsku bitku.

»I bi joj dano da dade duh ikoni zverinoj, da progovori ikona zverina, i da učini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zverinoj.« (Otkrivenje 13,15)

Armagedon je određen kao mesto:

»I sabra ih na mesto koje se jevrejski zove Armagedon.« (Otkrivenje 16,16)

Političke sile na Zemlji dodaju svoju zakonodavnu silu prevarnoj sili Vavilona i ratuju protiv Boga progoneći svete. U ovoj ekstremnoj prilici, Hristos interveniše, osuđuje i kažnjava zle:

»Gle, ide Gospod s hiljadama svetih anđela svojih Da učini sud svima, i da pokara sve bezbožnike za sva njihova bezbožna dela kojima bezbožnost činiše, i za sve ružne reči njihove koje bezbožni grešnici govoriše na Nj.« (Juda 14.15)

Izraz Armagedon bukvalno znači »Planina Megido«. Ovde se Bog borio na strani Izrailjaca i uništio njihove neprijatelje. Ako čovek gleda iz doline Megido, jedina planina koja može da se vidi je gora Karmil na kojoj se Ilija suočio sa Valovim prorocima. Sasvim je prikladno da se i poslednja bitka povede ovde, zbog opredeljenja kome treba služiti. Tip nam daje obaveštenje o antitipu. Konačna bitka neće biti vođena na doslovnom Megidu, već će veliko ispunjenje biti slično onome što se dogodilo u prošlosti. Grčka reči za »mesto« je *topos,* a reč *topos* ima bukvalno, ali i metaforično značenje. Ovo poslednje znači stanje uma. Sotona će umovima ljudi na svetu predstaviti stanje koje će ih pokrenuti da traže smrt onih koji odbiju da se pokore njihovoj diktaturi. To ce izazvati nemir i nastaće vreme nevolje kakvo nikada nije bilo, ili Hristos će tada intervenisati.

»A u to će se vreme podignuti Mihailo, veliki knez, koji brani tvoj narod; i biće žalosno vreme, kakvog nije bilo otkako je naroda do tada; i u to će se vreme izbaviti tvoj narod, svaki koji se nade zapisan u knjizi.« (Danilo 12,1)

Drugi stihovi u Svetom pismu, takođe, opisuju Armagedonsku bitku, koristeći različitu terminologiju prorok Joilo je naziva Dolinom Josafatovom, a prorok Zaharija tvrdi da će se narodi sakupiti u Jerusalimu, što znači da će se boriti protiv Božjeg naroda.

»Sabraću sve *narode, i svešću ih u dolinu Josafatovu...« (Joilo 3,2)*

»Jer ću skupiti sve narode na *Jerusalim u boj...« (Zaharija 14,2)*

Kako će se tačno odvijati ova bitka i kada?

Da pogledamo najpre vreme. Niko ne zna vreme ni čas Hristovog povratka:

»Stražite dakle, jer ne znate dan ni čas u koji će Sin čovečiji doći.« (Matej 25,13)

Ipak, Biblija navodi da će se ovaj događaj ostvariti u ponoć. To jednostavno može da označi

poslednji trenutak. Ipak, zakonski dekreti koje izdaju vlade, stupaju na snagu u ponoć, a univerzalni dekreti, takođe, su ozakonjeni u ponoć u određenim geografskim oblastima. Na primer, dekret Ujedinjenih nacija stupio je na snagu »u ponoć, po standardu istočnog vremena«. Univerzalni dekret koji nameće žig zveri može, takođe, da stupi na snagu pod sličnim okolnostima. Iako ne možemo da označimo posebno vreme, ipak sve to govori da se intervencija događa u poslednjem trenutku kada dekret treba da stupi na snagu. Isto postoji u tipu (Egipat) i u antitipu:

»A oko ponoći pobi Gospod sve prvence u zemlji misirskoj.« (2. Mojsijeva 12,29)
»Umiru za čas, i u po noći uskoleba se narod i propadne, i odnese se jaki bez ruke ljudske.« (O Jovu 34,20)

»A u ponoći stade vika: Eto ženika gde ide, izlazite mu na susret.« (Matej 25,6)

Sedmo zlo

Na pitanje o tome kako će se voditi poslednja bitka odgovara sedmo zlo:

»I sedmi anđeo izli čašu svoju po nebu, i iziđe glas veliki iz crkve nebeske od prestola govoreći: Svrši se. I biše sevanja munja i gromovi, i glasovi, i bi veliko tresenje zemlje, kakvo nikad ne bi otkako su ljudi na zemlji, toliko tresenje, tako veliko. I grad veliki razdeli se na tri dela, i gradovi neznabožački padoše; i Vavilon veliki spomenu se pred Bogom da mu da čašu vina ljutog gneva svog. I sva ostrva pobegoše, i gore se ne nadoše. I grad veliki kao glava pade s neba na ljude; i ljudi huliše na Boga od zla gradnog, jer je velika muka njegova vrlo.« (Otkrivenje 16,17-21)

Poslednje zlo padanja grada uništava zemaljske narode. Vavilon nestaje i raspada se u tri dela, a zatim najveći zemljotres ikada doživljen udara planetu uništavajući poslednje tragove života na njoj. Veliki komadi grada uništavaju pobunu. Usred ove zbrke, Hristov narod je sklonjen kao što cemo kasnije videti. U Knjizi o Jovu imamo spominjanje ovog velikog grada:

»Jesi li ulazio u riznice snežne? Ili riznice gradne jesi li video, Koje čuvam za vreme nevolje, za dan boja i rata?« (O Jovu 38,22.23)

Hristos je Pobednik u ovoj borbi:

»I videh nebo otvoreno, i gle, konj beo, i koji seđaše na njemu zove se Veran i Istinit, i sudi po pravdi i vojuje. A oči su Mu kao plamen ognjeni, i na glavi Njegovoj krune mnoge, i imaše ime napisano, koje niko ne zna do On *sam. I beše obučen u haljinu crvenu od krvi, i ime se Njegovo zove: Reč Božija. I vojske nebeske idahu za Njim na konjima belim, obučene u svilu belu i čistu. I iz usta Njegovih iziđe mač oštar, da njime pobije neznabošce; i On će ih pasti palicom gvozdenom; i On gazi kacu vina i srdnje i gneva Boga Svedržitelja. I ima na haljini i na stegnu svom ime napisano: Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima « (Otkrivenje 19,11-16)*

Iskupljeni će uzvikivati od radosti, njihova borba je završena i oni su uvedeni u nebeski Hanan.

»I reći će se u ono vreme: Gle, ovo je Bog naš, Njega čekasmo, i spašće nas; ovo je Gospod, Njega čekasmo; radovaćemo se i veselićemo se za spasenje Njegovo.« (Isaija 25,9)

Drugi Hristov dolazak

Tema Biblije je Hristos i Njegovo carstvo. Greh i smrt neće zauvek vladati, već će doći dan kada će Hristos uništiti svoje neprijatelje i završiti sotoninu vladavinu. Hristovo carstvo treba da bude tema našeg razmišljanja i molitava, kao što je i prvi zahtev u Gospodnjoj molitvi:

»Da dođe carstvo Tvoje.« (Matej 6,10)

Veliki i slavni dan Gospodnji uvek je bio velika nada Božjeg naroda tokom vekova, ali takođe je bio i tema koja se pogrešno shvatala i pogrešno tumačila. Mnogi su se nadali privremenom Mesiji koji će ih spasiti iz njihovih tekućih okolnosti, a drugi su razvili doktrine o isključivosti, prisvajajući spasenje i mesijansko otkrivenje samo za sebe. Ovakvim grupama Hristova poniznost i služba, dok je hodao među ljudima, bila je neprivlačna i oni su tražili drugog Spasitelja koji bi više bio u skladu sa njihovim pogrešnim shvatanjem. Njima je Isus rekao:

»Pregledajte pisma, jer vi mislite da imate u njima život večni; i ona svedoče za mene.« (Jovan 5,39)

Bog nas nije ostavio kao siročad. On nam je otkrio sebe i nebeski plan spasenja uz pomoć svojih slugu proroka.

»Jer Gospod Gospod ne čini ništa ne otkrivši tajne svoje slugama svojim prorocima.« (Amos 3,7)

Božje intervencije u ljudskim poslovima nisu bile proizvoljne, već su smišljene da čoveka spasu milošću istovremeno zadovoljavajući zahteve zakona. Prestupanje zakona zahtevalo je pravdu, i kazna za prestupnike bila je smrt. Kada su Adam i Eva pali, Bog je obećao Spasitelja:

»I još mećem neprijateljstvo između tebe i zene i između semena tvog i semena njenog; ono će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati.« (1. Mojsijeva 3,15)

U ovom proročanstvu, žena je Crkva (Božji narod tokom vekova). Seme zmijino predstavlja sav otpad tokom vekova, dok je ženino potomstvo Mesija koji će zdrobiti zmijinu glavu. Štaviše, zmija će Ga ujesti. Dve Isusove genealogije koje su date u Svetom pismu prate Njegov rodoslov od Adama, preko Avrama, do Josifa i Marije (Matej 1,1-16; Luka 3,23-38). U Otkrivenju 12 poglavlju, žena koja rađa muško dete je osvrt na Crkvu, a »Seme« se odnosi na Hrista (Galatima 3,16).

Hristos je prilikom svog Prvog dolaska, došao da plati cenu za greh. On je postao »greh za nas«. (2. Korinćanima 5,21):

»On bi ranjen za naše *prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar* beše na *Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo.« (Isaija 53,5)*

Pravda je bila zadovoljena, milost je mogla da se izlije. U Hristu smo pomireni sa Bogom (Rimljanima 5,10; 2. Korinćanima 5,18; Kološanima 1,21.22). Ovo je bio cilj Prvog Hristovog dolaska. Sotona je bio poražen, ali ne i uništen. Greh i smrt bili su poraženi, ali ne i izbrisani. Isus je obećao da će se vratiti na ovu Zemlju da iskupljene povede sa sobom u stanove koje priprema za njih.

»Mnogi su stanovi u kući Oca moga. A da nije tako, kazao bih vam; idem da vam pripravim mesto. I kad otidem i pripravim vam mesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja.« (Jovan 14,2.3)

Ovo je veliko obećanje o Gospodnjem dolasku u slavi. Ipak, čak i ni ovo obećanje ne zahteva konačno uspostavljanje Gospodnjeg carstva. Ono što je ovde obećano naglašava da će Gospod ponovo doći da uzme svoje iskupljene i da ih odvede na mesto koje je pripremio za njih.

> *»I kad otidem i pripravim vam mesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja.« (Jovan 14,3)*

Prilikom Gospodnjeg dolaska iskupljeni će biti odvedeni na Nebo. Ipak, Biblija jasno uči o zemaljskom carstvu. Zemlja će biti konačni dom iskupljenima (Matej 5,5; 2. Petrova 3,13; Otkrivenje 5,10; 21,1-3), ali i sam Bog učiniće novu Zemlju svojim domom (Otkrivenje 21,3).

Prema tome, jasno je da mora postojati više od jednog Hristovog povratka na ovu Zemlju, zato je potrebna pažljiva egzegeza da bi se ovi dolasci mogli razlikovali u Svetom pismu. Biblija u stvari govori o četiri Hristova dolaska, a svaki od njih ima drugačiju misiju.

1. Hristov dolazak u kome ie bio kao beba.
2. Hristov dolazak do Starca (Danilo 7,13).
3. Hristov dolazak u slavi sa svim anđelima da iskupljene povede na Nebo.
4. Hristov dolazak da uspostavi svoje Carstvo na Zemlji.

O Hristovom dolasku u kome je bio kao beba, već smo razgovarali, a o uspostavljanju Carstva govorićemo u sledećem poglavlju, *Dugo očekivani milenijum mira*. Hristov dolazak Starcu i dolazak u slavi ne odnose se na isti događaj. Takođe, postoji mnogo zbrke oko ovih događaja, i postoje razni pogledi u hrišćanskom svetu o tome kako ove tekstove treba tumačiti. Hristov dolazak Starcu je događaj koji se odvija na Nebu pre Drugog dolaska. Dok se događa ova predadventna scena suđenja, prorok Danilo vidi i čuje mali rog na Zemlji koji huli protiv Boga, i Hristov povratak zato još nije mogao da se dogodi (vidi poglavlje *Čovek iza maske).*

Znaci Njegovog dolaska

Sveto pismo govori o događajima koji treba da se izvrše pre Hristovog dolaska. Pojaviće se znaci na Zemlji, nemiri među narodima i metež u strukturi društava. U Jevanđelju po Mateju 24. poglavlju, Isus slika događaje za vreme uništenja Jerusalima i uništenja sveta na kraju vremena. Ovo je, takođe, opisano u Jevanđelju po Marku 13. i Luki 21. glavi. Zaključak ovih događaja, kao što su opisani u Jevanđelju, postoji na *slici 17.1.*

Možemo reći da su mnogi od prikazanih događaja u ovim Poglavljima oduvek postojali na Zemlji, ali nikada nije postojalo nijedno razdoblje u kome su svi ovi događaji bili očigledni i istovremeno na različitim mestima u svetu.

	Matej	Marko	Luka
1. Ratovi i nemiri među narodima	24,7	13,8	21,9.10
2. Zemljotresi	24,7	13,8	21,9-11
3. Kao što je bilo u vreme Nojevo	24,37-39	-	-
4. Jevanđelje se propoveda celom svetu	24,14	13,10	-
	(Vidi Kamen umesto jastuka)		
5. Nevolja	24,21	13,24	-
6. Lažni Hristosi	24,4.5.23.24	13,22	21,25.26
7. Znaci u Suncu, Mesecu i zvezdama	24,29	13,24.25	Isaija 13,10
	(Vidi Kamen umesto jastuka)		

Slika 17.1

»Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo; glas će biti dana Gospodnjeg, gorko će tada vikati junak. Taj je dan, dan kada će biti gnev, dan, kada će biti tuga i muka, dan, kada će biti pustošenje i zatiranje, dan, kada će biti mrak i tama, dan, kada će biti oblak i magla.« (Sofonija 1,14.15)

»I biće znaci u suncu i u mesecu i u zvezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova. Ljudi će umirati od straha i od čekanja onog što ide na zemlju; jer će se i sile nebeske pokrenuti.« (Luka 21,25.26)

Događaji koji su ovde prikazani odnose se na mračni dan i padanje meteora, koji su pratili veliki adventni pokret. Posle nevolje od 1260 godina zbog papskog zatvaranja istine, Nova Engleska doživela je čuveni mračni dan 19. maja 1789. godine, za kojim su došli i znaci na Mesecu. Zvezde koje padaju poistovećene su sa meteorskom kišom 13. novembra 1833. godine, kada je za jedan sat palo 200.000 meteora. Ove znake mileriti su smatrali kao ispunjenje ovih proročanstava. Tekst koji prati ovaj događaj postoji u Otkrivenju 6. poglavlju:

»I videh kad otvori šesti pečat, i gle, zatrese se zemlja vrlo, i sunce posta crno kao vreća od kostreti, i mesec posta kao krv; I zvezde nebeske padoše na zemlju kao što smokva odbacuje pupke svoje kad je veliki vetar zaljulja.« (Otkrivenje 6,12.13)

Istorija na sledeći način opisuje ove značajne događaje:

»Mračni dan u Novoj Engleskoj, poznat i starima i mladima, došaoje 19. maja 1789. godine... Oko jedanaest sati pre podne počela je da se spušta tama, kao da dolazi noć. Ljudi su prestali sa poslovima; stoka koja je mukala došla je do štala, ovce su blejale i skupljale se pored ograde, divlje ptice su kliktale i letele prema svojim gnezdima, živina je otišla na svoja sedala... Noću je bilo tako mastiljavo mračno da čovek nije mogao da vidi svoju ruku kada je podigne ispred sebe, pa čak ni list belog papira.« (History of Weare, New Hampshire, 1735-1888)

»Tokom čitavog tog vremena mučna melanholična tama zamračivala je lice prirode: Niti je tama noći manje nepoznata i zastrašujuća od dnevne tame; uprkos tome što je postojao skoro pun Mesec, nijedan predmet nije bio prepoznatljiv, ali pomoć malo veštačkog osvetljenja, koje, gledano iz susednih kuća i drugih udaljenih mesta, kao da se pojavljivalo iz neke vrste egipatske tame, koja kao da je bila nepropustljiva za zrake.« (The Independent Cronicle; Boston, June 8, 1780, p.4)

Veliki astronom Heršel otvoreno priznaje:

»Mračni dan, 19. maj 1780. godine jedan je od najdivnijih prirodnih fenomena o kome ćemo uvek sa interesovanjem čitati, ali čija filozofija je izgubljena za objašnjivanje.«

Isus je, takođe, predvideo da će se napetost između naroda povećati pre Njegovog drugog dolaska:

»Jer će ustati narod na narod i carstvo na carstvo; i biće gladi i pomori, i zemlja će se tresti po svetu.«

Grčka reč koja je upotrebljena za narod je reč etnos. Nažalost, kada danas pogledamo svetske nacije, možda postoji dijalog o miru, ali etničko nasilje, pa čak i takozvano etničko čišćenje je česta pojava.

U ekonomskom svetu opada vrednost robe, a razlika između bogatih i siromašnih postaje sve veća. Ekonomski problemi i nemiri koje oni donose, takođe, su prorečeni za poslednje vreme.

> *»Zlato vaše i srebro zarđa, i rđa njihova biće svedočanstvo na vas: izješće telo vaše kao oganj. Stekoste bogatstvo u poslednje dane. Gle, više plata vaših poslenika koji su radili njive vaše i vi ste im otkinuli; i vika žetelaca dođe do ušiju Gospoda Savaota.« (Jakov 5,3.4)*

Lažne religije i lažni Hristosi biće vrlo aktivni pre Hristovog povratka:

> *»Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesa da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane.« (Matej 24,24)*

Na kraju dvadesetog veka doživeli smo oživljavanje lažnih Hristosa. Takozvani Gospodar Maitreja se pojavio i izgovorio rečenice koje se neposredno suprote Svetom pismu, a sve svetske religije čekaju upravo takvog kao što je on.

> *»Sve velike religije postavljaju ideju o daljem otkrivenju od strane budućeg Učitelja. Hrišćani se nadaju Hristovom povratku, budisti očekuju dolazak drugog Bude (Gospodar Maitreja), dok Muslimani čekaju imama Mahdija, Hindusi reinkarnaciju Krišne, a Jevreji Mesiju. (Share International)*

U Svetom pismu postoje brojni dodatni znaci o skorom Hristovom povratku, koji svedoče da je vreme blizu. Među njima se nalaze:

- Povećanje znanja - Danilo 12,4.
- Povećanje demonskih aktivnosti - Otkrivenje 16,13.14; 1. Timotiju 4,1 -7.
- Povećanje bezakonja - 2.Timotiju 3,1-7.
- Napuštanje vere - 2. Timotiju 4,3.4.
- Uspon lažnih učenja (evolucija) - 2. Petrova 3,3-7.
- Povećanje i ubrzanje saobraćaja - Naum 2,4.

Od svih znakova, onaj koji ima najveću vrednost i koji će se pokazati na kraju vremena je silovito propovedanje Jevanđelja:

> *»I propovediće se ovo jevanđelje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svim narodima. I tada će doći posledak. (Matej 24,14)*

U Svetom pismu postoji jasan savet koji nas poziva da proučavamo znake i obratimo pažnju na vreme (Matej 24,32-35). Ipak, posle svega, ne treba da zaključimo da možemo da odredimo dan ili čas Njegovog dolaska uz pomoć ovih događaja (Matej 24,36). Štaviše, ako proučavamo prirodu Hristovog dolaska i cilj Njegovog dolaska, onda niko ne treba da doživi prevaru. Ipak, koliko god da to zvuči neobično nijedna velika hrišćanska Crkva ne uči o biblijskom Hristovom dolasku. Većina Crkava, ako uopšte propovedaju o Drugom dolasku, propovedaju Hristov dolazak koji će doneti mir narodima, ali Biblija uči o nestajanju naroda. One propovedaju o obraćenju grešnika Prilikom Hristovog dolaska, dok Biblija uči da će Hristos doći da uništi greh i grešnike. Pažljivo istražujmo činjenice.

Hristov dolazak u slavi

Drugi Hristov dolazak u slavi je blažena nada Crkve. Isus je rekao:

»Opet ću doći.« (Jovan 14,3)

Ovo obećanje biće ispunjeno. Hristov povratak, ili Njegov drugi dolazak na Zemlju, jeste događaj koji će konačno osloboditi Božji narod sotonine zemaljske vladavine.

»Čekajući blažena nada i javljanja slave velikog Boga i Spasa našega Isusa Hrista.« (Titu 2,13)

»Tako se i Hristos jednom prinese, da uzme mnogih grehe; a drugom će se javiti bez greha na spasenje onima koji Ga čekaju.« (Jevrejima 9,28)

Kako će se Hristos vratiti?

»I ovo rekavši videše oni gde se podiže i odnese Ga oblak iz očiju njihovih. I kad gledahu za Njim gde ide na nebo, gle, dva čoveka stadoše pred njima u belim haljinama, koji i rekoše: Ljudi Galilejci! Šta stojite i gledate na nebo? Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo tako će doći kao što videste da ide na nebo.« (Dela 1,9-11)

1. Na oblacima zajedno sa svojim anđelima

Isus je na oblaku uzet na Nebo, ali i vratiće se na oblacima. Oblaci su u stvari Božji anđeli koji Ga okružavaju, kao što se može se videti u jevrejskom lirskom paralelizmu:

»Kola Božijih ima sila, hiljade hiljada. Među njima je Gospod, Sinaj u svetinji.« (Psalam 68,17)

»Vodom si pokrio dvorove svoje, oblake načinio si da su Ti kola, ideš na krilima vetrenim.« (Psalam 104,3)

Isus je obećao da će se lično vratiti sa oblacima (anđelima):

»I tada će se pokazati znak Sina čovečijeg na nebu; i tada će proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaće Sina čovečijeg gde ide na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom.« (Matej 24,30)

Ostali tekstovi: Matej 26,64; Marko 13,26; Marko 14,62. i Otkrivenje 1,7.

»... Kad se pokaže Gospod Isus s neba s anđelima sile svoje.« (2. Solunjanima 1,7)

»A kad dođe Sin čovečiji u slavi svojoj i svi sveti anđeli s Njime, onda će sesti na prestolu slave svoje.« (Matej 25,31)

Slava Hristovog povratka prevazilazi sve što možemo da zamislimo. On će se vratiti u slavi svojih anđela, i u slavi Očevoj.

»...Kad dođe u slavi svojoj i Očevoj i svetih anđela.« (Luka 9,26)

2. Drugi dolazak biće vidljiv svakom čoveku

»Eno, ide s oblacima, i ugledaće Ga svako oko...« (Otkrivenje 1,7)

Hristos je ukazao na pojavu lažnih dolazaka, koji neće biti univerzalno vidljivi:

»Ako vam dakle kažu: Evo ga u pustinji, ne izlazite; evo ga u sobama, ne verujte. Jer kao što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, takav će biti dolazak Sina čovečijeg.« (Matej 24,26.27)

»I tada će se pokazati znak Sina čovečijeg na nebu; i tada će proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaće Sina čovečijeg gde ide na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom.« (Matej 24,30)

3. Drugi dolazak biće glasan

»I poslaće anđele svoje s velikim glasom trubnim; i sabraće izbrane Njegove od četiri vetra, od kraja do kraja nebesa.« (Matej 24,31)

»Jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom Arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba...« (1. Solunjanima 4,16)

4. Gospod će odvesti iskupljene

»Jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom Arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre; a potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.« (1. Solunjanima 4,16.17)

Za vreme poslednjeg zla, iskupljene će sakupiti anđeli i biće uzeti u oblake da se tu sretnu sa Gospodom. Ovo je vaznesenje, ali ne tajno vaznesenje.

»I poslaće anđele svoje s velikim glasom trubnim; i sabraće izbrane Njegove od četiri vetra, od kraja do kraja nebesa.« (Matej 24,31)

Prilikom Drugog dolaska, Hristos će pozvati mrtve i poslati svoje anđele da sakupe izabrane, i povedu ih da se sretnu sa Njim. Hristos se još ne spušta na Zemlju, Njegove noge je ne dodiruju, već zapoveda svojim anđelima:

»Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavet na žrtvi.« (Psalam 50,5)

Događaji prilikom Njegovog dolaska

1. Vaskrsenje mrtvih pravednika

»Jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom Arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre.« (1. Solunjanima 4,16)

Samo pravedni koji su »u Hristu« vaskrsavaju prilikom Drugog dolaska. Ostali mrtvi vaskrsnuće tek posle milenijuma (vidi poglavlje *Dugo očekivani milenijum mira).*

»I videh prestole, i sedahu na njima, i dade im se sud, i duše isečenih za svedočanstvo Isusovo i za reč Božiju, koji se ne pokloniše zveri ni ikoni njenoj, i ne primiše zig na čelima svojim i ruci svojoj; i oživeše i carovaše s Hristom hiljadu godina. A ostali mrtvaci ne oživeše, dokle se ne svrši hiljada godina. Ovo je prvo vaskrsenje.« (Otkrivenje 20,4.5)

Pravedni su vaskrsli, nepravedni će vaskrsnuti tek posle hiljadu godina.

»Blažen je i svet onaj koji ima deo u prvom vaskrsenju...« (Otkrivenje 20,6)

U Jevanđelju po Jovanu 5,28.29. Hristos naglašava da ćemo svi čuti Njegov glas. On govori o dva vaskrsenja, o »vaskrsenju života« i »vaskrsenju suda«. Ova dva događaja razdvaja hiljadu godina.

2. Pravedni će biti preneti

»A potom mi zivi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.« (1. Solunjanima 4,17)

Živi pravedni (»mi živi koji smo ostali«) biće okupljeni sa vaskrslim pravednicima da sretnu Gospoda. Živi pravednici neće okusiti smrt, već će biti preneti kao Ilija i Enoh (1. Mojsijeva 5,24; 2. O carevima 2,11).

»Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomreti, a svi ćemo se pretvoriti. Ujedanput, u trenuću oka u poslednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo se *smrtno obuče u besmrtnost, onda će se zbiti ona reč što je napisana: Pobeda proždre smrt.« (1. Korinćanima 15,51-54)*

Živi pravednici menjaju se u trenutku poslednje trube. Njihovo telo biće promenjeno u lik Njegovog slavnog tela.

»Jer je naše *življenje na nebesima, otkuda i Spasitelja očekujemo Gospoda svog Isusa Hrista, koji će preobraziti naše poniženo telo da bude jednako telu slave Njegove, po sili da može sve sebi pokoriti.« (Filibljanima 3,20.21)*

»Ljubazni! Sad smo deca Božija, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo Ga videti kao što jest. I svaki koji ovu nadu ima na Njega, čisti se, kao i On što je čist.« (1. Jovanova 3,2.3)

»Uništiće smrt zauvek, i utrće Gospod Gospod suze sa svakog lica, i sramotu naroda svog ukinuće sa sve zemlje; jer Gospod reče. I reći će se u ono vreme: Gle, ovo je Bog naš, Njega čekasmo, i spašće nas; ovo je Gospod, Njega čekasmo; radovaćemo se i veselićemo se za spasenje Njegovo.« (Isaija 25,8.9)

3. Gnev Jagjetov

Vika i strah onih koji su odbacili Boga:

»I carevi zemaljski, i boljari, i bogati, i vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki slobodnjak, sakriše se po pećinama i po kamenjacima gorskim; i govoriše gorama i kamenju: Padnite na nas, i sakrijte nas od lica Onog što sedi na prestolu, i od gneva Jagnjetovog. Jer dođe veliki dan gneva Njegovog, i ko može ostati?« (Otkrivenje 6,16-17)

»Gospod je tebi s desne strane. Pobiće u dan gneva svog careve; sudiće narodima, napuniće zemlju trupova; satrće glavu na zemlji širokoj.« (Psalam 110,5.6)

Među narodima nema mira, niti je ovde izražena radost prilikom Hristovog drugog dolaska. Oni koji su odbacili Hristovu milost i koju su činili sve da unište Njegove svete biće uništeni svetlošću Njegovog dolaska. Gospod ni prema kome nije pristrasan. Vođe naroda moraće da polože račun za svoja dela. Zli bezakonik biće razotkriven u pravom svetlu.

»Pa će se onda javiti bezakonik, koga će Gospod Isus ubiti duhom usta svojih, i iskoreniti svetlošću dolaska svog.« (2. Solunjanima 2,8)

Ovi ljudi biće lišeni života, a njihova tela razbacana po zemlji.

»I u onaj će dan biti od kraja do kraja zemlje pobijeni od Gospoda, neće biti oplakani, niti će se pokupiti i pogrepsti, biće gnoj po zemlji.« (Jeremija 25,33)

Njih nema ko da sakupi, ožali i sahrani, jer nijedno biće nije ostalo na Zemlji.

»Pogledah na zemlju, a gle, bez obličja je i pusta; i na nebo, a *svetlosti njegove nema. Pogledah na gore, a gle, tresu se i svi humovi drmaju se. Pogledah, a gle, nema čoveka, i sve ptice nebeske odletele. Pogledah, a gle, Karmil je pustinja i svi gradovi njegovi oboreni od Gospoda, od žestokog gneva Njegovog, jer ovako govori Gospod: Sva će zemlja opusteti; ali neću sasvim zatrti. Zato će tužiti zemlja, i nebo će gore potamneti, jer rekoh, namislih, i neću se raskajati, niti ću udariti natrag.« (Jeremija 4,23-28)*

»Sve ću uzeti sa zemlje, govori Gospod; uzeću ljude i stoku, uzeću ptice nebeske i ribe morske i sablazni s bezbožnicima, i istrebiću ljude sa zemlje, govori Gospod.« (Sofonija 1,1-3)

Dodatne tekstove o uništenju moguće je pročitati u: Psalam 21,10; 37,10; 110,5.6; Isaija 24,1 -3; Jevrejima 10,26.27.

Tajno vaznesenje

U oštroj suprotnosti sa događajima, koji su već opisani, stoji doktrina o tajnom vaznesenju koje govori da će Božji narod biti tajno uzet na Nebo, dok će neobraćeni ostati na Zemlji da prime ono što odgovara drugoj prilici. Doktrina o drugoj prilici je doktrina lažne nade koja ne ohrabruje ljude da promene život i pomire se sa Bogom.

»Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu, i smilovaću se na nj, i k Bogu našem, jer prašta mnogo.« (Isaija 55,7)

»Ako li bi se bezbožnik obratio od svih greha svojih koje učini, i držao bi sve uredbe moje tvorio sud i pravdu, doista će živeti, neće poginuti. Bezakonja njegova što ih je god učinio neće mu se više spominjati, u pravdi svojoj koju čini živeće. Eda li je meni milo da pogine bezbožnik? Govori Gospod, a ne da se odvrati od puteva svojih i bude živ?« (Jezekilj 18,21-23)

Ponovo se u stihovima pojavljuje reč »ako«. Spasenje zavisi od poslušnosti. Bićemo odgovorni za svoja dela.

»Jer će doći Sin čovečiji u slavi Oca svog s anđelima svojim, i tada će se vratiti svakome po delima njegovim.« (Matej 16,27)

Božja pravda ne poznaje kompromis.

»Jer je pravedno u Boga da vrati muke onima koji vas muče; a vama koje muče pokoj s nama kad se pokaže Gospod Isus s neba s anđelima sile svoje.« (2. Solunjanima 1,6.7)

Prema ovim tekstovima, sloboda za pravedne i kazna za zle dogodiće se istovremeno - prilikom Hristovog povratka. Dispenzacionalisti odvajaju ove događaje razdobljem od sedam godina. Najpre tajno vaznesenje, zatim uništenje antihrista prilikom Drugog dolaska. Tokom tog navodnog perioda, jevrejski narod proći će kroz nevolju i prihvatiće Hrista.

Slava Hristovog drugog dolaska ne ostavlja nagoveštaj ni o kakvoj tajnosti. Svi događaji prilikom Drugog dolaska opisani su kao da se zajedno događaju. Hristov povratak je blažena nada Božjeg naroda: Isus treba da se otkrije (1. Korinćanima 1,7; 1. Petrova 1,7.13; 4,13). Dispenzacionalisti ne veruju u Duhovni Izrailj (Crkvu), već veruju da se obećanja odnose na doslovni Izrailj. Oni tako odvajaju Crkvu od Izrailja, ali Biblija ne čini takvu razliku.

»I koliko ih god po ovom pravilu žive, na njima biće mir i milost, i na Izrailju Božijem.« (Galatima 6,16)

Tipologija u Bibliji uvek ukazuje na nešto veće. Senka ima manji značaj od onoga koji je stvara i usmerava. Jagnje ukazuje na Hrista - a poslednji je mnogo veći od prvog. Doslovni Vavilon ukazuje na Vavilon na kraju vremena, koji se sastoji od svih otpalih sila koje su preovladavale u poslednjem vremenu. Doslovni Jerusalim ili Izrailj iz starine je tip duhovnog Jerusalima ili Izrailja na kraju vremena, koji se sastoji od iskupljenih tokom svih vekova. Dispenzacionalisti bukvalno poistovećuju tip sa tipom. Oni žele doslovnu rekonstrukciju Vavilona i Izrailja, što bi bilo isto kao i očekivanje povratka doslovnog jagnjeta.

Prema pogledu dispenzacionalista, nevolja je određena samo za Jevreje. Međutim, u Bibliji je takvo učenje potpuno nepoznato i bez osnova. Nevolje su, sasvim suprotno tome, namenjene da očiste Crkvu (1. Solunjanima 3,3). Božji narod, oni koji su oprali svoje haljine u krvi Jagnjetovoj, mora da prođe kroz nevolje.

»I odgovori jedan od starešina govoreći mi: Ovi obučeni u bele haljine ko su, i otkuda dođoše? I rekoh mu: Gospodaru! Ti znaš. I reče mi: Ovo su koji dodoše od nevolje velike, i opraše haljine svoje ubeliše haljine svoje u krvi Jagnjetovoj.« (Otkrivenje 7,13.14)

»Drugu priču kaza im govoreći: Carstvo je nebesko kao čovek koji poseja dobro seme u polju svom, A kad ljudi pospaše, dođe njegov neprijatelj i poseja kukolj po pšenici, pa otide. A kad niče usev i rod donese, onda se pokaza kukolj. Tada dodoše sluge domaćinove i rekoše mu: Gospodaru! Nisi li ti dobro seme sejao na svojoj njivi? Otkuda dakle kukolj? A on reče im: Neprijatelj čovek to učini. A sluge rekoše mu: Hoćeš li dakle da idemo da ga počupamo? A on reče: Ne; da ne bi čupajući kukolj počupali zajedno s njime pšenicu. Ostavite neka raste oboje zajedno do žetve; i u vreme žetve reći ću žeteocima: Saberite najpre kukolj, i svežite ga u snoplje da ga sažežem; a pšenicu svezite u žitnicu moju... Tada ostavi Isus ljude, i dođe u kuću. I pristupiše k Njemu učenici Njegovi govoreći: Kaži nam priču o kukolju na njivi. A On odgovarajući reče *im: Koji seje dobro seme ono je Sin čovečiji; a njiva je svet; a dobro seme sinovi su carstva, a kukolj sinovi su zla; a neprijatelj koji ga je posejao jeste đavo; a žetva je posledak ovog veka; a žeteoci su anđeli. Kao što se dakle kukolj sabira, i ognjem sažiže, tako će biti na kraju ovog veka. Poslaće Sin čovečiji anđele svoje, i sabraće iz carstva Njegovog sve sablazni i koji čine bezakonje. I baciće ih u*

peć ognjenu: onde će biti plač i škrgut zuba. Tada će se pravednici zasjati kao sunce u carstvu Oca svog. Ko ima uši da čuje neka čuje.« (Matej 13,24-30. 36-43)

Zli i pravedni ostaju zajedno sve do žetve - Hristovog povratka.

Kada je stari Izrailj bio izbavljen od egipatskog ropstva, zla nisu došla onda kada su Izrailjci već otišli. Oni su bili prisutni i svedoci događajima, jer su i sami doživeli prva tri zla. Ipak, Bog ih je svojim proviđenjem zaštitio od uticaja sedam Poslednjih zala, kao što će zaštititi svoj narod na kraju vremena od uticaja sedam poslednjih zala koja će zadesiti ovu Zemlju (Otkrivenje 3,10-13). Božji narod je pozvan da bude hrabar i da čeka dokle On ne dođe. Oni neće biti uklonjeni pre ovih događaja. Tekst koji je često navođen kao dokaz tajnog vaznesenja glasi:

»Jer kao što pred potopom jedahu i pijahu, ženjahu se i udavahu do onog dana kad Noje ude u kovčeg, i ne osetiše dok ne dođe potop i odnese sve; *tako će biti i dolazak Sina čovečijeg. Tada će biti dva na njivi; jedan će se uzeti, a drugi će se ostaviti. Dve će mleti na zrvnjevima; jedna će se uzeti, a druga će se ostaviti. Stražite dakle, jer ne znate u koji će čas doći Gospod vaš.« (Matej 24,38-42)*

Ovi tekstovi ne dokazuju tajno vaznesenje. Oni samo ukazuju na činjenicu da će prilikom Hristovog povratka neki biti spaseni a drugi izgubljeni. Konačno, dispenzacionalisti veruju da će se »antihrist« pojaviti posle tajnog vaznesenja, što takođe nije u skladu sa učenjem Svetog pisma o bezakoniku (vidi poglavlje *Čovek iza maske).* Biblija jasno uči da će ova sila nastati *iz* Crkve, a ne posle Crkve.

»Deco! poslednje je vreme, i kao što čuste da će doći antihrist, i sad mnogi antihristi postaše; po tom poznajemo da je poslednji čas. Od nas izišđoše, ali ne biše od nas: kad bi bili od nas onda bi ostali s nama; ali da se jave da nisu svi od nas.» (1. Jovanova 2,18.19)

Pošto su prošli kroz nevolju i osetili antihristov gnev, jedina nada za Božji narod je Hristov povratak. Kao što je krvlju pashalnog jagnjeta trebalo pomazati dovratnike izrailjskih domova tokom noći u kojoj je poslednje zlo pogodilo Egipat, tako Jagnjetova krv mora da oboji dovratak srca da bi anđeo uništitelj bio upozoren da smo kupljeni krvlju Jagnjeta koje je dalo svoj život za nas.

»I reći će se u ono vreme: Gle, ovo je Bog naš, Njega čekasmo, i spašće nas; ovo je *Gospod, Njega čekasmo; radovaćemo se i veselićemo se za spasenje Njegovo.« (Isaija 25,9)*

"I ja Jovan videh grad sveti, Jerusalim nov, gde silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svojemu." (Otkrivenje 21,2)

Poglavlje 18

Dugo očekivani milenijum mira

Reč »milenijum« ne pojavljuje se u Svetom pismu u tom obliku, već doslovno znači razdoblje od hiljadu godina. Reč potiče iz latinskih reči »mille« (jedna hiljada) i »annus« (godina). Biblijski naučnici koriste je da označe razdoblje od hiljadu godina koje je otkriveno apostolu Jovanu u Otkrivenju 20,4 kao vreme u kome će sveti vladati sa Hristom. Period *»hiljadu godina«* šest puta se spominje u tekstu iz Otkrivenja 20,1-7 i zato moramo pažljivo da analiziramo događaje povezane sa ovim vremenskim razdobljem da bismo mogli da ih shvatimo u njihovoj ispravnoj perspektivi. Savremeni teološki trendovi mnogo se bave i naglašavaju milenijum, a za većinu to je dugo očekivani period mira, koji će nastati vezivanjem sotone i početkom Hristove vladavine. Ipak, postoje različita gledišta koje se razlikuju u detaljima koji okružuju događaj. Sadašnje ideje mogu da se uobliče na sledeći način:

1. Antimilenijanizam

Ovaj stav ne prihvata određeni period od hiljadu godina vladavine, već tim razdobljem obuhvata celokupnu istoriju Crkve. Period će doživeti svoj vrhunac na novoj Zemlji. Starozavetna proročanstva, koja se odnose na carstvo, primenjuju se na postojanje Hristove duhovne vladavine u Crkvi. Ovu ideju podržavaju Rimokatolička crkva i neke konzervativne protestantske grupe.

2. Postmilenijanizam

Ljudi koji zastupaju ovaj stav tvrde da je carstvo prisutna stvarnost, jer Hristos vlada u svojoj Crkvi. Oni takođe ističu ideju da će se sve nacije obratiti Hristu pre Njegovog dolaska. Period pre Njegovog dolaska biće miran i Jevanđelje će se širiti u svim nacijama. Na kraju milenijuma nastaće razdoblje otpada, kao i nevolje koji će izazvati vladavina antihrista. Hristos se posle toga vraća i onda se događa jedno jedino vaskrsenje i pravednih i zlih. Vaskrsenje pravednih, ili prvo vaskrsenje iz Otkrivenja 20. poglavlja prema ovom mišljenju, poistovećuje se sa novorođenjem i nije bukvalno. Luteranska ausburška konfesija i Puritanska vestminsterska konfesija prihvataju ovaj stav.

3. Premilenijanizam

a. Dispenzacionalni premilenijanizam

Ovaj stav dozvoljava dva doslovna vaskrsenja iz mrtvih, vaskrsenje pravednih pre milenijuma i vaskrsenje zlih posle milenijuma. Ipak, dispenzacionalisti, takođe, veruju u tajno vaznesenje pre početka razdoblja nevolje, i tvrde da će milenijumsko carstvo svoje ispunjenje doživeti u jevrejskoj naciji. Ovaj

pogled zahteva obnavljanje jevrejske nacije u Palestini, obnovu Hrama i ponovno uvođenje žrtvenog sistema.

Ovo tumačenje doprinosi da mnoga Isusova učenja postanu zastarela. Sva upozorenja data Crkvi o vremenu nevolje pre Hristovog dolaska, sada se primenjuju samo na Jevreje. U stvari, čitavo 24. poglavlje iz Jevanđelja po Mateju i 21. poglavlje iz Jevanđelja po Luki primenjuju se samo na Jevreje, jer *»jevanđelje* o *carstvu«* mora da se odnosi samo na Jevreje. Čak i Gospodnja molitva, *»da dođe carstvo Tvoje«,* ima značenje u skladu sa tim, koje se odnosi samo na Jevreje, jer se carstvo odnosi samo na njih. Kada bi to bilo tako, onda bi sva proročanstva u Bibliji o Hristovom dolasku i uspostavljanju Njegovog carstva doslovno postala beznačajna za hrišćane.

Apostol Pavle propovedao je Jevanđelje o carstvu i Jevrejima i neznabošcima (Dela 20,25; 28,23.31) i tekstovi iz Jevanđelja po Mateju 24 i Luki 21 poglavlja primenjuju se na Crkvu. Iznenađujuće je to što od čitavog izlaganja dispenzacionalisti primenjuju samo 40. i 41. stih iz Jevanđelja po Mateju 24. poglavlja na Crkvu, jer veruju da se u ovim tekstovima nalazi dokaz o tajnom vaznesenju. Ova mišljenja pokreću lažnu nadu, jer hrišćani koji očekuju tajno vaznesenje pre vremena nevolje neće biti dobro pripremljeni za to razdoblje nevolje. Štaviše, u ove poglede ugrađena je doktrina o drugoj prilici za one koji odbace Hristovu milost.

Dispenzacionalisti veruju u antihristovu vladavinu posle tajnog vaznesenja koja će trajati sedam godina, i tokom tog razdoblja svi Jevreji prihvatiće Hrista. Apostol Pavle, u svom pismu Solunjanima, jasno odbacuje takvo učenje. Govoreći o Gospodnjem danu, on ovako piše:

> *»Ali vas molimo, braćo,* za *dolazak Cospoda našeg Isusa Hrista, i za naš sastanak u Njemu, da se ne date lasno pokrenuti od uma, niti da se plašite, ni duhom ni rečju*, *ni poslanicom, kao da je od nas poslana, da je već nastao dan Hristov. Da vas niko ne prevari nikakvim načinom, jer neće doći dok ne dođe najpre otpad, i ne pokaže se čovek bezakonja, sin pogibli, koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao* Bog *pokazujući sebe da je Bog. Ne pamtite li da sam vam ovo kazivao još kad sam kod vas bio? I sad znate šta zadržava da se ne javi u svoje vreme. Jer se već radi tajna bezakonja, samo dok se ukloni onaj koji sad zadržava. Pa će se onda javiti bezakonik, koga će Gospod Isus ubiti duhom usta svojih, i iskoreniti svetlošću dolaska* svoga; koga *je dolazak po činjenju sotoninom sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima, i sa svakom prevarom nepravde medu onima koji ginu: jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasli.« (2. Solunjanima 2,1-10)*

»Sastanak« braće (1. stih) i uništenje bezakonika (8. stih) događaju se istovremeno, prilikom Gospodnjeg dolaska, a ne u dva različita vremena. Pavlovo upozorenje u trećem stihu veoma je prikladno čak i u današnje vreme.

b. Istorijski premilenijanizam

Prema ovom mišljenju, iskupljeni iz svih vekova nalaze se tokom milenijuma na Zemlji. Crkva je Božji Izrailj koji se sastoji od celog Božjeg naroda. Milenijumski period čini prvih hiljadu godina Božjeg carstva na Zemlji.

Istorijski premilenijalisti kraj probe stavljaju na početak milenijuma i tako se razlikuju od svih ostalih milenijalista. Ipak, njihovo shvatanje zemaljskog milenijuma nije u skladu sa tekstovima iz Svetog pisma u kojima je ukazano na uništenu Zemlju koja u ovom razdoblju nije nastanjena ljudima. Štaviše, Pismo postavlja milenijumsku sudsku scenu na Nebo što je u skladu sa Hristovim obećanjem da će iskupljene odvesti u domove, koji su za njih pripremljeni na Nebu. Kao što smo videli u prethodnom poglavlju, anđeli okupljaju Božje izabrane i vode ih sa Zemlje da u visinama sretnu Gospoda, dok nepravedni ginu

od svetlosti Njegovog dolaska.

Da bi svi događaji vezani za milenijum mogli biti postavljeni u pravilnu perspektivu, potrebno je pažljivo istraživati Sveto pismo i onda odrediti putokaz premilenijuma, milenijuma i postmilenijuma.

Premilenijumski događaji

Velika tema hiljadugodišnjeg proročkog perioda je sud. Sud obelodanjuje poreklo greha. Štaviše, sud opravdava Božji karakter i Njegovo postupanje.

> *»I videh prestole, i seđahu na njima, i dade im se sud, i duše isečenih za svedočanstvo Isusovo i za reč Božiju, koji se ne pokloniše zveri ni ikoni njenoj, i ne primiše žig na čelima svojim i ruci svojoj; i oživeše i carovaše s Hristom hiljadu godina. A ostali mrtvaci ne oživeše, dokle se ne svrši hiljada godina. Ovo je prvo vaskrsenje. Blažen je i svet onaj koji ima deo u prvom vaskrsenju; nad njima druga smrt nema oblasti, nego će biti sveštenici Bogu i Hristu, i carovaće s Njim hiljadu godina.« (Otkrivenje 20,4-6)*

Vaskrsli i preneti pravedni vladaće sa Hristom hiljadu godina, dok se ostatak mrtvih (nepravedni koji su umrli pre Hristovog povratka i nepravedni koji su umrli prilikom Njegovog dolaska) neće probuditi, dok se ne završi hiljadu godina. Sta će se događati tokom tih hiljadu godina i o kome se sudu ovde radi? Ako je Hristos, prilikom svog povratka, odvojio zle od pravednih, onda im je već sudio pre svog povratka na Zemlju. Prema tome, preadventni sud je morao da se dogodi na Nebu pre nego što će se Isus vratiti da uzme svoje svete.

Preadventni sud (Dolazak Gospodnji kao lupež noću)

Kada se vrati na Zemlju, Isus će nagraditi one koji su bili poslušni i uništiti neposlušne.

> *»I evo ću doći skoro, i plata moja sa mnom, da dam svako me po delima njegovim.« (Otkrivenje 22,12)*

Ovo podrazumeva da odluka o tome ko je spasen, a ko nije, dolazi pre Hristovog povratka. Nagrada pravednima je večni život, i pravedni mrtvi vaskrsavaju prilikom Drugog dolaska.

Božja namera je da uništi greh koji zauvek mora da bude izbrisan iz svemira. On sada uništava greh u verniku, ali doći će vreme u kome će Gospod učiniti *»neobičan posao svoj«* (Isaija 28,21) i ukloniti grešnike i greh iz svog carstva. Pošto je greh prestupanje Zakona, standard na sudu mora da bude oličen u Božjem zakonu.

> *»Svaki koji čini greh i bezakonje čini: i greh je bezakonje.« (1. Jovanova 3,4)*
>
> *»... Jer gde nema zakona nema ni prestupa.« (Rimljanima 4,15)*
>
> *»Jer koji sav zakon održi a sagreši u jednom, kriv je za sve, Jer Onaj koji je rekao: Ne čini preljube, rekao je i: Ne ubij. Ako dakle ne učiniš preljube a ubiješ, postao si prestupnik zakona. Tako govorite i tako tvorite kao oni koji će zakonom slobode biti suđeni.« (Jakov 2,10-12)*
>
> *»Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovesti Njegove drži, jer to je sve čoveku. Jer će svako delo Bog izneti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.« (Propovednik 12,13.14)*

Zakon od Deset zapovesti je standard koji sud poštuje. On se, takođe, naziva i Zakonom slobode, jer

samo držanjem Zakona može biti izbrisana sveza greha. Alkoholičar može da pobegne iz svog zarobljeništva samo ako u potpunosti izostavi alkohol. Bog je odredio dan za sud, a Isus lično biće sudija.

»Jer je postavio dan u koji će suditi vasionom svetu po pravdi preko čoveka koga odredi, i dade svima veru vaskrsnuvši Ga iz mrtvih.« (Dela 17,31)

»I rekoh u srcu svom: Bog će suditi pravedniku i bezbožniku; jer ima vreme svemu i svakom poslu.« (Propovednik 3,17)

Sud će, takođe, otpočeti od Božjeg naroda:

»Jer je vreme da se počne sud od kuće Božije; ako li se najpre od vas počne, kakav će biti posledak onima što se protive Božijem jevanđelju?« (1. Petrova 4,17)

Ovo je dobro postavljeno pitanje! Ako Bog oprašta greh, čak i onima koji tvrde da su vernici, koliko tek ne oprašta onima koji su voljno neposlušni. Pošto će Hristos nagraditi verne prilikom svog dolaska, ovaj sud mora da se dogodi na Nebu pre Njegovog dolaska.

Dan pomirenja u Starom zavetu bio je tip ovog ozbiljnog suda (vidi poglavlje *Advokat za naše vreme).* Ovo je bio dan kada je izveštaj o grehu brisan iz Svetinje. Slično tome, prilikom antitipskog Dana pomirenja, nebeska Svetinja mora da bude očišćena. Ovaj događaj treba da bude ostvaren na kraju proročanstva o 2300 dana i noći iz knjige proroka Danila 8. poglavlja, koji je završen 1844. godine (vidi poglavlje *Kamen umesto jastuka).* Ovaj »dan suda« odvija se na Nebu i prestaje sa završetkom probe, kada će Isus prekinuti svoje posredovanje i objaviti:

»Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet neka se još sveti. I evo ću doći skoro, i plata moja sa mnom, da dam svakome po delima njegovim.« (Otkrivenje 22,11.12)

Posle ove objave nastaje Hristov povratak i nagrađivanje svetih.
Prorok Danilo u sedmom poglavlju svoje knjige opisuje ovaj prizor velikog suda na Nebu:

»Gledah dokle se postaviše prestoli, i starac sede, na kome beše odelo belo kao sneg, i kosa na glavi kao čista vuna, presto Mu beše kao plamen ognjeni, točkovi Mu kao oganj razgoreo. Reka ognjena izlažaše i tečaše ispred Njega, hiljada hiljada služaše Mu, i deset hiljada po deset hiljada stajahu pred Njim; sud sede, i knjige se otvoriše.« (Danilo 7,9.10)

U ovom prizoru, sud se postavlja i knjige se otvaraju. Knjige koje su ovde spomenute odnose se na knjige u kojima su zabeležena dela onih kojima treba suditi. Postoji izvestan broj knjiga koje su spomenute u Bibliji, a među njima su Knjiga života i Knjiga za spomen:

»I videh mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim.« (Otkrivenje 20,12)

»Tada koji se boje Gospoda govoriše jedan drugom, i pogleda Gospod, i ču, i napisa se knjiga za spomen pred Njim za one koji se boje Gospoda i misle o imenu Njegovom.« (Malahija 3,16)

U našem životu ne postoji ništa što nije zabeleženo na Nebu.

»Jer će svako delo Bog izneti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.« (Propovednik 12,14)

»A ja vam kažem da će za svaku praznu reč koju kažu ljudi dati odgovor u dan strašnog suda. Jer ćeš se svojim rečima opravdati, i svojim ćeš se rečima osuditi.« (Matej 12,36.37)

»A Gospod reče Mojsiju: Ko mi je zgrešio, onog *ću izbrisati iz knjige svoje.« (2. Mojsijeva 32,33)*

Sud je ozbiljna tema, a suđenje počinje od Božjeg naroda, pa je zato veoma važno da postanemo svesni svog života. Hristos želi da promenimo svoj karakter. On želi da nam da mesno srce umesto kamenog srca. Ovaj cilj moguće je ostvariti kroz delo posvećenja, dok sarađujemo sa Bogom da postignemo ovu promenu srca. Suda treba da se bojimo, samo ako odbijemo da se pokorimo posvećujućoj Božjoj sili.

»Mir imajte i svetinju sa svima; bez ovoga niko neće videti Gospoda.« (Jevrejima 12,14)

Bog će nam otkriti naš karakter i pomoći nam da se popravimo, da bismo mogli da doživimo očišćenje.

»Ali kad smo sudeni, nakazuje nas Gospod, da se ne osudimo sa svetom.« (1. Korinćanima 11,32)

Prorok Danilo opisuje svetske događaje koji se nastavljaju u vreme zasedanja suda:

»Tada gledah radi glasa velikih reči koje govoraše onaj rog; i gledah dokle ne bi ubijena zver i telo joj se raščini i dade se da izgori ognjem.« (Danilo 7,11)

Prorok, zatim, opisuje Onoga koji je kao Sin čovečji, koji na nebeskim oblacima dolazi Starcu:

»Videh u utvarama noćnim, i gle, kao Sin čovečiji idaše sa oblacima nebeskim, i dođe do starca i stade pred Njim.« (Danilo 7,13)

Ovaj Hristov dolazak nije Hristov povratak na nebeskim oblacima na ovu Zemlju, već dolazak Hrista Starcu koji se događa ispred Božjeg prestola na Nebu. Hristova posrednička služba prestaje, i On oblači svoju carsku odeću, pre svog povratka kao Car nad carevima.

»I dade Mu se vlast i slava i carstvo da *Mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je Njegova vlast večna, koja neće proći, i carstvo se Njegovo neće rasuti.« (Danilo 7,14)*

Kao što je bilo u Nojevo vreme, kada su se Noje i njegova porodica nalazili u kovčegu i kada je prestala proba za pretpotopni svet, tako će biti i na kraju vremena. Proba će biti završena, a zli to neće znati. Onima koji su odbili da dozvole Božjem Duhu da svojim posvećujućim uticajem radi u njima, izgledaće kao da se život odvija svojim uobičajenim tokom. Oni nisu dopustili da Sveto pismo postane njihov vodič i kada dođe vreme za Hristov povratak, oni će taj događaj dočekati nespremni. Za njih će Hristov dolazak biti kao dolazak lopova u vreme noći. Vernici su pozvani da proučavaju Sveto pismo i znake vremena da ne bi ostali nespremni.

»Jer sami znate jamačno da će dan Gospodnji doći kao lupež po noći. Jer kad reku: Mir je, i nema se šta bojati, onda će iznenada napasti na njih pogibao kao bol na trudnu ženu, i neće utећi. Ali vi, braćo, niste u tami da vas dan kao lupež zastane. Jer ste vi svi sinovi videla i sinovi dana: nismo noći niti tame. Tako dakle da ne spavamo kao i ostali, *nego da pazimo i da budemo trezni. Jer koji spavaju, u noći spavaju, i koji se opijaju, u noći se opijaju. Ali mi koji smo sinovi dana da budemo trezni i obučeni u oklop vere i ljubavi, i s kacigom nade spasenja; Jer nas Bog ne postavi za gnev, nego da dobijemo spasenje kroz Gospoda svoga Isusa Hrista.« (1. Solunjanima 5,2-9)*

Posle završetka vremena probe, počeće izvršni sud. U prethodnom poglavlju razgovarali smo o sedam poslednjih zala i konačnom izbavljenju svetih. Sada ćemo ukratko postaviti događaje u njihov vremenski redosled.

Izvršni sud

Kada se jednom završi istražna faza suda i kada se objavi sudski proglas (Otkrivenje 22,11.12), onda će Božji sud pasti na Zemlju. To je izvršna faza suda.

Sedam poslednjih zala predstavljaju prvi sud koji će pasti na Zemlju posle završetka vremena probe. U Otkrivenju 15. poglavlju postoji opis nebeskog prizora koji se događa na kraju probe:

»I posle ovog videh, i gle, otvori se crkva skinije svedočanstva na nebu.« (Otkrivenje 15,5)

Hram je otvoren. Hristova prvosveštenička služba je završena i sedam anđela koji drže sedam poslednjih zala dobijaju uputstvo da ih izliju iz svojih sudova na Zemlju (Otkrivenje 16). Zla padaju i Božji anđeli proglašavaju da je Božji sud pravedan.

»I čuh anđela vodenog gde govori: Pravedan si Gospode, koji jesi, i koji beše, i svet, što si ovo sudio; jer proliše krv svetih i proroka, i krv si im dao da piju jer su zaslužili. I čuh drugog iz oltara gde govori: Da, Gospode Bože Svedržitelju, istiniti su i pravi sudovi Tvoji.« (Otkrivenje 16,5-7)

Zla se događaju pre Hristovog dolaska i ponovo je upućena molba da budemo spremni.

»Evo idem kao lupež; blago onome koji je budan i koji čuva haljine svoje, da go ne hodi i da se ne vidi sramota njegova.« (Otkrivenje 16,15)

Samo Hristovi pravedni mogu da budu zaštićeni od uticaja zala.

»Perjem svojim oseniće te, i pod krilima Njegovim zaklonićeš se; istina je Njegova štit i ograda. Nećeš se bojati strahote noćne, strele, koja leti danju, pomora, koji ide po mraku, bolesti, koja u podne mori. Pašće pored tebe tisuća i deset tisuća s desne strane tebi, a tebe se neće dotaći. Samo ćeš gledati očima svojim, i videćeš platu bezbožnicima.« (Psalam 91,4-8)

Izlivanje zala događa se dok su pravedni još na Zemlji. Oni su zaštićeni od uticaja zala, ali nisu uklonjeni iz njihovog prisustva. Hristova molitva glasi:

»I više nisam na svetu, a oni su na svetu, a ja idem k Tebi. Oče Sveti! sačuvaj ih u ime svoje, one koje si mi dao, da budu jedno kao i mi... Ne molim Te da ih uzmeš sa sveta, nego da ih sačuvaš oda zla.« (Jovan 17,11.15)

Hristos obećava zaštitu, a ne uklanjanje. U Otkrivenju sedmom poglavlju čitamo sledeći tekst:

»Ovo su koji dođoše od nevolje velike...« (Otkrivenje 7,14)

Ovaj tekst pokazuje da će pravedni proći kroz nevolju, ali će na kraju biti izbavljeni iz nje.

»A u to će se vreme podignuti Mihailo, veliki knez, koji brani tvoj narod; i biće žalosno vreme, kakvog nije bilo otkako je naroda do tada; i u to će se vreme izbaviti tvoj narod, svaki koji se nađe zapisan u knjizi.« (Danilo 12,1)

Izbavljenje i Armagedon

Kao što smo u prethodnom poglavlju govorili, izbavljenje se događa za vreme izlivanja sedmog zla. Osnova podrške Vavilonu bila je oštećena u šestom zlu, koji pokrenut demonskim silama, izdaje smrtni dekret za one koji ne žele da se poklone zveri, njenoj ikoni ili da prime njen žig. Objavljivanje ovog poslednjeg dekreta zahteva neposrednu Božju intervenciju i zato se Hristos vraća da izbavi svoje svete. Sveti nemaju moć da se odupru konfederaciji sveta. Samo Hristos može da ih izbavi i On se bori za njih u predmilenijumskoj bici koja se naziva Armagedon. Tokom sedmog zla, zemljotres, padanje grada i svetlost Njegovog dolaska uništavaju zemaljsku konfederaciju (O Jovu 38,22.23; Isaija 28,17; Psalam 110,5.6; Jeremija 4,23-27; Jeremija 25,33-38; Sofonija 1,1-3).

> *»Gle, Gospod će isprazniti zemlju i opusteti je, prevrnuće je i rasejaće stanovnike njene. I biće sveštenik kao narod, gospodar kao sluga, gospoda kao sluškinja, prodavac kao kupac, koji daje u zajam kao koji uzima u zajam, koji uzima dobit kao koji daje. Sasvim će se isprazniti zemlja, i sasvim će se opleniti. Jer Gospod reče ovu reč. Tužiće zemlja i opasti, iznemoći će vasiljena i opasti; iznemoći će glavari naroda zemaljskog. Jer se zemlja oskvrni pod stanovnicima svojim, jer prestupiše zakone, izmeniše uredbe, raskidoše zavet večni.« (Isaija 24,1-5)*

Prorok Isaija jasno ističe da je Bog pravedan u celokupnom svom postupanju. U Njegovim postupcima nema pristrasnosti. Nema mesta za promene u svemu onome što će Hristos učiniti, kada se vrati. Zemlja će biti potpuno uništena, ali i u ovom uništavanju, Gospod obećava izbavljenje.

> *»U onaj dan reći će se gradu Jerusalimu: Ne boj se; Sionu: Nemoj da ti klonu ruke. Gospod Bog tvoj, koji je usred tebe, silni, spašće te; radovaće ti se veoma, umiriće se u ljubavi svojoj, veseliće se tebe radi pevajući.« (Sofonija 3,16.17)*

Ovo je uzvišeno obećanje! Usred zemljotresa i padanja grada u sedmom zlu čuje se snažan glas (1. Solunjanima 4,16) i deluju nebeske vojske:

> *»I Gospod će pustiti* da se *čuje slava glasa Njegovog, i pokazaće kako maše rukom svojom s ljutim gnevom i plamenom ognjenim koji proždire, s rasapom i sa silnim daždem i s gradom. Jer će se od glasa Gospodnjeg prepasti Asirac, koji je bio palicom. I kuda god prode palica pouzdana, kojom će Gospod navaliti na nj, biće bubnji i harfe, i ratovima žestokim ratovaće na njih.« (Isaija 30,30-32)*

> *»I u ono ću vreme, govori Gospod, istrebiti konje isred tebe i potrću kola tvoja. I zatrću gradove u tvojoj zemlji, i razvaliću sva tvrda mesta tvoja; i istrebiću vračanje iz ruku tvojih, i nećeš imati gatare; i istrebiću likove tvoje rezane i stupove tvoje isred tebe, i nećeš* se *više klanjati delu ruku svojih; i iskoreniću gajeve tvoje isred tebe, i raskopaću gradove tvoje, i izvršiću osvetu s gnevom i ljutinom na narodima koji ne slušaše.« (Mihej 5,10-15)*

Asirici su predstavljali jednu od najokrutnijih nacija sa kojom je Izrailj imao dodir u istoriji, i zato osvrtanje na ovu naciju služi kao tip okrutnog ropstva, koje će Hristos uništiti slavom svog dolaska. Hristovi iskupljeni iz svih vekova vaskrsavaju iz mrtvih, živi pravedni se preobražavaju, a anđeli ih okupljaju da sretnu Gospoda na oblacima.

> *»A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.« (1. Solunjanima 4,17)*

»Oživeće mrtvi tvoji, i moje će mrtvo telo ustati. Probudite se, i pevajte koji stanujete u prahu; jer je Tvoja rosa rosa na travi, i zemlja će izmetnuti mrtvace. Hajde narode moj, udi u kleti svoje, i zaključaj vrata svoja za sobom, prikrij se začas, dokle prode gnev. Jer, gle, Gospod izlazi iz mesta svog da pohodi stanovnike zemaljske za bezakonje njihovo, i zemlja će otkriti krv svoju niti će više pokrivati pobijene svoje.« (Isaija 26,19-21)

Milenijumski događaji

Vezivanje sotone

»I videh anđela gde silazi s neba, koji imaše ključ od bezdana i verige velike u ruci svojoj. I uhvati aždahu, staru zmiju, koja je đavo i sotona, i sveza je na hiljadu godina, i u bezdan baci je, i zatvori je, i zapečati nad njom, da više ne prelašćuje narode, dok se ne navrši hiljadu godina; i potom valja da bude odrešena na malo vremena.« (Otkrivenje 20,1-3)

Uništenje zlih i uklanjanje svetih ostavlja zemlju opustošenu. Apostol Jovan u Otkrivenju 20. poglavlju opisuje anđela koji vezuje sotonu velikim lancem i ostavlja ga u jami bez dna. Izraz »bezdan« upotrebljen je u Bibliji za opisivanje groba, smrti i uništavanja, i tamnice namenjene demonima (Rimljanima 10,7; Luka 8,31). Izraz »bezdan« takođe je korišćen u grčkoj verziji Starog zaveta u opisivanju stanja nenastanjenog sveta u kome je za »bezdan« upotrebljena reč »abisos«.

»A zemlja beše bez obličja i pusta, i beše tama nad bezdanom; i duh Božji dizaše se nad vodom.« (1. Mojsijeva 1,2)

Opis Zemlje posle Hristovog dolaska, koji daje prorok Jeremija, predstavlja opis puste i bezobличne Zemlje:

»Pogledah na zemlju, a gle, bez obličja je i pusta; i na nebo, a svetlosti njegove nema. Pogledah na gore, a gle, tresu se i svi humovi drmaju se. Pogledah, a gle, nema čoveka, i sve ptice nebeske odletele. Pogledah, a gle, Karmil je pustinja i svi gradovi njegovi oboreni od Gospoda, od žestokog gneva Njegovog.« (Jeremija 4,23-26)

Čitav svet još jednom biće pretvoren u veliki bezdan ili tamnicu za sotonu i njegove demone. Veliki lanac kojim je vezan predstavlja lanac okolnosti koji ga sprečava da vara narode, jer je sve uništeno i na Zemlji nije ostao nijedan čovek. Biblijski izveštaji često spominju lance okolnosti (Psalam 2,3; 107,10.14; 116,16; Propovednik 7,26; Isaija 28,22; 52,2; 58,6; Jeremija 40,4; Plač Jeremijin 3,7; Jezekilj 7,23).

»I u to će vreme pohoditi Gospod na visini vojsku visoku i na zemlji sve careve zemaljske. I skupiće se kao što se skupljaju sužnji u jamu, i biće zatvoreni u tamnicu, i pos/e *mnogo vremena biće pohodeni. I posramiće se mesec i sunce će se zastideti kad Gospod nad vojskama stane carovati na gori Sionu i u Jerusalimu, i pred starešinama svojim proslavi se.« (Isaija 24,21-23)*

Božji sud, u ovim stihovima, ne zahvata samo careve zemaljske, već su kažnjene i demonske sile (»na visini vojsku visoku«). Konfederacija zla zatvorena je i nalazi se u tamnici i biće oslobođena posle mnogo dana (hiljadu godina; Otkrivenje 20,3). Prema tome, tokom milenijuma sotona i njegova vojska, u stvari, su zatvorenici na opustošenoj Zemlji, dok su iskupljeni odvedeni na Nebo na kome se održava svadbena večera za sve svete Najvišega.

> *»I videh prestole, i sedahu na njima, i dade im se sud, i duše isečenih za svedočanstvo Isusovo i za reč Božiju, koji se ne pokloniše zveri ni ikoni njenoj, i ne primiše žig na čelima svojim i ruci svojoj; i oživeše i carovaše s Hristom hiljadu godina. A ostali mrtvaci ne oživeše, dokle se ne svrši hiljada godina. Ovo je prvo vaskrsenje. Blažen je i svet onaj koji ima deo u prvom vaskrsenju; nad njima druga smrt nema oblasti, nego će biti sveštenici Bogu i Hristu, i carovaće s Njim hiljadu godina.« (Otkrivenje 20,4-6)*

Slika iz ovih proročkih stihova prikazuje događaje na Nebu na kome je Jovan ranije video Božji presto i presto 24 starešine (Otkrivenje 4,4). Iskupljeni dobijaju obećanje da će vladati na Zemlji (Otkrivenje 5,10), ali pre te vladavine oni najpre moraju da sude narodima. Nije precizno otkriveno koga predstavljaju dvadeset i četiri starešine. U zemaljskoj Svetinji dvadeset i četiri starešine učestvovali su u službama, u skladu sa ovim i nebeska Svetinja sigurno ima dvadeset i četiri starešine, koji učestvuju u službi koja se vrši u njoj. Broj dvadeset i četiri, takođe, je zbir broja patrijaraha i apostola. Na kapijama Novog Jerusalima ispisana su imena dvanaest plemena Izrailjevih, a na temeljnim kamenovima nalaze se imena dvanaest apostola, ujedinjujući tako Božji Izrailj pod Starim i Novim zavetom. Stih, takođe, govori da usred te nebeske scene Božji sveti sada postaju sudije:

> *»... I dade im se sud.« (Otkrivenje 20,4)*

Prilikom Hristovog povratka već je doneta odluka o tome ko će biti spasen, a koga predstavljaju zli. Prema tome, sud koji sveti dobijaju, mora da bude sud verifikacije. Božja pravda zauvek mora da bude rasvetljena pred svemirom. Tokom hiljadu godina, svaki slučaj biće temeljito ispitan - neće ostati ni najmanja sumnja:

> *»Velika su i divna dela Tvoja, Gospode Bože Svedržitelju, pravedni su i istiniti putevi Tvoji, Care svetih.« (Otkrivenje 15,3)*

Božji sud biće proglašen pravednim (Rimljanima 2,5; 2. Solunjanima 1,5; 1. Mojsijeva 18,25; Psalam 19,9).

U ovom milenijumskom sudu, Bog se bavi onima koji su odbacili Njegovu istinu, a biće suđeno i zlim anđelima (Jevrejima 10,26.27; 2.Petrova 2,4.9; Juda 6). Sveti će suditi svetu.

> *»Ne znate li da će sveti suditi svetu? Kad ćete dakle vi svetu suditi niste li vredni suditi manjim stvarima? Ne znate li da ćemo anđelima suditi, akamoli stvarima* ovog svefa?« *(1. Korinćanima 6,2.3)*

Postmilenijumski događaji

Posle hiljadu godina i verifikacionog suda na Nebu, dogodiće se poslednji događaji u borbi između dobra i zla. U ovoj poslednjoj drami Božje ime biće potpuno opravdano. Svako koleno će se pokloniti, i zlo će zauvek biti izbrisano. Ovi događaji opisani su u Otkrivenju od 20. do 22. poglavlja. Pošto je Knjiga Otkrivenje pisana u inverzivnoj (kajastičkoj) strukturi, a srce inverzije (događaji koji se odnose na poslednje prilike pre Hristovog povratka) nalazi se usred knjige, događaji koji su opisani u ovim poglavljima kao da su predstavljeni obrnutim redosledom (na primer, zli okružuju Novi Jerusalim u Otkrivenju 20,9. ali grad silazi sa neba tek u Otkrivenju 21,2). Ako se uzme u obzir inverzivna struktura,

onda je redosled događaja moguće lako odrediti.

Hristov postmilenijumski povratak

Hristos se posle hiljadu godina vraća na Zemlju da izvrši poslednji sud nad onima koji su odbacili Njegovu istinu, i vrati ono što je s pravom Njegovo. Tada će carstvo biti obnovljeno i vraćeno svetima.

Prorok Sofonija opisuje Gospodnji dolazak u kome učestvuju i svi Njegovi sveti i kako će noge Gospodnje dotaći zemlju da stvore veliku ravnicu (nešto što se nije dogodilo prilikom Drugog dolaska. Vidi: Sofonija 14,4.5). Drevna proročanstva upućena doslovnim Izrailjcima mogla su iz starine da dožive svoje ispunjenje u Izrailju, da su bili poslušni Bogu. Stara zavetna obećanja preneta su na duhovni Izrailj, kada su primili Mesiju. Suština Sofonijinog proročanstva tako se i dalje primenjuje i dostiže svoje konačno ispunjenje u Hristovom povratku posle milenijuma. Novi Jerusalim zatim se spušta sa Neba.

> *»I ja Jovan videh grad sveti, Jerusalim nov, gde silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svome.« (Otkrivenje 21,2)*

Iz novoga grada, iskupljeni će biti svedoci poslednjih događaja, u kojima će biti okončan sukob između Hrista i sotone. Sotona je imao hiljadu godina da razmišlja o posledicama svojih dela i kazni koja ga čeka.

Vaskrsenje za sud i poslednja bitka: Gog i Magog

> *»I kad se svrši hiljadu godina, pustiće se sotona iz tamnice svoje, i izići će da vara narode po sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojih je bro] kao pesak morski.« (Otkrivenje 20,7.8)*

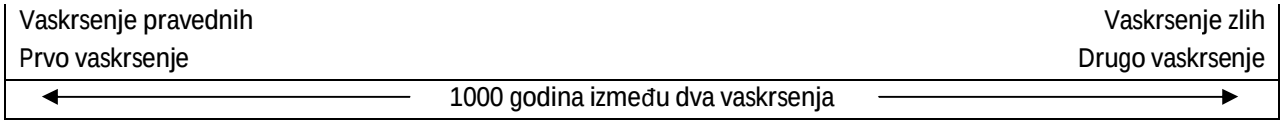

Biblijski milenijum

Slika 18.1

Sotona je vezan lancima okolnosti u kojima su zli pomrli prilikom Prvog Hristovog povratka. Zli koji su umrli oživeće tek na kraju hiljadu godina.

> *»A ostali mrtvaci ne oživeše, dokle se ne svrši hiljada godina.« (Otkrivenje 20,5)*

Vaskrsenje zlih iz svih vekova oslobađa lance okolnosti koji su vezivali sotonu, i on podstiče vaskrsle milione da u jednom poslednjem pokušaju napadnu sveti grad.

> *»I izići će da vara narode* po sva *četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojih je broj kao pesak morski.« (Otkrivenje 20,8)*

U Knjizi proroka Jezekilja 38,2 i 39,6 Gog, car Magoga, opisan je kao neprijatelj Božjeg naroda. On je opisan kao vođa vojske koja će napasti obnovljeni Izrailj (Jezekilj 38,2.14.16-19), ali doživeće svoj kraj. Ovo će se dogoditi *»posle mnogo vremena«.* (Jezekilj 38,8)

> *A kad dođe Gog na zemlju Izrailjevu, govori Gospod Gospod, onda će se podignuti jarost moja u*

gnevu mom. I u revnosti svojoj, u ognju gneva svog govoriću: doista, tada će biti drhat veliki u zemlji Izrailjevoj.« (Jezekilj 38,18.19)

Bog uništava Goga i Izrailj se uopšte ne bori. Nijedna istorijska ličnost još nije poistovećena sa Gogom, i on predstavlja simbol vođe pobune, samog sotonu.

Bog dozvoljava ovaj poslednji čin pobune sotone i njegove vojske zajedno sa vaskrslim zlima da bi uništio svaku preostalu sumnju u delovanje onih koji su optuživali Boga i Njegov narod. Dobro i zlo stoje jedno nasuprot drugome. Sveti gradu, a zli izvan njega.

»I videh veliki beo presto, i Onog što seđaše na njemu, od čijeg lica bežaše nebo i zemlja, i mesta im se ne nađe. I videh mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim. I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt. I ko se ne nađe zapisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.« (Otkrivenje 20,11-15)

Pred slavnim prizorom Hrista na Njegovom prestolu pokloniće se svako koleno. U skladu sa tim nestaje svaka misao o pobuni i pobedi.

»Jer je pisano: Tako mi života, govori Gospod, pokloniće mi se svako koleno, i svaki jezik slaviće Boga. Tako će, dakle, svaki od nas dati Bogu odgovor za *sebe.« (Rimljanima 14,11.12)*

»Da se u ime Isusovo pokloni svako koleno onih koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom; i svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos na slavu Boga Oca.« (Filibljanima 2, 10.11)

»Pogledajte u mene, i spašćete se svi krajevi zemaljski; jer sam ja Bog, i nema drugoga. Sobom se zakleh; izađe iz usta mojih reč pravedna, i neće se poreći, da će im se pokloniti svako koleno, i zakiinjati se svaki jezik, i govoriće: U Gospodu je pravda i sila; k Njemu će doći; ali će se posramiti svi koji se gneve na Nj.« (Isaija 45,22-24)

Ovo je konačno krunisanje Božjeg Sina. Događa se poslednji sud:

»I videh mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim.« (Otkrivenje 20,12)

»I ko se ne nađe napisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.« (Otkrivenje 20,15)

Svako prkosno delo, svako odbacivanje Božje milosti sada postaje očigledno. Posledice ovakvog izbora su večne (Jevrejima 6,2). Konačna kazna je smrtna kazna.

»Jer kad mi grešimo namerno, pošto smo primili poznanje istine, nema više žrtve za grehe; Nego strašno čekanje suda, i revnost ognja koji će da pojede one koji se suprote.« (Jevrejima 10,26.27)

Oni su izabrali da veruju sotoni umesto Bogu (Jovan 8,45) i njihov karakter oformljen je prema liku njihovog gospodara. Oni nikada ne bi bili srećni među Božjim narodom u kome nema mesta za sebičnost. Atmosfera koja prožima Nebo je atmosfera ličnog žrtvovanja, i suština je njegove radosti. Svi su zadovoljni što je Božji sud istinit i pravedan.

»Govoreći glasom velikim: Dostojno je Jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov. I svako stvorenje, što je na nebu, i na zemlji, i pod zemljom, i što je

na moru, i što je u njima, sve čuh gde govore: Onome što sedi na prestolu, i Jagnjetu blagoslov i čast i slava i država va vek veka.« (Otkrivenje 5,12.13)

Dokazano je da su sotonine optužbe protiv Boga i Njegove vladavine neosnovane. Hristos stoji opravdan i spreman da učini svoje »neobično delo«.

»Jer će Gospod ustati kao na gori Ferasimu, razgnevиće se kao u dolu gavaonskom, da učini delo svoje, neobično delo svoje, da svrši posao svoj, neobičan posao svoj.« (Isaija 28,21)

Uništenje zlih

Sotona i zli biće uništeni vatrom.

»I izиđoše na širinu zemlje, i opkoliše logor svetih, i grad ljubazni; i side oganj od Boga s neba, i pojede ih. I đavo koji ih varaše bi bačen u jezero ognjeno i sumporito, gde je zver i lažni prorok; i biće mučeni dan i noć va vek veka.« (Otkrivenje 20,9.10)

»Tada će reći i onima što Mu stoje s leve strane: Idite od mene prokleti u oganj večni pripravljen đavolu i anđelima njegovim.« (Matej 25,41)

»I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt. I ko se ne nade napisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.« (Otkrivenje 20,14.15)

O »večnom ognju« govorili smo u poglavlju *»Mistično carstvo smrti«.* Taj oganj odnosi se na večne posledice te smrti. Poslednje pitanje spasenja ili propasti nalazi se u tome da li je nečije ime zapisano u Knjizi života. Zlo je prožderano i njih više nema.

»Jer, gle, ide dan, koji gori kao peć, i svi će ponositi i svi koji rade bezbožno biti strnjika, i upaliće ih dan koji ide, veii Gospod nad vojskama, i neće im ostaviti ni korena ni grane.« (Malahija 4,1)

Koren je sotona, njegovi sledbenici su grane.

»I izgazićete bezbožnike, jer će oni biti pepeo pod vašim nogama u dan kad ja učinim, veli Gospod nad vojskama.« (Malahija 4,3)

Oni ne gore zauvek već postaju pepeo. U Knjizi proroka Jezekilja, u tekstu iz četvrtog poglavlja, prorok tuži protiv tirskog cara. Ovaj odlomak ne može da se odnosi na bukvalnog tirskog cara, jer on i nije bio u Edemu (13. stih), niti je bio pomazani heruvim (14. stih). Lik ovoga cara odnosi se na sotonu i njegova sudbina sasvim je jasna:

»Od mnoštva bezakonja svog, od nepravde u trgovini svojoj oskvrnio si svetinju svoju; zato ću izvesti oganj ispred tebe, koji će te proždreti, i obratiću te u pepeo na *zemlji pred svima koji te gledaju. Svi koji te poznaju medu narodima prepašće se od tebe; bićeš strahota, i neće te biti doveka.« (Jezekilj 28,18.19)*

Ovim konačnim uništenjem sotone završava se velika borba. Sotona i njegova vojska (Gog i Magog) uništeni su ognjem. Postoji upadljiva paralela između proročanstva iz Knjige proroka Jezekilja i Jovanovog Otkrivenja, i mogu dobiti najbolji zaključak rečima Hansa LaRondela:

1. Vaskrsenje mrtvog Izrailja iz vavilonskih grobnica u novi, sveti zavetni Jahveov narod (Jezekilj

36,24-28; 37,1-14).

Vaskrsenje pogubljenih Hristovih svedoka koji su odbili da se poklone vavilonskoj zveri ili njenoj ikoni (Otkrivenje 20,4).

3. Izrailj kao nova teokratija mirno živi u Obećanoj zemlji pod vladavinom novog Davida, Mesije (Jezekilj 37,15-28).

Vaskrsli sveti vladaju sa Hristom hiljadu godina (Otkrivenje 20,4-6).

3. Posle »mnogo vremena« poslednji napad protiv Izrailja sa severa koji je izvela vojska Goga, cara Magoga, zadobija konačni udarac kroz oganj sa Neba (Jezekilj 38,8-39,22).

Posle hiljadugodišnje vladavine svetih, vojske »Goga i Magoga« napadaju logor Božjeg naroda, Sveti grad, iz svih pravaca, ali ih uništava oganj sa Neba (Otkrivenje 20,7-9).

4. Vizija Jahvine teokratije u Novom Jerusalimu (Jezekilj 40-48).

Vizija Novog Jerusalima koji se spušta sa Neba na Zemlju kao Jagnjetova nevesta (Otkrivenje 21,1-22,5).[1]

Nova zemlja

Oganj koji uklanja zle takođe čisti Zemlju.

»Ali će doći dan Gospodnji kao lupež noću, u koji će nebesa s hukom proći, a stihije će se od vatre raspasti a zemlja i dela što su na njoj izgoreće. Kad će se dakle ovo sve raskopati, kakvim treba vama biti u svetom življenju i pobožnosti, čekajući i želeći da bude skorije dolazak Božijeg dana, koga će se radi nebesa spaliti i raskopati, i stihije od vatre rastopiti? Ali čekamo po obećanju Njegovu novo nebo i novu zemlju, gde pravda živi.« (2. Petrova 3,10-13)

Bog obnavlja Zemlju i vraća joj njenu prvobitnu lepotu - Zemlja postaje nova.

»Videh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prođoše, i mora više nema.« (Okrivenje 21,1)

More deli ljude i sadrži vode Potopa koje su uništile pretpotopni svet. Nova Zemlja više neće imati karakteristike koje podsećaju na prokletstvo.

»I čuh glas veliki s neba gde govori: Evo skinije Božije među ljudima, i živeće s njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe. I reče Onaj što seđaše na prestolu: Evo sve novo tvorim. I reče mi: Napiši, jer su ove reči istinite i verne.« (Otkrivenje 21,3-5)

Božji dom biće među iskupljenima, tuga sveta je prošla i više neće dolaziti u sećanje.

»Jer, gle, ja ću stvoriti nova nebesa i novu zemlju, i što je pre bilo neće se *pominjati niti će na um dolaziti. Nego se radujte i veselite se doveka radi onog što ću ja stvoriti; jer gle, ja ću stvoriti Jerusalim da bude veselje i narod njegov da bude radost. I ja ću se veseliti radi Jerusalima, i radovaću se radi naroda svog, i neće se više čuti u njemu plač ni jauk.« (Isaija 65,17-19)*

Božje carstvo je obnovljeno i Zemlja je konačni dom svetih.

»Nebo je nebo Gospodnje, a zemlju je dao sinovima čovečijim.« (Psalam 115,16)

Ovo je nada Božje dece:

»Zato, ljubazni, čekajući ovo starajte se da vas On nađe čiste i prave u miru.« (2. Petrova 3,14)

»Imajući, dakle, ovakva obećanja, o ljubazni! Da očistimo sebe od svake poganštine tela i duha, i da tvorimo svetinju u strahu Božijem.« (2. Korinćanima 7,1)

<table>
<tr><td></td><td>1) Hristos dolazi,
pravedni vaskrsavaju

2) Živi pravedni su
preobraženi

3) Pravedni su
okupljeni na nebu.

4) Živi zli su
uništeni.

5) Sotona je vezan.</td><td>8) Hristos se spušta na
Maslinsku goru.

9) Spušta se Novi
Jerusalim.

10) Zli vaskrsavaju.

11) Sotona je oslobođen.

12) Zli uništeni.

13) Obnovljena Zemlja.</td><td></td></tr>
<tr><td>Prvo vaskrsenje</td><td>7) Sveti vladaju 1000 godina sa Hristom na Nebu.

M I L E N I J U M</td><td>Drugo vaskrsenje</td></tr>
<tr><td>Završno razdoblje sadašnjeg veka.</td><td>Hiljadu godina između dva vaskrsenja.
6) Zemlja je pusta - sotona vezan.</td><td>Večna država Nova Zemlja.</td></tr>
</table>

Slika 18.2

Literatura

[1] *Ministry,* January 1983, pp. 7-9.

O autoru

Prof. dr Valter Fajt je poznati naučnik i uspešni pisac, koji svojim predavanjima oduševljava ljude u Africi, Evropi, Americi i Australiji.

Profesor dr Fajt, posle opsežnih istraživanja i bavljenja zoologijom, doktorirao je 1979. godine na univerzitetu Kejptaun u Južnoj Africi. Doktorirao je i iz oblasti nutricionističke fiziologije. Predaje na univerzitetu Vestern Kejp u Južnoj Africi na katedri za zoologiju i jedan je od pet naučnika u Južnoj Africi kojima je Londonsko kraljevsko društvo dodelilo počasnu Donaciju za realizaciju programa razvoja i početka naučno-istraživačkog rada u Južnoj Africi u razdoblju posle aparthejda.

Autorova saznanja o biblijskim proročanstvima i savremenim religioznim tokovima rezultat su dugogodišnjeg proučavanja. Ova zadivljujuća knjiga bavi se velikim sukobima na religioznom polju koji i danas postoje u svetu, a biblijska proročanstva temeljito i jasno tumači. Pisac istovremeno zalazi u područje zabluda savremenih velikih pokreta, kao što je Nju ejdž, ekumena, harizmatski pokreti za obnovljenje i druga duhovna strujanja.